Dominique
ULTIMATUM

DOMINIQUE LAPIERRE

LARRY COLLINS

ULTIMATUM

rao international publishing company

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
C. P. 2-124 Bucureşti, ROMÂNIA

DOMINIQUE LAPIERRE
LARRY COLLINS
The Fifth Horseman
© 1980 Larry Collins&Dominique LaPierre, Ltd.

Traducere de
Ion Paraschivescu

Ediţia I

© RAO International Publishing Company, 2002
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

decembrie 2002

ISBN 973-576-467-9

CUPRINS

PARTEA ÎNTÎI
„Asta o să schimbe lumea“ / 9

PARTEA A DOUA
„Vom face, în sfîrşit, dreptatea să triumfe“ / 79

PARTEA A TREIA
„Domnule general Dorit, nimiceşte Libia!“ / 119

PARTEA A PATRA
„E şiret ca o vulpe a deşertului“ / 171

PARTEA A CINCEA
„Zgîrie-norii vor sări în aer“ / 231

PARTEA A ŞASEA
„Eagle-One către Eagle-Base!
Fox-Base a întrerupt circuitul!“ / 289

PARTEA A ŞAPTEA
„Domnule preşedinte, m-aţi mințit!“ / 343

PARTEA A OPTA
„Fii şi fiice ale lui Israel, pământul acesta este al vostru“ / 411

PARTEA A NOUA
„Pentru numele lui Dumnezeu, mai obţineţi-ne douăzeci şi patru de ore!“ / 465

PARTEA A ZECEA
„Îţi jur că bomba o să explodeze. Ai pierdut, trădătorule!“ / 525

Epilog / 566

Cuvînt de mulţumire / 570

„Şi cînd a deschis pecetea a patra, am auzit glasul fiinţei a patra, zicînd: Vino şi vezi.

Şi m-am uitat şi iată un cal galben-vînăt şi numele celui ce călărea pe el era: Moartea; şi iadul se ţinea după el; şi li s-a dat lor putere peste a patra parte a pămîntului, ca să ucidă cu sabie şi cu foamete, şi cu moarte, şi cu fiarele de pe pămînt."

Apocalipsa, cap. 6, 7–8[1]

---

[1] *Biblia sau Sfînta Scriptură*, Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti, 1991.

PARTEA ÎNTÎI

„Asta o să schimbe lumea“

Vameşul privea ploaia care biciuia geamul în arabescuri furioase. Se înfioră. Nu era o vreme potrivită ca să te afli în larg. În noapte, ochii lui înroşiţi desluşeau priveliştea familiară a portului New York, luminile docurilor scînteind şi reflectîndu-se în Hudson, vîrful lui Governors Island, îndepărtata ghirlandă luminoasă a podului Verrazano.

Un telescriptor păcăni în spatele lui. Îşi consultă ceasul. Miezul nopţii deja. Primul cargou care urma să acosteze la New York în acea zi de vineri, 4 decembrie, tocmai trecuse prin faţa vaporului-far Ambrose şi depăşise frontiera maritimă americană. Omul se întoarse la pupitrul de lucru. Din acest punct de observaţie, situat la etajul al şaselea al lui World Trade Center, aproape de vîrful Manhattan-ului, el trebuia să supravegheze spaţiul de vamă al celui mai mare port din lume pînă la orele 8.00 ale dimineţii. Deschise registrul la pagina încă albă a unei zile noi. Smulse mesajul imprimat de telescriptor, iar apoi, cu migala unui scrib din Evul Mediu, recopiind un psalm, consemnă cele cîteva informaţii privind a 7422-a navă care pătrundea în port de la începutul anului.

NUMELE: *Dionysos*. PAVILION: panamez. DESTINAŢIA: cheiul numărul 3 al lui Brooklyn Ocean Terminal. AGENT MARITIM: Hellias Stevedore Company.

Odată îndeplinită această formalitate, el bătu numele vaporului pe tastatura computerului instalat pe consola vecină. Acest

aparat era pus în legătură cu C.N.I.C.-ul, Centrul Național de Informare Criminalistică. În cîteva secunde urma să apară cazierul judiciar al lui *Dionysos*. Cea mai mică infracțiune evidențiată în legătură cu el – un săculeț de heroină descoperit sub un planșeu fals al calei sau o mardeală a unui marinar beat – ar fi apărut automat pe ecran. Vameșul pîndi jocul bastonașelor verzi care în cele din urmă alcătuiră trei cuvinte: „Nimic de semnalat". *Mulțumesc,* scrise „N.D.S." în compartimentul corespunzător al registrului, confirmînd astfel că serviciile vamale americane nu aveau de ce să se neliniștească la sosirea vechiturii de vaporaș care se prezenta la intrarea în șenalul Ambrose.

*

Dionysos era unul din ultimele *liberty ships* ale celui de-al doilea război mondial, veritabile camioane ale oceanelor, lăsate încă să navigheze. Timp de aproape patruzeci de ani, de la debarcarea din Normandia pînă la această noapte de decembrie, el transportase mărfuri în lumea întreagă și făcuse contrabandă sub mai multe pavilioane. Compania care îl oferea spre închiriere în prezent, Transocean Shippers, se constituise cu șase luni mai devreme printr-un act înregistrat sub numărul 5671 la Departamentul de Comerț al orașului Panama. Adresa indicată pe certificatul de înregistrare era cea a unui obscur cabinet de avocați de pe Calle Mercado, în Panama. Cum se întîmpla adeseori în chestiunile de transport maritim, fie că era vorba de uriașe tancuri de petrol sau de neînsemnate vase de pescuit, orice urmă a adevăraților proprietari ai lui *Dionysos* se pierdea în anonimatul unei cutii poștale din orașul Lucerna, în Elveția, adresa sediului companiei.

Părăsind hula Atlanticului, vaporul urcă pe calea regală spre inima New York-ului. Trecu de Narrows pe sub dantela de metal a podului Verrazano. Deodată, la ivirea zorilor, în fața prorei sale uzate apăru spectacolul minunat care înfierbîntase de bucurie și

de speranţă atîtea milioane de oameni, silueta drapată în verde a Statuii Libertăţii, apoi turnurile iluminate din Manhattan străpungînd pîcla, trunchiuri incandescente ale unei păduri de sticlă şi beton, pornite să ia cerul cu asalt.

Fără să-i pese de ploaie, unicul pasager al cargoului contempla priveliştea de la înălţimea pasarelei superioare. Uscăţiv şi musculos, de statură mijlocie, palestinianul Kamal Dajani părea să aibă vreo treizeci de ani. Purta o pereche de blugi strîmţi şi un bluzon de piele cu gulerul ridicat. O şapcă în carouri aproape că îi acoperea ochii. Se îmbarcase în timpul unei escale la Pireu.

Pretextînd un rău de mare căruia nu i se putea găsi leac, îşi petrecuse cele şaisprezece zile ale traversării închis în cabină, cu un teanc de romane poliţiste. În zorii fiecărei dimineţi, se strecurase, totuşi, pe puntea superioară, îmbrăcat în trening. Timp de douăzeci de minute, indiferent de cît de agitată era marea, simulase asalturi de judo şi aplicase balustradei lovituri de karate, exerciţii destinate să-i asigure stăpînirea artelor marţiale.

Zgomotul sirenei sfîşie aerul umed. Îndepărtîndu-se de zgîrie-norii din Manhattan, *Dionysos* viră spre tribord în direcţia liniei joase a cheiurilor din Brooklyn. Merse de-a lungul antrepozitelor, unde şefii Mafiei întemeiaseră unul dintre fabuloasele lor imperii, trecu prin faţa cheiului părăsit din State Street, prin care gangsterul Johnny Dio introdusese în America munţi întregi de heroină, şi ajunse în faţa a trei vechi debarcadere pe piloni de lemn, acoperiţi de alge şi cochilii.

De pe aceste platforme mîncate de cari ale vechiului depozit militar din Brooklyn, plecaseră spre tranşeele Argonei şi spre plajele Normandiei două generaţii de infanterişti. Rebotezate astăzi Brooklyn Ocean Terminal, ele simbolizau în acelaşi timp şi un alt trecut. Erau printre puţinele cheiuri din New York unde încă se mai transportau mărfuri în vrac: bidoane cu ulei grecesc de măsline, saci cu nuci de anacardier indian, mirodenii yemenite,

cafea columbiană – relicve ale timpului cînd docherii din *Pe chei* se adunau în faţa oamenilor Mafiei, implorîndu-le o zi de muncă.

„Bine aţi revenit acasă!", citi pasagerul singuratic, în timp ce *Dionysos* manevra spre dană.

*

Un inspector de vamă american şi un ofiţer din Serviciul de Imigraţii îşi făcură imediat apariţia la intrarea pe navă. Comandantul, un grec burtos, îi conduse în careul echipajului pentru a le prezenta nelipsitul document al mărfurilor transportate.

Ţinînd seama de menţiunea „Nimic de semnalat", înregistrată noaptea trecută, inspecţia vamală se limită la citirea acestei liste de transport.

La rîndul său, caporalul de cart adunase echipajul. Fiecare marinar îşi prezentă livretul de bord ofiţerului de la Serviciul de Imigraţii şi primi un permis tip I-95 care îi dădea voie să debarce şi să circule liber pe durata escalei. Înainte de a-i semna lista echipajului, ofiţerul îi puse comandantului întrebarea rituală:

– Fără călători?

Grecul izbucni în rîs şi arătă spre lăzile prăfuite, care împestriţau jalnicul careu, ce mirosea a ulei rînced.

– Aoleu! Credeţi că amărîta asta de coajă de nucă e *Queen Elizabeth*?

*

În spatele hubloului cabinei sale, Kamal Dajani pîndea plecarea celor doi funcţionari. Cînd îi văzu coborînd pe uscat, îşi scoase centura-portofel şi trase închizătoarea Eclair a buzunăraşului interior, burduşit cu mai multe pachete de bancnote de o sută de dolari. Luă cinci bancnote şi le vîrî în mijlocul unui număr din *Playboy* care zăcea pe jos. Văzîndu-l pe făţarnicul Benjamin Franklin cum se lăfăie pe sînii unei vampe, îl apucă

un rîs nebun. Puse revista la vedere pe pat, descuie uşa cabinei şi se închise în cabina de toaletă.

Cîteva clipe mai tîrziu, cineva bătu la uşă.

– Cine-i acolo? întrebă el în engleză.

– Îţi aduc un plic din partea Leilei, răspunse o voce.

– Pune-l în *Playboy*-ul de pe pat. Înăuntru e ceva pentru tine. Ia-i şi dă-i drumul!

Un tînăr bărbos, voinic, de vreo douăzeci de ani, însemnat cu o cicatrice pe tîmpla stîngă, deschise revista, luă banii, lăsă plicul şi dispăru.

Kamal Dajani aşteptă cîteva minute înainte de a ieşi din cabina de toaletă ca să pună mîna pe plic. Înăuntru găsi un permis de coborîre pe uscat tip I-95, împăturit cu o foaie pe care erau scrise o adresă şi un număr de telefon. Dedesubt citi: *Welcome*. Zîmbi: de data asta, urarea era plină de înţeles.

*

Seara, pasagerul de pe *Dionysos* părăsi docurile o dată cu marinarii care plecau la chef. Nimeni nu le controlă identitatea. Kamal Dajani se pierdu în noaptea Brooklyn-ului.

*

Nouă zile mai tîrziu, o geroasă duminică de decembrie se apropia de sfîrşit. Ca urmare a viscolului care lovise estul Statelor Unite joia precedentă, nămeţii astupau străzile din Washington. Temperatura polară îi ţinuse în casă pe majoritatea dintre cei 726 000 de locuitori ai capitalei americane. Ca atîtea alte familii, cea care ocupa celebra reşedinţă din Pennsylvania Avenue 1600 se pregătea să ia masa în intimitate. Accentele solemne ale poemului simfonic *Finlandia*, al lui Sibelius, umpleau apartamentele personale din Casa Albă, concertul amintind de gustul preşedintelui Statelor Unite pentru muzica clasică.

Văpaia butucilor de mesteacăn din şemineu aducea un aer de bunăstare călduroasă în sufragerie. Ea ridica cu cîteva grade temperatura pe care termostatul prezidenţial, dînd un exemplu de economisire a energiei, o limitase la 17 grade Celsius. La ora 19.00 fix, preşedintele şi soţia sa se aşezară în jurul mesei de acaju lăcuit. Fiul lor cel mic şi soţia lui luau masa cu ei, împreună cu cel mai mic dintre cei trei copii ai lor, o fetiţă blondă de doisprezece ani. Împreună constituiau imaginea fidelă a familiei americane. Preşedintele era în blugi şi cămaşă de lînă în carouri, iar soţia sa în pantaloni de catifea şi pulover.

Ca în fiecare duminică, prima doamnă a Statelor Unite dăduse liber servitorilor şi pregătise singură sobra masă duminicală, care îi plăcea atît de mult soţului: ciorbă de fasole, cîteva felii fripte de jambon de Virginia şi o cremă de zahăr ars. Ca singură băutură, lapte. Înainte de a se aşeza, preşedintele îşi invită nora să rostească mulţumirile către Dumnezeu, şi cei cinci meseni se ţinură de mînă, cerînd binecuvîntarea Domnului asupra bucatelor. Această oraţie era una dintre numeroasele rugăciuni pe care le pronunţa zilnic credinciosul bărbat care conducea Statele Unite. Doar serviciul religios de la prima biserică baptistă din Washington îl făcuse să iasă din casă în această zi rece. Îmbrăcat într-un stihar alb de diacon, el le citise celor 1400 de credincioşi din parohia sa psalmii celei de-a treia duminici a Venirii Mîntuitorului şi comentase cu înfocare mesajul de iubire şi împăcare pe care îl aducea oamenilor apropiata sosire a lui Mesia.

Preşedintele îi surîse soţiei şi începu să mănînce ciorba. De cînd ocupa această reşedinţă, îi apăruseră riduri în colţul ochilor albaştri, părul blond şi buclat îi albise, iar alura tinerească îi dispăruse puţin cîte puţin. După patru ani de guvernare, acest bărbat de cincizeci şi patru de ani rămînea o enigmă pentru majoritatea compatrioţilor săi, unul dintre cei mai puţin iubiţi şi mai puţin înţeleşi şefi de stat ai secolului. Destinul voise ca preşedinţia lui să fie marcată de cîteva din acele mari crize care

strîng temporar o naţiune în jurul conducătorului. Dar activitatea lui se ilustrase mai cu seamă printr-o avalanşă de probleme sîcîitoare, cum ar fi inflaţia, scăderea dolarului şi diminuarea prestigiului american în străinătate.

Lipsindu-i puterea de a coagula patriotismul concetăţenilor pentru cucerirea unor poziţii noi sau a unui *new deal*, el fusese nevoit să se resemneze, oferindu-le amarele realităţi ale reducerilor bugetare, ale economiei de energie şi ale unei lumi care nu mai mergea în cadenţa tobelor americane. Campaniile confuze în favoarea drepturilor omului, a restrîngerii cheltuielilor statului, a reformelor fiscale şi sociale, nefericitele dispute cu Congresul, ezitările, stîngăciile şi revirimentele politicii sale externe, dăduseră Americii şi lumii întregi imaginea unui lider care mai degrabă dibuia decît guverna, dominat de evenimentele pe care încerca să le controleze.

Cu toate acestea, naţiunea pe care o conducea rămînea mai departe cea mai puternică, cea mai bogată, cea mai risipitoare, cea mai invidiată şi cea mai imitată de pe planetă. Produsul său naţional brut era de trei ori mai ridicat decît cel al Uniunii Sovietice şi superior celor ale Franţei, Germaniei Federale, Marii Britanii şi Japoniei la un loc. Era cel mai mare producător mondial de cărbune, oţel, uraniu şi gaze naturale. Agricultura sa rămînea un miracol al productivităţii, fiind capabilă să hrănească, în acelaşi timp, populaţia proprie şi pe cea a U.R.S.S. Nouă zecimi dintre calculatoarele lumii, aproape toate microprocesoarele, trei sferturi din avioanele civile şi o treime din automobile ieşeau din uzinele sale.

Această capacitate industrială era însoţită de o putere militară reprezentînd, în pofida acordurilor S.A.L.T. de dezarmare, un potenţial de distrugere unic în istoria omenirii. Timp de treizeci de ani, Statele Unite cheltuiseră, în medie, o sută treizeci de miliarde de dolari pe an pentru a întări această forţă şi pentru a o dota cu un arsenal termonuclear într-atît de eficient, încît preşedintele, în calitatea sa de comandant suprem al armatei,

putea nimici de o sută de ori Uniunea Sovietică şi putea face să dispară orice urmă de viaţă de pe planetă, în vreme ce integritatea teritoriului american era garantată de un sistem electronic de supraveghere şi de alarmă bazat pe sateliţii cei mai sofisticaţi pe care putuse să-i producă tehnologia modernă. Şapte reţele de detectare supravegheau spaţiul aerian înconjurător cu o precizie capabilă să deslueşească la sute de kilometri de coastă simpla trecere a unei raţe migratoare.

Astfel, protejaţi de puterea de distrugere a potenţialului lor nuclear, americanii se puteau considera o castă privilegiată. Dintre toţi locuitorii Pământului, ei erau cei care riscau cel mai puţin să fie victimele unei exterminări atomice.

Şeful statului tocmai terminase de mîncat ciorba, cînd soneria telefonului răsună în salonul de alături. Această sonerie se auzea foarte rar în apartamentele personale de la Casa Albă. Spre deosebire de predecesorii săi, preşedintele prefera citirea unui raport convorbirilor telefonice, iar colaboratorii aveau ordin să limiteze folosirea liniei directe strict la mesajele de maximă urgenţă. Soţia lui se duse să răspundă şi reveni îngrijorată.

– E Jack Eastman. Vrea să te vadă imediat.

Jack Eastman era consilierul preşedintelui pentru problemele de securitate naţională. Acest general de aviaţie de cincizeci şi şase de ani, cu părul sur tuns perie, îl înlocuise pe Zbigniew Brzezinski în biroul de la capătul aripei vestice a Casei Albe, făcut celebru de Henry Kissinger.

Preşedintele se scuză şi ieşi. Două minute mai tîrziu, el pătrunse în biroul din apartamentul personal. Aruncîndu-i o privire colaboratorului său, îşi dădu seama de gravitatea vizitei. La fel de zgîrcit în cuvinte ca şi în gesturi, Eastman îi întinse imediat o mapă cartonată.

– Domnule preşedinte, m-am gîndit că ar trebui să aflaţi despre existenţa acestui dosar. Este traducerea unei casete înregistrate în arabă, care a fost depusă special pentru dumneavoastră în această după-amiază, la postul principal de gardă.

Preşedintele deschise mapa şi citi cele două coli dactilografiate.

Consiliul Naţional de Securitate
Ref.: *412471 – 13628*
ULTRASECRET

Descriere: *Predarea azi, duminică, 13 decembrie, orele 15.31, de către o femeie neidentificată, a unui plic sigilat ofiţerului de gardă de la poarta Madison a Casei Albe. Acest plic conţinea:*

1. O schemă cotată la scară industrială a unui dispozitiv de natură necunoscută.

2. Un dosar cuprinzînd patru pagini de calcule matematice şi fizice.

3. O casetă de treizeci de minute: înregistrarea vocii unui bărbat vorbind în arabă.

Traducerea casetei, realizată de E. F. Sheehan de la Departamentul de Stat:

„Ziua a şasea a lunii lui Jumad al Awal din anul 1401 al Hegirei.

Te salut, o, preşedinte al Republicii Statelor Unite ale Americii. Fie ca acest mesaj să te găsească bucurîndu-te, prin voia lui Allah, de binecuvîntările unei sănătăţi depline.

Mă adresez ţie fiindcă eşti un om milostiv, sensibil la suferinţele popoarelor inocente şi martirizate.

Afirmi că vrei să restabileşti pacea în Orientul Apropiat şi îl rog pe Dumnezeu să te binecuvînteze pentru strădaniile tale, căci şi eu sînt tot un om al păcii. Însă nu poate să existe pace fără dreptate şi nu va exista dreptate pentru fraţii mei arabi din Palestina atîta timp cît sioniştii, cu încuviinţarea ţării tale, vor continua să fure pămîntul fraţilor mei pentru a-şi instala coloniile ilegale.

Nu va exista dreptate pentru fraţii mei arabi din Palestina atît timp cît sioniştii le vor refuza, cu încuviinţarea ţării tale, dreptul de a se întoarce în patria strămoşilor lor.

Nu va exista dreptate pentru fraţii mei din Palestina atît timp cît sioniştii vor ocupa locul moscheii noastre sfinte din Ierusalim.

Cu voia lui Dumnezeu, mă găsesc astăzi în posesia armei de distrugere în masă. Împreună cu acest mesaj, îţi trimit şi dovada ştiinţifică a acestei afirmaţii. Cu inima grea, dar cu conştiinţa limpede a răspunderilor mele faţă de fraţii din Palestina şi toate popoarele arabe, a trebuit să hotărăsc transportarea acestei arme în interiorul insulei tale New York, unde se găseşte în momentul de faţă. Voi fi obligat să o fac să explodeze la treizeci şi şase de ore după miezul nopţii de azi sau la ora 12.00 poimîine, marţi, 15 decembrie, ora New York-ului dacă, în acest interval, nu ţi-ai constrîns aliatul sionist la:

1. Evacuarea coloniilor instalate ilegal pe teritoriile furate de la naţiunea arabă în cursul războiului de agresiune din 1967.

2. Evacuarea rezidenţilor care locuiesc în zona de est a Ierusalimului şi în sectorul sfintei noastre moschei.

3. Anunţarea în faţa lumii întregi a intenţiei sale de a le permite tuturor fraţilor mei palestinieni care îşi vor exprima o atare dorinţă să revină imediat în patrie şi să se bucure acolo de toate drepturile lor de popor suveran.

În plus, trebuie să te previn că, în cazul în care vei face public acest comunicat sau vei începe, indiferent prin ce mijloace, să dispui evacuarea New York-ului, voi fi obligat să procedez la declanşarea imediată a exploziei dispozitivului de nimicire amplasat în oraş.

Mă rog lui Dumnezeu să pogoare asupră-ţi, în acest ceas atît de grav, mila şi înţelepciunea sa".

Mu'ammar GADDAFI
Preşedintele Jamahiriei Arabe Libiene
Populare şi Socialiste

Stupefiat, preşedintele îşi întrebă colaboratorul:

– Jack, e o glumă?

– Să sperăm. Încă n-am putut verifica dacă mesajul vine într-adevăr de la Gaddafi sau dacă nu cumva e opera unor amatori de bancuri sinistre. Totuşi, ceea ce ne preocupă este faptul că serviciul pentru urgenţe nucleare al Departamentului pentru Energie arată că schema alăturată casetei este un document extrem de amănunţit. A şi fost trimisă la laboratorul din Los Alamos pentru o expertiză aprofundată. Pentru orice eventualitate, am convocat Comitetul de Criză pentru orele 20.00. Chiar voiam să vă informez.

Preşedintele clătină din cap cu un aer consternat. Era primul şef de stat al unei mari puteri a erei atomice care poseda cunoştinţe temeinice despre misterele fizicii nucleare. Nici o regiune a globului nu-i produsese atîta griji şi nu-i inspirase atîta compasiune ca Orientul Apropiat. Pacea în această zonă fusese obsesia lui cvasipermanentă chiar din ziua cînd se instalase la Casa Albă. Motivul era că, în mod ciudat, oarecum simbolic, cunoştea şi iubea *djebel*-urile[1] şi cîmpiile pietroase din acest ţinut aproape la fel de mult ca pe dealurile, ca nişte ridicături de cretă, din Georgia natală. În fiecare zi se aşternea drumului, într-o călătorie imaginară spre acele locuri, citind din Biblie.

– Jack, mi se pare de necrezut ca o asemenea ameninţare să vină de la Gaddafi, spuse el, apăsîndu-şi gropiţa din bărbie cu arătătorul. E vorba de un act mult prea iraţional. Nici un conducător al vreuneia dintre naţiunile suverane n-ar îndrăzni să ne şantajeze în felul acesta, cu o bombă atomică plasată în New York. Chiar dacă ar reuşi să ucidă treizeci de mii de oameni, e imposibil să nu-şi dea seama că n-o să ezităm să trecem la represalii şi să-l ştergem de pe faţa pămîntului cu toată populaţia ţării sale. Trebuie să fie complet nebun ca să recurgă la o asemenea maşinaţiune.

– Sînt de aceeaşi părere. Personal, aş fi tentat să cred că avem de-a face cu o farsă sau, în cel mai rău caz, cu o mascaradă

[1] Djebel – masiv muntos din Africa de Nord şi Africa Centrală (n.tr.).

organizată de un grup terorist care se ascunde în spatele lui Gaddafi.

Eastman privea luminile pomului de Crăciun plantat pe gazonul din fața Casei Albe, care păreau un buchet de stele multicolore ce scînteiau în noaptea întunecată de decembrie. Soneria telefonului îl smulse din contemplarea spectacolului.

– Probabil că e pentru mine, se scuză el, am anunțat centrala că sînt la dumneavoastră.

În timp ce consilierul se ridica să răspundă, președintele se apropie de fereastră și privi melancolic farurile puținelor mașini care treceau pe Pennsylvania Avenue. Nu era primul președinte al Statelor Unite obligat să facă față unui șantaj terorist nuclear într-un oraș american. Gerald Ford avusese acest trist privilegiu în 1974, tot în legătură cu conflictul din Orientul Apropiat. Un grup de palestinieni îl amenințase că o bombă atomică va exploda în plin centrul orașului Boston dacă închisorile israeliene nu-i vor pune în libertate pe unsprezece dintre camarazii lor. La fel ca majoritatea celor aproximativ cincizeci de situații asemănătoare care urmaseră, și aceea se dovedise a fi o înșelătorie. Însă, timp de mai multe ore, Gerald Ford fusese nevoit să se gîndească la evacuarea capitalei statului Massachussetts. Locuitorii din Boston nu aflaseră nimic nici pînă în ziua de azi.

– Domnule președinte?

Șeful executivului se întoarse și văzu paloarea care se întipărise pe chipul consilierului.

– Tocmai a sunat cineva de la laboratorul din Los Alamos. După o primă analiză, schema ar reprezenta, într-adevăr, un dispozitiv nuclear.

*

O femeie tînără și elegantă, îmbrăcată cu un mantou din blană de lup, intră în acel moment într-una dintre cabinele de toaletă ale gării centrale din Washington. Își scoase peruca blondă pe care și-o pusese cînd mersese să depună plicul

colonelului Gaddafi la Casa Albă şi îşi pieptănă cu grijă părul negru pe care îl ţinea strîns într-un coc. Îşi înfundă peruca în sacoşă şi ieşi grăbită în imensa rotondă mărginită de firide copiate după cele ale băilor romane ale lui Diocleţian.

Leila Dajani coti spre stînga şi se îndreptă spre un coridor unde găsi ceea ce căuta: stelajele metalice ale seifurilor automate pentru bagaje. Deschise unul la întîmplare, puse înăuntru un plic, introduse în fantă două monede de douăzeci şi cinci de cenţi şi scoase cheia. Străbătu din nou holul, intră într-o cabină telefonică şi formă un număr. Cînd persoana de la celălalt capăt al firului ridică receptorul, ea murmură doar indicativul cheii pe care o ţinea în mînă: K-602.

Trei minute mai tîrziu femeia sosea în goană pe peronul numărul şase şi se urca în ultimul tren spre New York.

*

Apelul tinerei palestiniene fusese ascultat într-o cabină telefonică de la intersecţia dintre Broadway şi 42nd Street din New York. După ce-şi notă indicativul cheii, ocupantul cabinei vîrî patru monede de douăzeci şi cinci de cenţi în aparat şi formă 202, iar pe urmă 456 14 14. Acesta era numărul de la Casa Albă. Vorbi cîteva secunde cu centrala, închise, îşi potrivi căciula de astrahan pe urechi şi ieşi să se piardă în valul de noctambuli din Times Square.

Voinic la cei patruzeci de ani, cu un aer serios de intelectual întipărit pe chipul rumen, purtînd o mustaţă neagră subţire şi ochelari cu ramă groasă, Whalid Dajani era al treilea membru al acestui trio familial palestinian pe care împrejurările îl aduseseră în serviciul lui Gaddafi pentru îndeplinirea ameninţării sale împotriva New York-ului.

Dajani savură încîntat spectacolul oferit de Broadway. Nici urmă de criză de energie pe *the great white way*, măreaţa cale a luminilor, îşi zise el, contemplînd vitrinele strălucitoare şi

exploziile colorate ale afişelor electronice uriaşe care luau cu asalt zidurile nopţii. Dar spectacolul trotuarelor avu darul să-l surprindă şi mai mult. În colţul lui 42nd Street, mai mulţi coriști ai Armatei Salvării, dîrdîind în uniformele lor bleumarin, cîntau cu hotărîre „Veniţi la mine, copii ai lui Dumnezeu", la cîţiva metri de un grup de prostituate, care îşi etalau farmecele în pantaloni cu paiete ademenitori. Se găseau în această mulţime mostre extraordinare ale umanităţii. Turişti cu chef, noctambuli distinşi, în smoching sau rochii de seară, mergînd la teatru sau la cabaret, proxeneţi în haine de piele şi ghete cu toc înalt, tineri din mahalalele oraşului veniţi să viseze în orgia de lumini, vagabonzi cu şapca întinsă, poliţişti grăsuni patrulînd cu bastonul în mînă, borfaşi şi hoţi de buzunare căutîndu-şi prada, soldaţi şi marinari cîntînd cît îi ţinea gura. La colţul lui 46th Street, un bărbat în redingotă neagră ţinea predici trecătorilor ameninţînd: „Focul iadului şi blestemul vă aşteaptă, locuitori ai Sodomei şi Gomorei!" Puţin mai sus pe Broadway, un Moş Crăciun atît de slab, încît umplerea cu cîlţi nu reuşea să-i confere fizicul necesar atribuţiilor, agita un clopoţel în faţa unei găletuşe în care picau milosteniile. În spatele lui, doi travestiţi, purtînd peruci blond-oxigenate, îşi racolau clienţii în cadrul unei uşi, vocile lor în falset nelăsînd nici o îndoială asupra sexului. O omenire care colcăia, ademenitoare, variată, curgînd într-un canion de lumini, un mozaic breughelian în care palestinianul vedea la fiecare pas o impresionantă lipsă de măsură. Traversînd marea stradă, Whalid Dajani simţi deodată ceva ca o lovitură de pumnal secîndu-l la linguriçă. Ulcerul! Se repezi în primul lactobar pentru a cere un pahar cu lapte. Îl înghiţi cu tot atîta lăcomie ca un alcoolic care-şi bea primul pahar de whisky al zilei. Apoi îşi continuă mersul pe Broadway.

În curînd, ecoul vocii lui Frank Sinatra, care-şi cînta unul dintre vechile succese, îi indică locul unde se afla prăvălia pe care o căuta. Intră într-un magazin de radiocasetofoane şi discuri luminat strident, trecu prin faţa albumelor şi casetelor expuse şi

se opri în fața raftului cu casete sigilate. Căută atent prin toate compartimentele pînă cînd dădu peste o casetă BASF de treizeci de minute.

– Uite aici, amice, îi arătă vînzătorul, am primit o serie nouă Sony. Trei casete pentru patru dolari și nouăzeci și nouă de cenți.

– Mulțumesc mult, dar prefer BASF-urile, răspunse Whalid Dajani.

Ieșind, privirea îi fu atrasă de ceasul din uriașul panou publicitar, reprezentînd un bărbat fumînd țigări Winston și scoțînd rotocoale de fum. Avea mai mult de două ore de pierdut înainte de întîlnire. Își continuă plimbarea pe legendara arteră, astăzi invadată de sex-shop-uri, săli de masaj și cinematografe unde rulau filme porno. Alese un film al cărui titlu promițător, *Îngerii lui Satan*, îl făcu să surîdă.

*

La cîteva străzi de clădirile din Times Square, Fiicele Caritații din Ordinul Saint-Vincent-de-Paul, de la Centrul Kennedy pentru copiii cu nevoi speciale, se pregăteau să prezinte un spectacol de o cu totul altă factură. Cu gingășie și căldură, ele conduceau un grup de copii spre pomul de Crăciun, ridicat în mijlocul sălii de festivități ca o făclie a speranței.

Mersul lor sacadat, privirile oblice și gurile diforme trădau nenorocirea din pricina căreia sufereau. Aveau mongolism.

Maica superioară își așeză protejații în semicerc în jurul bradului. La vederea ghirlandelor de beculețe care îl luminau, bucuria copiilor vrăjiți izbucni într-un gîngurit patetic și dezordonat. Superioara li se adresă apoi părinților.

– Maria Rocchia este cea care va deschide serbarea noastră cîntînd *S-a născut pruncul sfînt*.

Se duse să ia de mînă o fetiță de vreo doisprezece ani, cu cozi lungi, negre, înnodate cu panglici roz. Paralizată de frică, copila rămase înțepenită. În cele din urmă, ea dădu drumul unui

sunet care era doar un plîns dogit. Cuprinsă de un tremur violent, începu să bată din picioare. Tot corpul ei plăpînd se scutură ca sub efectul unor şocuri electrice.

Aşezat în primul rînd, un bărbat de vreo cincizeci de ani, îmbrăcat într-un costum gri, sobru, îşi şterse fruntea. Fiecare convulsie a fetiţei, fiecare sunet incoerent ce-i scăpa de pe buze îl lovea dureros. Era singurul lui copil. De cînd mama ei murise, cu trei ani în urmă, fetiţa se afla în grija surorilor.

Angelo Rocchia îşi privi fetiţa cu o dragoste fierbinte. Într-un tîrziu, vijelia care scutura gingaşa siluetă se domoli. Un prim cuvînt şovăitor, apoi un altul şi încă unul se făcură, în sfîrşit, auzite. Vocea era la fel de spartă, însă, în rest, melodia era cîntată corect.

„S-a născut pruncul sfînt,
Să cîntăm cu toţii venirea sa."

Angelo îşi şterse tîmplele grizonante şi îşi descheie vesta, răsuflînd uşurat. Unul dintre semnele profesiei se făcu văzut la şoldul lui drept. Era un Smith&Wesson de serviciu, de calibrul 38. Tatăl micuţei care se lupta cu strofele cîntecului de Crăciun era inspector principal în cadrul Brigăzii de Criminalistică din New York.

*

Într-un sediu subteran din împrejurimile oraşului Germantown, Maryland, la patruzeci de kilometri de Casa Albă, un bărbat răspunse la telefon. În seara aceea de duminică, Jim Davis era ofiţer de serviciu la postul lui de la Comandamentul pentru Urgenţe Nucleare din cadrul Departamentului pentru Energie, una dintre numeroasele cazemate secrete, de unde America urma să fie condusă în caz de război nuclear.

Din ordinul pe care Jack Eastman, consilierul preşedintelui Statelor Unite pentru securitatea naţională, îl dăduse la cîteva

minute după sosirea raportului preliminar al laboratorului atomic din Los Alamos cu privire la natura bombei lui Gaddafi, Jim Davis urma să pună în mişcare procedeul cel mai eficient care fusese elaborat de către guvernul american pentru a face faţă unei ameninţări nucleare teroriste. Telefonul lui îi permise accesul direct la sistemul protejat de comunicaţii militare Autodin-Autovon, o reţea ale cărei numere din cinci cifre erau înregistrate într-un volum verde de şaptezeci şi patru de pagini, care constituia, probabil, documentul cel mai secret din lume.

– Centrul Comandamentului Militar Naţional, comandantul Evans, anunţă o voce care răspundea dintr-un alt birou subteran, de data asta ascuns sub clădirea Pentagonului.

– Aici Centrul de Operaţiuni de Urgenţă al Departamentului pentru Energie, spuse Davis. Avem o urgenţă nucleară. Prioritate *Broken Arrow.*

Îşi stăpîni un fior la auzul numelui acestui cod, care însemna cea mai înaltă prioritate acordată de guvernul american unei crize nucleare pe timp de pace.

– Locul urgenţei, New York, continuă el. Cerem mijloacele de transport necesare trimiterii întregului personal specializat şi a materialelor sale.

Această cerere urma să arunce în luptă una dintre cele mai secrete organizaţii ale statului american, un areopag de savanţi şi tehnicieni ţinuţi zi şi noapte în alertă la sediul Departamentului pentru Energie, precum şi în multe alte laboratoare atomice de pe teritoriul Statelor Unite. Ea era cunoscută oficial prin iniţialele N.E.S.T., adică Nuclear Explosives Search Teams, Brigăzile de Depistare a Explozibililor Nucleari. Cu detectoarele lor de neutroni şi de raze gamma ultrasensibile şi cu tehnici de cercetare elaborate la cel mai înalt nivel, aceste echipe N.E.S.T. ofereau singura posibilitate ştiinţifică de a face să eşueze ameninţarea adresată în după-amiaza aceea preşedintelui Statelor Unite.

În sediul său din Pentagon, comandantul Evans compuse imediat o serie de formule codificate pe tastatura computerului. Într-o secundă, pe ecran, apăru lista operaţiunilor pe care trebuia

să le îndeplinească pentru a executa misiunea care tocmai îi fusese încredinţată. Trebuia să asigure transportul pe calea aerului a două sute de oameni şi a echipamentului lor, de la bazele din Kirkland, New Mexico, Travis şi California. În acest scop, comandantul transporturilor aeriene de la baza din Scott, Illinois, ţinea în alarmă permanentă patru aparate Starlifter C-141. Computerul preciza, în sfîrşit, că tot personalul cu materialul respectiv trebuia debarcat în secret la Baza McGuire din New Jersey. Era baza cea mai apropiată de New York, capabilă totodată să primească avioane de transport Starlifter. Se afla la doar o oră de mers cu maşina de Manhattan.

Evans apăsă din nou pe tastatură şi pe ecran apărură noi indicaţii.

– Primul aparat va sosi la Kirkland la 18.30, ora locală, îi preciză o secundă mai tîrziu ofiţerul de la Departamentul pentru Energie pe care îl chemase.

Pe cerul Kansas-ului, un Starlifter care transporta motoare de schimb, avînd ca destinaţie o bază din Texas, îşi schimbase brusc direcţia, îndreptîndu-se direct spre sud-vest, ca să caute în New Mexico primele elemente ale brigăzilor N.E.S.T. Aplecat deasupra hărţilor, în penumbra cabinei, pilotul începea deja să-şi pregătească planul de zbor spre New York.

*

La ora 20.00, preşedintele Statelor Unite îşi făcu apariţia în sala de conferinţe a Consiliului Naţional de Securitate, situată la subsolul Aripei de Vest a Casei Albe. Se ridicaseră cu toţii în picioare. Apariţia lui familiară stîrnea mereu o vie curiozitate. Chiar şi pentru cei mai blazaţi dintre secretari, persoana şefului statului era învăluită de o anumită aură. Greutatea răspunderilor, autoritatea şi puterea pe care le deţinea făceau din el o fiinţă aparte; nu era un bărbat obişnuit. Ca de fiecare dată în situaţii de criză, şi în seara aceea sentimentelor pe care le aveau în mod

obişnuit faţă de el li se adăugau greutatea spaimei şi elanul unei surde speranţe care nu se putea îndrepta decît spre el.

– Vă mulţumesc că aţi venit, domnilor, şi vă propun să ne rugăm împreună pentru ca problema care ne-a adunat aici să fie doar o glumă dezgustătoare.

Cu banala sa masă ovală şi cu jilţurile tapiţate cu scai roşu, încăperea Consiliului Naţional de Securitate al Statelor Unite semăna cu sala de şedinţe a unei mici bănci din provincie. Totuşi, între aceşti pereţi de un verde pal, John Kennedy se gîndise la eventualitatea unui al treilea război mondial, în timpul crizei rachetelor din Cuba; tot de aici, Johnson ordonase trimiterea unei jumătăţi de milion de americani în Vietnam; şi tot aici Nixon plănuise căderea lui Salvador Allende şi recunoaşterea Chinei. Preşedintele însuşi dezbătuse în această sală consecinţele detronării şahului Iranului şi răspunsul Americii la provocările dramatice lansate de succesorul lui.

Aparenta banalitate a încăperii era înşelătoare. O serie de butoane comanda desfăşurarea unor uriaşe ecrane de proiecţie şi a hărţilor lumii. În faţa fiecărui scaun exista un sertar în care se afla un telefon dotat cu un sistem de bruiaj automat. Şi mai cu seamă, avînd în vedere că se învecina cu Centrul de Comunicaţii al Preşedinţiei Statelor Unite, camera era legată prin cîteva rînduri de pupitre de transmisie echipate cu ecrane video de toate organele de comandă ale statului: Pentagonul, C.I.A., Departamentul de Stat, Agenţia Naţională de Securitate, Comandamentul Forţelor Aeriene Strategice. Instrucţiunile care porneau din această sală puteau fi transmise astfel tuturor unităţilor americane aflate pretutindeni în lume. Puteau fi transmise ofiţerului de tir al portavionului *Kitty Hawk* postat la intrarea în Strîmtoarea Ormuz, în faţa instalaţiilor petroliere iraniene şi, în acelaşi timp, tuturor unităţilor din U.S. Air Force aflate în zbor pe sub cerul întregii planete. Într-un colţ se afla faimosul telefon roşu care lega Casa Albă de Kremlin şi care, de fapt, nici nu era un telefon, ci un telescriptor.

Şeful statului le făcu semn colaboratorilor să ia loc. Curios, aceştia păreau mai degrabă o echipă de jucători de golf la înapoierea de la o competiţie, decît statul-major de criză al guvernului Statelor Unite. Secretarii de la Apărare şi Energie, directorii Agenţiei Centrale de Informaţii şi ai Biroului Federal de Investigaţii, siguranţa federală americană, preşedintele comitetului şefilor de stat-major şi secretarul de stat adjunct erau în ţinuta neprotocolară de duminică în care îi surprinsese apelul generalului Eastman: blugi, cămăşi de cow-boy, veste sport şi chiar treninguri.

Privirea albastră ca oţelul a preşedintelui trecu în revistă asistenţa şi se opri asupra lui Eastman.

– Jack, de ce n-a venit James?

În momentele grave, fiecare om doreşte să simtă lîngă el o fiinţă, bărbat sau femeie, atît de apropiată, încît să se poată pune cu adevărat în locul lui şi să-l sfătuiască în momentul critic al deciziilor, ca un prieten de nădejde. Deşi se ştia înconjurat de cele mai bune minţi ale naţiunii, preşedintele nu se putea sustrage nici el acestei nevoi. Iată de ce adusese cu el din Georgia natală un mic grup de credincioşi, de complici, de prieteni pe care îi instalase la Casa Albă. James Mills, de treizeci şi patru de ani, absolvent de ştiinţe politice, era unul dintre ei.

De fiecare dată cînd era confruntat cu o problemă, preşedintele începea prin a-i analiza elementele principale. Acest mod de a proceda, cam lent, dar metodic, i se trăgea din formaţia sa de militar. Îl rugă pe generalul Eastman să dea citire scrisorii primite de la Gaddafi în cursul după-amiezei, apoi interveni imediat.

– Cred, domnilor, că, înainte de a ne gîndi să întreprindem ceva, trebuie să răspundem la o întrebare: este această ameninţare cu adevărat serioasă?

Un şuşotit aprobator tocmai îi întîmpina sugestia, cînd, din microfonul încastrat în centrul mesei de conferinţe, izbucni sunetul unei voci.

Era un apel din New Mexico. La capătul celălalt al firului se afla Harold Wood, directorul laboratorului atomic din Los Alamos.

*

Cu părul său des, blond înspicat cu alb şi cu o statură atletică, bărbatul care se pregătea să-i vorbească preşedintelui ţării sale semăna mai mult cu un tăietor de lemne suedez decît cu un cercetător de laborator. Harold Wood era totuşi unul dintre ultimii supravieţuitori ai prestigioasei echipe de savanţi care, într-o seară din iarna lui 1942, făcuse ca lumea să intre în era atomică. Colegii lui, Einstein, Oppenheimer, Bohr, Fermi, dispăruseră, dar portretele lor erau aici, pe pereţii biroului său, ca un omagiu fidel în memoria pionierilor epocii nucleare. Centrul din Los Alamos pe care-l conducea era templul ştiinţei atomice americane. Aici, în inima deşertului pietros din New Mexico, la baza ameţitoarelor pante ale podişului Pajarito, era locul unde, în 1945, Wood şi camarazii săi construiseră prima bombă atomică.

Treizeci şi şase de ani mai tîrziu, în acelaşi loc, el tocmai aflase că strădaniile lui pentru binele Americii riscau să se întoarcă împotriva ei. Înconjurat de efectivul complet al echipei sale, îşi petrecuse toată după-amiaza cercetînd atent documentaţia tehnică alăturată casetei lui Gaddafi, verificînd coloanele de formule matematice, densităţile neutronice, factorii calorici, curburile lentilelor. Pe măsură ce computerele îşi afişaseră rezultatele, adevărul îşi făcu apariţia inexorabil. În prezent, sugrumat de groază, Harold Wood avea să comunice bilanţul studiului său instanţei supreme a ţării. Din birou zărea luminile din Los Alamos, frumoasele vile în stil mexican, biserica şi turla ei, şcolile pline de flori, cochetul oraş a cărei singură raţiune de a fi era fabricarea armelor morţii nucleare.

Foarte uşor deformată de distanţă, vocea fizicianului umplu sala de conferinţe a Casei Albe. Chipurile erau grave, atente. Ca în toate momentele solemne, preşedintele îşi încrucişase mîinile pe masă. Asculta concentrat, încordat.

– Domnule preşedinte, schema şi indicaţiile care figurează pe documentaţia care ne-a fost trimisă nu corespund unei bombe atomice...

Un oftat general de uşurare îi acoperi pentru scurt timp vocea.

– Schema este de fapt cea a unei bombe cu hidrogen...

Savantul îşi drese vocea.

– O bombă H de trei megatone. De o sută cincizeci de ori mai puternică decît cea de la Hiroshima.

*

Kamal Dajani, pasagerul de pe *Dionysos* debarcat clandestin la New York cu trei zile în urmă, scruta atent imobilele din jur. Nici o fereastră nu era luminată. Liniştit, se chirci şi merse în patru labe pe acoperişul îngheţat. Trăgea după el un sac de golf conţinînd elementele unei antene de televiziune şi ale unei antene radio de o sensibilitate deosebită, datorită aliajului din bronz fosforizat din care era făcută. Cînd ajunse la coşul de fum dezafectat, reperat în timpul după-amiezei, fixă aici cele două antene cu un azimut de 180 de grade S–SE. Persoana care alesese acest antrepozit la periferia Manhattan-ului urmase cu exactitate instrucţiunile primite. Nu se vedea nici un obstacol care să împiedice primirea de semnale.

Palestinianul controlă cu atenţie îmbinările instalaţiei. Îndreptă scurt lanterna asupra ei şi se linişti. Totul era în ordine.

Rămînînd în patru labe, se întoarse desfăşurînd în urma lui cablul pe care tocmai îl fixase la baza antenei. În stradă izbucniră rîsete groase. Un grup de noctambuli ieşea dintr-un bar învecinat. Kamal îşi ţinu respiraţia. Întins pe burtă la marginea

acoperişului, rămase nemişcat pînă cînd ultimul hohot de rîs se pierdu în miezul nopţii de iarnă.

*

Cîteva străzi mai încolo, redactorul-şef al lui *New York Times* contempla impunătorul teanc de hîrtie de scris de pe biroul său. Deşi actualitatea acestei duminici fusese mai degrabă săracă, *New York Times* rămînea credincios devizei sale. Numărul de a doua zi urma să prezinte în cele o sută douăzeci şi patru de pagini „toate noutăţile care meritau să fie tipărite", adică mai multe informaţii decît oricare alt ziar din lume, comentarii, interviuri, reportaje, rezultate, statistici, sfaturi, telegrame din diverse părţi ale lumii, de la Casa Albă şi pînă la frontiera ruso-chineză, de pe culoarele Wall Street-ului şi pînă la palatele emirilor petrolului, din vestiarele lui Yankee Stadium pînă la anticamerele Kremlinului. Cotidianul care se năştea în fiecare seară în venerabilul sediu cu paisprezece etaje de la intersecţia dintre Broadway şi 43rd Street era o instituţie unică. El era conştiinţa Americii, o oglindă a istoriei oamenilor în atît de mare măsură universală, încît „dacă un anumit eveniment nu figurează în paginile lui *New York Times*, e ca şi cum nu s-ar fi produs".

Fost redactor sportiv, Myron Pick conducea acum redacţia newyorkeză, o echipă de vreo şapte sute de ziarişti instalaţi într-o sală la fel de vastă ca naosul unei catedrale. Silueta lui înaltă, filiformă, domnea asupra lor din înaltul unei încăperi ce dădea spre o mulţime de birouri metalice pline de maşini de scris, telefoane şi telescriptoare. Atmosfera era aidoma celei din întregul New York: haos, zgomot, aglomeraţie. Despărţiturile de sticlă compartimentau sala într-un mozaic de feude botezate „Informaţii generale", „Economie", „Social", „Ştiinţă", „Sport", „Arte şi spectacole", „Imobiliare", „Timpul liber", „Decese". Lui Pick îi trebuiseră ani de zile pentru a-şi cunoaşte oamenii – reporteri sportivi ce-şi făceau pentru scurt timp apariţia, critici de teatru cu orar de păsări de noapte, cronicari de şah ceremonioşi ca nişte

notari, semnatari ai relatărilor despre cîini striviţi de maşini, redactori de pagini de necrolog, stenografi de presă lucrînd la negru pentru C.I.A., tineri reporteri flămînzi de informaţii în exclusivitate, diverşi editorialişti, autori de reportaje de senzaţie, ziarişti de anchetă, cronicari literari sau de artă, responsabili cu reformularea articolelor, o serie de supraveghetori care se ascundeau pe după stîlpi sau se aşezau atît de departe, încît predecesorii lui Pick îi urmăreau odinioară cu binoclul. O lume pestriţă, şi ea o copie fidelă a New York-ului, cu amestecul său de genii, artişti, extravaganţi şi proşti.

Ca întotdeauna, o agitaţie deosebită preceda închiderea ediţiei. Neobositul du-te-vino al ziariştilor, zbîrnîitul telefoanelor, ţăcănitul maşinilor de scris – toate se înteţeau. Pick şi asistenţii săi mergeau dintr-un compartiment în altul pentru a-i grăbi pe întîrziaţi şi pentru a controla fotografiile ultimelor articole. Peste cîteva minute, rotativele aveau să înceapă tipărirea ziarului. Această febrilitate nu avea să înceteze în timpul nopţii, căci ediţiile urmau să se succeadă pînă în zori, într-o derulare fără sfîrşit a hîrtiei care devora în fiecare an peste cinci milioane de copaci.

– Grace Knowland la domnul Pick!

Difuzorul care făcuse să tremure generaţii de ziarişti funcţiona în continuare. O fată voinică, în pantaloni şi vestă de tweed răspunse apelului. În vîrstă de treizeci şi cinci de ani, Grace Knowland era de şase ani reporter pentru paginile new-yorkeze ale lui *Times*. Urcase una cîte una treptele durei ierarhii care îi obliga pe noii angajaţi să stea cît mai la urmă pentru a primi cîteva firimituri din diversitatea actualităţii, cum ar fi spargerea unei ţevi de canalizare în Brooklyn, naşterea unui pui de panda la Grădina Zoologică din Bronx sau ziua naţională a Ucrainei. Un an la „cîinii striviţi" ai comisariatului din Manhattan trebuise să-i completeze apoi experienţa şi să o facă să avanseze spre compartimentele mai importante. Asasinarea unei tinere femei dintr-un cartier liniştit din East-Side îi scosese norocul în cale. În timpul anchetei, ea descoperise că treizeci şi opt de persoane auziseră strigătele de ajutor ale victimei. Nici una nu făcuse vreo

mişcare. Articolul îi zguduise pe cititorii ziarului *Times* şi o propulsase pe Grace pe treapta a treia a ierarhiei. Această fată voinică, serioasă, curioasă şi eficientă era exact genul de reporter de care Myron Pick avea nevoie pentru a-şi duce la îndeplinire ideile nenumărate, pentru că era un spirit inventiv. Îi plăcea s-o trimită să exploreze realităţile newyorkeze: poluarea, transporturile, spitalele, sistemul de educaţie publică, agenţii de pariuri, conflictele rasiale, corupţia municipală. Articolul scris cu două zile în urmă, în care denunţase incapacitatea municipalităţii de a degaja străzile New York-ului după ultimul viscol, provocase o avalanşă de scrisori şi telefoane care îi aprobau criticile.

Myron Pick avea un mod aproape hipnotic de comunicare cu ziariştii săi. Îşi trecu braţul pe după gîtul tinerei femei şi o conduse pe un culoar ca să-i vorbească la ureche. Acest ton confidenţial dădea întotdeauna o semnificaţie aparte lucrurilor pe care le spunea.

– Pare-se că articolul tău a produs panică la Primărie. Primarul tocmai a anunţat că va ţine o conferinţă de presă mîine dimineaţă, la 9.00, pentru a respinge acuzaţiile tale la adresa serviciului de întreţinere a străzilor. Trebuie să ne aperi, dulceaţa mea.

Tonul deveni şi mai confidenţial.

– Ştii doar că lumea se dă în vînt după chestiile astea.

*

La Casa Albă o linişte încărcată de spaimă se abătuse asupra membrilor Comitetului de Criză. Se aflau cu toţii sub şocul concluziilor venite de la laboratorul din Los Alamos. Bomba cu hidrogen reprezenta supremul rafinament al omului în goana neobosită către propria sa distrugere. Spre deosebire de bomba atomică obişnuită, care rezultă din punerea în practică a unei teorii ştiinţifice universal cunoscute, construcţia unei bombe H depinde de un secret, cel mai important descifrat vreodată de un om, de cînd troglodiţii preistoriei au îmblînzit

focul. Fără îndoială, era secretul cel mai strașnic păzit de pe întreaga planetă. Mii și mii de fizicieni cu înaltă calificare cunoșteau principiul bombei atomice. În posesia formulei magice a bombei cu hidrogen se aflau numai trei sute, poate chiar mai puțini.

Vocea metalică a lui Harold Wood umplu din nou sala.

– Este vorba de o bombă asemănătoare lui „Mike", prima noastră bombă H experimentată pe atolul Eniwetok în 1952. A fost concepută pentru a fi plasată într-un cilindru de mărimea unui baril de petrol. Apreciem că trebuie să cîntărească în jur de o tonă. O priză de curent fixată pe partea ei superioară îi permite să fie legată la un declanșator. Acest dispozitiv independent funcționează, după toate aparențele, sub acțiunea unui impuls radioelectric.

O surpriză din ce în ce mai vie apăru în privirea celor mai mulți dintre cei aflați în jurul mesei. Doar președintele rămase imperturbabil. Profitînd de o pauză, el întrebă:

– Domnule Wood, poți să ne indici ce tip de bombă atomică ar face să explodeze această bombă H?

Întrebarea dezvăluia experiența președintelui în materie de armament nuclear.

– O bombă cu plutoniu 239, domnule președinte. Absolut simplă și clasică. Două emisfere de plutoniu în greutate de 2,4736 kilograme. Suficient ca să creeze o masă critică de toată frumusețea.

– Și explozibilul pentru detonarea bombei A?

– Țerdlov. Un excelent produs rusesc.

– Iar lentilele?

Președintele se referea la minusculele sisteme optice destinate convertirii numeroaselor unde de șoc provocate de explozia detonatorului Țerdlov într-o serie de fascicule simetrice, capabile să strivească printr-un simplu impact plutoniul din inima bombei A.

– Sînt o variantă a vechilor lentile Greenglass. Rudimentare, dar eficiente.

Fiecare răspuns provoca o grimasă furişă pe chipul preşedintelui. Fixînd difuzorul la o intensitate aproape dureroasă a sunetului, el întrebă din nou:

– Şi materialele pentru bomba H, domnule Wood? Este de închipuit că au putut fi procurate de colonelul Gaddafi?

– Cel mai uşor lucru din lume. Mai mult ca sigur că a început prin a folosi clorură de litiu. Este un produs chimic care se găseşte în comerţ. Se foloseşte la anumite acumulatoare electrice. O jumătate de kilogram costă mai puţin de un dolar. I-a trebuit, de asemenea, şi puţină apă grea. Orice pretext ştiinţific sau medical permite cumpărarea ei.

Tonul fizicianului deveni grav, aproape solemn.

– Drama, domnule preşedinte, este că, dacă ai aflat formula, nu e foarte greu să construieşti o bombă cu hidrogen. Este de ajuns să posezi o bombă atomică şi vreo cîteva produse chimice de uz curent.

Aceste cuvinte plutiră un moment, care părea lung cît o veşnicie, în atmosfera tensionată a sălii de conferinţe. Făcînd un efort pentru a părea calm şi detaşat, şeful statului puse atunci întrebarea care obseda pe toată lumea:

– În ipoteza că bomba pe care ne-ai descris-o există cu adevărat, în ipoteza că ea se află, într-adevăr, ascunsă în New York, în sfîrşit, în ipoteza că o să explodeze, care o să fie efectul?

Difuzorul rămase tăcut cîteva secunde care păreau să nu se mai sfîrşească. Apoi, ca şi cum ar fi venit de pe altă planetă, vocea brusc lipsită de consistenţă a lui Harold Wood umplu din nou încăperea:

– New York-ul o să fie şters de pe hartă.

*

Inspectorul Rocchia observa cu mîndrie uşoara mişcare a capetelor: bărbaţii întorceau întotdeauna privirile la trecerea acestei fete voinice, în pantaloni şi vestă de tweed, cu părul blond şi cu o eşarfă de mohair fluturîndu-i pe umeri, care se stre-

cura ca o felină, cu un aer hotărît, printre mesele bistroului. Doi ochi veseli, un ten strălucitor şi un nas mic şi voluntar ca în portretele lui Reynolds te făceau să uiţi cu totul că ziarista Grace Knowland avea treizeci şi cinci de ani, un băiat de doisprezece ani şi un trecut destul de aventuros.

– Bună, îngeraş, spuse ea, sărutîndu-l discret pe frunte pe inspectorul care se ridicase.

Se strecură lîngă el pe bancheta de catifea, chiar sub tabloul cu golful Napoli şi cu Vezuviul pe care îl iubea. În timp ce ea îşi aprindea o ţigară, Angelo îl chemă pe ospătar.

Chiar dacă era duminică seara, restaurantul Forlini era plin de lume. Aşa cum spunea poliţistul, era genul de loc „unde lucrurile transpiră". Apropierea de Palatul de Justiţie făcea din el locul favorit de întîlnire pentru grangurii din poliţie, magistraţi, avocaţi, ziarişti şi cîţiva mici mafioţi.

Angelo îi întinse lui Grace un pahar de Campari cu sifon şi îşi ridică spre ea Chivas-ul sec. Bea puţin, dar aprecia whiskyul vechi şi agreabilul vin Chianti din Toscana.

– Noroc, spuse el.

– Noroc. Ce face Maria? Sper că n-a fost atît de dureros.

– Vezi tu, e mereu la fel. Te crezi stăpîn pe tine şi cînd colo...

Decoji o arahidă şi îşi întoarse privirea.

– Cel mai greu e să recunoşti că nu sînt doar aparenţe.

– Să comandăm, spuse Grace, silindu-se să zîmbească, sînt moartă de foame.

– Bună seara, domnule inspector! Vă recomand *Piccate alla marsala*. Absolut delicioase.

Angelo îşi ridică privirea. Identificase vocea unuia dintre informatorii cunoscuţi, un sicilian zdravăn, îmbrăcat cu un costum albastru-petrol şi cu o cravată de mătase albă. Îl fixă cu bunăvoinţă.

– Cum merg treburile, Salvatore? Te-ai mai liniştit zilele astea?

Tonul sec o surprinse pe tînăra femeie. Se minuna şi acum de cît de repede puneau stăpînire pe el reflexele de poliţist. Şi totuşi, întîlnirea lor avusese loc din motive profesionale. O anchetă asupra marii criminalităţi o făcuse într-o bună zi să intre într-unul dintre birourile criminaliştilor din Manhattan. Cu profilul său de împărat roman, cu părul grizonant ondulat, cu mustaţa à la Vittorio de Sica şi cu tendinţa de a-l pronunţa pe *r* ca tenorii de la Metropolitan Opera, inspectorul care o primise o făcuse să se gîndească mai degrabă la un şef al Mafiei decît la un poliţist. Ea remarcase butonul negru de doliu care îi împodobea reverul hainei şi felul nervos în care ronţăia alunele. „Ca să nu fumez", îi explicase el.

O invitase să ia prînzul împreună. Cum legăturile amicale cu un poliţist sus-pus nu erau niciodată inutile pentru un ziarist, acceptase. Anumite împrejurări deosebite nu întîrziaseră să dea o întorsătură mai personală relaţiilor dintre ei. Rocchia îşi pierduse soţia, ea divorţase. Se văzuseră din ce în ce mai des. Apoi, într-o seară toridă de august, merseseră să cineze într-un restaurant din Shiphead Bay, specializat în preparatele din crustacee. Grace purta o rochie de bumbac imprimat, cu un decolteu larg. Strălucirea tenului o scutea de machiaj. Doar o umbră turcoaz pe pleoape şi puţin ruj pentru a sublinia conturul arcuit al buzelor.

În seara aceea, Angelo o privise cu un alt gen de afecţiune. Briza mării, dulcea euforie a unui Lacanina şi tihna nopţii de vară le cristalizaseră sentimentele. Grace îl luase de braţ şi se ghemuise lîngă el. Era în perioada vacanţei, fiul ei plecase la bunica, iar ea se simţea liberă pentru prima oară de la divorţ. Se înapoiaseră fără grabă cu maşina pe malul oceanului. Angelo locuia foarte aproape, la un capăt al lui Coney Island, cu vedere spre ocean, într-o casă mare de pe Atlantic Avenue. Ascultaseră cîteva discuri de muzică clasică, băură unul sau două whiskyuri, iar apoi îşi petrecuseră noaptea împreună.

Totuşi, fericirea acelei prime nopţi nu aprinsese o pasiune mistuitoare între aceste două fiinţe cu rănile încă prea proaspete. Însă fericirea liniştită şi deplină pe care o încercau de fiecare dată cînd se întîlneau era felul lor de a se iubi.

Grace scoase un chiot de bucurie la vederea *piccate*-lor pe care le aducea ospătarul. Felul ei exuberant de a-şi manifesta plăcerea îl încînta pe Angelo. Ea inspiră parfumul de *marsala*.

– Asta o să-mi dea puteri ca să-l înfrunt pe satrapul ăsta de primar. Ştii ce-a făcut? A convocat presa mîine dimineaţă la 9.00, ca să răspundă campaniei de critici împotriva serviciilor de întreţinere a drumurilor municipale. La patru zile după furtuna de zăpadă de joi, sînt încă străzi care n-au fost degajate şi oameni care nu pot ieşi cu maşina din garaj. La cel mai mic accident, oraşul ăsta devine o uriaşă capcană.

Pe amîndoi îi anima aceeaşi dragoste pentru oraşul în care trăiau. Ştiau să-i ia pulsul, să-i respire miresmele, să-i pîndească zgomotele, să-i spioneze sufletul. New York-ul curgea prin venele lor aşa cum Gangele sfînt curge prin venele indienilor *sadhou* din Benares.

Între timp, fuseseră aduse cafelele. Era tîrziu. Stătuseră mult de vorbă. Ea băuse puţin cam prea mult Soave Bolla şi se simţea uşor ameţită. Îşi strivi ţigara în scrumieră.

– N-am să pot să iau prînzul cu tine marţi, îl anunţă apoi pe Rocchia.

– Vreun reportaj?

Îl privea drăgăstos, cu chipul prins între palme şi cu genele lungi umbrindu-i obrajii.

– Nu, îi răspunse ea, trebuie să suport o mică intervenţie. Nimic grav.

Părea încurcată. Aerul neliniştit al lui Angelo o surprinse şi o îmbujoră.

– La vîrsta mea, e stupid. Aşa ceva n-ar trebui să se întîmple.

Rămase un moment tăcută.

– Sînt însărcinată.

*

Preşedintele ridică mîna, cerînd colaboratorilor săi, care îşi reveniseră din stupoare, să facă linişte. Orice discuţie, îşi zise el, nu putea decît să încurce socotelile. Stăpînindu-şi emoţia, declară:

– Domnilor, trebuie să trecem neîntîrziat la cea de-a doua problemă: acest şantaj cu bomba plasată în New York este într-adevăr opera colonelului Gaddafi?

Răspunsul era de resortul a trei organizaţii cu mijloace cvasinelimitate, care făceau din America naţiunea teoretic cel mai bine informată din lume. Preşedintele se întoarce spre colegul său de la şcoala navală pe care-l numise şef la Central Intelligence Agency. De la revoluţia iraniană, deficienţele C.I.A.-ului constituiseră una dintre preocupările lui constante. Amiralul Tap Bennington, în vîrstă de cincizeci şi şapte de ani, se arătă foarte stînjenit.

– N-am putut să stabilim cu certitudine dacă vocea de pe casetă era chiar a lui Gaddafi, mărturisi el. Înregistrările pe care le avem cu el au fost efectuate în condiţii diferite pentru ca un test comparativ să fie relevant.

– Totuşi, trebuie să se găsească la Washington un diplomat libian capabil să confirme, să ne spună dacă este sau nu vocea lui Gaddafi, îşi pierdu răbdarea preşedintele.

Fostul procuror care conducea F.B.I.-ul interveni cu accentul său tărăgănat de Louisiana:

– Cu părere de rău, domnule preşedinte, vă informez că n-am reuşit să punem mîna pe nici unul dintre ei, declară Joseph Holborn cu un aer ruşinat. Nici aici, nici la New York. Parcă s-au evaporat cu toţii.

Preşedintele mormăi o înjurătură care fu auzită doar de cei din imediata lui apropiere.

– Avem, totuşi, motive să credem că documentele care v-au fost adresate n-au fost pregătite în Statele Unite. Laboratorul nostru a stabilit că maşina de scris folosită la redactarea calculelor matematice era elveţiană. O maşină Olympic. Un model fabricat între 1965 şi 1970, care n-a fost niciodată vîndut în Statele Unite, după cîte ştiu. Hîrtia pentru plan este de origine franceză. Caseta BASF este o marcă vest-germană, model obişnuit. Se găseşte în America în majoritatea magazinelor cu material radiofonic. Absenţa zgomotelor de fond şi a paraziţilor indică faptul că înregistrarea s-a făcut în studio. Din păcate, n-avem nici cea mai slabă amprentă digitală.

– Asta-i tot?

– Pentru moment, da.

Preşedintele apucă un creion de pe masă şi-i făcu semn reprezentantului Departamentului de Stat.

– Oamenii noştri din Tripoli ce spun?

Lumina tuburilor fluorescente accentua posomorala obişnuită a chipului secretarului de stat adjunct, Larry Middleburger, care îl înlocuia pe ministrul său aflat în vizită oficială în America de Sud. După douăzeci şi cinci de ani de carieră în Orientul Apropiat, acest diplomat se înapoiase cu un ulcer şi cu o statornică neîncredere faţă de arabi.

– Bineînţeles că l-am alertat pe însărcinatul nostru cu afaceri de îndată ce am fost prevenit. El l-a căutat imediat pe ministrul afacerilor externe libian şi pe secretarul prezidenţial, dar n-a putut lua legătura cu nici una dintre înaltele autorităţi. La Tripoli este miezul nopţii şi nimeni nu pare la curent cu nimic. S-a dus chiar la cazarma din Bab Azziza, unde stă, de obicei, colonelul Gaddafi împreună cu majoritatea miniştrilor. Garda nu l-a lăsat să intre. A fost rugat să revină mîine. În orice caz, este sigur că la Tripoli, în această noapte, domneşte calmul şi că totul pare normal.

– Cînd a fost văzut Gaddafi în public ultima oară?

– Joia trecută, pe marea esplanadă a castelului din Tripoli, cu ocazia unei manifestaţii în favoarea dezvoltării rurale. Se pare că era într-o formă excelentă.

– Nici un semn de nervozitate, de încordare?

– Dimpotrivă. După însărcinatul nostru cu afaceri, avea un aer deosebit de destins şi era bine dispus.

– Aveţi vreo confirmare că se găseşte tot la Tripoli?

– Încă nu, domnule preşedinte.

*

Imprevizibilul şef de stat libian îi obişnuise pe toţi cu escapadele sale. Ele durau cîteva zile, cîteodată chiar mai mult. Deplasările erau atît de învăluite în mister, încît, în general, nimeni nu le cunoştea motivele sau destinaţia. Fără îndoială că preşedintele Statelor Unite şi consilierii săi ar fi fost foarte surprinşi să afle că, în noaptea de 13 decembrie, colonelul se afla la patru sute de kilometri sud-est de Tripoli, sub simplul adăpost al unui cort din păr de capră, ridicat în nisipurile deşertului Syrt.

Deşi era conducătorul unei ţări petroliere al cărei venit se cifra la miliarde de dolari, nici un accesoriu al tehnologiei secolului XX nu stînjenea campamentul său spartan. Lipseau păcăniturile de telex, pupitrele cu ecran catodic, aparatele de emisie-recepţie şi telefoanele. Nu exista nici măcar un simplu aparat cu tranzistori. Nimic din ceea ce ar fi putut tulbura liniştea pustiului nu-l lega, în acea noapte, pe Mu'ammar al Gaddafi de capitala sa şi cu atît mai puţin de restul lumii.

O lungă pată cenuşie era pe cale să topească întunericul zărilor. Zorile stăteau să mijească deasupra imensităţii goale a deşertului. Acest moment care preceda apariţia discului solar este numit de discipolii Profetului *El Fedji*, „întîia aurora". Nu durează mai mult de cîteva minute, timp în care se recită prima dintre cele cinci rugăciuni zilnice impuse de Coran.

Colonelul libian ieşi din cort. Purta o pelerină de păstor din lînă groasă, iar pe cap o pînză albă fixată în jurul frunţii cu o cordeluţă neagră. Făcu cîţiva paşi şi întinse pe nisip un covor pentru rugăciune. Întorcîndu-se spre soare-răsare, invocă numele lui Allah, „Stăpînul lumii atotiertător şi atotmilostiv, Suveranul suprem al Judecăţii de Apoi".

– Tu eşti Cel pe Care-L adorăm, Tu eşti Cel Căruia îi implorăm ajutorul, condu-ne pe noi pe drumul adevărului, psalmodie el.

Colonelul îngenunche şi se prosternă de trei ori, atingînd de fiecare dată pămîntul cu fruntea, slăvind numele lui Dumnezeu şi al profetului său. Odată terminată rugăciunea, se aşeză turceşte pe covor şi privi soarele care incendia bolta cerească deasupra pustiului. Prin acel spectacol reintra în contact cu adevăratele valori ale existenţei. În austeritatea acestui infinit dezgolit se regăsea faţă în faţă cu sine însuşi. Era un fiu al deşertului.

Venise pe lume cu patruzeci şi doi de ani în urmă într-un cort din piele de capră aidoma celui sub care tocmai îşi petrecuse noaptea. Naşterea sa fusese salutată prin bubuiturile duelului de artilerie care avea loc în seara aceea între tunarii lui Rommel din Afrika Korps şi cei ai Armatei a VIII-a a lui Montgomery. Îşi petrecuse copilăria rătăcind cu tribul său prin acest pustiu, crescînd în ritmul rafalelor fierbinţi ale *guebli*-ului, al ploilor de iarnă binefăcătoare, al reînvierii păşunilor. De la malurile Syrtului pînă la plantaţiile de palmieri din Fezzan, nici un tufiş de mărăcini, nici o tufă de iarbă, nici o băltoacă formată de vreun ued nu scăpaseră privirii de pasăre de pradă a celui aflat în căutare de păşune pentru turmă. Trupul lui colţuros şi uscat fusese hrănit cu lapte de cămilă şi curmale, spiritul cu legendele eroice ale tribului din care se trăgea şi cu o ură viscerală împotriva străinilor care, timp de trei milenii, murdăriseră puritatea deşertului său cu vacarmul armelor.

Aspra existenţă de beduin îi dăduse acestui arab aşa-numita *sabr*, o tenacitate de neînfrînt pentru a birui natura ostilă, o voinţă sălbatică de a supravieţui sub un cer şi într-un mediu în care

totul, cu excepţia oamenilor din rasa lui, se ofileşte şi moare. Însă, înainte de toate, această inumană singurătate a deşertului fusese locul în care îl aflase pe Dumnezeu.

Meditînd asupra învăţăturilor Coranului în acest univers, în care omul părea că se pierde în faţa infinitului, crezuse că aude vocea lui Allah. Aşa cum asceţii parcurseseră altădată pustiul de la Golful Persic la Oceanul Atlantic pentru a-i chema pe musulmani să trăiască realităţile propriei lor religii, el voia să plece în cruciadă pentru a regenera Islamul decăzut, pentru a ridica drapelul Profetului din noroi şi a reînvia unitatea fraţilor arabi, pentru a-i reaşeza în demnitatea şi drepturile lor. Devenit şef atotputernic, tînărul beduin voia să-i răpească bătrînului ayatolah de Qom sabia templierilor lui Allah. Punînd fabuloasele bogăţii ale ţării în serviciul ambiţiei sale de vizionar, el constrînsese naţiunile occidentale să-i furnizeze armele cele mai moderne şi cea mai secretă tehnologie în schimbul preţiosului său petrol, fără de care ele nu ar fi putut supravieţui.

Se ridică şi scrută intens orizontul care începea să se învăpăieze. Acest gest instinctiv, moştenit din copilărie, era cel al tuturor nomazilor care pîndesc semnul precursor sosirii veşnicului duşman al beduinilor, *guebli*-ul, vîntul care vine din inima Saharei, uscînd totul în calea sa. Cînd suflă acest vînt, aripile morţii se întind deasupra deşertului, iar oamenii şi animalele se strîng unii lîngă alţii, ca să se apere de tornadele de nisip care pot înghiţi triburi întregi. Însă cerul acestei dimineţi de 14 decembrie era de un albastru strălucitor.

Calm, colonelul îşi plimbă privirea peste imensitatea plată, nesfîrşită. De cîte ori, în timpul şederii sale ca tînăr ofiţer în Anglia, nu se mirase că europenii pot să gîndească limpede cu atîţia nori deasupra capului, înconjuraţi de păduri şi coline care îi împiedică să zărească orizonturile îndepărtate.

Privirea lui pătrunzătoare ca a unui şoim se întoarse spre sud, spre marea de nisip unde adia briza. Acolo, dincolo de orizont, la o distanţă de patru sau cinci sute de kilometri, poate că

se găsea fîntîna sa, izvorul nesecat spre care mersese neobosit de cînd Allah îl însărcinase să rupă lanţurile fraţilor săi oprimaţi.

Un servitor, atent să nu tulbure meditaţia stăpînului, aşează lîngă el un platou pe care se afla un castronaş de alamă plin cu *leben*, iaurt din lapte de vacă, precum şi o cupă plină de curmale cafenii, micul dejun tradiţional al beduinilor. Dar tînărul colonel nu se atinse de ele.

Contemplînd nemărginitul, Mu'ammar al Gaddafi aştepta.

*

– Să presupunem că autorul acestui şantaj ar fi într-adevăr colonelul Gaddafi, declară preşedintele Statelor Unite. Asta însă nu dovedeşte că ar fi în stare să-şi ducă la îndeplinire ameninţarea, nu-i aşa? Prin urmare, ultima întrebare pe care trebuie să ne-o punem este aceasta: avem o cît de mică dovadă că această armă atomică ar fi în posesia colonelului Gaddafi?

Era întrebarea-cheie, cea de care depindea, de fapt, tot restul.

– Nu avem nici o certitudine formală, răspunse amiralul Bennington, şeful C.I.A.-ului. Ştim numai că el, Gaddafi, încearcă de mult să intre în clubul puterilor nucleare. Iată, de altfel, un document care vă va lămuri asupra acestui punct, domnule preşedinte.

Îi întinse şefului statului un memoriu de patru pagini. Preşedintele îşi puse ochelarii, se aşează mai bine în fotoliu şi citi.

Central Intelligence Agency

Clasificarea: *SECRET*

Obiectul: *Sinteza eforturilor depuse de preşedintele Republicii Arabe Libiene pentru a dota Libia cu industrie nucleară.*

Vara lui 1972 – *Negocieri cu Westinghouse pentru cumpărarea unui reactor cu apă uşoară de 600 megawaţi. Veto din partea guvernului american.*

Începutul lui 1973 – *Tentativă de cumpărare a unui reactor experimental Triga de la Gulf General Atomic din San Diego. Veto din partea Departamentului de Stat.*

Sfîrşitul lui 1973 – *Începuturile lucrărilor de construire a unei Cetăţi a Ştiinţelor la sud de Tripoli. Atragerea unui inginer tunisian, care lucra în laboratorul atomic de la Saclay, Franţa, pentru a conduce programul nuclear libian botezat* „Seif al Islam", *Sabia Islamului.*

1974 – *Anexarea unui teritoriu la graniţa cu Ciadul conţinînd zăcăminte de uraniu. Permis de cercetare acordat prospectorilor argentinieni. Construirea unei uzine de rafinare a minereului de uraniu.*

1975 – *Acord secret cu Pakistanul în vederea cumpărării de plutoniu.*

1976 (februarie) – *Cumpărarea din Franţa a unui reactor cu apă uşoară de 600 megawaţi.*

1976 (aprilie) – *Tentativă de angajare a cinci specialişti europeni în fizică nucleară, recunoscuţi la nivel internaţional.*

1976 (decembrie) – *Achiziţionarea a 10% din capitalul uzinelor Fiat.*

1978 – *Negocieri cu U.R.S.S. pentru cumpărarea unui reactor de 400 megawaţi.*

1979 (ianuarie) – *Intrarea în funcţiune a reactorului francez sub controlul A.I.E.A.*[1]

Cei şapte bărbaţi din jurul mesei erau cu ochii pironiţi asupra şefului statului, care era absorbit de lectură. Tocmai atunci el ajunse la încheierea raportului. Citi concluzia o dată, apoi încă o dată şi, în sfîrşit, a treia oară:

---

[1] A.I.E.A. – Agenţia Internaţională pentru Energia Atomică este un organism al O.N.U. cu sediul la Viena şi însărcinat cu inspectarea şi controlul instalaţiilor nucleare în ţările care semnaseră Tratatul de neproliferare a armelor nucleare, cu scopul de a se asigura că aceste ţări nu deturnează materiile fisionabile pentru realizarea unor obiective militare (n.a.).

În ciuda eforturilor perseverente ale colonelului Gaddafi pentru implantarea unei industrii nucleare în Libia, nimic nu ne permite totuşi să confirmăm prezenţa în această ţară a materiilor fisionabile în vederea unor scopuri militare.

În consecinţă, Central Intelligence Agency apreciază că, mai devreme de trei pînă la cinci ani, colonelul Gaddafi nu va putea dispune de arma nucleară.

Preşedintele puse raportul la loc pe masă, îşi scoase ochelarii şi privi chipurile celor din jur. Lectura îi însufleţise albastrul intens al ochilor. Îşi muşcă buzele. Părea că se linişteşte.

– Să sperăm, dragă Tap, că aceste concluzii pe care le-aţi tras sînt exacte.

Deodată, chipul i se înăspri. Îşi puse ochelarii pe nas încă o dată pentru a examina din nou textul.

– Cel mai bine informaţi asupra fazei actuale a programului nuclear libian ar trebui să fie francezii, nu-i aşa? Nu sînt ei primii care i-au vîndut un reactor lui Gaddafi? Precis că încă mai au oameni care lucrează acolo.

Se întoarse către şeful C.I.A.-ului.

– Tap, ai luat legătura cu Parisul?

*

Avînd o chică prea lungă, purtînd un tricou bălţat, o pereche de blugi bufanţi şi bascheţi legaţi cu şireturi doar pînă la jumătate, personajul care pătrundea în sala de consiliu a Casei Albe părea mai degrabă un student contestatar decît un înalt funcţionar din statul-major al unui şef de stat. Aroganţa secretarului general al Casei Albe, dispreţul pentru acest aşezămînt din Washington, vulgaritatea şi dezinvoltura care îl caracterizau, îi făcuseră destui duşmani georgianului de treizeci şi patru de ani James Mills. Sub acest nonconformism agresiv se ascundea totuşi un lucrător îndîrjit, meticulos, devotat pînă la fanatism şefului său, un fel de Mazarin omniprezent şi omnipotent.

Intrînd în sală, Mills simţi o atmosferă de criză plutind ca o miasmă. Cuvintele fizicianului de la Los Alamos îi paralizaseră de stupoare pe bărbaţii care îl înconjurau pe preşedinte. Chipurile erau încordate, neliniştite. Regulile jocului tocmai se schimbaseră. Pînă în acel moment, pacea lumii se bazase pe echilibrul terorii dintre cele două mari puteri, America şi Rusia. „Te omor, mă omori", principiul vechii comedii ruseşti în care toată lumea murea, îi împiedicase să se înfrunte.

Criza declanşată în noiembrie '79 prin chemările adresate de Khomeiny la războiul sfînt fusese doar o glumă pe lîngă această ameninţare a lui Gaddafi, care răsturna în mod tragic amintita strategie a echilibrului. Ea arăta că actuala politică antiproliferare apărată cu ardoare de preşedinte şi de majoritatea şefilor de stat responsabili era un fiasco. În acelaşi timp, punea la nivel statal problema recurgerii la terorism ca armă de cucerire, încoronînd cu o supremă aureolă violenţa politică. *Dacă această bombă există cu adevărat,* îşi zise cu amărăciune preşedintele, *iată cum o ţară ai cărei locuitori, cu mai puţin de o generaţie în urmă, trăiau încă în corturi de nomazi are puterea să facă să dispară cel mai mare oraş al Statelor Unite, zona cea mai populată din lume, şi să masacreze de trei ori mai mulţi locuitori decît numără ea însăşi.* Ar fi fost cel mai şocant act terorist din istoria omenirii: răpirea a zece milioane de oameni. În condiţiile în care preţul răscumpărării îl constituiau pretenţiile extravagante ale unui fanatic.

Se întoarse către generalul Eastman.

– Jack, ce plan avem pentru a face faţă acestui tip de situaţie?

Eastman se aştepta la această întrebare. O cameră blindată din Aripa de Vest a Casei Albe conţinea un teanc de clasoare din imitaţie de piele şi cu litere mari, aurite, pe coperte. Ele cuprindeau planurile de acţiune elaborate de guvernul american în eventualitatea tuturor scenariilor de criză imaginabile, de la izbucnirea unui război între Rusia şi China pînă la luarea de ostatici într-o ambasadă americană din ţările arabe.

Jack Eastman clătină din cap.

– N-avem nici un plan pentru a rezolva o criză de acest gen, mărturisi el cu părere de rău.

Un cor de suspine însoţi această constatare. Ochii albaştri ai preşedintelui deveniră cenuşii. Însă James Mills se ridică brusc în picioare.

– Domnule preşedinte, strigă el, această bombă nu există! Este o înşelătorie. O cacealma uriaşă.

Mills continuă, luînd ca martor asistenţa.

– Haideţi, domnilor, cum credeţi că un arab ca Gaddafi ăsta posedă tehnologia, creierele sau măcar simpla pricepere ştiinţifică pentru a concepe şi a construi o asemenea maşinărie?

– Şi atunci cum interpretaţi documentele pe care ni le-a trimis? obiectă Herbert Green, solidul newyorkez de cincizeci şi patru de ani care ocupa postul de secretar al Apărării.

Green era el însuşi doctor în fizică nucleară.

– Ar trebui să ştiţi, domnule profesor Green, că între teorie şi aplicarea ei în practică se întinde o prăpastie, răspunse cu brutalitate Mills. Cam cîţi ani credeţi că le-au trebuit ruşilor, englezilor, francezilor... chinezilor, pentru a face să explodeze prima lor bombă H? Sper că veţi recunoaşte că, pe plan industrial, U.R.S.S. sau Anglia înseamnă, oricum, altceva decît Libia, nu?

Se întoarse din nou către şeful statului. Vocea îi deveni tăioasă, incisivă.

– Fireşte că este vorba de o ameninţare mai rafinată, mai elaborată decît precedentele. Pare-se că autorii au beneficiat de un ajutor ştiinţific calificat, adică de anumite complicităţi, însă credeţi-mă, domnule preşedinte, că niciodată un arab de nivelul lui Gaddafi nu va putea fabrica o bombă H. Toată povestea asta este, fără nici o îndoială, o nouă farsă.

*

La trei sute de metri de Casa Albă, la intersecţia dintre Pennsylvania Avenue şi 10th Street, sediul-fortăreaţă al C.I.A.-ului era scăldat în lumină. La etajul al şaselea funcţiona zi şi noapte un

departament al urgenţelor nucleare creat în 1974, cînd F.B.I.-ul se hotărîse să atribuie şantajului atomic o prioritate absolută, pe care o împărţea cu doar cîteva alte pericole esenţiale, printre care asasinarea preşedintelui. Serviciul amintit rezolvase deja mai mult de cincizeci de probleme de acest gen.

Majoritatea se dovediseră a fi simple elucubraţii ale unor nebuni sau ale unor ideologi detracaţi, de genul „dacă vă atingeţi de tundra din Alaska, vă punem o bombă A în Chicago". Dar, ca şi în cazul Boston-ului, trebuiseră să fie luate în serios anumite ameninţări, în special cele care erau însoţite de desene ale unor bombe nucleare, considerate capabile de a exploda de către inginerii din Los Alamos. Atunci F.B.I-ul trimisese pe loc cîteva sute de agenţi şi de tehnicieni. Nici una dintre aceste intervenţii nu fusese vreodată cunoscută de populaţie.

Imediat după punerea sa în alertă, F.B.I-ul deplasă în grabă mai mulţi agenţi şi tehnicieni la Carriage House Apartments, un imobil rezidenţial cu patru etaje, situat la intersecţia lui L Street şi Hampshire Avenue, în vecinătatea clădirii Ambasadei Libiei din Washington. Două familii se văzură invitate să se instaleze la Hilton pe cheltuiala statului pe durata împînzirii cu microfoane a acelor pereţi ai apartamentelor care erau comuni cu cei ai ambasadei. Aceeaşi operaţiune avu loc la New York vizavi de delegaţia libiană la O.N.U. Liniile telefonice ale tuturor diplomaţilor libieni acreditaţi pe lîngă Statele Unite şi O.N.U. fură puse sub ascultare.

La orele 23.00, de îndată ce fizicianul Harold Wood din Los Alamos confirmase că planurile şi mesajul lui Gaddafi corespundeau exact celor ale bombei H, centrul de transmisiuni al F.B.I.-ului pusese toate birourile în stare de alertă generală. Toate echipele de pe teritoriul american şi din afara lui primiră ordinul de a fi gata pentru „o acţiune de urgenţă, care cere prioritate absolută şi mobilizarea întregului personal disponibil". Diverşi oameni care se găseau la pescuit de peşte-sabie pe coasta Pacificului, la vreun rodeo la frontiera mexicană sau la un meci de fotbal la Denver, care intrau cu copiii într-un cinematograf

din Chicago sau spălau vasele după cina în familie luată în casa lor din New Orleans, primiră, de asemenea, ordinul să plece imediat la New York, cu instrucțiuni precise ca totul să se petreacă „cu cea mai deplină discreție".

Agenții de legătură ai F.B.I.-ului pe lîngă Mossad-ul israelian, D.S.T.-ul francez, serviciul M-15 britanic și serviciile de informații vest-germane fură solicitate să extragă datele cele mai importante din fișiere și să transmită identitatea, semnalmentele și, eventual, amprentele digitale și fotografiile tuturor teroriștilor arabi înregistrați în întreaga lume.

Un uriaș cu părul cărunt pieptănat cu grijă, îmbrăcat într-un costum bleumarin sobru, tocmai intrase în biroul său de la etajul al șaptelea pentru a prelua comanda operațiunilor. La cincizeci și șase de ani, Quentin Dewing era director-adjunct la Departamentul de Cercetări al F.B.I.-ului. Se hotărî să-și concentreze acțiunile pe trei direcții. Făcu să fie depistați și supravegheați toți palestinienii cunoscuți pentru opțiunea lor extremistă sau doar bănuiți de așa ceva, ca și pe toți membrii organizațiilor revoluționare, precum Frontul de Eliberare Portorican, bănuit de afinități cu O.E.P-ul. La New York și în mai multe orașe de pe Coasta de Est, agenți ai F.B.I-ului se răspîndiră în ghetourile negrilor și în cartierele cu o rată mare a criminalității pentru a-și alerta informatorii – proxeneți, traficanți, cerșetori –, urmînd ca aceștia să adune toate informațiile interesante despre arabi. Despre arabi care caută arme, o ascunzătoare, hîrtii – orice, numai să fie vorba despre arabi.

Dewing declanșă totodată o uriașă campanie de căutare a bombei și a celor care o introduseseră în țară. Douăzeci de *feds*, cum li se spune în mod curent agenților F.B.I-ului, consultau deja computerele serviciilor de imigrare și de naturalizare, examinînd metodic toate fișierele tip I-94 referitoare la arabii intrați în Statele Unite în cursul ultimelor șase luni. Imediat după aceea, ei transmiteau prin telex adresa luată din fișa biroului celui mai apropiat. Alți agenți extrăgeau note din arhivele Aso-

ciației Maritime a portului New York, în căutarea navelor care făcuseră escală în aceeași perioadă la Tripoli, Benghazi, Latakia, Beirut, Basra sau Aden și care, după aceea, debarcaseră mărfuri pe coasta atlantică. Aceleași cercetări erau în curs de desfășurare și la serviciile de transport ale tuturor aeroporturilor internaționale situate pe o rază de o mie de kilometri distanță de New York.

În sfîrșit, Dewing ordonă să fie interogați amănunțit toți americanii care dețineau sau deținuseră o autorizație „Cosmic top secret", care permitea accesul la instalațiile și dispozitivele de construire a bombelor H. Așa se face că, puțin înainte de ora 21.00, o mașină în care se aflau mai mulți agenți F.B.I. se oprea la numărul 1822 de pe Old Santa Fe Trail, o fostă pistă a cuceririi Vestului devenită zonă rezidențială, într-o periferie a capitalei statului New Mexico. Cutia de scrisori argintie și compartimentul pentru ziare vopsit în galben făceau din căsuța tencuită, așezată în mijlocul unei grădinițe, simbolul păturii americane de mijloc. Cu toate acestea, cel care o ocupa nu era deloc un cetățean oarecare.

Polonez de origine, matematicianul Stanley Ulham era creierul care pătrunsese secretul bombei H. Ironia făcuse ca, tocmai în dimineața cînd urma să demonstreze la tablă imposibilitatea realizării unei astfel de bombe, să facă descoperirea fatală. Tocmai își termina demonstrația cînd se ivise o intuiție fulgerătoare. Ar fi putut șterge cu buretele totul, însă n-ar mai fi devenit savantul care era acum. Fumînd un pachet întreg de Pall Mall țigară de la țigară și țopăind febril în fața tablei, cu bucățile de cretă în mînă, descifrase definitiv, în mai puțin de o oră de calcule frenetice, cumplitul secret.

Agenții F.B.I. consumară mult mai puțin timp pentru a-l absolvi pe părintele bombei H de orice urmă de complicitate la drama care amenința New York-ul. Privind din pragul casei cum se îndepărta mașina agenților, Ulham nu putu să nu se gîndească la ceea ce-i spusese soției lui în dimineața descoperirii: „Asta o să schimbe lumea".

*

Un tînăr marinar contempla cu un aer fericit frumuseţea brună care cobora din trenul ce tocmai intrase în gara New York. Leila Dajani era obişnuită cu ocheadele bărbaţilor. Cu ochii mari, întunecaţi şi cu gura de vampă orientală, atrăgea asemenea priviri încă de cînd era doar o copilă. Îi surîse cu amabilitate admiratorului său şi grăbi pasul. În urma ei, ascunsă sub bancheta compartimentului, rămăsese peruca blondă cu care se deghizase cînd se dusese să depună plicul colonelului Gaddafi la Casa Albă. Urcă pe scara rulantă, străbătu holul gării, întorcîndu-se discret, ca să se asigure că nu era urmărită, şi ieşi. Cadillacul închiriat, pe care-l folosea cu regularitate de cînd sosise la New York, o aştepta, parcat lîngă bordura trotuarului. La volan se afla un negru corpolent, care avea pe cap o şepcuţă bleumarin.

– Aţi călătorit bine, doamnă?

– Excelent, mulţumesc.

Şoferul deschise portiera şi Leila se lăsă pe bancheta moale care încă mirosea a nou. Maşina coborî de pe trotuar pe stradă. Tînăra femeie scoase o oglindă din poşetă, prefăcîndu-se că îşi aranjează coafura şi verificînd astfel dacă nu era urmărită. Această limuzină luxoasă şi şoferul ei stilat erau confirmarea uneia dintre regulile de aur predate de celebrul terorist venezuelean Carlos: un terorist inteligent călătoreşte doar cu clasa întîi. Modul cel mai sigur de a umbla prin toată lumea fără a te face remarcat, spunea el, este să adopţi chiar obiceiurile burgheziei paşnice pe care vrei s-o distrugi.

Acoperirea aleasă pentru cele două şederi ale Leilei în Statele Unite, cu scopul de a pregăti misiunea fraţilor săi, satisfăcea pe deplin acest criteriu. Tînăra călătorise la New York ca să achiziţioneze diverse mărfuri în contul lui „La Rive Gauche", un luxos magazin de modă de pe strada Hamra din Beirut, care

supravieţuise, ca alte cîteva întreprinderi de acest gen, ravagiilor războiului civil libanez. Obţinerea unui paşaport fals fusese o joacă de copii: la Beirut, să procuri un paşaport era ca şi cum ai cumpăra un timbru poştal. Leila nu întîmpinase dificultăţi suplimentare în a obţine una dintre cele două sute de mii de vize americane acordate în fiecare an cetăţenilor din Orientul Apropiat. Surmenat, consulul nici măcar nu-şi dăduse osteneala să-i verifice identitatea. Scrisoarea de recomandare purtînd antetul „La Rive Gauche" îi fusese suficientă.

În acest fel, sub numele de Linda Nahar, o libaneză creştină din înalta societate a Beirutului, Leila Dajani devenise o figură familiară a saloanelor de croitorie ale lui Bill Blass, Calvin Klein şi Oscar de la Renta. Frumuseţea şi farmecul ei o ajutaseră să devină repede una dintre vedetele lumii mondene newyorkeze. Îşi petrecea sfîrşiturile de săptămînă la Long Island, lua masa la Caravelle şi dansa pînă în zori în extravaganta splendoare a discotecii Studio 54.

Cadillacul alunecă lin de-a lungul lui Central Park South şi se opri în faţa marchizei care împodobea Hampshire House. Portarul, în livrea roşie cu nasturi auriţi, înaintă pentru a deschide portiera. Leila îl salută, îi ură noapte bună şoferului, îşi luă cheia şi cele trei mesaje din caseta de la recepţie şi se grăbi să intre în ascensor. Două minute mai tîrziu, pătrunse în dezordinea prietenoasă a apartamentului pe care îl închiriase la etajul al treizeci şi doilea. Pe mochetă erau presărate accesorii ale pretinsei sale ocupaţii: eşantioane de ţesături, numere din *Vogue, Harper's Bazaar, Glamour* şi *Woman's Wear Daily.* Fotografia ei în rochie chinezească, apărută în *Woman's Wear* cu ocazia unei parade a modei, organizată în folosul lui Metropolitan Opera, o nelinişti pentru o clipă. Din fericire pentru ea, acea revistă nu era dintre cele pe care le cercetează specialiştii C.I.A.-ului însărcinaţi cu problemele palestiniene.

Îşi zvîrli mantoul pe un fotoliu, îşi turnă un whisky şi făcu cîţiva paşi pînă la peretele de sticlă care dădea spre Central Park. Parcul dormea sub mantia de zăpadă proaspătă, strîns ca într-o cutie de diamant, de şirurile scînteietoare ale clădirilor iluminate. Subjugată, acaparată parcă de frumuseţea spectacolului, Leila se înfioră, incapabilă să-şi mute privirea în altă parte. Bău cîteva înghiţituri de whisky şi se gîndi la Carlos. Mare dreptate avea. Un adevărat terorist nu trebuie să se sinchisească niciodată de urmările actelor sale. Goli restul paharului dintr-o înghiţitură, trase brusc perdeaua acoperind geamul şi se îndreptă spre baie. Turnă cîteva picături de ulei Roger&Gallet pe fundul căzii şi deschise la maximum robinetele într-un jet puternic de spumă caldă care răspîndi un miros suav.

Înainte de a intra în apă, Leila se contemplă în oglindă cu un aer mulţumit. În ciuda vieţii de noctambul la care o silea New York-ul, liniile corpului nu-şi pierduseră prospeţimea. Cu degetele ei lungi îşi pipăi conturul perfect al coapselor, al feselor şi al pîntecelui şi îşi mîngîie cu gingăşie pielea catifelată şi tare a sînilor. Apoi se întinse în apa înspumată şi se lăsă năpădită leneş de căldură. Umplîndu-şi palmele cu spuma parfumată, îşi frecă uşor gîtul, umerii şi sînii, pînă li se întăriră sfîrcurile. Ridică languros un picior deasupra apei. Vederea lacului purpuriu care îi împodobea unghiile o făcu să zîmbească: cine a mai văzut o teroristă care să-şi facă unghiile de la picioare? Se răsturnă pe spate, închise ochii şi se întinse ca o pisică, bucurîndu-se de căldura dulce care o pătrundea în intimitatea profundă a fiinţei. Ţîrîitul cristalin al telefonului de perete de deasupra capului o trezi din nirvana. Auzi un zgomot îndepărtat şi-i recunoscu vocea lui Michael.

– Unde eşti? se interesă ea pe un ton destul de sec.

– Terminăm de cinat la Elaine. Pe urmă mergem să bem un pahar la Studio 54. De ce nu vii şi tu acolo?

– Îmi dai o oră?

– O oră? Draga mea, dacă vrei, îţi dau toată viaţa!

*

În ciuda instalaţiei de aer condiţionat, un nor des de fum de ţigară plutea în sala de conferinţe a Casei Albe. Pahare şi farfurii de carton cu resturi de ciorbă de fasole şi bucăţi de sandvişuri zăceau pe masă şi pe scaunele neocupate.

Trei ofiţeri din U.S. Air Force tocmai expuseseră pe un perete o colecţie de grafice şi de hărţi. Un tînăr colonel roşcat luă cuvîntul în continuare. Fusese însărcinat de Pentagon să-i prezinte preşedintelui un raport despre mijloacele tehnice pe care le-ar putea folosi conducătorul Libiei sau un grup de teroriştipentru a face să explodeze, de la distanţă, o bombă ascunsă în oraşul New York. Totodată, el trebuia să dezvăluie resursele disponibile pentru contracararea unei acţiuni de acest gen.

– Domnule preşedinte, domnilor, judecînd după schema care ne-a fost arătată, bomba în discuţie este concepută pentru conectarea la un aparat capabil, la comandă, să producă o descărcare electrică de cinci volţi, care să declanşeze explozia. *Grosso modo*, există trei modalităţi de a provoca acest impuls. Nu trebuie să o respingem de la bun început pe prima dintre ele, chiar dacă ea nu prezintă un mare interes în cazul nostru. Este vorba de o acţiune a unui kamikaze care ar putea face *baby-sitting* pe lîngă bombă pînă la ora H, declanşînd el însuşi comanda de explozie. Un sistem sigur dacă omul este cu adevărat pregătit să moară...

Şeful C.I.A.-ului îşi scutură cu zgomot pipa într-o scrumieră.

– Domnule colonel, obiectă el, dacă autorul şantajului cu care avem de-a face este într-adevăr Gaddafi, acest mijloc este, cu siguranţă, ultimul pe care îl va alege. Fiindcă va vrea să rămînă pînă la sfîrşit singurul care să poată decide în această

acţiune, singurul în stare să declanşeze explozia sau, dimpotrivă, s-o anuleze.

Colonelul îşi exprimă aprobarea printr-o respectuoasă înclinare a capului şi se grăbi să continue.

– Ne rămîn, aşadar, două mijloace: telefonul şi radioul. Să legi mecanismul de explodare a bombei la o linie telefonică obişnuită este o joacă de copii. Conectînd două fire ca pentru o staţie de recepţie automată, devine posibilă transmiterea unui mesaj codificat care să declanşeze explozia. Dacă mesajul este conform programării sistemului de aprindere, explozia se produce instantaneu. Ea nu va putea fi provocată de nici o combinaţie greşită. Iată garanţia absolută a acestei metode. Altfel spus, pentru a produce explozia bombei, Gaddafi n-ar avea de făcut decît să telefoneze de oriunde s-ar afla şi să expedieze mesajul.

– Ar fi chiar aşa uşor? întrebă preşedintele, vădit tulburat.

– Mă tem că da, domnule preşedinte.

– De ce tip de telecomunicaţii dispune Libia? întrebă secretarul Apărării.

– Ca şi celelalte ţări, Libia foloseşte satelitul Intelsat. Are staţii terestre aici – indicatorul colonelului arătă un punct pe planisfera din spatele lui – şi aici. Au fost construite de japonezi.

– Un raid aerian le-ar nimici în mai puţin de zece secunde, remarcă şeful Statului-Major Interarme. Iar atunci Libia şi-ar vedea retezate legăturile cu restul lumii, nu-i aşa?

– În ceea ce priveşte telefoanele, da.

– Ar fi de preferat izolarea New York-ului şi oprirea oricăror comunicaţii exterioare? întrebă neliniştit şeful statului.

– Nu, domnule preşedinte, din punct de vedere tehnic este imposibil, răspunse categoric colonelul, care se grăbi să continue. În orice caz, socotim că, într-o atare situaţie, preşedintele libian sau grupul de teroriştii ar prefera să recurgă la radio. Acest mijloc are o mai mare eficienţă şi oferă avantajul că este inde-

pendent față de toate rețelele de comunicații existente. Dacă ordinul de explodare va trebui să parcurgă o distanță mare, semnalul va fi emis pe unde lungi, iar acestea vor țîșni spre straturile superioare ale atmosferei înainte de se îndrepta spre pămînt. Asta înseamnă frecvență joasă.

– De ce număr de frecvență ar putea dispune Gaddafi pentru o emisie de genul ăsta? întrebă președintele.

– De la Tripoli la New York, un megahertz. Un milion de cicluri.

– Un milion, repetă președintele și își frecă bărbia. Am putea să le bruiem pe toate?

– Dacă ați face-o, ne-ați tăia dintr-o dată toate comunicațiile: poliția, F.B.I-ul, armata, pompierii, toate legăturile indispensabile în caz de urgență vor fi paralizate.

– Să presupunem că aș da totuși acest ordin. Ar fi realizabil?

– Nu, domnule președinte.

– De ce?

– Pur și simplu fiindcă n-aveam mijloacele de bruiaj adecvate.

– Și toate instalațiile noastre din Europa?

– În acest caz, ar fi toate inutile. Sînt prea îndepărtate.

Șeful C.I.A.-ului interveni în discuție:

– Pentru ca mesajul să-i fie receptat la New York, Gaddafi trebuie să fi plasat în prealabil un echipament potrivit, măcar o antenă direcțională, nu?

– Bineînțeles. Dar e de-ajuns ca aceasta să fie conectată la o antenă de televiziune cu un amplificator.

– N-ar fi posibil să măturăm toate frecvențele susceptibile de a fi utilizate de Gaddafi, lansînd o armată de elicoptere deasupra New York-ului? întrebă președintele. N-am putea să punem întrebări circuitului său radio și să-i reperăm amplasamentul în funcție de răspunsuri? Prin triangulație? Sau prin radiogoniometrie?

– Avem mijloacele de a încerca o astfel de operaţiune. Dar ea nu va fi eficientă decît dacă dispozitivul de radio libian este conceput şi pentru a emite. Dacă este doar receptor, nu vom obţine nici un răspuns.

– Mai avem un mod de a rezolva problema, se auzi atunci vocea plîngăreaţă a texanului Delbert Crandell, secretarul Departamentului pentru Energie. Trimitem vreo zece rachete zdravene să explodeze deasupra Libiei. Vă garantez că asta va acoperi toată ţara cu o pătură electromagnetică de natură să taie toate comunicaţiile dedesubt pentru o bună bucată de timp.

Secretarul se umflă în pene şi bătu cu pumnul în masă. James Mills deschise un ochi şi se aşeză mai bine în scaun.

– Domnule preşedinte, cred în continuare că ameninţarea nu vine de la Gaddafi. Cu toate acestea, în cazul improbabil că el ar fi sursa, trebuie să avem în vedere mai multe ipoteze.

Făcu o scurtă pauză, după care continuă metodic.

– Prima este că, dacă ar fi avut mijloacele să dea o asemenea lovitură, ar fi avut şi imaginaţia necesară să o organizeze bine. Nu s-ar fi expus unor represalii atît de uşor de iniţiat. Cu siguranţă că ar fi găsit un sistem infailibil, de exemplu o navă oarecare din Atlantic, de unde ori el, ori cineva care lucrează pentru el ar fi putut declanşa explozia bombei în New York, în cazul că noi am fi executat un atac de întîmpinare asupra ţării lui.

Mills nu terminase de vorbit, cînd un semnal roşu se aprinse la telefonul lui Jack Eastman. Era subofiţerul care răspundea de centrala Casei Albe. Eastman păli.

– Domnule preşedinte, anunţă el cu o voce stinsă, tocmai ne-a sunat un corespondent anonim. A închis înainte să putem identifica locul de unde a telefonat. A declarat că un al doilea mesaj pentru dumneavoastră a fost depus în căsuţa cu numărul K-602 a oficiului automat de bagaje din gara centrală din Washington.

*

Un cordon de poliţişti ţinea la distanţă cîteva zeci de călători întîrziaţi. Purtînd căşti şi combinezoane ignifuge, agenţii brigăzii de genişti a F.B.I-ului înaintau în spatele scuturilor spre oficiul automat de bagaje. Cercetară atent, cu ajutorul detectoarelor Geiger, peretele lung de metal. Nesesizînd nici o urmă de radioactivitate, aduseră trei cîini poliţişti dresaţi să descopere explozibile. În cele din urmă, cu precauţia chirurgilor care fac operaţii pe cord, doi genişti înzestraţi cu materiale specifice spărgătorilor demontară uşa căsuţei K-602.

Spre marea lor uşurare, nu descoperiră decît un plic aşezat pe peretele din fund. Identitatea destinatarului era dactilografiată pe el: „Preşedintelui Statelor Unite ale Americii".

Mesajul era scurt. El informa că la miezul nopţii, ora Washington-ului, la 7.00 dimineaţa, ora oraşului Tripoli, într-un loc aflat la 249 kilometri est de intersecţia paralelei 25 cu meridianul 10 longitudine, la extremitatea sudică a mării de nisip de la Awbari, în sud-estul Libiei, Mu'ammar al Gaddafi va face dovada incontestabilă a capacităţii sale de a-şi duce la îndeplinire ameninţarea enunţată în comunicatul precedent.

Pentru a înlesni observarea demonstraţiei, conducătorul Libiei propunea deschiderea unui culoar aerian delimitat cu grijă, mergînd de la Marea Mediterană pînă la locul indicat, pe care avioanele de recunoaştere americane l-ar putea folosi fără să-şi facă probleme.

*

Portarul cu livrea roşie de la Hampshire House opri primul taxi care trecea pe Central Park South.

– Studio 54, îi spuse el şoferului, deschizînd portiera.

Îmbrăcată într-o fastuoasă combinaţie de lamé negru şi auriu marca Yves Saint-Laurent, cu o fustă strîmtă, despicată foarte de sus şi o etolă împodobită cu pene, Leila Dajani se strecură în fundul maşinii. Şoferul îi aruncă o privire în oglinda retrovizoare.

– Cred că aveţi un succes nebun, îi aruncă el admirativ.

Tînăra femeie îi mulţumi cu un surîs.

Cînd taxiul se apropie de faimoasa discotecă newyorkeză, Leila se aplecă în faţă:

– M-am răzgîndit. Mai bine lăsaţi-mă la intersecţia dintre Park Avenue şi 32nd Street.

Cîteva clipe mai tîrziu, taxiul opri la intersecţia indicată. Leila plăti cursa şi-i ură noapte bună şoferului. După ce luminile din spate ale maşinii dispărură, chemă un alt taxi care hoinărea pe Park Avenue şi-l rugă pe şofer să o ducă la adevărata ei destinaţie.

*

Cei doi fraţi Dajani şi sora lor Leila se regăsiseră. Lumina slabă şi gălbuie de la singurul bec, şi acesta înnegrit de murdăria muştelor, lăsa în umbră cea mai mare parte a garajului. La capătul clădirii, o platformă de ciment dădea într-un antrepozit părăsit, de unde venea un zgomot ciudat.

– Şobolani! urlă ea terorizată.

Fratele său Kamal, pasagerul clandestin de pe *Dionysos*, era aşezat pe un pat de campanie de lîngă un cărucior-lift, în mijlocul platformei. În jurul lui se vedeau mai multe cartoane cu resturi de pizza, sticle goale de Coca-Cola şi de bere, cornete încă pline de cartofi prăjiţi răciţi, resturi de chiftele. Într-o mînă ţinea un pistol cu aer comprimat, iar în cealaltă o lanternă. Lîngă perete zăceau ultimele sale victime, doi şobolani aproape la fel de mari ca două pisici.

Îndoit de durere, cu un aer care trăda suferinţă, cel mai mare dintre fraţii Dajani măsura platforma cu pasul, ţinîndu-se de burtă. Picături de sudoare îi apăruseră pe frunte.

– Whalid, ia una dintre pastilele pe care ţi le-am adus, îl sfătui sora lui.

– Am luat deja cinci, gemu el. Mai mult de atît nu se poate.

Whalid rămase nemişcat. Uriaşul baril de 1,60 metri înălţime şi avînd un diametru de 80 de centimetri se înălţa în faţa lui, negru şi ameninţător, ataşat de paleta pe care fusese transportat. Numele şi adresa firmei care îl importase formau un colier de litere albe scrise nu prea sus. Contemplînd această masă, palestinianul se întrebă cum de era posibil să încapă între acei pereţi de metal atîta oroare şi distrugere, moartea potenţială a milioane de oameni. Îşi şterse fruntea cu batista. Cu toate acestea, ideea în care îl formaseră cu asprime la Tripoli fusese: „Nu te gîndi la nimic. La nimic altceva în afară de misiunea ta". Dar cum să nu te gîndeşti? Cum să alungi din faţa ochilor chipurile din New York, pe lîngă care ai trecut timp de două zile, o mare de chipuri tinere şi bătrîne, frumoase şi urîte, de oameni săraci şi bogaţi, chipuri triste, indiferente, fericite, chipuri ale iubirii şi ale singurătăţii. Chipurile fetiţelor care alunecau dîndu-se cu sania pe zăpada din Central Park, cel al poliţistului negru care ajuta o bătrînă să treacă strada la colţul lui 5th Avenue, cel al solidului vînzător de ziare din Times Square, strigînd *goood moming* cu ţigara în colţul gurii. Cum ar fi putut să le uite? Dimpotrivă, cum ar fi putut să nu revadă, ca într-un film derulat cu încetinitorul, mulţimile grăbite, coloanele de maşini, vitrinele iluminate, clădirile suind pînă la cer, toate aceste imagini care reprezentau atîtea vieţi?

Whalid auzi cum scîrţîie patul de campanie.

– Mi-e sete, declară Kamal, ridicîndu-se.

Căută pe fundul uneia dintre cutiile sale şi scoase din ea o sticlă de whisky Ballantine's, pe jumătate goală, pe care i-o întinse fratelui său.

– Cred că ăsta e medicamentul de care ai nevoie. Pe vremuri, făceai un tratament clasa întîi.

– S-a terminat de cînd cu blestematul ăsta de ulcer, mormăi Whalid.

Leila începu să-şi piardă răbdarea. Paietele costumaţiei sale de discotecă străluceau în penumbră ca nişte licurici. Şi pe ea o fascina butoiaşul, dar, spre deosebire de fratele său mai mare, nu-şi dădea seama cu precizie de infernul pe care se pregătea să-l dezlănţuie.

– Cît timp mai avem? întrebă ea.

– Treizeci de minute, răspunse Kamal, aplecîndu-se ca să ia o cutie de carton care conţinea o bucată de pizza.

Leila remarcă însemnele unui restaurant pe ambalaj.

– Eşti sigur că nu rişti să te identifice nimeni cînd te duci să cauţi provizii? întrebă ea neliniştită.

Kamal îi aruncă o privire plictisită: mereu aceeaşi – trebuia să vină şi acum cu povestea asta cu drobul de sare. Preţ de o clipă îşi observă fratele. *Pare nervos,* îşi zise el. *E normal. La urma urmei, e bomba lui. Iar dacă ratează, nu-i rămîne de făcut decît un singur lucru: să-şi tragă un glonţ în cap.*

Tînărul palestinian îşi consultă ceasul.

– Hai, Whalid, pune aparatul în funcţiune. Tripoli dă semnalul peste douăzeci de minute.

Semnalul în cauză era impulsul codificat, destinat să provoace explozia bombei. Pentru a fi sigur că va fi recepţionat corect în momentul cînd se va hotărî să-şi ducă la îndeplinire ameninţarea, Gaddafi organizase o repetiţie cu cei trei trimişi ai săi la New York.

Whalid Dajani se îndreptă spre un cufăr metalic gri, de mărimea unei genţi-diplomat mai voluminoase, acoperit de etichete: TWA, Lufthansa, mari hoteluri europene. Nimic nu putea să pară mai lipsit de importanţă şi mai nevinovat ca acest bagaj.

La sosirea sa pe Aeroportul Kennedy, joia trecută, Whalid prezentase un paşaport libanez pe numele Ibrahim Khalid, inginer electronist. Remarcînd cufărul, vameşul îl rugase să-l deschidă.

– Este un controlor de microprocesoare, explicase palestinianul. Un aparat pentru detectarea defecţiunilor care apar la computere.

– Prea complicat pentru mine, glumise admirativ vameşul, lăsîndu-l să treacă.

Acest vameş nu şi-ar fi putut închipui vreodată cît era de complex dispozitivul pe care tocmai îl zărise. La origine, cufărul fusese, într-adevăr, un controlor de microprocesoare, un Testline Adit 1000 de fabricaţie americană. Cu şapte luni mai devreme, un înalt funcţionar libian din domeniul telecomunicaţiilor îl convocase în biroul lui din Tripoli pe inginerul Hidé Kamaguchi, reprezentantul firmei japoneze Oriental Electric, care instalase noua reţea telefonică hertziană a Libiei. Îi explicase că guvernul său dorea să cumpere un aparat care să permită declanşarea de la distanţă a unui impuls electric prin radio. Sistemul trebuia să fie sigur şi absolut inviolabil. Şase săptămîni mai tîrziu, Kamaguchi adusese în Libia cufărul şi o factură de o sută şaizeci şi cinci de mii de dolari.

Numai geniul japonezilor în materie de miniaturizare putea concepe arsenalul de sisteme care punea acest aparat la adăpost de orice tentativă de anihilare. Un ecran interior îi proteja mecanismele de razele ultraviolete, astfel încît nimeni n-ar fi putut scoate din uz sistemul de informaţii programat în minicalculatorul său. Dacă s-ar fi încercat distrugerea memoriei cu ajutorul magneţilor, un detector de cîmp magnetic ar fi activat automat circuitul de aprindere. Filtrele aveau menirea să facă imposibilă bruierea receptorului radio. În sfîrşit, trei tubuleţe hipersensibile la variaţiile de presiune împiedicau distrugerea cufărului prin proiectile sau explozibili. Odată legate circuitele, o simplă schimbare de presiune provocată de căderea unei cutii

de chibrituri pe aparat ar fi fost de ajuns pentru producerea impulsului fatal.

Whalid umblă la o încuietoare cu trei combinaţii şi deblocă zăvorul de pe capac. Apăru un panou albastru deschis avînd alături un mic ecran catodic şi o tastatură cu şaisprezece clape pe care se aflau cifre, litere şi simbolurile diferitelor operaţiuni: PORNIRE, DATE, AUTO, FINAL, CONTROL. În mijlocul panoului se găsea un lector de casete care putea să descifreze singur un ordin codificat, înregistrat pe tastatură. În interior era amplasată o casetă BASF de treizeci de minute, conţinînd instrucţiunile programate la Tripoli cu privire la minicomputer. Două cabluri electrice erau înfăşurate într-o nişă a capacului. Unul era destinat racordării la bombă, celălalt conectării la firul antenei pe care Kamal o fixase pe acoperiş. Orice încercare de debranşare a lor după montare ar fi activat automat sistemul de aprindere. În fine, ascunse în mijlocul cufărului se găseau un receptor radio, un microprocesor, minicomputerul şi o serie de pile puternice şi cu rezistenţă mare la litiu.

Din căptuşeala hainei, Whalid scoase o foaie de hîrtie, împăturită cu grijă: lista de verificare ce cuprindea şaisprezece operaţiuni codificate pe care trebuia să le îndeplinească pentru a controla buna funcţionare a aparatului şi pentru a pune în mişcare sistemul de declanşare a exploziei în vederea ordinului final pe care ar fi urmat să-l dea Gaddafi. Apăsă pe pornire, iar pe ecranul catodic apăru cuvîntul „identificare". Cu degetele umede de emoţie, palestinianul formă apoi pe tastatură codul 01C2. Cuvîntul „corect" se ivi pe ecran. Dacă Whalid ar fi format un cod inexact, ar fi apărut cuvîntul „incorect", iar palestinianul nu ar fi avut decît treizeci de secunde ca să-şi repare greşeala, după care, dacă n-ar fi reuşit, cufărul s-ar fi autodistrus.

După aceea, pe ecran îşi făcu apariţia indicaţia „stocare de date". Whalid consultă lista de verificare şi tastă F19A. Pe fereastra lectorului de casetă văzu derulîndu-se banda magnetică. Ţinu exact un minut, durata necesară pentru a se transmite

memoriei minicomputerului programul înregistrat. Cuvintele „stocare de date: O.K." anunţară că operaţiunea se desfăşura conform planului.

Acest ordinator era creierul electronic al aparatului. Dat fiind că îl programase, urma să controleze circuitele, dispozitivele de protecţie, sarcina pilelor şi să comande autodistrugerea aparatului dacă ar fi fost nevoie de aşa ceva. Dar mai ales urma să „citească" mesajul radio aşteptat de la Tripoli, să-l recunoască şi să se hotărască, la ora H, cînd cufărul avea să fie legat efectiv de bombă, să declanşeze explozia.

– În regulă, anunţă Whalid, ştergîndu-şi nervos fruntea. Totul funcţionează corect. Ne mai rămîne să verificăm aprinderea manuală.

Căci, dacă aparatul era conceput pentru a face să explodeze o bombă, ca răspuns la un semnal radio, el avea totodată şi un sistem de siguranţă, pe care fraţii Dajani îl puteau folosi în cazul vreunui incident.

Whalid formă cu grijă pe taste cele patru cifre: 0636. Acest număr fusese ales drept cod pentru declanşarea manuală, pentru că nici unul dintre cei trei palestinieni n-ar fi putut să-l uite vreodată. Era data bătăliei de la Yarmouk în care războinicii lui Omar, urmaşul Profetului, îi înfrînseseră pe bizantini lîngă Lacul Tiberiada şi instituiseră dominaţia arabă asupra patriei lor astăzi pierdute. Atunci cînd degetul lui Whalid apăsă pe ultima cifră, lumina verde dispăru şi, timp de două secunde, ecranul se coloră în roşu. Apoi apăru indicaţia „aprindere manuală: O.K."

– Merge, zise Whalid şi îşi privi ceasul. Mai sînt şaptesprezece minute pînă la apelul de la Tripoli.

Undeva, în nemărginirea spaţiului, o bilă de metal se roteşte sub bolta cerească. *Oscar* este un fel de pasăre singuratică, un biet satelit pierdut în mijlocul galaxiei de fraţii săi de telecomunicaţii mai mari, fraţi care aparţin meteorologiei, supravegherii militare, navigaţiei şi observaţiei de toate genurile, care umplu orbita din jurul Pămîntului pînă la saturaţie. A fost lansat de

N.A.S.A., în 1961, în beneficiul unui grup de radioamatori. Nefiind supus nici celui mai mic control internaţional, a fost uitat cu repeziciune şi aproape definitiv, încît numele lui nu figurează în inventarul ultrasecret al sateliţilor, pe care guvernul american îl ţine la zi în permanenţă.

Pentru a nimici New York-ul, Gaddafi nu avea decît să-şi transmită semnalul acestui satelit, care urma să-l poarte prin spaţiu, pînă la antena fixată pe acoperişul garajului. Simplu ca bună ziua.

Doar zgrepţănatul şobolanilor tulbura liniştea. Stînd ghemuiţi pe platforma de ciment umed, cei trei Dajani aşteptau fără să vorbească, fiecare pierdut în gîndurile lui. Erau pe cale să trăiască un vis sau un coşmar? se întreba Leila.

Whalid supraveghea lădiţa, în timp ce secundarul ceasului său se grăbea spre orele 22.15. Cu o voce joasă, aproape de neauzit, numără ultimele secunde. „Trei... două... una..." N-avusese timp să zică „zero" fiindcă se şi auzi un semnal sonor Morse, în vreme ce lucirea verzuie a ecranului se stingea, înlocuită instantaneu de o alta, ca răspuns la semnalul sosit de la celălalt capăt al lumii. Era o lumină roşie, identică aceleia care apăruse cu un sfert de oră mai devreme.

Leila privea cu respiraţia tăiată. Whalid se aplecă spre aparat, uşurat şi îngrozit în acelaşi timp. Doar Kamal rămăsese impasibil.

Sclipirea roşie se stinse şi se aprinseră în schimb cuvintele „control global radio: O.K." La rîndul lor, acestea dispărură pentru a face loc cuvîntului „conectare". Ai fi zis că, după efectuarea cu succes a tuturor testelor, cufărul gri se însărcina să preia conducerea operaţiunilor, eliminînd de acum înainte orice iniţiativă de a recurge la intervenţia mîinii omului.

Apoi Whalid branşă priza cu cincizeci şi patru de agrafe a cablului electric care pleca de la cufăr în priza cu închidere automată plasată pe peretele bombei. Data viitoare, cînd ecranul urma să fie din nou luminat în roşu, o descărcare electrică pro-

dusă de pilele cu litiu avea să țîșnească de-a lungul acestor agrafe, pentru a face să explodeze bomba termonucleară plasată sub platformă.

Whalid contempla impresionanta masă neagră. Se gîndi la miile de ore pe care le petrecuse ca să o conceapă, să o deseneze și să o asambleze. Era tatăl ei. Iar ea era a lui. Numai a lui. Și nu a lui Gaddafi, a fratelui său, a surorii sale sau a colegilor săi fizicieni care lucrau în Cetatea Științelor din Tripoli. Dacă un impuls electric ar fi atins-o vreodată, el și nimeni altul ar fi fost responsabil pentru toată grozăvia pe care ar fi provocat-o acesta. *Doamne, Dumnezeule, de ce mi-ai dat o asemenea putere?*

– Ce-i cu tine? mormăi Kamal.

Whalid tresări ca un elev surprins de profesor în timp ce visează. Încă ținea ceasul în mînă.

– Lumina roșie n-a rămas aprinsă două secunde întregi, bîigui el. Ești sigur că ai branșat corect antena de pe acoperiș?

– Sigur.

– Poate că ar trebui să verificăm imediat.

Whalid aprinse lanterna.

– Urc împreună cu tine și îți fac lumină cît timp controlezi legătura.

Cei doi bărbați se îndreptară spre scară. Deodată, Whalid își duse mîinile la burtă, gemînd de durere.

– Afurisitul ăsta de ulcer. Urcă tu în locul meu, Leila, spuse el, întinzîndu-i lampa surorii sale.

Cînd Kamal și Leila reveniră de pe acoperiș, constatară că Whalid depășise criza. Părea că se liniștise dintr-o dată.

– Totul e în regulă sus, anunță Kamal.

Atunci Whalid putu să apese pe butonul FINAL al tastaturii aparatului. De acum încolo, sistemul era încuiat.

– Whalid, ar fi bine dacă ai petrece noaptea aici, cu mine, sugeră Kamal. E mai prudent.

– Nu, nu, acum mă simt bine.

– Dar tu, Leila?

– Nu-ți face griji pentru mine. Unde mă duc eu n-o să-i dea nimănui prin cap să mă caute.

*

Pentru ca deplasarea lor să aibă loc în cel mai desăvîrșit secret, președintele și colaboratorii lui trecură prin tunelul care lega Casa Albă de Departamentul Finanțelor, înainte de a se urca în cele două Forduri obișnuite, care urmau să-i transporte la Pentagon. Lucru extrem de rar, serviciul de pază a președintelui fusese redus cu bună știință la numai doi agenți.

Era ora 23.30 cînd mașinile schimbară direcția, mergînd de-a lungul Potomacului, și pătrunseră în incinta Pentagonului. Oaspeții trecură prin sala Statului-Major Interarme și ajunseră în fața unei uși simple, albe, cu numărul 2 B 890. Două santinele înarmate și o baterie de camere automate de luat vederi le controlară identitatea, după care ușa se deschise. Șeful statului și colaboratorii lui urcară grăbiți într-un ascensor care coborî la cincizeci de metri sub pămînt.

Centrul Național Militar de Comandă este unul dintre cele două sedii operaționale ale președintelui Statelor Unite pentru cazurile de alarmă de cel mai înalt grad. Veritabilă peșteră a lui Ali Baba în era electronică, sediul este dotat cu o colecție ultrasecretă de sisteme de comunicații, care îi permit președintelui să vadă și să asculte, stînd în fotoliu, întreaga lume, să urmărească în direct orice eveniment, datorită unei rețele de sateliți KH-11, să transmită ordine tuturor nivelurilor forțelor americane răspîndite în cele patru colțuri ale universului. Imaginile transmise prin sateliți celor șase ecrane cinematografice care îmbracă încăperea sînt de o mare acuratețe, încît președintele poate efectiv să deosebească o vacă Jersey de una Guernesey de pe o pajiște din Sussex, să determine culoarea și marca unui automobil care iese pe una dintre porțile Kremlinului și să urmărească traiectoria unui proiectil lansat de pilotul unui F-15

care zboară pe deasupra Bosforului. Datorită sistemelor de ascultare ale C.I.A.-ului, el poate auzi dialogul dintre un pilot rus de pe un Mig 23 şi controlorul de zbor din Sevastopol, zgomotul paşilor conducătorilor comunişti pe coridoarele ministerelor din Moscova, Berlinul de Est sau Praga, convorbirile cele mai intime sau ciocnitul paharelor de votcă. În sfîrşit, din fotoliul său, preşedintele poate să fie, în acelaşi timp, spectator şi actor al tragediei finale. Îi este la îndemînă să ordone lansarea unei rachete Minuteman dintr-un amplasament din Dakota de Sud şi să contemple, ca un spectator oarecare dintr-o sală de cinema, spectacolul ororii termonucleare care devastează populaţii, străzile şi casele unui oarecare oraş sovietic.

La capătul mesei de conferinţe se găseau trei pupitre ocupate de nişte ofiţeri de transmisiuni. În spatele unui al patrulea pupitru, puţin mai înalt, se afla comandantul centrului, un contraamiral, îmbrăcat într-o ţinută albă impecabilă, care parcă ar fi participat la o seară de gală.

Luminile din sală se stinseră, iar amiralul proiectă pe cele şase ecrane o serie de imagini care descriau dispozitivul forţelor sovietice aşa cum erau ele desfăşurate în acel moment: submarinele nucleare în misiune, fiecare dintre ele reprezentat printr-o luminiţă roşie pe o planisferă; amplasamentele rachetelor intercontinentale filmate cu o asemenea exactitate, încît puteau fi văzute şi santinelele care patrulau în jurul incintelor unde se aflau parcurile de blindate, bombardierele atomice Backfire în adăposturile lor din interiorul bazelor din Germania de Est şi din Marea Neagră, precum şi bateriile Sam de proiectile nucleare, amplasate de-a lungul Oderului.

Imaginile dispărură şi se reaprinseră luminile.

– Domnule preşedinte, nu există nici un semn care să ne facă să deducem că forţele armate sovietice ar fi în stare de alertă, indică amiralul.

Se aplecă asupra pupitrului pentru a acţiona alte cîteva manete. Luminile se stinseră din nou. O fîşie roşiatică de deşert

în lumina răsăritului de soare apăru pe unul dintre ecrane. În centru, abia vizibil, se înălța un fel de turn metalic.

– Iată locul indicat în mesajul lăsat la gara din Washington.

Pe un al doilea ecran apăru o imagine mărită a turnului metalic. Acesta semăna cu un vechi petrolier de foraj. În vîrf se distingeau contururile unui recipient cilindric larg, care aducea cu tipul de butoiaș de petrol ce figura pe schema anexată casetei colonelului Gaddafi.

Amiralul explică apoi că nici un satelit nu se afla în poziție deasupra Libiei la ora cînd plicul ajunsese la Casa Albă. Dat fiind că orbita lor era fixată o dată pe lună de Consiliul Național de Securitate, erau folosiți aproape toți la supravegherea Uniunii Sovietice și a Europei de Est. De la prima alarmă, orbita a trei sateliți KH-11 fusese modificată și dirijată deasupra Libiei. Imaginile transmise de un al doilea satelit apărură în acea clipă pe un alt ecran. Ele înfățișau un grup de clădiri de la periferia orașului Tripoli: cazarma din Bab Azziza, unde însărcinatul american cu afaceri nu putuse intra cu cîteva ore în urmă. În fața portalului de la intrare, președintele și colaboratorii lui deslușiră mai multe siluete care mergeau dintr-un loc în altul; erau, fără îndoială, santinelele care îl opriseră pe diplomat. Apoi apăru ansamblul taberei; pe urmă, imaginea se mări, oprindu-se asupra unor construcții mici, separate de rest. Amiralul deplasă un cerc alb deasupra îmbinării acoperișurilor și îl suprapuse unui dreptunghi.

– Iată reședința colonelului Gaddafi. N-am observat nici o activitate deosebită aici, nici măcar vreun semn cum că ar fi locuită.

– Ce te face să crezi că ar fi vorba într-adevăr de reședința colonelului? se interesă președintele pe un ton neliniștit.

Amiralul deplasă ușor imaginea. În acel moment, înaintea casei, apăru o curte interioară mică, în mijlocul căreia era instalat un cort de nomad. Alături se putea observa silueta unui dromader.

– După informaţiile noastre, cortul acesta i-ar servi de salon personal colonelului, iar animalul i-ar asigura laptele de care nu se satură.

Imaginea coastei libiene se decupă apoi pe un al treilea ecran. O luminiţă roşie clipea în mijlocul Golfului Bidra, între Tripoli şi Benghazi. Amiralul declară că era vorba de distrugătorul american *Allan*, un vas de supraveghere electronică asemănător celui pe care îl torpilaseră israelienii în 1967, în largul Gazei, pentru că le spiona comunicaţiile radio. Era echipat cu o aparatură ultrasofisticată, capabilă să intercepteze, să decodeze şi să interpreteze toate emisiile radio libiene, precum şi să asculte convorbirile oricărui abonat conectat la reţeaua telefonică hertziană de telecomunicaţii libiene. Pentagonul îi transmisese deja distrugătorului mostre ale vocii lui Gaddafi şi a principalilor cinci oameni-cheie ai Libiei. Mii de comunicaţii interceptate urmau să fie confruntate pe computer cu aceste mostre, iar apelurile conducătorilor libieni urmau să fie izolate instantaneu.

Coasta mediteraneană dispăru pentru a face loc unei panorame a teritoriului libian. Pe porţiunea sud-vestică a imaginii, figurau cele două linii roşii paralele ale culoarului aerian, propus de Gaddafi în cel de-al doilea mesaj. O lumină roşie se deplasa spre sud pe axa acestui coridor.

– Am cerut unui Blackbird din Adana să ne dea informaţii suplimentare, comentă amiralul.

Aparatele Blackbird SR-71 sînt versiunea modernizată a vechilor avioane-spion U-2. Ele zboară la o altitudine de treizeci de mii de metri, cu o viteză de trei ori mai mare decît cea a sunetului. Sînt echipate cu instrumente ultrasensibile de detectare a radiaţiilor şi a temperaturii, destinate supravegherii experimentelor nucleare franceze şi chineze, precum şi cu camere de luat vederi multidimensionale, capabile de decupaje fotografice complete ale unui anumit teritoriu.

Preşedintele îşi îndreptă atenţia asupra celor două ecrane care arătau presupusul loc al experienţei. În jurul turnului de foraj se puteau vedea clar numeroase urme de roţi pe nisip.

– Ce părere ai, Green?

– Seamănă cu locul unde s-a desfăşurat „Trinity". Simplu şi eficient, remarcă secretarul Apărării.

„Trinity" era numele de cod al primei experienţe atomice realizate în deşertul New Mexico în iulie 1945.

Secretarul Apărării examina ecranul, încruntîndu-şi sprîncenele, ca un profesor care caută o greşeală în desenul elevului.

– Normal ar fi să dăm cu ochii şi de urma unui post de comandă, se nelinişti el.

– Am cercetat toată zona, dar n-am găsit nimic, interveni amiralul.

– Bineînţeles! explodă James Mills. Fiindcă nu aveţi ce să găsiţi! Vă repet că totul este o cacealma de prima mînă.

– Să te audă Dumnezeu, James, murmură preşedintele uşor enervat, dar, dacă te înşeli, o lume întreagă riscă s-o afle o dată cu noi.

– Nu neapărat, obiectă Green. Acest deşert este cu adevărat la capătul pămîntului. Prima aglomerare umană probabil că se află la cîteva sute de kilometri...

– Mai precis, la trei sute paisprezece kilometri, preciză amiralul. Satul Sidi Walfi.

Preşedintele clătină din cap.

– Să sperăm că explozia, în caz că va avea loc, nu o să adune mulţi martori în afara cîtorva nomazi. Dar ce se întîmplă cu căderile de particule atomice?

Atunci, pe unul dintre ecrane apăru o hartă a Africii de Nord-Est şi a Peninsulei Arabice. Deasupra, un arc ca un cîrnat pleca din sudul Libiei, atingea uşor deşertul ciadian şi se curba spre est în direcţia Sudanului şi a vîrfului Arabiei Saudite.

– Iată direcţia probabilă a căderilor de particule în funcţie de vînturile dominante care suflă în dimineaţa asta la înălţime, deasupra regiunii, indică amiralul.

Secretarul Apărării schiţă un zîmbet.

– Perfect. Nu există aparate de măsurare a radiaţiilor în această zonă. Seismografele din Europa şi din Orientul Apropiat vor înregistra o scuturătură de patru sau cinci grade pe scara Richter. O scuturătură puternică, pentru care însă nu trebuie să fie alarmată întreaga lume.

Mai erau patru minute pînă la miezul nopţii. Tot ce le rămînea de făcut era să aştepte. Cifrele luminoase ale secundelor sclipeau pe cele şase ceasuri din fundul camerei. Privirea preşedintelui se întoarse la imaginea reşedinţei lui Gaddafi, încercuită cu alb, cu cortul de nomad din curte, cu palmierii şi cu dromaderul alături. *Este posibil ca unui om care trăieşte într-o locuinţă atît de simplă, unui om profund credincios, unui tată de familie, să-i poată trece prin minte gîndul unei asemenea crime abominabile?* se întrebă el. Oare ceea ce-l putea îmboldi să ducă la îndeplinire un act atît de iresponsabil era ura, setea de putere dorinţa de a răzbuna nenorociri de pe urma cărora nu suferiseră totuşi nici el, nici poporul lui? Dacă, într-adevăr, plasase această bombă în New York, cum s-ar putea discuta cu un astfel de fanatic?

Ora 23.59. Cursa inexorabilă a secundarelor ritma bîzîitul surd al instalaţiei de aer condiţionat. Nici un alt zgomot nu tulbura liniştea apăsătoare. În spatele pupitrelor, pînă şi militarii obişnuiţi cu asemenea crize îşi ţineau respiraţia. Nimeni nu văzu cele patru zerouri rînduindu-se pe cadrane la miezul nopţii. Toate privirile erau aţintite spre turnul metalic plasat în nisipul deşertului ca un vestigiu pietrificat al unei păduri dispărute.

Cinci secunde, zece secunde. Nimic. Treizeci de secunde după miezul nopţii: tot nimic. Un prim scîrţîit al unui fotoliu destinse atmosfera. Patruzeci şi cinci de secunde după miezul nopţii: turnul metalic era tot acolo, ca o flacără timidă a speranţei care renăştea.

Ora 0.01. Se auziră suspine, tîrşîitul picioarelor, diverse zgomote făcute de cei ce tuşeau discret. Un fel de uşurare fizică însufleţea încet-încet asistenţa. Accentul tărăgănat al lui James Mills exprimă încă o dată ceea ce gîndeau mulţi dintre cei de faţă. Georgianul era stacojiu la chip şi exulta:

– Ce v-am spus! Libianul ăsta ticălos e un cacealmist ordinar. Nu merită decît...

– O lecţie usturătoare, interveni tăios şeful C.I.A.-ului. Vă sugerez, domnule preşedinte, să studiem de urgenţă modalităţile unei acţiuni militare împotriva Libiei.

– Uşurel, uşurel, i-o tăie Middleburger, secretarul de stat adjunct. N-avem nici o confirmare că în spatele poveştii ăsteia stă într-adevăr Gaddafi.

Mills izbucni, în culmea mîniei:

– Doar n-o să-l iertăm pe cîinele ăsta numai pentru că n-a fost îndeajuns de nebun să arunce în aer...

Nu apucă să termine fraza. O masă de lumină albă ţîşni din ecranele încăperii 2 B 890. Strălucirea fu atît de intensă, iar reflectarea ei atît de orbitoare, încît fiecare trebui să-şi acopere ochii cu mîinile la o distanţă de o sută cincizeci de kilometri. Camerele de luat vederi ale satelitului înghiţiră mingea de foc care ardea deasupra mării de nisip libiene şi o proiectară pe ecranele Pentagonului, ca pe o ciupercă de gaze în fuziune ce se învîrteau într-un ciclon multicolor de lumină şi de flăcări.

Viziunea de coşmar a cavalerilor Sfîntului Ioan împrăştiind ororile apocalipsei trecu atunci prin faţa ochilor îngroziţi ai preşedintelui. Un al cincilea cavaler galopa de data aceasta în fruntea lor. Acesta era Mu'ammar al Gaddafi, care ţîşnise din adîncurile iadului pentru a distruge omenirea.

Stupefiaţi, şeful statului şi însoţitorii lui contemplară cîteva minute bune incredibilul spectacol. Primul zgomot care tulbură liniştea deplină veni de la Blackbird SR-71 care zbura la treizeci şi două de mii de metri deasupra regiunii exploziei. Nepăsător faţă de norul aducător de moarte care se întindea sub aripile

avionului, pilotul transmitea indicaţiile instrumentelor de bord, numărul razelor gamma şi al particulelor beta care îi apăreau pe detectoare, intensitatea neutronilor, efectul termic al razelor X. Aceste informaţii nu mai prezentau însă nici un fel de importanţă pentru spectatorii aflaţi în camera 2 B 890. Tot ce conta pentru ei era viziunea înfiorătoare apărută pe ecran: mingea de foc care se înalţa din nisipuri.

Preşedintele era foarte palid. Degetele lui se strînseră pe mîneca de la haina secretarului Apărării.

– Doamne, Dumnezeule, cum o fi reuşit să fabrice bomba?! exclamă el.

Făcu un efort ca să se ridice. Chipul lui descompus fu observat de toţi ceilalţi. Spuse cu o voce stinsă:

– Aş dori ca aceia dintre voi care simt nevoia să fie alături de mine, ca să-l implorăm pe Domnul să ne ajute şi să ne lumineze în nenorocirea care se abate asupra noastră!

Spunînd aceste cuvinte, preşedintele Statelor Unite ale Americii căzu în genunchi şi începu să se roage.

PARTEA A DOUA

**„Vom face, în sfîrşit,
dreptatea să triumfe“**

Răspunsul la întrebarea neliniştitoare pe care preşedintele Statelor Unite i-o pusese ministrului său era un roman de aventuri început într-o dimineaţă de ianuarie, cu aproape trei ani în urmă, pe una dintre pasarelele futuriste ale aeroportului Charles de Gaulle din apropierea Parisului. Kamal Dajani, pasagerul clandestin de pe *Dionysos*, debarca în acea zi din cursa 783 a companiei Air France, venind de la Viena. Tenul bronzat de oriental putea trece drept rod al unui sejur îndelungat pe pîrtiile de schi din Tirol.

Ajuns la punctul de control, prezentă un paşaport austriac pe numele unui oarecare Fredi Mueller, reprezentant al unei firme de maşini agricole, originar din Linz, străbătu liniştit coridorul de la sosire şi se îndreptă spre cea mai apropiată toaletă. Ezită un moment înainte de a intra în ultima cabină, zăvorî uşa şi îşi puse jos geanta de călătorie. Aproape imediat, o mînă trase geanta în cabina alăturată şi îi dădu în schimb o alta identică. Kamal o deschise şi îi cercetă conţinutul: un revolver automat Walther P 38, trei încărcătoare, două grenade americane, un pumnal cu arc pentru lamă, un plan al Parisului şi, în sfîrşit, un set de acte de identitate care îi atestau naţionalitatea algeriană şi îl identificau drept student la Universitatea din Paris, arondismentul X. Geanta mai conţinea două mii de franci francezi în bancnote şi nişte monede.

Patruzeci de minute mai tîrziu, bărbatul coborî dintr-un taxi în faţa unui imobil de pe Rue d'Assas din arondismentul VI şi bătu la uşa apartamentului de la primul etaj.

– Sînt eu, Kamal, murmură el în arabă.

Uşa se deschise şi în pragul ei apăru o tînără brunetă. Înăbuşindu-şi un strigăt de bucurie, Leila se aruncă în braţele fratelui său. Stewardesă în cadrul companiei libaneze de aviaţie Middle East Airlines, Leila Dajani locuia de trei ani la Paris, unde era omul de legătură şi mesagerul agenţilor rezistenţei palestiniene din Europa.

– Doi ani! exclamă ea. De ce atît de mult?

– Nu s-a putut altfel, răspunse el.

Îl pofti înăuntru. Înainte de a închide uşa, aruncă o privire pe scară, ca să fie sigură că fratele ei nu fusese urmărit, iar apoi încuie de două ori.

– Arată-mi ce ţi-au făcut, îl rugă ea, ducîndu-l de mînă în salon.

Kamal îşi scoase bluzonul şi tricoul. O cicatrice cobora de-a lungul gîtului pînă la umăr, o dungă hidoasă de carne învineţită, asemănătoare unei zgîrieturi de tigru.

Era la curent cu periculoasa ispravă pe care fratele ei mai tînăr o făcuse imediat după Războiul de Şase Zile, tîrîndu-se pe sub tirul de mitralieră dintr-o tabără de comandouri palestiniene, aparţinînd Frontului de Respingere, pe un podiş părăsit, mai sus de Damasc.

– Mi se spusese la un moment dat că ai murit, zise ea tulburată.

– Aşa au crezut şi băieţii cînd m-au lăsat să zac acolo.

Kamal Dajani îşi condusese de şase ori comandoul în interiorul Israelului, atacînd chibuţurile din Galileea cu rachete antitanc, minînd şosele şi întinzînd capcane. A şaptea oară, după o încercare nereuşită de bombardare a rafinăriilor petroliere din Haifa cu katiuşe, grupul său fusese interceptat de o patrulă. Un tir cu grenade executat cu precizie îl rănise grav şi îi împrăştiase oamenii.

– Ai avut noroc că evreii nu te-au lichidat cînd te-au găsit, suspină Leila.

– N-a fost vorba de noroc. Nu m-au lichidat fiindcă nu poţi să interoghezi un fedayin[1] mort.

Trei luni mai tîrziu, reuşind să înşele vigilenţa chirurgilor evrei care îl salvaseră, evada cu un transport de portocale de la Jaffa la Amman şi se întorcea în rîndul fedayinilor.

– Îmi dai puţin ceai? întrebă Kamal.

Prea emoţionată ca să poată vorbi, Leila se întoarse în chicinetă şi aprinse aragazul.

– Am venit să te văd fiindcă am nevoie de ajutorul tău, o anunţă el.

Tînăra femeie se întoarse brusc, cu chibritul aprins între degete. Vocea îi revenise.

– Am servit Cauza întotdeauna, spuse ea cu mîndrie.

– Ştiu. Dar, de data asta, e vorba de o misiune capitală. Şi, probabil, dificilă.

Kamal făcu o pauză.

– Am venit să te văd şi să-ţi cer să-l convingi pe Whalid să ne ajute la realizarea unei operaţiuni decisive.

– Pe Whalid? se mira ea. Dar de ce eu? De ce nu te duci tu să-l rogi? Îţi e frate tot atît cît îmi e şi mie, nu?

– Ştii foarte bine că Whalid şi cu mine nu putem sta de vorbă fără să ne certăm. Or, ceea ce mă interesează azi este să obţin ajutorul lui şi nu să mi se dea dreptate într-o discuţie.

Kamal se ridică şi se duse la fereastră. Urmărindu-l cu privirea, Leila îi remarcă mersul de felină. *Oare asta a ajuns fratele meu în toţi aceşti ani, o fiară a junglei?* se întrebă ea.

După evadarea din Israel, dispăruse timp de şase luni. Apoi, într-o bună zi, ea auzise vorbindu-se cum că ar fi la Tripoli şi că ar lucra cu un mic grup de palestinieni adunaţi de teroristul venezuelean Carlos. După aceea, nu mai aflase nimic.

---

[1] Luptător de gherilă al forţelor palestiniene de rezistenţă (n.tr.).

– Whalid ar fi incapabil să înţeleagă ce fac.

Kamal privi melancolic pe fereastră.

– Ştii doar că pentru mine scopul scuză mijloacele. Pentru el, nu. Excepţie fac laboratoarele lui blestemate, unde totul este abstracţiune şi nimic altceva. Însă nu se pune problema aşa acolo unde lucrurile concrete contează, adăugă el, arătînd cu degetul oamenii şi strada. M-ar considera un asasin. Eu l-aş considera un laş. După cinci minute, n-am mai avea nimic să ne spunem.

– Voi n-aţi avut niciodată mare lucru să vă spuneţi, observă Leila. Cu mult înainte să se închidă în laboratoare, iar tu să devii un...

Se opri ca să găsească un cuvînt potrivit. I-l dădu Kamal:

– ... un terorist. Sau un patriot. Cîteodată, asta e doar o problemă de nuanţă.

Ochii i se întunecaseră. Erau atît de albaştri, încît în familie se glumea mereu, spunîndu-se că erau rezultatul nebuniilor unui cavaler cruciat cu o înaintaşă din clanul Dajani.

– Trebuia să faci nişte ceai, îi aminti surorii sale.

Kamal nu avea volubilitatea obişnuită a arabilor. Reveni de îndată de unde plecase.

– Trebuie să-l convingă cineva să ne ajute. Tu eşti cea mai în măsură s-o faci, nu eu.

Leila puse ceainicul pe foc şi veni să se aşeze în faţa lui.

– Să ştii că s-a schimbat. A devenit mai francez decît francezii. Palestina, exilul, părinţii noştri... Toate acestea parcă i s-au dizolvat în memorie. Ca şi cum ar fi vorba de o viaţă pe care n-a trăit-o. Este la fel ca toţi ceilalţi. Serviciu, nevastă, copii, maşină, casă. Un om fericit, pricepi?

– Nu-i cerem să renunţe la ele.

Vocea lui Kamal era calmă, aproape senină.

– Dar nu e ca toţi ceilalţi. În orice caz, nu pentru noi.

Leila îşi privi neliniştită fratele. Cuvintele acestea îi confirmau ceea ce bănuise încă din clipa cînd începuse să-i vorbească despre fratele lor mai mare.

– Vă interesează ce face la serviciu?

Kamal încuviinţă din cap.

– Are acces la anumite lucruri care pentru noi sînt de primă importanţă. Trebuie să ne dea anumite informaţii. Şi nu există nimeni în care să avem încredere şi care să fie capabil de aşa ceva.

Ceainicul şuiera. Leila se ridică. Cufundată în gînduri, se îndreptă încet spre bucătărie. *Deci, asta era,* îşi spuse ea. *După atîta amar de ani, după atîta vorbărie, după atîtea promisiuni, arabii vor trece, în sfîrşit, la acţiune.*

Aşeză ceştile pe măsuţa de lîngă fotoliul fratelui ei. O rază a soarelui de iarnă făcea să-i strălucească părul negru strîns într-un coc la ceafă. Copleşită de însemnătatea sarcinii care o aştepta, nu-şi putu stăpîni un fior.

– Doamne! Cum o să-l conving pe Whalid?

*

După ce-i trimise o telegramă fratelui ei mai mare, Leila Dajani descinse a doua zi dimineaţa pe Aeroportul Marseille-Marignane. Zărind silueta familiară care străbătea mulţimea, grăbi pasul. Whalid îşi păstrase acelaşi mers legănat de altădată. În cele şase luni de cînd nu îl mai văzuse, cu siguranţă că se îngrăşase cu cîteva kilograme.

– O să ajungi ca Farouk! strigă ea, îmbrăţişîndu-l.

– Se prea poate, spuse el, conducînd-o către un Renault 16 oprit în parcarea cu locuri rezervate a aeroportului, în faţa sălii pentru sosiri.

Datora acest privilegiu hîrtiuţei de culoare galben-verzuie, lipite în colţul din stînga al parbrizului. Era vorba de un permis de liberă trecere care îi asigura accesul la Centrul de Studii Nucleare de la Cadarache, unul dintre principalele temple ale cercetării atomice ale Franţei. Whalid Dajani era, într-adevăr, fizician atomist. Specialitatea sa se concentra în jurul unuia din-

tre elementele cele mai preţioase şi periculoase de pe pământ: plutoniul. Era doctor în ştiinţe nucleare al Universităţii Berkeley, California; fusese desemnat drept unul dintre tinerii fizicieni sclipitori ai generaţiei sale. O comunicare făcută cu prilejul unui forum la Paris, în noiembrie 1973, determinase Comisariatul Francez pentru Energia Atomică să-i ofere funcţii importante, legate de dezvoltarea programului supragineratoarelor Super-Phenix. Fizicianul palestinian acceptase şi, de atunci, lucra la Cadarache.

Whalid Dajani porni pe autostrada spre Aix-en-Provence şi, după cîţiva kilometri, se înscrise pe drumul către Meyrargues. După bucuria regăsirii, între cei doi se instalase o linişte stînjenitoare.

– În telegramă îmi scriai că vrei să-mi vorbeşti despre ceva urgent, spuse el în cele din urmă.

Un automobil în mers nu este locul potrivit pentru o discuţie serioasă, îşi zise Leila. Trebuia neapărat să-i poată vorbi privindu-l în faţă, în ochi.

– Ce locuri frumoase! se minună ea cînd trecură printr-un sat. Ce-ar fi să ne oprim să bem ceva?

Whalid opri maşina şi se aşezară la o masă pe terasa unei cafenele. Whalid ceru un anason. Leila eziţă.

– O citronadă, ceru ea apoi, căutîndu-şi pachetul de Winston în poşetă.

Îşi aprinse o ţigară.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Whalid, ducîndu-şi paharul la buze. Vrei să-mi spui ceva în legătură cu Kamal? Ştii doar că el şi cu mine nu mai avem...

– Nu, îl întrerupse ea, n-am venit ca să-ţi vorbesc despre Kamal, ci despre tine, Whalid.

– Despre mine?

– Despre tine. Fraţii au nevoie de ajutorul tău.

Simţind un nod în stomac, Whalid rămase o clipă nemişcat înainte de răspunde.

– Fraţii?

Despică aerul cu mîna.

– Leila, povestea asta e de domeniul trecutului.

Vorbea cu blîndeţe, fără umbră de înverşunare.

– Vezi tu, mi-am refăcut viaţa aici. Nu mi-a fost uşor, dar astăzi am o familie, nevastă, copii, prieteni. Am o ţară, la urma urmei. Am o muncă interesantă. Nu o să sacrific toate astea. Nici pentru fraţi, nici pentru altcineva.

Leila sorbea din ceaşcă fără să se grăbească. Se uita la bătrînii care se încălzeau la soare pe băncile de lemn din apropiere.

– Oricît de mult te-ai strădui să-ţi faci o viaţă nouă şi să ai o familie nouă, n-o să poţi niciodată să scapi de propriul trecut, Whalid. Adevărata ta ţară este Palestina, iar adevărata ta casă – Ierusalimul.

Whalid nu răspunse. El şi sora lui rămaseră un moment aşezaţi unul lîngă altul, uniţi în linişte prin legătura suferinţelor pe care le împărţiseră odinioară. Nici unul, nici celălalt nu cunoscuseră ororile din lagărele de refugiaţi, dar asta nu însemna că încercarea exilului fusese mai puţin crudă. Întruchipau amîndoi un aspect al dramei palestiniene, pe care lumea sensibilizată doar la mizeria lagărelor nu prea avusese ocazia să o cunoască. Era drama acelei Palestine care, odinioară, dăduse naştere elitei lumii arabe, o elită de eruditi, medici, savanţi şi negustori. Înrădăcinaţi de patruzeci şi cinci de generaţii pe colinele Ierusalimului, cei din neamul Dajani dăduseră o succesiune neîntreruptă de şefi şi de gînditori sfintei cetăţi. Însă, de două ori, în 1947, iar apoi în 1968, fuseseră goniţi din propria lor casă. În 1968, buldozerele evreieşti reduseseră locuinţa strămoşească la o grămadă de dărîmături pentru a face loc unui imobil locuit de israelieni.

Whalid îi luă mîna surorii sale şi o mîngîie cu blîndeţe.

– Să ştii că inima îmi sîngerează şi acum, gîndindu-mă la tot ce s-a întîmplat, la fel ca inima ta. Însă dacă pentru tine şi Kamal

Palestina este singura cauză care contează, în cazul meu situaţia este alta.

– Whalid, întrebă ea, după ce mai bău o înghiţitură de citronadă, îţi aminteşti de ultima zi în care am fost cu toţii împreună la Beirut?

Whalid îşi plecă uşor capul.

– În seara aceea, ai spus un lucru pe care nu l-am uitat niciodată. Kamal pleca la Damasc ca să li se alăture Fraţilor, să se bată şi să ne răzbune poporul. Ar fi vrut să mergi cu el, însă l-ai refuzat. Dacă israelienii sînt atît de puternici, ne-ai explicat, este pentru că înţeleg importanţa instruirii. Tocmai fuseseşi primit la examenul de admitere la universitatea aceea din California. Ne-ai spus că Berkeley va fi Damascul tău, că realizarea unei formaţii ştiinţifice solide va fi modul tău de a ne ajuta poporul şi cauza.

– Îmi amintesc. Şi?

Leila arătă cu mîna spre ceea ce îi înconjura, spre jucătorii de bile şi spre femeile îmbrăcate în negru care trăncăneau în faţa magazinului Prisunic, ţinînd în mînă cîte o sacoşă.

– Unde este Cauza ta, unde îţi este poporul în tot ce vezi în jur?

– Aici, răspunse cu vioiciune Whalid, bătîndu-se în piept, aici în inimă, aici unde au fost întotdeauna.

– Fii bun şi nu te supăra, îl rugă ea pe un ton tandru. Voiam doar să spun că ai avut dreptate în seara aceea. Fiecare dintre noi trebuie să slujească în felul lui Cauza. Poate că nu am o contribuţie prea mare jucînd rolul „cutiei de scrisori" sau ducînd mesaje în sutien între Beirut şi Paris. Dar, cel puţin, eu atîta pot să fac. Kamal se bate. Este felul lui de a sluji Cauza. Tu însă, tu eşti altceva, Whalid. Avem mii sau sute de mii de bărbaţi care ştiu să ţină în mînă un pistol-mitralieră Kalaşnikov. Dar se pare că în lumea asta există un singur palestinian capabil să facă pentru poporul său ceea ce poţi tu să faci şi acela eşti tu.

Whalid fremătă imperceptibil. Încă din clipa cînd primise telegrama bănuise motivul acestei vizite atît de urgente. Goli dintr-o înghiţitură paharul cu anason şi îşi fixă sora cu o privire de gheaţă.

– Şi care este acel lucrul deosebit pe care îl aşteaptă Fraţii de la mine?

– Să-i ajuţi să-şi procure plutoniu. În folosul Marelui Frate de la Tripoli.

Whalid îşi reaşeză paharul pe masă. Deşi Leila vorbise în arabă, el privi în jur pentru a fi sigur că nici o ureche nu putuse să-i audă cuvintele. Numeroasele zvonuri care circulau în sînul comunităţii ştiinţifice îl puseseră la curent cu privire la eforturile nucleare ale lui Gaddafi. Îşi şterse fruntea cu mîna.

– Presupun că Fraţii îşi închipuie că pot să mă duc pur şi simplu să caut cîteva kilograme de plutoniu într-o duminică după-amiază şi să le îngrămădesc pe bancheta maşinii, nu? spuse el pe un ton sarcastic.

Leila surîse crispat.

– Dragul meu Whalid, Fraţii nu sînt nebuni. Au gîndit şi au studiat deja întreaga operaţiune în cele mai mici detalii. De la tine vor doar informaţii. De exemplu, locul unde este stocat plutoniul de la Cadarache. Modul în care este protejat. Numărul persoanelor însărcinate cu supravegherea. Cum ar putea să-l scoată din Centru.

Whalid ciocăni nervos cu degetele în pahar.

– Şi Gaddafi ce-o să facă pe urmă cu bomba? Nu bomba atomică va face să triumfe Cauza arabă.

– Explozia unei singure bombe arabe în deşert îi va arăta poporului nostru că există o alternativă la tocmeala lui Sadat cu americanii şi la înrobirea poporului nostru de către israelieni. Ea va dovedi tuturor că există un şef arab capabil să se bată pentru ca, în sfîrşit, dreptatea să triumfe.

Deschise poşeta şi scoase un plic gros, alb.

– Tot ce vor să ştie Fraţii este scris aici. Iar eu sînt autorizată să-ţi promit că nimeni nu va afla vreodată proveniența informaţiilor.

– Şi dacă refuz?

– N-o să refuzi!

Prin tonul agresiv şi categoric pe care fuseseră rostite, aceste cuvinte îl scoaseră din sărite pe Whalid.

– N-o să refuz?! strigă el. Ba chiar asta o să fac! Şi asta chiar acum! Să-ţi spun şi de ce.

Luă pachetul de ţigări de pe masă.

– Eu cred în ceea ce fac, Leila. Cred cu aceeaşi patimă cu care am crezut în Palestina.

Se opri, trăgînd încet un fum. Tonul îi era grav, măsurat.

– Florence Nightingale[1] a spus: „Primul lucru pe care un spital NU trebuie să-l facă este să răspîndească microbi". Ei bine, primul lucru pe care un fizician nuclear NU trebuie să-l facă este să răspîndească înspăimîntătoarele cunoştinţe pe care le posedă, de teamă ca nu cumva oamenii să se omoare între ei, în loc să construiască o viaţă mai bună.

De data asta, fu rîndul surorii sale să explodeze.

– O lume mai bună?! replică ea. De ce crezi că vrea Gaddafi bomba? Fiindcă israelienii o au. Ştii foarte bine că o au. Şi crezi cumva că au fabricat-o ca să construiască o lume mai bună? Nici vorbă! Au fabricat-o ca s-o arunce asupra noastră cînd or să aibă chef!

Fratele ei rămăsese impasibil.

– Ştiu că o au.

– Ştii că evreii au bomba, dar stai aici, pe scaun, şi-mi spui că refuzi să-ţi ajuţi propriul popor s-o obţină, un popor care a fost călcat în picioare ca nici un altul?

– Întocmai. Fiindcă astăzi mă simt legat de altceva, de ceva superior Palestinei. Sau Cauzei.

---

[1] Fondatoarea unităţilor militare de infirmiere din Anglia (n.a.).

– Superior cărnii şi sîngelui tău? Morţilor tăi? Tuturor celor ai tăi pe care evreii încearcă să-i lichideze? Whalid! Gaddafi nu va fi obligat să se folosească de bombă. Însă noi sîntem slabi, iar pentru cei slabi nu există dreptate. Ăsta e un lux al celor puternici. Fără această bombă, nici un lider arab n-o să fie vreodată destul de tare ca să le ţină piept israelienilor. Şi o să continuăm să fim ceea ce sîntem de şaizeci de ani încoace: eternele victime ale călăilor.

Fratele şi sora tăcură preţ de o clipă.

– Răspunsul meu este nu, Leila.

Un sentiment de disperare puse stăpînire pe tînăra femeie. O greaţă fulgerătoare îi inundă gîtul. *O, Doamne, fă-mă să găsesc cuvintele potrivite! Trebuie să-l conving. Trebuie!*

Puse mîna pe încheietura mîinii stîngi a lui Whalid.

– Şi asta? îl întrebă ea, arătîndu-i şarpele şi inima străpunsă de un pumnal care erau tatuate pe ea.

Îşi retrase mîna furios. Acest tatuaj reprezenta unul dintre cele mai dureroase momente din viaţa lui: moartea tatălui său după izgonirea din Ierusalim, în 1968. În ziua înmormîntării, el şi Kamal se duseseră la tîrgul din Beirut. Un saudit, meşter în tatuaje, gravase în carnea celor doi fraţi o inimă străpunsă pentru tatăl dispărut şi un şarpe, însemnînd ura împotriva celor pe care îi considerau răspunzători pentru moartea lui, iar pumnalul simbolizînd răzbunarea pe care juraseră s-o împlinească. Amîndoi făcuseră legămînt să îndeplinească porunca din capitolul al patrulea al Coranului şi să-şi consacre existenţa răzbunării morţii tatălui, sub pedeapsa de a-şi pierde ei viaţa în cazul nerespectării acestui angajament.

Leila văzu cum trăsăturile lui Whalid se înăspresc. *Cel puţin,* îşi spuse ea, *i-am creat o imagine a poporului nostru, a Cauzei pentru care am venit să pledez.*

– Tu ai scăpat, Whalid, îi zise ea.

Tonul îi era blînd, fără urmă de reproş.

– Ai putut să uiţi de toate datorită vieţii şi familiei noi pe care le ai. Dar ce ne facem cu cei care n-au putut să uite? Or să rămînă pentru totdeauna un popor fără patrie? Fără adresă? Oare tatăl nostru n-o să se poată odihni niciodată în pămîntul său?

– Ce vrei să faci din mine, Leila?

Vocea lui Whalid devenise un strigăt exasperat.

– Trebuie, oare, să merg împotriva propriei mele judecăţi, împotriva tuturor lucrurilor în care cred, pentru simplul motiv că m-am născut în urmă cu treizeci şi opt de ani într-un loc care se cheamă Palestina?

Leila rămase pe gînduri cîteva clipe.

– Da, Whalid. Eşti dator. Şi eu sînt datoare. Sîntem cu toţii datori.

*

După prînz, fratele şi sora se întoarseră în linişte la aeroport. Leila se îndreptă spre biroul de înregistrare, pentru confirmarea zborului de înapoiere la Paris. Apoi străbătu holul pînă la chioşcul de ziare unde Whalid o aştepta parcurgînd titlurile cotidianelor de seară. Ochii lui întunecaţi şi melancolici păreau că privesc undeva, departe, aţintiţi asupra unei viziuni din lumea lui lăuntrică. *A înţeles,* îşi zise Leila. *Se chinuie, dar ştie că n-are de ales.* Îl luă de braţ cu căldură.

– Am să le spun că totul e în regulă, că o să faci ce ţi-au cerut.

Whalid frunzări nervos paginile unei reviste de pe tejgheaua chioşcului, amînînd astfel cu cîteva secunde răspunsul pe care i-l datora surorii sale.

– Nu, Leila, spuse el cu greu într-un tîrziu. Spune-le că răspunsul este nu.

Tînăra femeie simţi că-i tremură picioarele. Crezu că avea să leşine.

– Whalid, îl imploră ea, trebuie s-o faci. Trebuie!

Whalid clătină din cap. Sunetul propriei sale voci spunînd „nu" îi întărise voința.

– Am spus NU, Leila. Fără drept de apel.

Tînăra păli. *N-a înțeles*, își spuse ea. *Sau, dacă a înțeles, puțin îi pasă. N-are rost să mai insist. Am dat greș.*

Deschise atunci poșeta și scoase un al doilea plic, mult mai mic decît primul.

– M-a rugat să ți-l înmînez în cazul că refuzi.

Îi întinse plicul fratelui său. Whalid vru să-l deschidă imediat, dar sora lui îl împiedică.

– Așteaptă să plec.

Îl sărută pe obraz.

– *Ma salameh*, șopti apoi și se pierdu în mulțime.

De sus, de pe terasa aeroportului, Whalid își privi sora îndreptîndu-se spre avion. Ea nu întoarse capul. Cînd dispăru înăuntrul aparatului Boeing 727, deschise plicul.

La vederea mesajului scurt, tresări ca lovit de ceva nevăzut. Recunoscuse pe loc scrisul și versetul capitolului al patrulea din Coran. Citi ca pentru sine:

„Iar dacă se abat de la jurămînt, prindeți-i și omorîți-i, oriunde îi veți găsi."

*

Patru săptămîni mai tîrziu, joi, 3 martie 1977, Whalid Dajani îi explică soției sale că trebuia să plece la Paris în interes de serviciu și se urcă în Mistral. Pe fundul servietei pentru documente, între pijama și trusa de toaletă, se găsea un plic conținînd o serie de fotografii și un raport de douăsprezece pagini.

Informațiile adunate de fizicianul palestinian răspundeau tuturor întrebărilor puse de Frați. Ceea ce dezvăluiau ele îi acuza grav pe responsabilii cu protecția instalațiilor atomice franceze. În afara pavilioanelor de cercetare și de construire a reactoarelor, precum și a uzinei de fabricare a motoarelor pentru submarinele atomice ale forței naționale de șoc, Centrul Nuclear de la

Cadarache adăpostea cel mai mare depozit de plutoniu din Europa şi, fără îndoială, unul dintre cele mai importante din lume. Or, locul de depozitare a acestor rezerve era indicat explicit printr-un panou şi o săgeată. La intrare nu se afla nici o santinelă. Doi tehnicieni se ocupau de deschiderea prin intermediul telecomandei a uşii blindate a adăpostului unde era păstrat provizoriu plutoniul. Unul dintre aceşti tehnicieni, tată a şase copii, mai avea un an pînă la pensie. Odată deschisă uşa şi distruse celei două camere electronice de supraveghere, ridicarea celor vreo două sute de containere cu plutoniu era o operaţiune pur mecanică. În aceste recipiente era suficient plutoniu pentru a fi şterse de pe hartă toate oraşele americane cu mai mult de o sută de mii de locuitori.

Raportul palestinianului arăta că intrarea şi ieşirea din Cadarache era aproape o joacă de copii. În fiecare zi, zeci de camioane ale unor întreprinderi particulare pătrundeau în centru şi ieşeau din el fără vreo percheziţie serioasă. Anumite vehicule cu pistă rezervată, ca semiremorcile laboratorului de protecţie împotriva radiaţiilor, nu se opreau nici măcar la punctul de control de la intrarea principală. Era de-ajuns să foloseşti un camion identic ca să vii să cauţi plutoniul şi puteai fi sigur că nu te va deranja nimeni la plecare. Odată ieşit, numeroasele drumuri care se încrucişau prin ţinutul pustiu permiteau o transbordare fără martori a mărfii în cîteva camionete rapide. În mai puţin de trei ore, plutoniul se putea găsi în siguranţă în Italia. Şi dacă norocul le va surîde, alarma va fi dată cu întîrziere: singura linie telefonică a jandarmeriei din Peyrolles (şapte jandarmi), însărcinată să asigure protecţia centrului de la Cadarache, pătrundea în clădire printr-o ferestruică de la parter. Un copil de cinci ani putea s-o taie şi fără scăunel.

*

Cu puţin înainte de miezul nopţii, în aceeaşi zi de joi, 3 martie 1977, Françoise Dajani, soţia lui Whalid, era arestată în

apartamentul lor din Meyrargues, lîngă Aix-en-Provence. După o oră, femeia era introdusă în biroul directorului regional al D.S.T.-ului, aflat la etajul al zecelea al unui imobil modern, care domina vechiul port Marsilia. Tînăra dădea impresia că era victima unui şoc nervos. Dintotdeauna fusese fragilă, atît de fragilă încît trebuise să petreacă mai multe perioade, pe vremea cînd era singură, internată într-un sanatoriu. Însă căsătoria cu Whalid părea că o vindecase. Trecuseră ani buni de cînd Françoise Dajani nu mai avusese nici o depresie.

– Cine vă dă dreptul să luaţi oamenii din pat în puterea nopţii?! se indignă ea.

Avea încă în faţa ochilor spectacolul înfricoşător al apartamentului răscolit de poliţişti, al hîrtiilor soţului ei aruncate pe jos, al sertarelor golite de conţinut.

Absorbit de citirea mesajelor venite prin telex, care i se îngrămădiseră pe masă, directorul nu dădu atenţie protestelor ei. După ce termină, îşi ridică privirea, îşi scoase ochelarii şi ridică mîna ca să o întrerupă.

– Vă rog, doamnă, liniştiţi-vă. Aseară l-am arestat pe soţul dumneavoastră. Ca şi pe fratele şi pe sora lui.

Françoise tresări.

– L-aţi arestat pe soţul meu? Dar de ce?

– Se pregătea să fure plutoniul stocat în instalaţiile nucleare de la Cadarache în folosul Organizaţiei pentru Eliberarea Palestinei.

Chipul frumos al lui Françoise Dajani se crispă. Femeia se lupta să nu izbucnească în hohote.

– Imposibil!

– N-are nici un fel de importanţă dacă mă credeţi sau nu. Fapt este că fratele soţului dumneavoastră a fost recunoscut azi-dimineaţă de un agent israelian pe Aeroportul Charles de Gaulle şi urmărit pînă la apartamentul cumnatei dumneavoastră. Acesta era locul de întîlnire cu soţul dumneavoastră. Au recunoscut toţi trei. Documentele pe care le-am găsit nu lasă nici

o îndoială asupra scopului operațiunii pe care o pregăteau. Singura mea preocupare este să știu dacă ați fost amestecată în această combinație. Altfel spus, dacă le sunteți complice.

În cuvintele polițistului nu exista nici agresivitate și nici simpatie, ci doar dorința rece, profesională, de a surprinde o clipire a pleoapelor sau o schimbare de voce susceptibile de a o demasca pe tînăra femeie.

– Unde îl reținеți pe soțul meu?

Directorul își aruncă ochii pe ceas.

– Nu-l reținem pe soțul dumneavoastră. O să aterizeze peste două ore la Beirut. În Franța n-o să se mai întoarcă niciodată. A fost declarat *persona non grata* de către autoritățile franceze. Date fiind împrejurările, a avut mare noroc. Hotărîrea a fost luată la nivel înalt.

Directorul D.S.T.-ului din Marsilia ar fi fost stupefiat dacă ar fi aflat la ce nivel. Dezvoltarea suprageneratoarelor de la Cadarache în vederea vînzării lor în străinătate era unul dintre punctele-cheie ale programului exporturilor franceze pentru deceniul al nouălea. Dezvăluirea publică a unui plan pregătit de palestinieni pentru furtul plutoniului de la Cadarache ar fi putut nimici dintr-o dată aceste ambiții, într-o Europă hipersensibilizată de campaniile antinucleare. Pentru evitarea unui asemenea risc, ministrul de Interne, acționînd la indicațiile președintelui republicii, ordonase păstrarea secretului și expulzarea celor trei Dajani.

Polițistul luă o foaie de hîrtie de pe birou.

Françoise se ghemuise pe locul unde stătea. Instinctiv, degetele ei căutară medalionul de aur pe care îl purta la gît. Era o replică a peștelui care simboliza, pe zidurile catacombelor din Roma antică, prezența primilor creștini. Se născuse în Zodia Peștilor, iar tatăl ei îi dăruise această bijuterie în ajunul căsătoriei. Își adora tatăl. Drama care tocmai se produsese va ieși, desigur, la iveală. Colegii lui Whalid, vecinii, prietenii, vor pune întrebări. În orășelul Meyrargues, unde chiar tatăl ei era primar, vor începe să circule tot felul de zvonuri. Adversarii politici și

bîrfitorii vor răspîndi calomnii îngrozitoare. În curînd, va izbucni şi scandalul, un scandal ruşinos, care va păta blazonul familiei şi care, cu siguranţă, îi va ucide tatăl la fel de sigur ca o tumoare malignă. Degetele ei căutară febril în poşetă tubul de valium, calmantul pe care îl lua în clipele de nelinişte pronunţată.

– Vă rog să mă scuzaţi, gemu ea, dar nu mă simt prea bine. Îmi puteţi da un pahar cu apă?

Poliţistul dădu din cap plictisit, se ridică şi ieşi.

Prin peretele de sticlă, Françoise îmbrăţişă cu privirea sclipirile luminii pe apele negre ale vechiului port. Ascultă vaietul mistralului, muzica familiară a copilăriei şi se revăzu pe vremea cînd era fetiţă, ţinîndu-şi tatăl de mînă, privind bărcile de pescuit care se întorceau încărcate.

Se ridică brusc. Ochii săi plini de lacrimi cercetară încăperea, fişetele metalice, masa acoperită de documente, portretul preşedintelui republicii. Simţi că i se face rău. Copleşită de ruşine şi de disperare, înaintă, clătinîndu-se, spre fereastră.

*

Cu coatele sprijinite pe balustrada balconului şi cu capul sprijinit între palme, Kamal rătăcea cu privirea pe mare şi pe bulevardul care mergea de-a lungul ei, de la Aeroportul Al Maza pînă la Beirut. Tînărul palestinian suporta greu eşecul şi nu putea exista eşec mai deplin decît cel de la Cadarache. Cel puţin însă avea o consolare: Whalid, Leila şi cu el reuşiseră să nu le divulge francezilor legăturile lor libiene. D.S.T.-ul se grăbise să accepte ideea că lucrau pentru O.E.P. Nu-i rămînea decît să încerce să salveze de la dezastru ceea ce se putea. Dacă nu-i putuse procura plutoniu lui Mu'ammar al Gaddafi, poate că va reuşi să-i facă rost de ceva care s-ar dovedi, la urma urmelor, şi mai preţios: geniul ştiinţific al fratelui său.

– La masă!

Kamal se întoarse cu vioiciune şi răspunse deîndată la chemarea mamei sale.

Sulafa Dajani era o personalitate impunătoare, antiteza însăşi a portretului stereotip al femeii arabe. Nici un văl nu-i ascunsese vreodată chipul. Pe silueta ei zveltă se mula un taior negru Givenchy. Un şirag de perle dădea strălucire pielii palide a gîtului delicat şi graţios şi bărbiei semeţe. Avea un păr lung, negru şi buclat, luminat de cîteva şuviţe cărunte şi strîns într-un coc. Expulzarea copiilor ei din Franţa constituia pentru ea un prilej de bucurie. Nu avea nevoie să ştie ce crimă comiseseră. Fusese săvîrşită pentru Cauză şi asta era de-ajuns.

Pe masa din salon fusese întins un *mezze* arab, o adevărată broderie făcută din gustări reci. Turnă fiecăruia dintre copii cîte un pahar de *arak*, o băutură limpede precum cristalul, şi îşi ridică paharul ca să toasteze.

– În memoria tatălui vostru, pentru libertatea poporului nostru şi pentru eliberarea ţării noastre, închină ea înainte de a da pe gît, dintr-o înghiţitură, alcoolul tare.

Preceptele Islamului nu erau toate pe gustul Sulafei Dajani. În timp ce Kamal şi Leila se aşezau la masă, îi întinse lui Whalid un *samboussac*, o clătită umplută cu carne.

– Trebuie să mănînci, insistă ea.

Lui Whalid nu-i era foame. Era complet descumpănit de evenimentele care tocmai îi răvăşiseră viaţa.

– Acum ce planuri ai? se interesă maică-sa.

Ridică din umeri.

– Nu ştiu. Depinde cu ce intenţii o să vină Françoise. Dacă o să mai vină... Şi dacă o să poată să mă ierte pentru ce-am făcut.

– O să vină! zise mama lui pe un ton categoric. E de datoria ei.

– Whalid! strigă atunci Kamal din capul mesei, de ce nu vrei să vii şi să te instalezi cu mine în Libia?

– Să-mi ratez viaţa în pustiul ăla?

– S-ar putea să te surprindă „pustiul" ăla. Acolo se petrec lucruri pe care nici nu ţi le poţi închipui. Cei mai mulţi oameni nu şi le pot imagina.

Kamal îşi privi fratele cu asprime.

– Whalid, un savant ca tine n-ar trebui să aibă idei preconcepute. Vino să dai o raită prin Libia şi să vezi cu ochii tăi. Şi pe urmă o să te hotărăşti.

Soneria telefonului răsună în camera de alături. Sulafa Dajani se ridică şi se duse să răspundă. Nici unul dintre copii nu remarcă licărul ochilor ei cînd se reaşeză lîngă fiul ei cel mare. Îi luă cu blîndeţe mîna şi îşi apăsă buzele de ea.

– Era Ambasada Franţei, băiatul meu. S-a întîmplat ceva îngrozitor. Françoise a murit.

– A murit? bîigui Whalid.

Sulafa Dajani îi mîngîie chipul devenit livid.

– S-a aruncat pe fereastra biroului unde poliţiştii tocmai se pregăteau s-o interogheze.

Whalid se prăbuşi în braţele mamei sale.

– Françoise! Françoise! repetă el suspinînd.

Kamal se ridică şi-şi aprinse o ţigară. Îşi privea fratele cu duritate.

– E vina mea, gemea în acest timp Whalid, eu am omorît-o.

Kamal ocoli fotoliul în care stătea fratele lui şi îl apucă strîns de umeri. Dacă exista cea mai mică urmă de milă în gestul lui, ea se datora nu atît nefericirii, cît mai cu seamă prostiei fratelui său. Avea însă mijlocul de a-l recîştiga pentru scopul iniţial.

– Whalid, nu tu ai omorît-o. Ei au făcut-o.

Whalid ridică o privire stupefiată.

– Bănuiesc că nu crezi nici tu că s-a aruncat pe fereastră, nu?

O expresie îngrozită trecu pe chipul celui mai în vîrstă dintre fraţii Dajani.

– Poliţia franceză n-ar îndrăzni niciodată..., îngăimă el.

– Bietul meu frate nevinovat şi prostuţ! Ei sînt cei care au aruncat-o pe fereastră: francezii pe care îi iubeşti atît de mult. Cărora voiai să le fii loial. Ce altceva crezi că s-a întîmplat?

Kamal pronunţa cuvintele în rafale scurte.

– Şi Dumnezeu ştie ce i-or fi făcut înainte!

Whalid se întoarse către mama sa pentru a căuta o îmbărbătare, o asigurare că vorbele fratelui său erau o minciună oribilă. Sulafa ridică din umeri.

– Aşa acţionează toţi duşmanii noştri.

Îşi sărută fiul cel mare pe frunte.

– Du-te în Libia cu fratele tău. *B'ish Allah*. Aceasta e voia lui Dumnezeu.

*

La treisprezece luni după plecarea lui Whalid Dajani la Tripoli, în ziua de 14 aprilie 1978, la ora 14.00, fizicianul francez Alain Prevost, în vîrstă de cincizeci şi doi de ani, şeful Departamentului de Fuziune Nucleară al Comisariatului pentru Energia Atomică, scoase din casa de bani un voluminos document, pe care îl puse pe masa biroului său din fortul Châtillon. Coperta roşie purta ştampila oficială „ultrasecret". În interior, exprimată în numere ce măsurau densităţile neutronice, durate de miliardimi de secundă şi puteri de kilojouli, se afla descoperirea pe care toţi savanţii din ţările industrializate o vînau de un sfert de secol. Era realizarea unui vis ce păruse imposibil care avea să-i permită omenirii să domesticească o nouă energie fantastică: energia născută din fuziunea nucleară.

Experienţa decisivă care permisese această descoperire se produsese cu zece zile în urmă, într-un atelier construit pe platoul de la Fontenay-aux-Roses, la periferia de sud-vest a Parisului. Avînd suprafaţa unui teren de fotbal, această construcţie adăpostea una dintre cele mai mari instalaţii de tir cu laser care se găseau în lume. Botezată *Nebunia*, ea costase Franţa două

miliarde de franci. Acolo, într-o miliardime de secundă, o undă electrică de cincizeci de ori mai bogată în energie decît toate centralele franceze la un loc fusese introdusă într-un tun laser cu bioxid de carbon. Cu o viteză care i-ar fi permis să atingă planeta Marte în cîteva secunde, jetul de lumină străbătuse atunci o întreagă instalaţie de tuburi înalte cît cinci etaje şi bombardase cu o precizie fără greş o bulă de gaz cît secţiunea unui fir de păr. Această experienţă dăduse cheia enigmei pe care oamenii se străduiau să o dezlege de ani de zile.

În acea după-amiază de aprilie, fizicianul Prevost fusese invitat la Palatul Elysée pentru a-i prezenta preşedintelui republicii documentul care rezuma această descoperire şi pentru a-i explica importanţa.

Ieşi din birou ducînd în geanta-diplomat cea mai mare bogăţie pe care ar fi putut visa să o posede orice om de ştiinţă: secretul care permitea convertirea apei oceanelor în combustibil şi rezolvarea definitivă a nevoilor energetice ale omenirii.

*

Punctual ca de obicei, preşedintele Valéry Giscard d'Estaing intră la orele 16.00 fix în sala Consiliului restrîns din Palatul Elysée. Dădu ocol încăperii tapetate cu mătase albă pentru a da mîna cu cei cîţiva miniştri şi înalţi funcţionari invitaţi la această reuniune secretă. Cînd ajunse la Pierre Foucault, înaltul comisar pentru energia atomică, pe buzele sale înflori un surîs amical.

– Bravo, îi şopti el fostului coleg de promoţie de la Politehnică.

Preşedintele făcu semn micii adunări să ia loc. O uşoară fremătare a nărilor îi trădă iritarea cînd dădu cu ochii de un scaun rămas liber: fizicianul Alain Prevost întîrzia.

– Începem cum am stabilit, declară el pe un ton sec.

Pe urmă, vorbind în acea manieră lentă şi oarecum profesorală, pe care o păstra pentru ocaziile solemne, anunţă:

– Domnilor, v-am rugat să veniţi astăzi pentru a vă aduce la cunoştinţă un eveniment care, cu siguranţă, va influenţa în mod decisiv destinul ţării noastre. O echipă de savanţi de-ai noştri, care lucrează la Fontenay-aux-Roses, a reuşit, în cursul săptămînii trecute, să dea răspuns uneia dintre cele mai mari provocări ştiinţifice din istoria omenirii. Rodul muncii lor va permite Franţei şi, de fapt, lumii întregi să găsească o soluţie imediată celei mai grave probleme căreia îi facem faţă cu toţii: criza mondială de energie.

Preşedintele aruncă o privire enervată în direcţia uşii.

– Autorul acestui succes, fizicianul Alain Prevost, trebuie să sosească dintr-o clipă în alta. Dar, aşteptîndu-l – se întoarse către fostul său coleg, Pierre Foucault – ai putea, domnule înalt comisar, să ne vorbeşti despre însemnătatea acestei descoperiri?

Foucault luă paharul de apă aşezat pe masă în faţa lui şi îl ridică de parcă ar fi vrut să rostească un toast.

– Domnule preşedinte, domnilor, această descoperire înseamnă că apa din acest pahar va fi suficientă pentru a furniza energia necesară satisfacerii timp de două zile a consumului de electricitate al unui întreg oraş de mărimea Parisului.

O expresie de surpriză apăru pe toate chipurile.

– Apa conţine, de fapt, unul dintre cei mai simpli şi numeroşi atomi ai materiei, deuteriul sau hidrogenul greu. Or, izbind unul de altul doi atomi de deuteriu, cu destulă forţă pentru ca ei să se contopească – un procedeu pe care îl numim „fuziune" – se obţine o degajare de energie comparabilă cu cea a stelelor şi a soarelui şi, totodată, inepuizabilă, fiindcă apa, la rîndul ei, este inepuizabilă. Una peste alta, descoperirea noastră demonstrează pentru prima dată posibilitatea ştiinţifică de a stăpîni principiul fuziunii. Dar atenţie! (Foucault ridicase degetul pentru a pune în gardă asistenţa). Punerea în practică a unei astfel de descoperiri va cere ani întregi de eforturi. Beneficiile industriale la care avansul nostru ne dă voie să sperăm sînt incalculabile. Cu o condiţie...

Se opri pentru a fi sigur că nu ratează efectul.

– Cu condiţia să păstrăm un secret desăvîrşit asupra acestei cuceriri.

Aceste dezvăluiri captivaseră asistenţa atît de mult, încît nimeni nu îl observase pe funcţionarul care tocmai îi adusese un plic ministrului de Interne.

– Domnule preşedinte, anunţă acesta, după ce luă cunoştinţă de conţinut, Brigada de Criminalistică mă informează că tocmai a fost descoperit un cadavru într-un Peugeot 504 abandonat pe aleea Longchamp, în Bois de Boulogne. Victima a fost identificată provizoriu, datorită unui permis de liberă trecere, eliberat pentru prezenta reuniune. Se pare că este vorba de fizicianul pe care-l aşteptam, spuse ministrul şi aruncă o privire pe hîrtie. Domnul Alain Prevost...

*

Trei maşini albastre de poliţie Estafette, cu girofarurile în funcţiune, înconjuraseră locul. Un cordon de agenţi reţinea un grup de plimbăreţi şi cîteva prostituate care se îngrămădeau în jurul Peugeotului şi al cadavrului care zăcea în iarbă, acoperit de o cuvertură.

Fără să răspundă la salutul agenţilor, ministrul de Interne, urmat de înaltul comisar pentru energia atomică, îşi croi drum prin cordonul de poliţişti şi se îndreptă grăbit spre Maurice Lemuel, şeful Brigăzii de Criminalistică.

– Ei, bine? întrebă el.

Lemuel indică un pătrat de plastic întins pe iarbă. Pe el fuseseră aşezate două obiecte, un portofel şi o riglă de calcul îngălbenită de uzură şi timp.

– Asta-i tot? îşi pierdu răbdarea ministrul. Nici urmă de documente?

– Asta-i tot, domnule ministru, răspunse Lemuel. Ce vedeți aici și permisul de liberă trecere datorită căruia am identificat victima.

Ministrul se întoarse spre Pierre Foucault.

– E inadmisibil! țipă el, abia stăpînindu-și furia. Lăsați personalități ale științei de cea mai mare importanță să se plimbe prin Paris cu documente secrete ca și cum și-ar duce rufele la spălătorie!

– Domnule ministru, oamenii aceștia sînt savanți. Nu se gîndesc deloc la problemele de securitate.

– Dacă nu se gîndesc ei, trebuie s-o faceți voi în locul lor! Răspundeți personal de siguranța organizației dumneavoastră. Iar, în cazul de față, ea s-a dovedit tragic de ineficace.

Se întoarse din nou spre Lemuel.

– Ce ați putut constata pentru început?

– Nu prea mare lucru. Doar autopsia va putea determina cauzele adevărate ale decesului. Judecînd după expresia feței, aș zice că victima a fost strangulată sau că, eventual, i s-a aplicat o lovitură de karate în trahee.

*

Furtul documentelor inginerului Prevost provocă stupoare și neliniște la Elysée și în cele mai înalte sfere ale guvernului francez. Desigur că această crimă nu deposeda Franța de uimitoarea sa descoperire. Însă veniturile colosale pe care miza, de-a lungul anilor, grație avansului său tehnic, riscau să dispară dacă aceste hîrtii nu erau găsite imediat. De fapt, era vorba de cel mai important furt al unui secret industrial comis vreodată. Odată întors în Place Beauvau, ministrul de Interne îi adună, în prezența lui Foucault, pe principalii responsabili ai Poliției și ai serviciilor secrete. Ministrul schiță un tablou sumar al situației și i se adresă lui Foucault.

– Domnule înalt comisar, care sînt ţările care aveau interesul să fure aceste documente? întrebă el nervos.

– Anglia, Germania, China, poate Japonia, în mod sigur U.R.S.S.-ul şi, firește, – Foucault ridică scîrbit o mînă, arătînd în direcţia străzii Gabriel – prietenii noştri de la Ambasada Statelor Unite.

– Ce părere ai, Villeprieux?

În calitatea sa de şef al D.S.T.-ului, prefectul Paul Robert de Villeprieux răspundea de securitatea internă a teritoriului francez şi de operaţiunile de contraspionaj.

– Trebuie să-i eliminăm imediat pe chinezi şi pe japonezi: nu sînt operaţionali la noi pentru acest gen de lovituri. Rămîn englezii, germanii, ruşii şi americanii.

Îşi frecă bărbia, gîndindu-se mai departe.

– Din punctul meu de vedere, aş zice că este o lovitură a K.G.B.-ului sau a C.I.A.-ului.

Printre cele vreo zece mii de nume despre care se ştia sau se bănuia că sînt spioni, nume cuprinse în fişierul electronic al D.S.T.-ului, se găseau şi cele ale celor treisprezece diplomaţi ai Ambasadei U.R.S.S.-ului şi ale unei sute de francezi agenţi ai K.G.B.-ului. Cît despre C.I.A., ea număra aproximativ două sute de spioni pe teritoriul francez, dintre care o treime aparţineau personalului diplomatic al ambasadei sau instituţiilor oficiale americane reprezentate în Franţa. Ceilalţi erau răspîndiţi prin Franţa sub diverse identităţi false.

– Puneţi imediat grosul efectivelor pe urmele ruşilor şi americanilor, ordonă ministrul, şi să ne rugăm ca ei să fie cei care au dat lovitura.

Cîteva minute mai tîrziu, o cohortă de maşini aparent obişnuite, dar pline cu inspectori ai D.S.T.-ului ieşeau din garajul de pe Rue des Saussaies. Plecînd dintr-un depou mai discret aflat la capătul străzii, mai multe camionete de livrat marfă aveau să se amestece, la rîndul lor, în trafic. Purtînd însemnele unor măcelării, florării, meseriaşi imaginari sau societăţi absolut

reale ca Darty sau Locatel, aceste vehicule erau laboratoare electronice rulante, capabile să intercepteze convorbirile care aveau loc într-o clădire situată la peste o sută de metri distanţă.

O singură persoană rămăsese impasibilă în toată agitaţia din biroul ministrului de Interne. Cu ochii întredeschişi ca un bonz în meditaţie şi cu o ţigară Gitane perfect imobilă în colţul buzelor, generalul Henri Bertrand, un bărbat în vîrstă de cincizeci şi şase de ani, director al serviciului de informaţii francez S.D.E.C.E., încă nu intervenise. Lungimea scrumului de la capătul ţigării dovedea nemişcarea totală a fumătorului. La primele cuvinte, scrumul îi căzu pe haină.

– Domnule ministru, vă rog respectuos să-mi daţi voie să remarc că un asemenea filaj are mici şanse de reuşită.

Ridică o privire dezamăgită spre pendula aurită de pe cămin.

– Au trecut mai bine de două ore de cînd acel nefericit fizician a fost asasinat şi puteţi fi sigur că, dacă ruşii sau americanii sînt cei care au dat lovitura, la ora asta, documentele sînt deja departe.

Se opri ca să-şi aprindă din nou ce mai rămăsese din ţigara Gitane.

– În orice caz, oricît de dezagreabile ni s-ar părea cîteodată procedeele prietenilor noştri de la C.I.A., eu nu le recunosc stilul în povestea asta. Şi nu seamănă nici cu modul de lucru al K.G.B.-ului. Oricare dintre ei ar fi fost la mijloc, vă asigur că n-aţi fi găsit niciodată un permis oficial de liberă trecere sau portofelul asupra victimei.

– Şi atunci, dumneavoastră pe cine bănuiţi? întrebă cu nerăbdare ministrul.

Generalul îşi scutură cu grijă scrumul de pe haină.

– Dacă documentele domnului Prevost sînt atît de valoroase cum declară domnul înalt comisar pentru energia atomică, de ce să excludem ipoteza că au fost furate, pur şi simplu, pentru a fi vîndute sau schimbate contra unei recompense importante?

Ministrul păru sceptic.

– Cine ar putea să organizeze o asemenea lovitură?

– Ce au făcut ruşii cînd s-au hotărît să obţină planurile pentru Concorde? S-au dus la Marsilia şi au bătut plini de speranţă la uşa Centrului, nu? Fără îndoială că experienţa aceea i-a învăţat pe amicii corsicani şi pe alţii care este valoarea anumitor secrete industriale.

Ministrul se arătă şi mai neîncrezător.

– Pentru asta ar trebui să posede un nivel ştiinţific ridicat. Şi o idee precisă asupra activităţilor pe care le desfăşura domnul Prevost. Dumneavoastră cunoaşteţi mulţi vagabonzi care să satisfacă aceste criterii?

Generalul Bertrand admira picioarele suflate cu bronz şi cizelate cu grijă ale biroului ministrului, cadou făcut de Napoleon I unuia dintre îndepărtaţii predecesori ai generalului. Recunoscu fără să ridice privirea:

– Nu foarte mulţi, de acord. Tocmai de aceea am impresia că nu e vorba de o operaţiune a Centrului.

– Şi atunci, cine ar putea fi?

Bertrand simţi că toate privirile erau aţintite asupra lui.

– Avem două posibilităţi. Există reţele specializate în furtul secretelor industriale. Se poate ca una dintre ele să fi dat lovitura, însă nu numai Centrul avea nevoie de bani. Cred, deci, că nu trebuie să excludem cealaltă eventualitate.

– Care? insistă ministrul.

– O organizaţie teroristă.

*

A doua zi, puţin înainte de ora 4.00 dimineaţa, soneria telefonului îl trezi din somn pe ministrul de Interne, aflat în apartamentul său din Place Beauvau. Acesta recunoscu vocea înaltului comisar pentru energia atomică.

– Tocmai ne-au sunat asasinii lui Prevost, anunţă Foucault. Ne propun restituirea valizei-diplomat şi a documentelor în schimbul unei recompense de un milion de franci.

– Ce dovadă avem că nu şi-au făcut fotocopii?

– Din păcate, nici una, recunoscu Foucault.

Consultat imediat, Palatul Elysée autorizã acţiunea şi ordonă ca poliţia să se abţină de la orice operaţiune împotriva răufăcătorilor, aşa încît nimic să nu poată împiedica recuperarea documentelor. În aceeaşi seară, respectînd riguros directivele comunicate prin toate cabinele telefonice, aflate în diferite puncte din teritoriu, un comisar al D.S.T.-ului depunea recompensa în bancnote uzate de o sută de franci într-un tomberon de pe Rue des Belles-Ecuries, în cartierul Panier din Marsilia. Cîteva clipe mai tîrziu, valiza-diplomat şi documentele erau descoperite, conform convenţiei, jos lîngă tejgheaua unui bar de pe Rue du Panier.

La Elysée, ca şi în sferele înalte ale Poliţiei franceze, vestea fu primită cu o vie uşurare. Modalităţile de restituire păreau să arate că fusese vorba de o încercare de extorcare organizată de Centru.

Cu toate acestea, directorul S.D.E.C.E.-ului se arăta în continuare nedumerit. O întrebare îl obseda în mod special: dacă documentele acestea aveau o valoare atît de mare, de ce oare hoţii nu ceruseră o recompensă şi mai ridicată?! Oricum, cu timpul, şi neliniştile sale aveau să termine prin a se estompa.

Considerată la început o problemă de stat, asasinarea fizicianului Alain Prevost devenise acum un trist fapt divers.

*

După două zile de la aceste evenimente, farurile unui Volkswagen albastru apărură deodată la orizont pe întinderea deşertului Syrt, la patru sute de kilometri sud-est de Tripoli. În genunchi în faţa cortului, aşezat pe un covoraş pentru rugăciune,

Mu'ammar al Gaddafi urmări cu privirea cele două lumini care străpungeau zorile ce se iveau şi se prosternă ca să recite prima surată a Coranului.

Maşina ajunse în faţa unui mic campament militar, instalat la o jumătate de kilometru de cortul şefului statului libian. Cele trei santinele cu beretă roşie îi făcură semn şoferului să oprească, cercetară cu atenţie hîrtiile şi-l rugară să coboare pentru a-l supune controlului cu detectorul de obiecte metalice. O dată terminate aceste verificări, un soldat îl conduse la cortul colonelului.

– *Salam Alaikum!* strigă Gaddafi, cînd vizitatorul ajunse la vreo zece metri.

– *Alaikum Salam!* răspunse Whalid Dajani, ştergîndu-şi broboanele de pe frunte, apărute din cauza mersului prin deşert.

Gaddafi înaintă cîţiva paşi, îl strînse la piept şi îl sărută pe amîndoi obrajii.

– Fii binevenit, frate! îi ură el, dezvelindu-şi într-un surîs larg dinţii de lup.

– Am..., îngăimă Dajani, roşu de emoţie.

Gaddafi ridică mîna şi-l întrerupse:

– Să ne bem întîi cafeaua, frate. Pe urmă, *Inch'Allah*, o să stăm de vorbă.

Îl luă de braţ pe Dajani şi îl introduse în cortul său. Apucînd un ibric care fierbea pe jar, turnă cafeaua arabică tare în două ceşcuţe fără toartă, care semănau cu două degetare mari, şi îi oferi una invitatului. Apoi se aşeză turceşte pe covorul oriental care acoperea pămîntul în interiorul cortului. Pe chipul lui frumos trecu umbra unui surîs.

– Şi-acum, frate, spune-mi toate noutăţile.

– Kamal a adus pachetul de la Paris ieri-seară.

Dajani inspiră adînc, iar apoi exală parfumul pastilelor de mentă pe care le supsese ca să ascundă mirosul whiskyului băut în timpul nopţii. Alcoolul era cu desăvîrşire interzis în ţara lui Gaddafi.

– Încă nu-mi vine să cred, mărturisi el. Totul este aici. Am verificat.

Clătină din cap. Revedea toate coloanele de cifre, dezvăluind o realitate asupra căreia puține priviri putuseră zăbovi pînă atunci. Însă emoția sa nu era suscitată de viziunea noilor și inepuizabilelor surse de energie care înfierbîntaseră săptămîna trecută creierul savantului francez Alain Prevost. Ceea ce descifrase arabul în aceste calcule era o realitate total diferită, teribila față nevăzută a visului fuziunii, termenii unui pact faustic încheiat de Prevost și de colegii lui cu zeii fantastici ai științei, pentru a ajunge la o asemenea descoperire. Căci, oferindu-i omului pentru totdeauna perspectiva unei energii fără limită, ei scoseseră în evidență totodată secretele unei forțe care putea nimici toată viața de pe pămînt. În rezultatele experiențelor de la Fontenay-aux-Roses se găsea înscris ceea ce căuta, de fapt, Whalid Dajani: secretul bombei H.

– Carlos și Kamal au lucrat formidabil, observă Gaddafi. Ești sigur că nu riscăm deloc dacă aducem totul aici? Este foarte important să rămînem în relații bune cu francezii.

Dajani îl liniști, făcînd un semn afirmativ din cap.

– Au fotocopiat imediat hîrtiile și le-au pus înapoi în servieta-diplomat. Apoi au restituit totul contra unei răscumpărări la poliție, ca și cum n-ar fi fost decît o bandă de gangsteri.

– Și francezii au mușcat?

– Așa se pare.

Gaddafi se ridică și scutură jarul care strălucea în tavă.

– Frate, spuse el, cînd am pus la cale această operațiune, ne-ai declarat că francezii lucrau la descoperirea unei noi surse de energie.

Whalid aprobă din cap.

– Cum poți obține secretul bombei cu hidrogen plecînd de la această activitate?

– Ceea ce au căutat să realizeze la Paris, explică Dajani, este miniexplozia în laborator a unei bombe H. O explozie contro-

lată, cu scopul de a putea folosi energia pe care o degajă. Savanţii din lumea întreagă încearcă să ajungă aici de douăzeci şi cinci de ani, de cînd americanii au experimentat explozia primei bombe cu hidrogen.

Făcu o pauză, după care îşi duse mîna în creştetul capului, ca să-şi smulgă un fir de păr. Îl flutură prin faţa ochilor intrigaţi ai lui Gaddafi.

– Doreau să facă să explodeze o bulă nu mai mare decît secţiunea acestui fir de păr. Pentru a ajunge aici, a fost nevoie de comprimarea densităţii de o mie de ori cu o rază laser, într-un timp atît de scurt, încît mintea omului nici nu poate să-l conceapă.

Cercetă cu privirea cortul, pînă cînd ochii i se opriră asupra ceainicului care fierbea pe jăratic.

– Un timp atît de scurt, încît puterea degajată de rază să nu ridice nici măcar cu un grad căldura cafelei din acest vas.

Gaddafi făcu ochii mari.

– Dar cum de a putut această experienţă să le dea secretul bombei H? insistă el.

– Fiindcă francezii au reuşit, în cele din urmă, să provoace explozia *controlată* a unei bombe H. Într-un timp infim, în milionimea de secundă care a precedat îndeaproape explozia bombei, au realizat într-adevăr configuraţia unei bombe H. Documentele pe care le-am descoperit în servieta-diplomat a savantului francez constituie expunerea detaliată a acestei experienţe. *Ele dezvăluie relaţia exactă care trebuie să fie stabilită între fiecare componentă pentru obţinerea exploziei*. Iar acesta este secretul bombei H.

Gaddafi înaintă pînă la intrarea în cort. Rămase nemişcat, scrutînd orizontul învăpăiat de răsăritul soarelui. Căută un semn prevestitor al cumplitului vînt *guebli*, însă albastrul intens al cerului îl linişti. Contemplînd imensitatea nisipurilor, îşi zise că lumea era crudă şi nemiloasă, dar, în acelaşi timp, simplă: o lume în care opţiunile şi consecinţele lor erau clare. O lume în

care se merge drept spre fîntînă. Dacă găseşti fîntîna, supravieţuieşti. Dacă nu, mori.

Cu noutatea pe care i-o adusese musafirul său poate că găsise şi el fîntîna pe care o căuta de atîţia ani. Şezu turceşte o clipă, în lumina zorilor, şi îşi aminti de povestea *kettatei*, prezicătoarea tatuată în întregime care apăruse în mica tabără, în timp ce mama lui era în primele chinuri ale facerii. Venise în cortul unde bărbaţii tribului beau ceai în aşteptarea naşterii şi depusese pe un covor instrumentele rituale ale meşteşugului său: o monedă veche, un ciob de sticlă, un sîmbure de curmală şi o bucată din copita unei cămile. Prezisese atunci venirea pe lume a unui băiat. „Va fi binecuvîntat de Dumnezeu", anunţase ea, „va fi bărbatul sortit să se deosebească de ceilalţi şi să îndeplinească voia divină în slujba poporului său". Abia terminase şi prima parte a profeţiei se şi îndeplinise. Strigătul moaşei ţîşnise din cortul femeilor, dînd glas frazei rituale care saluta naşterea unui copil de sex bărbătesc: „*Allah Akbar!* Mare-i Dumnezeu!"

Gaddafi se ridică şi se înapoie în cort. Puse într-un vas de arămă nişte iaurt gros de lapte de capră şi luă o ramură încărcată de curmale. Le aranjă pe covor şi îşi invită oaspetele să se servească.

Înmuind curmalele în iaurt, Gaddafi se gîndi la profeţia bătrînei beduine şi la cît de mult îl ocrotise Allah. Îi încredinţase o misiune, aceea de a aduna popoarele sale în drumul către Dumnezeu, de a veghea asupra naţiunii arabe şi de a îndrepta greşelile pe care le săvîrşiseră fraţii săi. Vizita lui Whalid Dajani îl făcea să spere că va dispune, în curînd, de mijlocul decisiv pentru a-şi realiza visul: puterea absolută pe pămînt.

– Aşadar, frate, îi spuse el lui Whalid, vom putea construi o bombă cu hidrogen plecînd de la documentele pe care ţi le-a adus Kamal aseară.

– Nu e un lucru sigur. Va fi un drum lung şi greu, semănat cu multe, multe piedici. Mai întîi, trebuie să ne terminăm programul atomic în curs. Pe urmă, mă întreb cum vom putea

fabrica o astfel de bombă fără să facem încercări. Or, după prima experienţă, mai mult ca sigur că israelienii ne vor ataca cu propriile lor bombe.

Gaddafi clătină din cap gînditor, cu privirea întoarsă către orizont.

– Mărirea fără primejdie nu poate să existe, frate. Niciodată n-au existat victorii mari fără pericole mari. Ne trebuie un plan perfect. Au trecut, iată, treizeci de ani, de cînd nici războiul, nici activitatea politică nu ne-au permis să ne atingem obiectivele, deşi noi, ceilalţi arabi, am avut dreptatea de partea noastră. Astăzi, datorită ţie, vom face, în sfîrşit, dreptatea să triumfe.

Se ridică, dînd de înţeles că întrevederea luase sfîrşit.

– Ai făcut treabă bună, frate, de cînd Allah te-a trimis aici să ne ajuţi, conchise el cu o voce caldă, încărcată de recunoştinţă.

De data asta, îşi însoţi oaspetele pe pista de nisip pînă la maşină. Pe drum, îl luă amical de braţ pe palestinian. Un scurt surîs ironic îi lumină chipul.

– Frate, îi şopti el, poate că n-ar trebui să sugi atîtea pastile de mentă. Dulciurile astea sînt dăunătoare pentru sănătatea deplină pe care ţi-a dat-o Dumnezeu.

*

Furtul documentelor franceze conţinînd secretul bombei H era ultimul pas spre realizarea unei dorinţe care îl obsedase pe dictatorul libian de cînd preluase puterea: înzestrarea Libiei cu armament nuclear. Puterea era o noţiune pe care o înţelegea din instinct. Şi, oare, cum poţi să te impui mai sigur în fruntea mişcării de emancipare a naţiunii arabe decît devenind primul şef de stat arab care-şi dotează poporul cu arma absolută?!

Spre deosebire de Israel, India şi Africa de Sud, care îşi conduseseră programul de înarmare nucleară într-un secret deplin, Gaddafi nu căutase niciodată să-şi ascundă eforturile. De cîte ori, în cursul ultimilor zece ani, nu reafirmase în mod public

hotărîrea de a înzestra Libia cu arme atomice? Toate proclamările fuseseră luate regulat în zeflemea de o lume prea dornică să-l prezinte pe autorul lor drept un aventurier donchihotesc, incapabil să adune elementele necesare unei astfel de ambiții.

Primul pas pe drumul lung care condusese la asasinarea fizicianului Alain Prevost fusese făcut de Mu'ammar al Gaddafi a doua zi după proclamarea victoriei revoluției, cînd îl trimisese pe primul-ministrul Abdul Salim Jalloud la Pekin pentru a negocia cumpărarea de bombe atomice chinezești. Respins, Gaddafi se întorsese atunci spre Occident.

În 1972 încercase achiziționarea unei centrale electronucleare de 600 megawați de la societatea americană Westinghouse, cel mai mare constructor de centrale atomice civile din lume. Ea urma să fie amplasată pe coasta de est a țării, într-o zonă pustie, fără populație sau zone industriale, ca să consume energia electrică pe care ea însăși urma s-o producă. Oficial, această centrală trebuia să servească la desalinizarea apei mării și să permită irigarea zonelor de deșert din regiune. Dat fiind însă că nimeni nu găsise pînă atunci o metodă rentabilă de desalinizare a apei în acest mod, era limpede că libienii aveau de gînd să-și folosească reactorul în alte scopuri. Oricum, veto-ul ferm al guvernului american față de orice vînzare de instalații atomice Libiei retezase speranțele lui Gaddafi și îl hotărîse să pună bazele unei veritabile industrii nucleare chiar la el în țară. El alesese numele de cod al programului care trebuia să pună țara în posesia bombei atomice: *„Seif al Islam"* – Sabia Islamului. Operațiunea fusese pusă sub controlul direct al primului-ministru Jalloud. Orientarea ei fusese determinată de mai multe principii. Construcția bombei trebuia să se desfășoare sub acoperirea unui program nuclear pașnic. Pe de altă parte, Gaddafi ceruse ca totul să fie structurat în așa fel încît să se rezerve cît mai multe posturi inginerilor arabi, fie specialiștilor atrași în laboratoarele străine, fie tinerilor trimiși pe cheltuiala Libiei în cele mai bune universități din lume. Începînd din 1972, zeci de

studenţi arabi invadaseră secţiile de studiu al fiziciii nucleare ale universităţilor franceze, germane, britanice şi, mai ales, americane. În 1977, o cincime dintre studenţii arabi înscrişi în universităţile americane se pregăteau pentru un post de inginer în acest domeniu.

Dictatorul libian ordonase construirea, la patruzeci şi cinci de kilometri de Tripoli, a Cetăţii Ştiinţelor, pe care o echipase treptat cu laboratoare şi echipamente dintre cele mai moderne, cumpărate din străinătate de societăţi fictive sau onorifice. El se ocupase personal de negocierea achiziţionării din Europa a unor instalaţii susceptibile să le furnizeze inginerilor lui infrastructura tehnologică necesară.

În 1973, cu ocazia unei vizite oficiale la Paris, stăruise pe lîngă guvernul francez ca să obţină cumpărarea anumitor materiale strategice, indispensabile programului său. Cererea venise prea devreme. Răspunsul Franţei fusese „nu". Vertiginoasa creştere a preţului petrolului prevăzută de Gaddafi nu apucase încă să transforme un milion şi jumătate de francezi în şomeri. Cîteva luni mai tîrziu, neobositul colonel revendicase o fîşie de teritoriu ciadian de-a lungul frontierei sale. Această zonă ascundea vaste rezerve de uraniu, care fuseseră cercetate de un grup de tehnicieni argentinieni.

Lovitura de trăsnet a exploziei atomice indiene în deşertul Rajasthan, pe data de 18 mai 1975, adusese un ajutor neaşteptat proiectelor libiene. Primul-ministru al Pakistanului, Zulfikar Ali Bhutto, îşi încredinţase poporul că şi ei ar putea deţine bomba atomică, asemenea indienilor, dar că, pentru asta, va trebui „să mănînce iarbă". Reuşita acestei întreprinderi depindea de un contract fabulos încheiat cu Franţa pentru furnizarea unei uzine de retratare a plutoniului şi a mai multor reactoare nucleare.

În iarna lui 1976, un emisar pakistanez sosise în secret la Tripoli. Bhutto şi Gaddafi se văzuseră la Lahore în februarie 1974, cu ocazia conferinţei islamice; întîlnirea dintre ei fusese agreabilă. Emisarul îi făcuse o propunere ademenitoare din

partea premierului pakistanez: dacă Libia accepta să plătească partea cea mai mare a contractului cu Franţa, Pakistanul se angaja să-i furnizeze atît plutoniul, cît şi asistenţa tehnică de care avea nevoie. Acordul lui Gaddafi le permisese pakistanezilor să semneze contractul cu Franţa.

Însă proiectele nucleare pakistaneze se înscriau într-o perspectivă prea îndepărtată şi depindeau de prea mulţi factori politici, pentru a satisface apetitul atomic şi graba stăpînului de la Tripoli. În mai 1975, în schimbul cumpărării de armament din U.R.S.S. în valoare de un miliard de dolari şi al asigurării unor facilităţi navale în porturile Benghazi şi El-Beida, Gaddafi reuşise să obţină de la ruşi achiziţionarea unui reactor experimental de zece megawaţi, tranzacţie care îi permitea să întrevadă într-un viitor apropiat posibilitatea realizării primei reacţii în lanţ pe pămînt arab.

Deodată, în februarie 1976, ţara care, cu trei ani în urmă îi refuzase lui Gaddafi sprijinul pe probleme de producere a energiei nucleare acceptase să-i livreze ceea ce el căuta de ani de zile. În cursul unei vizite oficiale în Libia, primul-ministru Jacques Chirac promisese să-i vîndă lui Gaddafi vestitul reactor de 600 megawaţi pe care acesta pretindea că-l va utiliza la desalinizarea apei mării.

Cea mai dramatică dintre confruntările care ilustraseră şirul lung de eforturi făcute de şeful statului libian pentru a-şi dota ţara cu bomba atomică se bucurase de decorul cel mai diferit cu putinţă de cortul din piele de capră: un salon cu lambriuri de aur din palatul ţarilor, Kremlinul. Interlocutorul colonelului Gaddafi, în acea zi de decembrie 1976, nu fusese Leonid Brejnev, ci unul dintre cei mai dinamici industriaşi; acesta apărea din ţara care, odinioară, o colonizase pe a sa. Cine ar fi putut simboliza mai bine acel univers confortabil şi rafinat, ameninţat atunci de austerul vizionar al deşertului, decît strălucitul aristocrat Gianni Agnelli, moştenitorul firmei Fiat, unul dintre imperiile industriale cele mai puternice din lume?

În ziua aceea, cel care cerea era italianul. Venit la Moscova în secret, călătorind incognito cu paşaportul unuia dintre colaboratori, Agnelli avea nevoie de bani. Gaddafi poseda deja zece la sută din capitalul uzinelor Fiat, reprezentînd cei 415 milioane de dolari plătiţi cu cîteva luni mai devreme, ceea ce însemna de trei ori mai mult decît valoarea acţiunilor la bursă. Spre stupefacţia industriaşului, Gaddafi îi propusese să-şi mărească participarea şi să-i aprobe credite mari, dacă Agnelli accepta să transforme, cu ajutor sovietic, o parte din imperiul său într-o industrie ultramodernă de armament, avînd o ramură importantă consacrată cercetării şi construirii de arme nucleare.

Italianul ceruse timp de gîndire. Dar şeful statului libian ştia că, în acel moment, timpul lucra în favoarea lui.

Nu prezisese el, oare, în octombrie 1973, în cea de-a doua zi a Războiului de Yom Kippur, că va veni o zi cînd Occidentul va fi gata să-şi vîndă totul, chiar şi sufletul?!

PARTEA A TREIA

„Domnule general Dorit, nimicește Libia!“

– Amin, spuse cu fervoare preşedintele Statelor Unite, terminîndu-şi rugăciunea.

Obsedat de viziunea ciupercii atomice ţîşnind din deşertul Libiei, se ridică pentru a-şi relua locul la masa de conferinţe. Rămase nemişcat cîteva clipe, cu privirea fixă, cu chipul liniştit, cu mintea concentrată asupra celei mai înfricoşătoare dileme căreia trebuise să-i facă faţă vreodată un şef de stat american. La fel ca libianul care se ridica astăzi împotriva lui, şi el era un solitar. Cu toate că avea grijă să ceară întotdeauna părerea colaboratorilor, hotărîrile le lua singur.

– Primul lucru pe care aş dori să vi-l spun, declară el în cele din urmă, este că NU TREBUIE să cedăm acestui şantaj. Acceptîndu-l, am distruge însăşi temelia ordinii internaţionale.

Fiecare luă notă cu uşurare de fermitatea acestei afirmaţii, destrămînd astfel climatul de incertitudine care precedase experienţa atomică libiană. Preşedintele fusese criticat adeseori pentru lipsa de decizie în situaţiile de criză. De data asta, lucrurile se prezentau cu totul altfel, şeful statului fiind dispus să ia taurul de coarne.

– Să presupunem că în New York se află, într-adevăr, o bombă H, continuă el pe un ton grav. În afară de asta, trebuie să-l luăm în serios pe Gaddafi cînd ameninţă că o va face să explodeze dacă prevenim populaţia. Însă, în acest fel, probabil că ne-a făcut un serviciu providenţial. Fiindcă, dacă americanii ar afla că locuitorii New York-ului sînt ameninţaţi cu moartea

din cauza cîtorva mii de coloni israelieni, opinia publică s-ar dezlănţui. Iar atunci n-am avea altă ieşire decît să constrîngem Israelul să accepte pretenţiile lui Gaddafi.

Vorbind, expresia i se înăspri. Plimbă privirea solemnă în jurul mesei, iar apoi spre pupitrele unde se aflau ofiţerii.

– Nu cred că este nevoie să vă reamintesc obligaţiile morale de nezdruncinat pe care această situaţie le creează pentru toţi cei care se află aici. O parte dintre voi aveţi, fără îndoială, fiinţe dragi pe care această dramă le priveşte direct. Totuşi, trebuie să ne amintim cu toţii că viaţa mai multor milioane de oameni depinde de păstrarea acestui secret. În ceea ce mă priveşte, am de gînd să discut cu soţia mea despre tragedie. Aşa cum ştiţi, am cel mai mare respect pentru judecata ei. Toţi cei care împărtăşesc acelaşi sentiment faţă de soţiile lor sînt liberi să procedeze la fel. Amintiţi-vă însă că şi ele trebuie să se conformeze imperativului comun al secretului absolut.

Preşedintele se întoarse către asistentul său:

– Jack, ai de făcut recomandări speciale cu privire la securitate?

– Se înţelege de la sine că trebuie folosite doar telefoanele de siguranţă.

La Washington se ştia că ruşii interceptau comunicaţiile prin telefon ale Casei Albe, la fel cum americanii le ascultau pe cele de la Kremlin.

– Şi fără secretare, adăugă Eastman. Dacă aveţi ceva de notat, scrieţi dumneavoastră înşivă de mînă. Fără ciornă sau indigo.

James Mills, secretarul general al Casei Albe, interveni cu accentul său tărăgănat din sud:

– Ce-i de făcut ca să împiedicăm presa să se amestece?

Era o chestiune vitală. În această ţară, dreptul la informaţie era un principiu sacru, aşa încît nimic nu putea scăpa atenţiei şi curiozităţii presei celei mai puternice şi mai bine organizate din lume. Erau cam două mii de ziarişti acreditaţi pe lîngă Casa

Albă. Patruzeci sau cincizeci de corespondenți de presă făceau de gardă în jurul clădirii aproape permanent. Cei mai mulți dintre ei se trezeau în fiecare dimineață convinși că guvernul îi va minți măcar o dată pînă la sfîrșitul zilei. Depistarea subterfugiilor este un sport favorit la Washington, unde secretele guvernamentale furnizează principalele subiecte de conversație la cocteiluri, dineuri diplomatice sau în colțurile retrase ale restaurantului francez de ultimă modă care se numește chiar Casa Albă.

– Trebuie să-l alertăm imediat pe John, insistă Mills.

John Gould ocupa unul dintre posturile cele mai dificile din anturajul prezidențial. El era purtătorul de cuvînt al Casei Albe. De două ori pe zi, la orele 11.00 și 16.00, cobora în mijlocul sălii pentru conferințe de presă ca să-i informeze pe corespondenți, să le răspundă la întrebări și să le primească înțepăturile.

– John va trebui să construiască un zid de minciuni, capabil să reziste tuturor atacurilor, recomandă Eastman.

– Și să ni-i semnaleze imediat pe ziariștii care ar avea aerul că bănuiesc ceva, adăugă directorul F.B.I.-ului.

– Nu te necăji, dragul meu, îi aruncă plictisit Mills, dacă va fi vreunul care să miroasă ceva, în minutul următor o să-l auzim vorbind.

– N-ar trebui totuși să-i punem în temă pe directorii de la *Washington Post* și *New York Times* și să le cerem să coopereze cu noi? întrebă președintele.

– Nu cred, replică Eastman. Cu cît vor fi mai puțini oameni implicați, cu atît va fi mai bine. Cel mai bun mod de păstrare a acestui secret ar fi să acționăm exact ca președintele Kennedy în timpul crizei cubaneze: să nu ne schimbăm cu nimic obiceiurile. Vă sfătuiesc să nu vă modificați absolut deloc programul săptămînal. Nimic nu va putea dezarma mai eficace neîncrederea ziariștilor decît faptul că vă vor vedea făcîndu-vă liniștit plimbarea zilnică și inaugurînd pomul de Crăciun al personalului de la Casa Albă.

Președintele fu de acord. Întorcîndu-se apoi către amiralul care conducea Centrul de Comandă, își regăsi vechile reflexe de ofițer și-l rugă să facă un examen strategic al situației și să enumere opțiunile pe care le aveau forțele armate americane.

Amiralul urcă pe estrada din fața ecranelor. Eastman nu-și putu opri un zîmbet la vederea acestui militar drept ca litera I, care vorbea aidoma ghizilor de la agențiile de voiaj, plimbîndu-și indicatorul cu semnalizare luminoasă asupra imaginilor desfășurării forțelor sovietice în lume. Dat fiind că acestea arătau că nimic nu se mișcase din loc de la explozia din Libia, Herbert Green, secretarul Apărării, găsi cu cale să intervină:

– Aș sugera, domnule președinte, să-i alertăm imediat pe ruși. Oricît de neimportante ar fi legăturile lor politice cu Gaddafi, experiența lui nucleară constituie o amenințare și pentru ei. Ar trebui să le cerem concursul. În plus, ar fi oportun să-i informăm că nici una dintre măsurile pe care am putea fi determinați să le luăm nu va fi îndreptată împotriva lor.

Președintele își exprimă aprobarea, dîndu-i un ordin lui Eastman:

– Jack, anunță Moscova că aș dori să vorbesc cu primul-secretar.

În acel moment, figura tristă a lui Middleburger, reprezentantul Departamentului de Stat, se însufleți.

– Mi se pare la fel de indicat, domnule președinte, să ne prevenim aliații la cel mai înalt nivel, cu scopul de a coordona împreună orice acțiune la care ne-am putea decide. Cer autorizarea să adresez din partea dumneavoastră un mesaj strict confidențial doamnei Thatcher, cancelarului Helmuth Schmidt și, mai ales, președintelui Giscard d'Estaing. Să nu uităm că, probabil, reactorul vîndut de Franța este cel care i-a furnizat plutoniu lui Gaddafi. Așa cum tocmai ați subliniat, domnule președinte, francezii ar trebui să ne poată da informații esențiale pentru ancheta F.B.I.-ului despre oamenii care lucrează pentru Gaddafi la Tripoli.

Președintele încuviință din cap și-i făcu semn amiralului să-și reia expunerea. De data asta, luminile roșii care se vedeau pe un ecran indicau poziția tuturor navelor Flotei a VI-a. Cele mai multe dintre ele se aflau în larg în apropierea Cretei, angajate într-un exercițiu de luptă antisubmarin. Indicatorul se opri asupra principalelor unități: două superportavioane, trei submarine nucleare, un transportator de rachete. Această forță navală americană era cea mai apropiată de Tripoli și putea să se îndrepte imediat spre coastele libiene.

Amiralul Harry Fuller, șeful Statului-Major Interarme, interveni în dezbatere:

– Domnule președinte, permiteți-mi să clarific fără întîrziere un punct esențial: NU există nici o soluție militară satisfăcătoare în această criză. Putem distruge Libia, bineînțeles. Și asta într-o clipă. Dar asta nu ne...

– Nu există nici o soluție militară? îl întrerupse indignat texanul Delbert Crandell, secretarul de la Departamentul pentru Energie. Îți arde de glumă, domnule amiral?! Libia înseamnă două orașe: Tripoli și Benghazi. Trei sferturi din populație se află concentrate în ele. Le aruncăm două sau trei bombițe și, bum! Libia nu mai există!

– Firește că putem să distrugem Libia, admise amiralul. În doi timpi și trei mișcări. Dar ce garanție o să avem că afurisita asta de bombă H, dacă există cu adevărat și este undeva în New York, n-o să facă oricum explozie?

– Domnule Middleburger, întrebă șeful statului, care este cu exactitate populația Libiei?

– Două milioane, domnule președinte. Cu o aproximație de două sute pînă la două mii de locuitori. Acolo recensămintele nu sînt prea precise.

Șeful statului se întoarse către șeful Statului-Major Interarme.

– Harry, cîte victime ar face explozia unei bombe de trei megatone într-un oraș ca New York-ul?

Amiralul își frecă bărbia.

– Greu de spus....

– Ca evaluare generală?

– Cu aproximație, aș spune că... hm, vreo patru-cinci milioane.

Președintele îl fixă cu gravitate pe secretarul de la Departamentul pentru Energie.

– Din păcate, iată care este răspunsul! Nu există nici o soluție militară pentru acest șantaj, domnule secretar.

Apoi adăugă, la adresa amiralului:

– Harry, ce propui în schimb?

– Să lansăm o operațiune spectaculoasă de intimidare, răspunse hotărît Fuller. Trebuie să-i arătăm colonelului Gaddafi riscurile cărora li s-a expus prin șantajul său odios. Trebuie să-i reamintim în fiecare oră, în fiecare minut și în fiecare secundă că-l putem „termonucleariza" cît ai zice pește. Lăsați-l să trăiască, să mănînce și să respire fiind conștient de acest lucru și o să vedeți atunci cum o să reacționeze.

Amiralul întinse mîna în direcția luminilor roșii care licăreau pe ecran.

– Sugerez ca Flota a VI-a să se îndrepte cu mare viteză spre Libia. Odată ajunsă în apropierea țărmurilor, să-și desfășoare amplu navele pentru saturarea aparatelor radar libiene. Portavioanele să-și lanseze aparatele în valuri deasupra coastei, iar piloților să li se spună să vorbească atît de clar, încît Gaddafi să înțeleagă că transportă destule proiectile pentru a-i transforma blestemata aia de țară într-o mare de cioburi.

Un surîs înghețat trecu pe chipul amiralului.

– O asemenea demonstrație de forță ar trebui să schimbe modul în care își dă seama inamicul de consecințele propriului gest. Poate că o să reușim.

În timp ce președintele aproba această propunere, pe telefonul așezat în fața directorului C.I.A.-ului se aprinse un beculeț. Directorul ridică receptorul, ascultă un moment și închise la loc.

– Domnule preşedinte, se pare că a apărut o nouă problemă, anunţă Tap Bennington. Mossad-ul tocmai a luat legătura cu oamenii noştri din Tel-Aviv. Israelienii au înregistrat explozia pe seismografele lor. Bănuiesc că este vorba de un tir nuclear. Ne întreabă ce informaţii deţinem.

Chipul preşedintelui se întunecă. Era de aşteptat ca israelienii să perceapă unda de şoc. Dar, atîta timp cît nu puteau repera atomi radioactivi, nu aveau nici o certitudine. Întîmplarea făcea ca buletinul meteorologic să nu anunţe curenţi atmosferici îndreptîndu-se în direcţia lor. În primul şi în primul rînd, trebuia cîştigat timp, destul timp pentru a se putea acţiona.

– Spune-le că, deocamdată, nu ştim nimic, dar că o să verificăm.

Seria de ceasuri digitale de deasupra ecranelor indica ora 0.30, adică 7.30 la Ierusalim şi la Tripoli. Pînă la expirarea ultimatumului lui Gaddafi rămăseseră treizeci şi cinci de ore şi jumătate.

Preşedintele îi privi pe cei din jur.

– Doresc să diferenţiem problemele cărora trebuie să le facem faţă în ordinea importanţei. În primul rînd, e vorba de New York şi de newyorkezi. În al doilea rînd, de bombă. Cum s-o găsim şi să-i împiedicăm explozia? În al treilea rînd, de Gaddafi. Cum să negociem cu el? În sfîrşit, a patra problemă: israelienii. Cum ar trebui să procedăm dacă o confruntare de forţă cu ei ar deveni inevitabilă?

Se întoarse cu fotoliul pentru a i se adresa direct secretarului Apărării. Apărarea civilă se afla în cadrul departamentului său.

– Domnule doctor Green, există vreun plan de evacuare de urgenţă a populaţiei din New York?

– Domnule preşedinte, răspunse secretarul, preşedintele Kennedy a pus aceeaşi întrebare referindu-se la Miami, în cea de-a doua zi a crizei rachetelor din Cuba. Atunci a fost nevoie de două ore pentru a se obţine un răspuns, iar răspunsul a fost

negativ. De data asta, vă pot răspunde în două secunde, dar, din păcate, răspunsul este acelaşi.

– Amintiţi-vă, interveni Eastman, că am fost preveniţi de Gaddafi: dacă începem evacuarea, provoacă explozia bombei. Fără îndoială că acesta este motivul pentru care doreşte ca toată afacerea să rămînă secretă. Îi consideră pe newyorkezi ostaticii lui. Or, dacă aceştia ar şti ce risc îi pîndeşte, şi-ar lua tălpăşiţa.

– Chiar credeţi în această formă suplimentară de şantaj? mormăi James Mills.

– Mă tem că trebuie s-o cred, oftă preşedintele.

– Chiar dacă, în felul ăsta, sînt în pericol de moarte cinci milioane de oameni?

– Aceste cinci milioane ar fi într-un pericol şi mai mare dacă am face greşeala să credem că este vorba de o cacealma.

Preşedintele ridică o privire disperată spre ecranul care continua să arate, prins într-un cerc alb, bungaloul modest al duşmanului său invizibil. Putea oare să-l lase pe fanaticul care trăia acolo să-i dicteze regulile înspăimîntătoarei sale provocări? Putea, oare, acesta să-l împiedice să încerce să-şi apere compatrioţii?

Cînd vorbi din nou, vocea i se transformase într-un murmur.

– Indiferent de dramele care ne aşteaptă, nu avem dreptul să uităm că principala noastră datorie este faţă de locuitorii New York-ului. Mai presus de orice.

Se întoarse spre secretarul Apărării.

– Domnule doctor Green, mobilizează-ţi toţi specialiştii şi pregăteşte cel mai bun plan de evacuare posibil. Dacă va fi nevoie, vom goli New York-ul.

*

Nici un zgomot de radio, telescriptor sau telefon nu tulbura pacea desăvîrşită a deşertului lui Mu'ammar al Gaddafi. La el ajungea doar plînsul trist şi îndepărtat al vîntului. Acolo, în

deşertul său, se hotărîse să se ducă să aştepte rezultatul experienţei nucleare, în singurătatea spaţiilor unde îşi consolidase credinţa şi i se născuseră visele. Postului de comandă îi preferase cortul de beduin, simbol al acestui popor ameninţat, căruia voia să-i redea adevăratul destin. Nimic din tehnologia pe care îşi dorise să o stăpînească nu putea fi văzut în acel loc de o simplitate aproape monahală. Nu existau ecrane de televiziune care să facă să defileze lumea prin faţa ochilor, nici colaboratori în uniformă, care să-i enumere posibile direcţii de acţiune şi nici panouri luminate, care să-i arate desfăşurarea propriilor forţe. Gaddafi era singur, sufletul său împăcat fiind în armonie cu întregul deşert.

Ştia că nu era nici locul, nici momentul potrivit pentru lucruri inutile şi complicate. Aşa cum lumina care răsărea alunga iluziile nopţii, tot aşa pustietatea acestor locuri reducea viaţa la trebuinţele esenţiale. Acolo totul era subordonat inexorabilei lupte pentru supravieţuire.

Din vremuri imemoriale, ameţitoarea linişte a orizonturilor nesfîrşite transformase deşertul în leagănul unei spiritualităţi care îl apropia pe om de Absolut. Moise în Sinai, Iisus pe muntele Celor Patruzeci, Mahomed aflat în *Hegira*[1], toţi oferiseră omenirii viziuni născute din retragerea în deşert. O întreagă succesiune de mistici şi de iluminaţi, de fanatici şi de vizionari se ivise din aceste imensităţi, pentru a se împotrivi deprinderilor plăcerii şi îngăduinţei contemporanilor.

În intimitatea liniştitoare a deşertului, acest nou campion solitar al absolutului aştepta calm rezultatul experienţei sale nucleare. Ştia că, în caz de reuşită, reacţia Americii ar putea fi imediată. Dacă aceasta era voinţa lui Dumnezeu, era gata să piară în acest decor care îi călise voinţa. Însă dacă, dimpotrivă, experienţa dădea greş, nu-i mai rămînea decît să salveze aparenţele, condamnînd „complotul" urzit pe teritoriul său. Atunci

[1] Retragerea lui Mahomed de la Mecca la Medina (n.tr.).

ar fi fost obligat să aresteze cîţiva palestinieni şi să organizeze o mascaradă de proces ca să potolească indignarea Americii şi a lumii întregi.

Auzul său ascuţit deslusi huruitul unui elicopter. Îl văzu ivindu-se într-un colţ al cerului şi învîrtindu-se la vreo două sute de metri de cort, după care ateriză. Un bărbat sări jos.

– *Ya Sidi*, strigă el, a mers!

Gaddafi îşi întinse un covoraş pentru rugăciune în faţă. La fel ca preşedintele Statelor Unite, prima sa reacţie fu să se arunce în genunchi. Însă rugăciunea sa era, de fapt, o mulţumire fierbinte pentru puterea pe care succesul experienţei i-o punea în mînă. Ţesută în urzeala multicoloră a covorului pe care-l atingea cu fruntea, se desena silueta sanctuarului islamic pe care acum avea cum să-l redobîndească, în numele credinţei şi al poporului său: moscheea lui Omar din Ierusalim!

*

Elicopterul care-l aducea pe Mu'ammar al Gaddafi din deşertul Syrt ateriză la ora 7.35 pe o platformă camuflată dintr-o pădure de pini de mare aflată la treizeci de kilometri sud-est de Tripoli. Şeful statului libian sări la volanul unui Volkswagen albastru şi demară în trombă. Patru minute mai tîrziu, trecea de o dublă reţea de sîrmă ghimpată electrificată şi se angaja pe o alee lungă, mărginită de chiparoşi, urmat de un jeep încărcat cu oameni din garda personală care purtau pe cap berete roşii. Aleea ducea într-un loc absolut secret, păzit de două batalioane ale forţelor de securitate. Nici un diplomat străin, nici un oaspete de seamă, nici un alt şef de stat arab nu pusese vreodată piciorul pe terasa elegantei case care se înălţa la capătul aleii, ascunsă într-o pădure de eucalipţi de pe ţărmul Mării Mediterane.

Cu balustradele meşteşugit lucrate şi cu porticul sprijinit de coloane dorice, vila Pietri era o frumoasă locuinţă, în genul celor ale aristocraţiei italiene, ridicată parcă din greşeală la porţile

continentului african. Vila fusese construită de un italian din Roma aparţinînd elitei comerţului cu stofe, care îi dăduse propriul nume. După moartea lui, ea servise drept palat guvernatorului fascist al Libiei mussoliniene, fusese reşedinţa fratelui regelui Idris al Libiei, iar, mai tîrziu, comandantul bazelor aeriene americane din Wheelus, de lîngă Tripoli, locuise acolo. Acum însă vila Pietri adăpostea cartierul general al operaţiunilor speciale aflat sub comanda colonelului Gaddafi.

Acesta era locul unde fuseseră organizate sîngerosul atentat contra atleţilor israelieni, cu ocazia Jocurilor Olimpice de la München, şi operaţiunile de pe aeroportul din Roma, din decembrie 1973, în vederea asasinării lui Kissinger. Tot aici fuseseră planificate răpirea miniştrilor petrolului din O.P.E.C., atacarea unui avion El Al pe aeroportul din Orly şi deturnarea avionului de pasageri aparţinînd companiei Entebbe. Eucalipţii din parc ascundeau antenele care retransmiteau ordinele lui Gaddafi insurgenţilor din I.R.A., teroriştilor germani din Baader Meinhof, celor din Brigăzile Roşii italiene, luptătorilor kamikaze ai Armatei Roşii japoneze şi chiar fanaticilor musulmani infiltraţi pînă şi în Taşkent şi în Turkmenistanul sovietic. Pivniţele sale, care altădată adăposteau cele mai alese vinuri de Chianti de pe colinele toscane, fuseseră transformate într-un centru ultramodern de transmisiuni, aflat în legătură în primul rînd cu instalaţiile radar libiene. Machete ale unor posturi de pilotaj pentru avioanele Boeing 747 şi Airbus fuseseră construite într-un salon, unde autorii deturnărilor de aeronave trebuiau să înveţe cum să dejoace orice încercare a piloţilor de a se opune răpitorilor. Pe pereţi, diverse hărţi ale lumii indicau prin linii roşii itinerariile folosite de majoritatea companiilor aeriene, în timp ce teancuri de dosare inventariau toate informaţiile importante referitoare la fiecare zbor. Chiar şeful statului libian fusese cel care concepuse deviza celor de la vila Pietri: „Tot ceea ce înfige un spin veninos în piciorul duşmanului este bun".

Înainte de a pleca din deşert, Gaddafi îşi schimbă tradiţionala *gandoura* specifică beduinilor cu o uniformă de pînză kaki, impecabilă şi călcată recent, avînd cusute pe epoleţi doar însemnele de colonel. Cearcănele de sub ochi trădau surmenajul şi tensiunea nervoasă a ultimelor zile, dar chipul îi strălucea de fericire.

– Nimeni nu va putea să mă oblige vreodată să stau cu mîinile în sîn, în timp ce fraţii mei palestinieni sînt deposedaţi de propria lor patrie.

Afişase aceeaşi exuberanţă triumfătoare cînd se întreţinuse cu cei cîţiva colaboratori veniţi să-l întîmpine: primul-ministru Abdul Salim Jalloud, unul dintre puţinii complici la lovitura de stat care încă se mai aflau lîngă el, responsabilul serviciului de informaţii, comandanţii armatei terestre şi ai aviaţiei. Şeful lor îi obişnuise cu stări de spirit schimbătoare şi imprevizibile. I se întîmpla cîteodată să aibă accese cumplite de furie sau să se lanseze în monologuri interminabile, pe care nimeni nu îndrăznea să le întrerupă. Cam aşa păreau să stea lucrurile şi în dimineaţa aceea.

– Toată lumea i-a lăsat pe aceşti israelieni criminali să fure teritoriile fraţilor noştri şi să-şi aşeze pe ele coloniile lor blestemate fără să mişte un deget, vociferă el. Pacea lui Sadat? O mare înşelătorie! Ce să faci cu o asemenea pace? Să le dai voie evreilor să-i jefuiască şi de acum încolo pe fraţii noştri palestinieni? Şi cînd îi auzi cum vorbesc de autonomie…

Gaddafi rînji.

– Cred şi eu: autonomie, ca să-i laşi pe străini să ne ia casele. Sadat! E conducător peste patruzeci de milioane de oameni. Allah i-a dăruit măreţul cal alb al Califului şi el ce-a făcut? S-a culcat în mijlocul drumului şi a adormit. Iar eu, eu pe ce să încalec? Pe micul măgar libian cu copitele aurite! Visam să conduc un popor care să nu-şi piardă timpul dormind, un popor care să-şi petreacă zilele în munţi, pregătindu-se să recucerească pămînturile fraţilor palestinieni, un popor care să respecte legea

sfîntă a lui Dumnezeu şi să urmeze învăţăturile Coranului, dorindu-şi să servească drept exemplu altora... Şi, cînd colo, ce popor am de condus?! Un popor care doarme! Un popor pe care nu-l interesează ce li se întîmplă fraţilor din Palestina! Oameni care visează doar să-şi cumpere cîte un Mercedes şi trei televizoare... Am pregătit elita tineretului ca să piloteze aparatele Mirage în toiul bătăliei şi ei ce-au făcut? Au plecat prin fel de fel de oraşe şi şi-au deschis prăvălii unde vînd instalaţii japoneze de aer condiţionat.

Violenţa care însufleţea chipul dictatorului reuşise să hipnotizeze asistenţa. Izbucni într-un rîs răzbunător.

– Acum însă, ce importanţă mai are? Datorită bombei pe care am obţinut-o, nu mai trebuie să am milioane de oameni care să mă urmeze; e suficient să fie cîţiva dintre cei gata să plătească preţul pe care îl cer. Oare Califul a cucerit lumea cu un milion de oameni? Nu! Cîţiva însoţitori i-au fost de-ajuns, fiindcă erau puternici şi credincioşi.

Gaddafi despică aerul cu bastonul cu mîner de argint pe care îl purta de cînd încheiase cursurile de la o şcoală de ofiţeri din Anglia. Vocea îi devenise blîndă, aproape plîngăreaţă.

– De altfel, eu nu le cer imposibilul americanilor. Nu le cer distrugerea Israelului. Nici n-ar putea să ne facă un asemenea dar. Nu cer decît ceea ce este drept. Adică să ne înapoieze Cisiordania şi Ierusalimul. Toată lumea ne va sprijini pentru realizarea acestui dublu obiectiv.

Primul-ministru Salim Jalloud îşi lovea nervos cu degetele cusătura pantalonului. Era singurul colaborator al lui Gaddafi care se arătase ostil planurilor sale.

– Insist să vă spun încă o dată, *Sidi*, că americanii ne vor distruge. La ora asta complotează deja cu israelienii ca să ne păcălească, făcîndu-ne să credem că vor accepta pretenţiile pe care le-aţi formulat. Şi vor lovi imediat cum vom coborî garda.

– Nu vom coborî garda niciodată, i-o tăie Gaddafi, arătîndu-i o cutiuţă neagră aflată pe masa din postul de comandă. Iată cu ce ne vom apăra de acum încolo.

Aparatul, un alt produs al inginerilor japonezi de la Oriental Electric, semăna cu telecomanda unui televizor. Printr-o simplă apăsare pe buton, Gaddafi putea să trimită un impuls electronic pînă la cazemata amenajată sub vilă. Supravegheat în permanenţă de trei soldaţi din garda beretelor roşii, acolo se găsea calculatorul care, răspunzînd acestui impuls, avea să transmită satelitului *Oscar* ordinul codificat de declanşare a exploziei în New York.

– Americanii nu sînt nebuni, continuă dictatorul libian. Crezi că o să moară cinci milioane de americani pentru o mînă de sionişti? Pentru aceste colonii împotriva cărora s-au ridicat mereu? Niciodată! Vor forţa Israelul să ne dea ceea ce vrem. În orice caz, nu mai avem motive să ne temem de americani. Pînă în prezent, au putut să ne ignore şi să-i ajute pe israelieni să calce în picioare speranţele palestinienilor de a obţine o patrie. Constituiau o supraputere şi erau la adăpost.

Un zîmbet îi încreţi colţurile gurii.

– Ei bine, fraţii mei, rămîn în continuare o supraputere. Dar nu mai sînt la adăpost.

*

Preşedintele Statelor Unite părăsise sala postului de comandă din Pentagon pentru a merge să discute cu liderul de la Kremlin. În lipsa lui, colaboratorii se risipiseră în grupuri mari, în timp ce mai mulţi tineri în ţinută albă de marinar aduceau cești mari de cafea aburindă. Doar Jack Eastman rămăsese pe loc. În faţa lui se îngrămădeau diferite documente, marcate aproape toate cu „ULTRASECRET". Avea nevoie de o voinţă ieşită din comun pentru a alunga din minte îngrozitorul spectacol la care tocmai asistase şi pentru a se concentra asupra

a ceea ce avea de făcut. Trebuia să stabilească amploarea exactă a crizei şi să-i prezinte preşedintelui, cît mai concis şi mai limpede cu putinţă, soluţiile existente pentru a-i face faţă, chiar dacă ele nu păreau a fi altceva decît o serie de măsuri apocaliptice.

Îl deschise pe primul dintre cele patru volume intitulate *Răspuns federal la urgenţele nucleare pe timp de pace*. Milioane de dolari ai contribuabililor şi mii de ore de efort fuseseră înghiţite de pregătirea acestui plan. După o examinare rapidă, Eastman îl dădu deoparte cu un aer descurajat. New York-ul va fi transformat în cenuşă înainte de a putea cineva să descifreze acel jargon birocratic. Pe teancul alăturat se găsea un memorandum ultrasecret, pregătit în septembrie 1975 de consilierul ştiinţific al preşedintelui Ford, *Distrugerea în masă şi terorismul nuclear*. Eastman nu se putu opri să sublinieze printr-un mormăit cinismul şi ironia uneia dintre recomandările documentului: „Pregătiţi-vă din timp, simulînd pe computer toate crizele imaginabile. În acest mod, cînd va surveni adevărata criză, computerul vă va arăta calea de urmat".

– Domnilor, preşedintele, anunţă amiralul responsabil cu supravegherea activităţii din Centrul de Comandă.

Şeful statului se grăbi să se aşeze din nou la masa de conferinţe.

– Am reuşit să stau de vorbă cu primul-secretar, declară el înainte ca asistenţa să apuce să-şi ocupe locurile. M-a asigurat că U.R.S.S. condamnă fără rezerve şantajul lui Gaddafi şi mi-a oferit colaborarea sa totală. Îl va însărcina pe ambasadorul său la Tripoli să-i remită un mesaj personal colonelului, pentru a-i înfiera gestul şi pentru a-l pune în gardă asupra consecinţelor lui.

Chipul trist al secretarului de stat se însufleţi încă o dată.

– Domnule preşedinte, pot să-mi permit să recomand, ca o încununare a acestei intervenţii, o acţiune diplomatică pe plan mondial, pentru a i se demonstra lui Gaddafi că este absolut singur?

– N-am nimic împotrivă, deşi sînt sceptic în privinţa rezultatului unei astfel de presiuni asupra unui om de acest gen.

– Cred, de asemenea, că este momentul să-i cerem şi secretarului de la Justiţie să fie alături de noi, sugeră Eastman. Fiindcă o asemenea anchetă va necesita neîntîrziat anumite autorizaţii excepţionale.

– Şi ce ne facem cu Congresul? se interesă la rîndul lui James Mills.

Preşedintele păru dezolat. Relaţiile sale cu persoanele influente de la Capitol Hill nu străluciseră niciodată prin cordialitate. Totuşi, chestiunea era prea gravă în momentul de faţă pentru a nu se simţi obligat să-i informeze măcar pe liderii lor.

– James, încearcă să afli care sînt reprezentanţii pe care îi prevenise John Kennedy la începutul crizei cubaneze.

– Trebuie să ţinem seamă în egală măsură şi de aspectul constituţional, reaminti Eastman. Domnule preşedinte, aveţi datoria să-l avertizaţi pe guvernatorul statului New York şi, mai ales, pe primarul oraşului, fiindcă el se află în prima linie.

– Primarul? repetă preşedintele gînditor. Iată, într-adevăr, pe cineva care s-ar putea să ne creeze probleme.

Primarul New York-ului era un personaj neîncrezător şi suspicios, pe care trebuia să-l iei cu binişorul.

– Însă ai dreptate. Trebuie să-l chemăm aici şi să-i spunem adevărul gol-goluţ.

Toată lumea fu de acord. Apoi Eastman se ridică în scaun şi făcu un rezumat al situaţiei, cu acea voce liniştită cu care obişnuia să treacă în revistă împrejurările cele mai tragice.

– Părerea mea, domnule preşedinte, este că nu avem decît două linii de acţiune posibile. Prima este, bineînţeles, să găsim bomba şi s-o dezamorsăm. Am dat toate ordinele în această direcţie; F.B.I.-ul, şi C.I.A.-ul au început cercetările. A doua este contactarea lui Gaddafi şi încercarea de a-l convinge că, indiferent de plîngerile pe care le-ar avea de formulat faţă de Israel, ameninţarea New York-ului în schimbul obţinerii de reparaţii

este un procedeu iresponsabil. Cum aţi spus chiar dumneavoastră în cursul serii, este vorba de un şantaj terorist cu reţinere de ostatici în sensul propriu al cuvîntului. Este ca şi cum ne-am afla în faţa unui exaltat care ţine un revolver îndreptat spre tîmpla victimei; numai că aici e vorba despre cinci milioane de oameni. Trebuie să-l convingem să lase arma deoparte şi să accepte negocierile, la fel cum am încerca să discutăm cu orice alt terorist care ar deţine ostatici. Dispunem chiar aici de numeroşi experţi care cunosc cele mai bune mijloace de atingere a acestui scop. Propun să-i convocăm şi să le ascultăm sfaturile.

– Sînt întru totul de acord, Jack. Organizează o reuniune de urgenţă la Casa Albă.

În acel moment interveni în discuţie şeful Statului-Major al Armatei Terestre.

– Domnule preşedinte, mă tem că riscăm să pierdem din vedere un punct esenţial, declară el cu fermitate. Sînt de acord cu amiralul Fuller şi recunosc că, atîta timp cît există riscul exploziei acestei bombe H în plin New York, nu avem nici o opţiune militară împotriva Libiei. Aceasta însă nu înseamnă că nu trebuie să ne pregătim pentru a acţiona pe cale militară. Nu împotriva Libiei... Împotriva Israelului.

Preşedintele ridică din sprîncene.

– A Israelului?

– A Israelului, domnule preşedinte. Fiindcă, dacă această bombă se află într-adevăr în New York, înseamnă că pe un taler al balanţei aveţi viaţa a cinci milioane de americani, iar pe celălalt expulzarea cîtorva mii de israelieni care oricum n-aveau nici un drept să se instaleze acolo unde sînt. Aveţi de ales: cîteva mii de colonişti fanatici sau oraşul New York...

Generalul se opri preţ de o clipă ca să obţină efectul dorit, după care conchise:

– Aş sugera să punem în stare de alertă Divizia 82 Aeropurtată şi diviziile din Germania şi să menţinem trupele Flotei a VI-a în Mediterana, în loc să le trimitem cu portavioanele în

Libia. Propun, de asemenea, ca Departamentul de Stat să-i contacteze discret pe sirieni.

Un surîs maliţios îi îmblînzi chipul.

– Cred că vor fi absolut de acord să ne înlesnească aterizarea la Damasc în caz de nevoie.

Generalul aşteptă să obţină aprobarea celor de faţă. James Mills se declară de partea lui.

– Generalul are dreptate. Aceste colonii implantate în teritoriile ocupate sînt, de fapt, ilegale. Noi ne-am opus întotdeauna înfiinţării lor. Le-aţi dezaprobat chiar şi dumneavoastră, domnule preşedinte. Dacă va trebui să alegem între ele şi New York şi dacă israelienii refuză să-şi expulzeze coloniştii, trebuie să fim pregătiţi să-i dăm noi înşine afară.

– Indiferent de părerea noastră despre aceste colonii din Cisiordania, corectă preşedintele pe un ton foarte sec, iar părerea mea o cunoaşteţi cu toţii, nici nu poate fi vorba să-i forţăm pe israelieni să le evacueze acum. Ar însemna să cedăm şantajului lui Gaddafi. Iar un asemenea lucru ar dovedi că genul ăsta de acţiuni dă rezultate.

– Desigur, domnule preşedinte, că acest punct de vedere este eminamente respectabil, reluă tăios James Mills, dar mă tem că nu va fi de nici un folos locuitorilor New York-ului.

Jack Eastman urmărise înfruntarea fără să intervină. La un moment dat, el luă cuvîntul:

– În orice caz, un lucru e sigur: problema este vitală pentru Israel. Ar fi bine să-l prevenim imediat pe domnul Begin.

La simpla pronunţare a numelui primului-ministru israelian, un rictus imperceptibil umbri chipul preşedintelui. Nici un lider din lume nu-i producea mai multă neplăcere ca acest israelian care-l silise să-i asculte zile în şir interminabilele discursuri asupra istoriei poporului evreu şi referirile nesfîrşite la o Biblie pe care o cunoştea mai bine decît el, cu acea obişnuinţă exasperantă de a trăncăni la nesfîrşit pe marginea celor mai neînsemnate detalii. Se gîndi plictisit la amintirea dureroasă pe care i-o

lăsase întrevederea-maraton de la Camp David şi la răbdarea monumentală de care trebuise să facă uz pentru a domoli intransigenţa primului-ministru israelian. În plus, nu-l iertase pentru că îl sfidase cu noile sale implantări în teritoriile ocupate şi pentru că, profitînd de dificultăţile politice pe care le avea la el în ţară, se adresase „peste capul lui, comunităţii evreieşti din America.

Cu toate acestea şi în ciuda sentimentelor sale personale, nu avea de ales.

– Ai dreptate, oftă el. Faceţi-mi legătura cu domnul Begin.

*

Galopul unui cal răsuna pe aleea călăreţilor din Bois de Boulogne, la ora aceea încă pustie. La Paris se lumina tîrziu în decembrie, iar călăreţul ieşea din întuneric aidoma unei fantome ivindu-se dintr-o legendă. Nimic nu se putea potrivi mai bine personalităţii şefului S.D.E.C.E., decît o partidă de călărie în obscuritatea dimineţii.

Într-o perioadă cînd autostrăzile americane abundau în panouri care indicau direcţia spre sediul C.I.A.-ului, iar numele agenţilor britanici din Intelligence Service erau date în vileag în dezbaterile din Camera Comunelor, organizaţia pe care o conducea generalul Henri Bertrand continua să fie obsedată de păstrarea secretului. Era ca şi cum S.D.E.C.E.-ul ar fi vrut să dea impresia că nu există. Nici un anuar telefonic, nici un ghid al străzilor şi nici un *Bottin* nu menţionau numele şi adresa cartierului său general. Nici un *Who's Who* şi nici o culegere ministerială nu-l pomeneau pe Bertrand sau pe vreunul dintre subordonaţii lui. De fapt, Bertrand nici nu era numele real al acestui masiv bărbat de cincizeci de ani. Era un nume de război ales pe vremea cînd intrase, ca tînăr căpitan de cavalerie, în Indochina, în rîndurile serviciilor secrete, în 1954.

Bertrand îşi domoli calul şi se întoarse la pas la grajdul de la Polo de Bagatelle. De cincisprezece ani de cînd aparţinea acestui club select, numele nu-i apăruse niciodată în repertoarul cu coperte verzi publicat în fiecare an. În apropierea portalului recunoscu surprins silueta care-l aştepta în umbră. Doar o problemă de urgenţă extremă l-ar fi putut aduce aici la această oră pe Palmer Whitehead, şeful biroului C.I.A. din Paris.

– Salut, dragul meu, îi aruncă Bertrand, sărind de pe cal.

Înainte ca Whitehead să aibă timp să-i răspundă, îl luă cu el spre peluză.

– Vino cu mine, trebuie să aştept să se usuce.

Timp de cîteva minute, cei doi bărbaţi merseră pe lîngă cal pe iarba pe care vara poneii baronului Rothschild şi diverşi *gauchos* argentinieni erau folosiţi la jocul de polo. Reprezentantul C.I.A.-ului nu-i dezvălui colegului său francez ameninţarea care apăsa asupra New York-ului. Se mulţumi să-l anunţe că guvernul american primise dovada de necontestat a fabricării bombei H de către Gaddafi, probabil pe baza plutoniului obţinut cu ajutorul reactorului francez, precum şi a faptului că acesta se pregătea să-l utilizeze în scopuri teroriste. Washington-ul trebuia să cunoască urgent identitatea tuturor persoanelor care ar fi putut participa la programul atomic libian.

– Vezi tu, răspunse Bertrand, avînd în vedere că povestea are implicaţii nucleare, trebuie să obţin aprobarea şefilor, înainte de a-mi băga nasul. Oricum, judecînd după ce mi-ai spus, sînt sigur că nu vor fi nici un fel de probleme.

Americanul clătină din cap cu un aer grav.

– Sînt informat că, la ora asta, un mesaj personal al preşedintelui nostru se află în drum spre Elysée.

Cei doi bărbaţi îşi strînseră mîinile. Urcîndu-se în maşină, americanul se mai întoarse o dată:

– Şi mai cu seamă, Henri, fii foarte, foarte discret.

Două minute mai tîrziu, un Peugeot 604 gri, condus de un şofer profesionist, pleca din Bois de Boulogne şi se amesteca în

traficul matinal de pe bulevardul periferic. Transpirînd încă din cauza călăriei şi instalat confortabil pe bancheta din spate, cu ceafa sprijinită de rezemătoare, Bertrand închisese ochii. Moţăia. Însă, înainte de asta, dăduse prin radiotelefon toate ordinele pe care le impunea situaţia. Iar acum – la fel ca modelul lui, Napoleon – încerca să se odihnească puţin, ca să fie în formă pentru încercarea care îl aştepta.

*

Primele raze de soare făceau să strălucească pietrele îngălbenite ale unei case aflate pe strada Balfour, la numărul 3, în Ierusalim. Vîntul unduia pinii de Alep care ascundeau de privirile curioşilor reşedinţa primului-ministru al Israelului. Era aproape 8.00 dimineaţa în acea zi de luni, 14 decembrie.

La fereastra biroului aflat la parter stătea nemişcat un bărbat. Contempla cu un aer posomorît şirul de trandafiri care se întindea de-a lungul zidului grădinii. De partea cealaltă, la nici o sută de metri, se vedea profilîndu-se pe cerul albastru forma impunătoare a hotelului Regele David. La vederea acestei clădiri, memoria lui Menahem Begin era invadată de fiecare dată de un şuvoi de amintiri. În iulie 1947, în fruntea unui comando din Irgoun, aruncase în aer o aripă a acestui hotel, provocînd moartea a nouăzeci de militari englezi şi distrugerea totală a unui cartier general britanic. Această faptă îi rezervase un loc în istoria ţării sale care, la vremea aceea, de fapt, încă nu se născuse. În spatele lui, pe una dintre etajerele pline cu enciclopedii, o fotografie din acele timpuri eroice îl înfăţişa purtînd o pălărie rotundă, redingotă neagră şi barbă, aidoma unui rabin. Atunci cînd pe capul lui se pusese un premiu, această deghizare îi permisese să se strecoare pe străzile din Tel-Aviv pe sub nasul soldaţilor englezi. Ironia sorţii făcea ca acum să ocupe fosta locuinţă a celui care-i fusese cel mai înverşunat duşman, generalul Barker, comandantul armatei britanice, o figură de tristă

amintire prin aceea că-şi sfătuise compatrioţii „să-i lovească pe evrei acolo unde-i doare mai tare, în portmoneu".

Begin plecă din dreptul deschizăturii ferestrei. Ca de obicei, era îmbrăcat cu un costum gri cu dungă impecabilă, cămaşă albă şi cravată de culoare închisă. Eleganţa lui îl transforma în unicat în această ţară unde portul cravatei era un anacronism, iar dunga de la pantaloni o curiozitate.

Se aşeză din nou la masa de lucru. Tocmai primise mesajul preşedintelui Statelor Unite. Citi încă o dată notiţele luate în timpul convorbirii, întrerupîndu-şi lectura cu cîteva înghiţituri de ceai cald îndulcit cu Sucaryl, singurul mic-dejun pe care-l accepta de la criza cardiacă pe care o avusese cu cinci ani în urmă. Întocmai ca preşedintele american, cu o oră mai devreme, se rugă şi el Dumnezeului său, Dumnezeului lui Israel. În mintea sa nu se îndoia deloc de importanţa noutăţii pe care tocmai o aflase. Ea reprezenta cea mai radicală răsturnare care se produsese în timpul vieţii lui, în raportul de forţe din Orientul Apropiat. Fireşte că America va considera prioritară ameninţarea îngrozitoare care plana asupra populaţiei din New York. Însă, în ceea ce-l privea, datoria lui era să o evalueze în funcţie de pericolul care se ivise pentru ţara şi poporul său. Din acest punct de vedere, era vorba de o ameninţare de moarte.

În această încercare, Begin avea o certitudine: nu putea să conteze pe prietenia preşedintelui Statelor Unite. Chiar dacă îi rămînea recunoscător pentru eforturile meritorii în vederea realizării păcii în Orientul Apropiat, nu-i putea acorda decît o încredere relativă, ca oricărui *goy*. De fapt, neîncrederea lui se răsfrîngea şi asupra unui mare număr de evrei. Adversarii săi politici îi reproşau mentalitatea de ghetou, modul meschin şi limitat de a analiza orice situaţie, mod nedemn de un lider internaţional, precum şi incapacitatea de a înţelege problemele altfel decît în dimensiunea lor evreiască. Aici însă intervenea întreaga sa experienţă: copilăria petrecută în ghetourile poloneze, adolescenţa printre partizani, primii ani de şef clandestin luptînd pentru a-i alunga pe englezi din Palestina. Ultimatumul lui

Gaddafi nu era în ochii lui decît ultimul act, deznodămîntul fatal al unei jumătăţi de veac de conflicte între evrei şi arabi. O singură viziune îl călăuzise întotdeauna, cea a maestrului său Vladimir Jabotinski, ale cărui scrieri se găseau la loc de cinste în biblioteca lui. Era viziunea pămîntului lui Israel, *Eretz Israel*. Iar asta nu însemna acel mic stat ciopîrţit, acea firimitură căzută de la masa naţiunilor care îl acceptaseră pe Ben Gurion, adversarul său, în 1947, ci pămîntul biblic al marelui Israel.

Să asigure colonizarea acestor pămînturi recucerite şi să aducă pacea poporului său, acestea erau cele două obiective de neîmpăcat prin natura lor pe care Begin le urmărise de la alegerea sa în fruntea ţării. În acea dimineaţă de decembrie, amîndouă păreau himerice. Tratatul semnat cu Egiptul se vădea a nu fi altceva decît o iluzie. Dat fiind că nu ţinuse cont de problema palestiniană, el lăsase o rană purulentă în inima Orientului Apropiat. În loc să se bucure de pacea atît de mult dorită, statul Israel îşi trăia în prezent ceasurile cele mai grele din istoria sa. Inflaţia şi impozitele cele mai copleşitoare din lume îi paralizau activitatea. Valul regulat de imigranţi aproape că secase, reducîndu-se astăzi la cîţiva refugiaţi, în majoritate vîrstnici sau neproductivi. În plus, în fiecare an, tot mai mulţi evrei îşi părăseau ţara. Pămîntul făgăduinţei părea să nu mai aibă ce făgădui.

Dar adevărata primejdie era că, hotărîţi să desfiinţeze un acord de pace considerat o înşelătorie, duşmanii Israelului se strîngeau din nou umăr lîngă umăr. Irakul şi Siria făceau corp comun; palestinienii îşi intensificaseră activitatea. În spatele lor, fanatică şi militantă, se ridica noua Republică Islamică a Iranului, cu puternicul ei armament american ultramodern, abandonat de şah. Turcia, unde Israelul contase pe mulţi prieteni influenţi, îi era, în prezent, ostilă făţiş. Statele petroliere din Golful Persic, ele însele ameninţate de mareea revoluţionară care venea din nord, nu îndrăzneau să le recomande prudenţă fraţilor lor arabi extremişti.

Pîrîitul unei motociclete îl smulse pe Menahem Begin din gîndurile sale. Cîteva secunde mai tîrziu, soţia lui, Aliza, îi aduse, ca în fiecare dimineaţă, un plic purtînd sigiliul *Sodi Beyoter* – Ultraconfidenţial. El venea de la Centrul de Cercetări şi Planificare, instalat în baraca 28 a Ministerului Afacerilor Externe, undeva la liziera de vest a oraşului. Conţinea sinteza zilnică a informaţilor culese de serviciile secrete israeliene.

Primul-ministru trecu de îndată la citirea ei: „Seismografele Institutului Weizmann au înregistrat la ora 7.01 o zdruncinătură de gradul 5,7 pe scara Richter. Originea ei a fost localizată în deşertul Awbari, în sudul Deşertului Libian Occidental, regiune în care nu s-au produs niciodată cutremure".

Begin îşi dădu seama că era vorba de explozia căreia preşedintele Statelor Unite şi consilierii săi îi fuseseră martori. Paragraful următor îl făcu să tresară puternic:

„La ora 7.31, agentul Mossad-ului la Washington a stat de vorbă personal cu şeful C.I.A.-ului. Acesta din urmă l-a asigurat că era vorba de un fenomen seismic şi nu de o explozie nucleară".

Chiar şi în perioadele cele mai reci ale relaţiilor dintre Washington şi Ierusalim, C.I.A.-ul şi serviciile secrete israeliene fuseseră unite prin legăturile cele mai strînse şi mai de încredere. Ele îşi transmiseseră întotdeauna toate informaţiile. Şi iată că, acum, americanii se hotărîseră să mintă Israelul într-o chestiune vitală pentru existenţa sa.

Aliza Begin rămăsese în birou. Nu ştia nimic despre drama care avea loc, dar observă că soţul ei devenise livid.

– Ce se întîmplă, Menahem? se nelinişti ea.

– De data asta sîntem singuri, absolut singuri.

*

Cartierul general al S.D.E.C.E.-ului, serviciul francez de informaţii, este instalat într-o fostă cazarmă de pe Boulevard

Mortier, în arondismentul XX din Paris, lîngă Cimitirul Père-Lachaise. Ansamblul vechilor construcţii cu acoperişuri de tablă şi cu ferestre împărţite în carouri mici, printre care se află cîteva clădiri moderne şi o pădure de piloni metalici, este încins de un zid înalt în care sînt înfipţi ţăruşi ascuţiţi. Din cincizeci în cincizeci de metri există anunţuri pe care stă scris „Zonă militară – Fotografiatul şi filmatul interzise". Lîngă portalul de la intrare se află o gheretă goală. Nici o plăcuţă. Nici măcar un număr. S.D.E.C.E.-ul nu are un domiciliu legal. Are doar o poreclă care i se trage de la vecinătatea cu o fostă bază sportivă pentru sporturile nautice. I se spune *Piscina*.

Luni, 14 decembrie, era ora 8.00, ora Parisului, cînd Peugeotul 604 al directorului sosi în faţa portalului blindat de pe Boulevard Mortier. Explozia libiană se produsese cu exact două ore înainte. Doi militari din gardă deschiseră batantele, îi controlară atît pe şofer, cît şi pe pasager şi le făcură semn să treacă. Maşina pătrunse în curte, ocoli stela care cinsteşte memoria primilor agenţi ai serviciilor secrete morţi pentru Franţa şi se opri în faţa unei construcţii vechi de trei etaje şi foarte lungă.

Generalul Bertrand intră într-un coridor cu pereţi jegoşi, străbătu mai multe încăperi cu mobilier bătrînicios, unde plutea un miros persistent de tutun negru şi de trabuc, şi luă liftul vechi ca să urce la un birou mobilat cu fotolii de piele maro. Pe perete, în spatele mesei ticsite de hîrtii, se desfăşura o imensă hartă a lumii. Urîţenia decorului se oprea la intrarea în acest birou. Într-o clădire alăturată, şiruri de computere, maşini de decodare şi decriptare, laboratoare de radiogoniometrie, fişiere şi săli pentru lectură rapidă cu ajutorul procedeelor de accelerare electromecanică puneau toată magia epocii electronice la dispoziţia unui serviciu mai cunoscut pentru îndrăzneala solitară a agenţilor săi decît pentru infrastructura tehnică. În timp ce, dincolo de Atlantic, campaniile de presă violente şi o cascadă de anchete parlamentare încercaseră să asaneze anumite metode ale C.I.A.-ului, organizaţia generalului Bertrand încă putea să

recruteze mercenari pentru răsturnarea cutărui dictator african, să facă apel la serviciile unor traficanţi de droguri sau să-şi instaleze biroul din Kuala-Lumpur într-un bordel. Acest gen de local era, la urma urmelor, potrivit prin tradiţie căutării de informaţii, iar francezii erau prea sensibili la slăbiciunile cărnii pentru a le părăsi în favoarea sistemelor de informaţii tot atît de „aseptice" ca fotografiile făcute prin satelit.

Documentul informativ care îl aştepta pe general pe birou oferea, cu toate acestea, un exemplu cu privire la dimensiunile moderne ale organizaţiei sale. El conţinea tot ce ştia S.D.E.C.E.-ul despre modul cum vînduse Franţa Libiei reactorul pe care americanii îl bănuiau că produsese plutoniul folosit de Gaddafi. Bertrand cunoştea datele esenţiale, din dosar. Securitatea în materie de tranzacţii nucleare făcea obiectul unei atenţii speciale la Paris, începînd cu acea zi de aprilie 1979 cînd un comando israelian aruncase în aer, aproape de Toulon, cuva unui reactor experimental, cu doar cîteva săptămîni înaintea vînzării lui Irakului. Centrala atomică pe care Franţa o livrase Libiei avea o valoare estimată la un miliard de dolari, ceea ce determinase S.D.E.C.E.-ul şi D.S.T.-ul să ia măsuri de precauţie extraordinare pentru a evita o operaţiune de sabotaj asemănătoare, înaintea predării instalaţiilor cumpărătorilor libieni.

Reactorul era una dintre cele două centrale cu apă uşoară de 900 megawaţi, comandate de şahul Iranului în septembrie 1977. În urma brutalei rezilieri a tranzacţiei de către ayatolahul Khomeiny, francezii rămăseseră cu acea cuvă de oţel a reactorului practic terminată şi neplătită, depozitată în uzina Framatome din Creusot. Adevărată inimă a reactorului, cuva era o capodoperă a metalurgiei moderne. Înaltă de doisprezece metri şi groasă de douăzeci de centimetri, cîntărea două sute douăzeci de tone. Asamblarea necesitase utilizarea unor aparate speciale pentru controlul tuturor sudurilor cu ultrasunete şi raze gamma.

Bertrand îşi amintea foarte bine de măsurile excepţionale de păstrare a secretului şi a securităţii, care mascaseră mutarea ei pe

timp de noapte de la Creusot pe o platformă plutitoare, la Chalon-sur-Saône. Mobilizase cinci sute de jandarmi pentru a proteja dispozitivul amplasat pe o semiremorcă având nouăzeci şi şase de roţi, tras şi împins de cinci tractoare Berliet de 300 CV. După aceea, platforma coborîse pe Ron pînă la Fos-sur-Mer, unde cuva fusese deplasată la bordul unui cargou libian ale cărei structuri fuseseră întărite în mod special, ţinîndu-se seama de densitatea extremă şi de greutatea încărcăturii. Dosarele privind construcţia acestei centrale livrate de Franţa Libiei cuprindeau o sută de mii de planuri şi documente, un total de patru milioane de pagini despre care Bertrand ştia că erau riguros exacte pînă la ultima. Centrala însăşi număra şaptezeci de mii de kilometri de tubulatură, un milion de kilometri de cabluri electrice, douăsprezece mii cinci sute de valve şi robinete, o mie şapte sute de contoare de temperatură, aparate de măsurare a capacităţii, controloare de presiune, verine, camere automate de televiziune şi aparate de înregistrare destinate să conducă şi să supravegheze instalaţia pe durata celor treizeci de ani, perioada pe care se prevăzuse că va funcţiona.

La încheierea montării instalaţiei în Libia, Gaddafi în persoană îşi făcuse intrarea în sala de control a reactorului, un fel de cabină spaţială cu pereţii acoperiţi de ecrane de televiziune, indicatoare luminoase, tablouri, manete, butoane şi computere. Vizibil emoţionat, pusese mîna pe o manetă cu capul negru, care semăna foarte bine cu schimbătorul de viteze al unei maşini. După ce o dezasigurase, trăgînd de cei doi pinteni plasaţi pe lungimea manşei, împinsese uşor înainte. Văzuse atunci o serie de lumini roşii aprinzîndu-se pe tabloul de control. Pentru prima oară în istorie o mînă arabă declanşase o reacţie atomică.

Nouă zile mai tîrziu, reactorul atinsese viteza de croazieră, puterea termică nominală de 900 de megawaţi. *Cum a fost posibil*, se întrebă directorul S.D.E.C.E.-ului, *să subtilizezi plutoniu dintr-o instalaţie atît de sofisticată?!*

Bertrand abia începuse să studieze dosarul, cînd o voce îl anunţă prin interfon de sosirea lui Patrick Cornedeau, tînărul politehnician atletic, cu privirea blîndă, care îndeplinea funcţia de consilier ştiinţific al S.D.E.C.E.-ului.

– Ia loc, Patrick, spuse generalul, făcînd semn cu mîna spre unul dintre fotoliile vechi din piele din faţa lui.

Aprinse o ţigară Gitane şi scoase un firicel albăstrui de fum pe nas.

– De data asta, se pare că americanii nu s-au înşelat. De mult timp ne tot spun că Gaddafi este un mistic periculos.

Se opri şi suspină:

– Adu-ţi aminte, după ei, chiar şi montorii noştri de petarde corsicani şi bretoni fac şcoală la el.

– Americanii au vrut întotdeauna să stricăm relaţiile cu Gaddafi şi cu prietenii noştri arabi, răspunse Patrick Cornedeau.

– Oricare ar fi situaţia, reluă Bertrand, acest brav Gaddafi ar avea, pare-se, o bombă atomică. Şi ar fi gata s-o folosească. Da, dragul meu.

O expresie de stupefacţie apăru pe chipul tînărului inginer. Bertrand îi povesti despre vizita reprezentantului C.I.A.-ului. Cornedeau scoase o pipă din buzunar.

– Dacă avea, într-adevăr, nevoie de plutoniu, Gaddafi chiar nu putea găsi un mijloc mai complicat să şi-l procure.

– Poate că era singurul de care dispunea.

Cornedeau ridică din umeri. Un şef de stat de talia lui Gaddafi putea liniştit să găsească alte zece căi de a-şi obţine bomba. De exemplu, declanşînd o nouă operaţiune, ca să fure plutoniu dintr-un centru străin. Sau procedînd ca indienii, care cumpăraseră un reactor canadian funcţionînd cu uraniu natural şi construiseră în secret un al doilea, copiat după primul pînă la cea mai mică îmbinare. Dar obţinerea plutoniului dintr-un reactor ca acela pe care îl vînduse Franţa Libiei era misiunea cea mai dificilă dintre toate.

Cornedeau se ridică şi prinse în ace pe perete o foaie de bloc de desen. Timp de un minut se jucă într-una cu un creion mare, concentrîndu-se ca un învăţător înainte de a-şi începe lecţia.

– Domnule general, dacă vreţi să extrageţi plutoniul fabricat într-un reactor nuclear, trebuie să începeţi cu uraniul care îi serveşte drept combustibil. Cînd acest uraniu începe să ardă înăuntrul reactorului – vă reamintesc că este vorba de şarje cu adaos slab de 3 p. 100 –, are loc o reacţie în lanţ, adică miliarde de mici bombe atomice. Această reacţie provoacă o intensă degajare de căldură, care este transformată în vapori pentru acţionarea turbinelor care vor produce electricitate. Mă urmăriţi? Ei bine, arzînd sau, mai bine zis, realizînd fisiunea, acest uraniu emite cantităţi de neutroni care încep să se mişte aproape pretutindeni. Parte din ei, spuse Cornedeau şi bătu cu creionul pe foaia de bloc, vor bombarda partea de uraniu fără adaos şi vor transforma o parte din acest uraniu în plutoniu. Există anumite reactoare, cum sînt cele canadiene de tip Candu, în care şarjele de uraniu ce servesc drept combustibil se prezintă sub forma unor cutii care sînt schimbate aproape zilnic. La acest tip de reactor accesul la plutoniu este relativ simplu. Dar, în cazul reactorului francez, continuă el, făcînd un desen, uraniul este închis în containere enorme, care seamănă cu ce vă desenez eu aici. Ele nu se schimbă decît o dată pe an. Pentru a le scoate, trebuie mai întîi să stingi reactorul. Pe urmă trebuie să treacă două săptămîni ca să se răcească şi abia apoi se poate interveni, însă doar cu ajutorul multor specialişti şi al utilajelor potrivite. Nu uitaţi că avem douăzeci de tehnicieni repartizaţi la această instalaţie! Libienilor le-ar fi absolut imposibil să scoată uraniul şi să plece cu el fără să observe nimeni.

Bertrand îşi aprinse o a treia Gitane.

– Şi ce se întîmplă cînd se scoate uraniul?

– În primul rînd, este atît de activ, adică de radioactiv, încît aţi face cancer instantaneu, dacă v-aţi apropia de el. Este închis

în containere de plumb şi depozitat pe fundul unui bazin plin cu apă pentru a putea fi răcit.

– Cît timp?

– Ani de zile. Poate pentru totdeauna. Ăsta-i motivul pentru care ne tot certăm cu americanii, în legătură cu problemele de retratare a acestui combustibil iradiat. În ceea ce ne priveşte, politica noastră este să ne repatriem uraniul din centralele pe care le vindem şi să extragem tot noi plutoniul pentru supravegherea viitoarelor noastre instalaţii electronucleare. În felul ăsta, nimeni nu poate subtiliza plutoniul, pentru a-l folosi în scopuri militare. Americanii susţin că, prin sistemul ăsta, vom ajunge să ne trambalăm cu plutoniul prin toată lumea, de parcă am transporta cărbuni sau arahide.

– Deci, o dată ce vor fi ars în reactor barele de uraniu libian vor rămîne pe fundul bazinului. Însă, în acest caz, ce-l împiedică pe Gaddafi să le scoată din apă şi să extragă el însuşi plutoniul pe care îl caută?

– Agenţia Atomică Internaţională din Viena are inspectori însărcinaţi să vegheze ca nimeni să nu-şi însuşească acest plutoniu. Fac cel puţin două verificări pe an. Iar în intervalul dintre verificări au instalat camere care fac fotografii de pe fundul bazinului, din cincisprezece în cincisprezece minute.

– Ceea ce, în principiu, nu i-ar lăsa lui Gaddafi răgazul necesar să scoată barele de uraniu?

– Nici vorbă! Pentru asta, în primul rînd, ar trebui plasate în nişte containere de plumb enorme pentru evitarea iradierii. Apoi ar fi nevoie de intervenţia unor macarale speciale pentru a le scoate. Iar o asemenea operaţiune ar lua cel puţin două sau trei ore.

– Ar fi posibil ca inspectorii să trucheze pelicula?

– Nu. Nu se ocupă ei de developare. Asta se face la Viena. Oricum, de fiecare dată cînd are loc o inspecţie, vin cu detectoare gamma, pe care le scufundă în bazin, ca să verifice dacă barele mai sînt radioactive. În felul ăsta îşi pot da seama că nu s-a făcut nici o substituire.

Bertrand se lăsă pe spate, sprijinindu-se cu capul de spătarul fotoliului turnat şi fixîndu-şi ochii întredeschişi pe modelele coşcovite de pe tavan.

– În concluzie, dacă rezum explicaţiile pe care mi le-ai dat, este absolut improbabil ca libienii să fi putut să-şi procure plutoniu, folosindu-se de reactorul nostru.

– Este, într-adevăr, foarte greu de crezut, domnule general.

– Numai să nu fi avut complici în anumite faze ale desfăşurării operaţiunilor.

– Dar unde? Cum?

– Personal, n-am avut niciodată foarte multă încredere în organismele de control ale O.N.U.

Cornedeau făcu înconjurul camerei şi se trînti într-un fotoliu. Şeful său era un gaullist din vechea gardă şi toată lumea ştia că împărtăşea dispreţul generalului pentru acea organizaţie pe care o poreclise cîndva „le Machin".

– De acord, domnule general, admise Cornedeau, întinzîndu-şi picioarele lungi, recunosc că agenţia din Viena are limitele ei. Dar nu asta e adevărata problemă, ci faptul că nimeni nu vrea un control eficace. Societăţile care vînd reactoare, ca americanii de la Westinghouse şi prietenii noştri de la Framatome, fac un tapaj nemaipomenit în public, spunînd că sînt pentru control, dar, în particular, fug de el ca dracul de tămîie. Nici un guvern din lumea a treia nu vrea să vadă inspectori plimbîndu-se pe teritoriul său. Nici noi aici în Franţa, indiferent de afirmaţiile pe care le facem, n-am fost entuziasmaţi vreodată de întărirea controalelor. Avem prea multe interese în joc.

– Din păcate, constată generalul în spatele unui nor de fum, astăzi, primul lucru care contează este o bună balanţă de plăţi. Ar trebui procurate imediat rapoartele de inspecţie ale agenţiei din Viena. De asemenea, întreabă-l pe reprezentantul nostru la faţa locului dacă i-a ajuns la ureche vreun zvon sau vreo bîrfă despre inspectori care au primit „cadouri", dacă au

găsit vreo fetiță în pat sau mai știu eu ce... Mă rog, alte chestii de genul ăsta.

O lumină luci în ochii mici ai generalului, la amintirea ultimului său sejur în capitala vieneză, cu zece ani în urmă. *Superbe creaturi, vienezele,* își zise el. Apoi reveni la subiect:

– Și oamenii noștri din Libia? Despre ei ce informații avem?

– D.S.T.-ul a întocmit cîte un dosar de securitate pentru fiecare. Și, bineînțeles, a înregistrat toate convorbirile telefonice dintre Libia și Franța.

– Du-te la Villeprieux din partea mea și convinge-l să-ți dea toate dosarele tipilor ăstora și transcrierea convorbirilor telefonice pe care le-au avut în anul care a trecut. Și grăbește-te, dragul meu. Washington-ul stă ca pe jăratic. Apropo, cine e șeful de acolo al tehnicienilor francezi?

– Un inginer specialist în fizica nucleară. Un oarecare domn de Serre. S-a întors de vreo două luni și așteaptă să fie trimis în altă parte.

Bertrand privi micul ceasornic de onix de pe birou. Era 8.20.

– Știm tot ce trebuie despre el la ora asta?

– Cred că da. Mi se pare că locuiește în Paris.

– Perfect! Găsiți-mi adresa lui! Am să încerc să port o mică discuție cu acest domn de Serre.

*

Orologiul bizantin al Mănăstirii Crucii bătea de ora 9.30, cînd Dodgeul negru, cu antenele ridicate, al lui Menahem Begin, se urni din loc. Se scurseseră două ore și treizeci de minute din cele treizeci și șase ale ultimatului lui Gaddafi. Înconjurînd Knesset-ul, clădirea parlamentului israelian, mașina opri în fața ușii acelui imobil mohorît, gen h.l.m.[1], care adăpostește

[1] *Habitation à loyer modéré* – imobile cu apartamente de închiriat la prețuri relativ modeste (n.tr.).

Preşedinţia Consiliului. Patru tineri în blugi şi bluze săriră pe trotuar. Duceau cu ei o servietă-diplomat din plastic negru. Îmbrăcaţi mai elegant, ar fi putut trece drept un grup vesel de agenţi comerciali care pleacă pe teren. Însă, în locul carnetelor de comenzi, aveau ca instrumente de lucru un pistol-mitralieră Uzi, trei încărcătoare de schimb şi un aparat de emisie-recepţie.

Escortat de garda de corp, Menahem Begin pătrunse în vestibulul plin de o mulţime de ţărani arabi bătrîni, îmbrăcaţi cu *gandoura* neagră şi *keffieh*-ul alb. Subsolurile Preşedinţiei Consiliului conţineau, într-adevăr, registrele de stare civilă ale unei Palestine dispărute de mult, Palestina otomană a copilăriei. Begin se strecură printre ei, salutîndu-i amabil, şi se îndreptă spre uşa blindată care izola serviciile administrative de restul clădirii. Trebui să treacă de încă o serie de grilaje acţionate electric, înainte de a ajunge la primul etaj, unde îl aştepta cabinetul reunit în şedinţă extraordinară.

Begin nu dezvăluise nici unuia dintre miniştri motivul acestei convocări de urgenţă. Timp de cîteva secunde, îşi plimbă privirea mioapă asupra asistenţei. Apoi, încrucişîndu-şi mîinile pe postavul verde, cu un aer grav şi cu o voce mai înfundată ca de obicei, le prezentă situaţia, alegîndu-şi cuvintele cu grijă. Înzestrat cu o memorie infailibilă, repetă toate amănuntele convorbirii cu preşedintele Statelor Unite, adică vestea alarmantă că arma termonucleară se află în posesia lui Gaddafi, că acesta luase ostatic New York-ul cu ajutorul unei bombe H şi că Israelul era condamnat să plătească răscumpărarea.

Nici o ameninţare n-ar fi putut provoca o stupefacţie mai mare. De cincisprezece ani, supravieţuirea Israelului se sprijinea pe doi stîlpi strategici: ajutorul necondiţionat al Statelor Unite şi certitudinea că, în cazul unei crize de cel mai înalt grad, Israelul era singura ţară din Orientul Apropiat care avea arma atomică.

Cîteva fraze fuseseră suficiente pentru ca acest edificiu să se prăbuşească.

– Astăzi New York-ul! Mîine Tel-Aviv-ul! Nu putem sta la mila unui nebun înarmat cu bombe H! N-avem de ales!

Cuvintele rostite cu o voce de stentor ţîşniseră ca un tunet în mijlocul auditoriului îngrozit. Bărbatul îşi întărise declaraţia izbind cu pumnul în masă. Cămaşa descheiată dădea la iveală un piept puternic. Obrazul ars de soare scotea în evidenţă părul său bogat şi alb. Benny Ranan era unul dintre cei cinci eroi autentici ai Israelului care făcea parte din cabinet. General de paraşutişti în timpul Războiului de Yom Kippur, îşi condusese trupele cu ocazia spectaculoasei operaţiuni de traversare a Canalului de Suez, operaţiune care trebuia să ducă la încercuirea Armatei a III-a Egiptene. Ministru al Construcţiilor – mai precis, „ministru al buldozerelor", cum îi plăcea să i se spună – era unul dintre susţinătorii cei mai înfocaţi ai programului de colonizare evreiască în teritoriile arabe cucerite în 1967. Dădu ocol mesei cu acel pas legănat pe care paraşutiştii îl imitau cu atîta plăcere. Se opri în faţa fotografiei făcută de Walter Schirra din cabina spaţială a lui *Apollo 7*. Aceasta acoperea un perete întreg al sălii de consiliu. Nimic nu putea să ilustreze mai bine vulnerabilitatea cumplită a Israelului decît acea panoramă care îngloba într-o singură viziune o întreagă parte a lumii, de la Marea Neagră la Marea Roşie şi de la Mediterana la Golful Persic. În această imensitate, Israelul era doar o insuliţă minusculă, un petic de pămînt delimitat nesigur de restul Asiei.

Ranan îşi fixă privirile pe fotografie cu un aer nefericit.

– Condiţiile existenţei noastre sînt absolut întoarse pe dos. Ca să ne extermine, lui Gaddafi îi e de-ajuns să arunce o bombă aici...

Arătătorul lui grăsuţ se opri asupra regiunii Tel-Aviv-ului.

– ...Aici şi acolo. Trei bombe şi ţara aceasta nu va mai exista!

Se întoarse către colegii săi. Vocea puternică, atît de cunoscută pe cîmpul de luptă, coborî cîteva tonuri.

– Ce preț o să mai aibă viața noastră, spuse el grav, cînd știm că, în orice clipă, un fanatic care ne vrea capul de ani de zile poate să ne nimicească? Eu, cel puțin, n-aș putea să trăiesc de acum încolo cu această sabie a lui Damocles deasupra capului. Dar dumneavoastră?

Făcu o pauză, conștient de efectul cuvintelor sale.

– Patruzeci de secole de persecuții ne-au învățat măcar o lecție, reluă el. Evreii trebuie să reziste împotriva oricărei amenințări de exterminare. Prieteni, trebuie să-l lichidăm pe acest dement! Fără să mai pierdem un minut! Pînă la răsăritul soarelui, dacă se poate!

Ranan își sprijini mîinile de luptător pe masă și se aplecă în față.

– Iar pe americani îi vom anunța după ce vom lovi.

Liniștea se instală din nou. Cu un aer gînditor, viceprim-ministrul Jacob Shamir își aprinse pipa. Mustața și calviția acestui fin și distins arheolog erau la fel de legendare ca silueta lui Ranan. Shamir fusese artizanul victoriei Israelului în primul război împotriva vecinilor arabi, în 1948.

– Deocamdată, Benny, cei amenințați de Gaddafi nu sînt aici, ci la New York, remarcă el.

– N-are importanță! Singurul lucru care contează este să-l nimicim pe Gaddafi înainte să aibă timp să reacționeze. Americanii ne vor mulțumi.

– Și dacă bomba explodează totuși? Ce fel de mulțumiri crezi că le-ar inspira chestia asta americanilor?

Ranan suspină.

– Ar fi o tragedie. O tragedie îngrozitoare. Dar este un risc pe care trebuie să ni-l asumăm.

Se întoarse către primul-ministru.

– Care tragedie ar fi mai mare? Distrugerea New York-ului sau a țării noastre?

– În New York trăiesc trei milioane de evrei, mai mulţi decît aici, observă masivul rabin Yehuda Orent, şeful partidului religios care făcea parte din coaliţia de guvernămînt.

– Dar pămîntul lor este aici, insistă pătimaş Ranan. Este o miză mult mai importantă. Aici, pe pămîntul acesta, noi reprezentăm expresia vocaţiei eterne a poporului evreu. Dacă dispărem noi, va dispărea şi poporul evreu. Ei ne vor condamna urmaşii la alte milenii de rătăcire prin deşert, de izolare în ghetouri, de risipire şi de ură.

– Posibil, răspunse rabinul, dar americanii ne-au implorat să nu întreprindem nimic împotriva lui Gaddafi.

– Americanii?! rînji Ranan, care se aştepta la această obiecţie. Americanii au de gînd să ne părăsească.

Arătă cu mîna spre aparatele înşirate în fundul încăperii.

– Sînt deja cu telefonul în mînă şi discută cu Gaddafi. Discută cum să vîndă cu preţ scăzut pămîntul NOSTRU, poporul NOSTRU şi o fac pe la spatele NOSTRU!

– Poate că ar mai fi o soluţie.

Aceste cuvinte încurajatoare îi făcură pe toţi să-şi întoarcă brusc capetele spre un uriaş cu părul roşcat şi cu faţa acoperită de pistrui. Generalul Yaacov Dorit, în vîrstă de patruzeci şi opt de ani, era comandantul Forţelor de Apărare Israeliene.

– Am putea încerca să-l răpim pe Gaddafi. O operaţiune-fulger asupra cazărmii din Bab Azziza. L-am transporta cu elicopterul pe o plajă pustie şi l-am transfera la bordul unei vedete.

– Ar fi posibil?

– Cu condiţia să acţionăm foarte repede şi să-l luăm prin surprindere, afirmă Yaacov Dorit pe un ton încrezător.

– Yaacov!

Dorit se întoarse spre bărbatul scund care-l strigase din capul mesei. Colonelul Yuri Avidar conducea Shin-Beth-ul, Serviciul de Informaţii al Armatei.

– Gaddafi nu se află la Bab Azziza. Agentul nostru de la Tripoli ne-a înştiinţat că a dispărut de patruzeci şi opt de ore. Nu ştim unde să mergem ca să punem mîna pe el.

– Ne-am ars, deci, suspină Ranan. N-avem timp să aşteptăm pînă apare iar.

– Să presupunem că acceptăm să negociem evacuarea coloniilor, sugeră din nou Yuri Avidar. Părăsirea lor nu înseamnă nicidecum sfîrşitul Israelului. Şi, oricum, majoritatea celor de aici s-au opus existenţei lor.

Aceste cuvinte, rostite de fostul comandant al Brigăzii Blindate, care strivise Legiunea Arabă în 1967 şi cucerise malul vestic al Iordanului, arătau confuzia care pusese stăpînire pe minţile tuturor, din cauza şantajului lui Gaddafi.

– Aici nu sînt în joc coloniile, răspunse calm Ranan. Nici New York-ul. Poate ţara noastră să trăiască alături de un Mu'ammar al Gaddafi înarmat cu bombe H? Eu zic că nu.

– Aţi înnebunit cu toţii! strigă Avidar. O dată în plus complexul Massada e pe cale să ne împingă la sinucidere.

Ranan rămăsese neclintit.

– Fiecare minut pe care-l pierdem stînd de vorbă ne apropie de distrugere, pledă el. Trebuie să acţionăm imediat, înainte să ne împiedice cineva. Dacă aşteptăm cu braţele încrucişate, putem să ne luăm adio de la Samaria, de la Iudeea şi de la Ierusalim. Dacă americanii ne leagă mîinile la spate, tot ceea ce ne rămîne de făcut e să aşteptăm lovitura de graţie a măcelarului din Tripoli.

Vrînd să asculte toate părerile, Menahem Begin urmărise discuţia fără să intervină. Se întoarse către un ministru tînăr, cu alură sportivă. Fost pilot de vînătoare, ministrul Apărării, Ariyeh Salamon, era părintele Forţelor Aeriene ale Israelului şi unul dintre principalii artizani ai victoriei din 1967.

– Ariyeh, există vreo altă soluţie militară în afara unei acţiuni nucleare preventive care să-l poată opri pe Gaddafi?

– Din nefericire, nu. Nu dispunem de mijloacele organizării unei debarcări convenţionale la o mie de kilometri de noi.

Begin reflectă. Toate privirile erau întoarse spre acest om fragil, în ale cărui mîini se afla soarta poporului evreu.

– Am trăit deja un holocaust, mărturisi el pe un ton sobru. Nu vreau să trăiesc sub ameninţarea unui al doilea. N-avem de ales: Dumnezeu să-i ierte pe locuitorii din New York!

– Doamne sfinte! sări colonelul Avidar. N-o să mai avem nici un prieten în întreaga lume!

– Nu avem prieteni astăzi, aşa cum n-am avut niciodată pînă acum. De la faraoni şi pînă la Hitler, poporul nostru a fost întotdeauna condamnat de Dumnezeu şi de istorie să trăiască singur.

Chipul lui Begin avea o expresie tragică. Ceru să se voteze. Numărînd mîinile care se ridicau, se gîndi la acea după-amiază de mai, cu treizeci şi trei de ani în urmă, cînd conducătorii poporului evreu votaseră întemeierea statului Israel graţie unui vot în plus. Acelaşi nefericit avantaj rezultase şi astăzi. Cu dinţii strînşi, i se adresă comandantului apărării:

– Domnule general Dorit, nimiceşte Libia!

*

Nici un popor din lume nu este mai antrenat şi mai bine echipat ca israelienii pentru a reacţiona ca fulgerul în caz de criză. Viteza de reacţie este un reflex vital pentru această naţiune mică al cărei centru nu poate conta decît pe un preaviz de două minute, în caz de atac aerian dinspre nord, şi de cinci minute, dacă atacul ar avea loc dinspre sud. Prin urmare, israelienii se dotaseră cu sisteme de alarmă care erau, fără îndoială, cele mai perfecţionate din lume la acel moment, fapt dovedit de rapiditatea fulgerătoare cu care înaltul comisar dădu semnalul de începere a operaţiunilor în acea zi de luni, 14 decembrie.

După primirea ordinului de la Begin, generalul Dorit plecă să dea un telefon de la un aparat special instalat în încăperea

vecină. Acesta îl punea în legătură directă cu *Vizuina*, centrul de comandă militară a Israelului, instalat la cincizeci de metri sub „pentagonul" său din Hakyria, între străzile Leonardo da Vinci şi Kaplan din Tel-Aviv.

– „Zidurile Ierihonului", îl anunţă Dorit pe ofiţerul de serviciu al *Vizuinii*.

Acest nume de cod declanşa procesul care îi ţinea legaţi zi şi noapte pe cei şaptesprezece ofiţeri superiori ai forţelor de apărare de cartierul lor general. Indiferent dacă se aflau pe terenurile de tenis ale hotelului Hilton din Tel-Aviv, în inspecţie în deşertul Neguev sau în braţele vreunei prietene, fiecare dintre cei şaptesprezece bărbaţi era obligat să aibă la îndemînă un telefon sau un pager care să poată să emită şi să recepţioneze pe unde scurte. Fiecare purta cîte un nume de cod, care era reînnoit în a patra zi a fiecărei luni de un computer, dintr-o listă cu nume de flori, fructe sau animale. Fiecare trebuia să cunoască pe dinafară codurile colegilor.

După aceea, generalul Dorit ieşi din clădirea Preşedinţiei Consiliului pentru a intra într-unul din cele două camioane-radio absolut identice care îi însoţeau întotdeauna automobilul Plymouth gri. Nici nu se aşezase bine la pupitrul de comandă şi pe tabloul din faţa lui începură să licărească o serie de lumini. Cei douăzeci şi şase de subordonaţi erau la post, aşteptîndu-i ordinele. Trecuseră exact trei minute de cînd Menahem Begin dăduse ordinul de nimicire a Libiei.

În *Vizuină*, o tînără femeie-soldat cu o fustă scurtă kaki deschise seiful aşezat în dreapta ofiţerului de serviciu. Înăuntru se găseau mai multe teancuri de plicuri de culori diferite. Fiecare teanc corespundea unui inamic potenţial al Israelului. Israelienii ştiau foarte bine că, în caz de criză, n-ar fi avut timp să pregătească planurile unei riposte. Prin urmare, aceste plicuri conţineau planurile de atac nuclear împotriva oricărei ţări susceptibile de a ameninţa existenţa Israelului. Culoarea plicului corespundea celor două opţiuni stabilite. Opţiunea A însemna că bombardamentul

atomic se va efectua asupra aglomerărilor civile, opţiunea B asupra obiectivelor militare.

Tînăra luă plicurile purtînd codul „Chihlimbar" pentru Libia şi le aşează pe pupitrul ofiţerului de serviciu. Acesta le analiză rapid conţinutul, vorbind cu Dorit prin radio. În aceste plicuri se găseau toate lucrurile pe care comandantul avea nevoie să le cunoască: frecvenţa aparatelor radar, durata raidului calculată aproape la secundă, o descriere amănunţită a apărării antiaeriene libiene, cele mai bune itinerarii pentru fiecare obiectiv, toate fotografiile recente ale recunoaşterii aeriene. Dubletele acestor plicuri erau păstrate la bazele aeriene, supravegheate zi şi noapte de piloţii însărcinaţi cu ducerea la îndeplinire a planurilor.

Conform instrucţiunilor primite de la Menahem Begin, Dorit pregăti opţiunea B. Aceasta putea ridica probleme spectaculoase. Pentru a spori efectul surprizei, comandantul-şef dorea într-adevăr ca toate obiectivele să fie lovite simultan. Dar, dată fiind lungimea coastei libiene, avioanele care trebuia să bombardeze regiunea Tripoli ar fi avut de parcurs două mii de kilometri, de două ori mai mult decît cele care urmau să bombardeze Cyrenaica. Libia se afla în afara razei de acţiune a rachetelor israeliene Ierihon B, concepute să transporte focoase nucleare la o mie de kilometri; atacul trebuia să fie executat de flota de aparate Phantom. O măsură elementară de precauţie consta în sustragerea escadrilelor de pe ecranele radar inamice pînă cînd aceste Phantom-uri ar fi ajuns deasupra ţintelor. Radarele libiene nu puneau probleme serioase. Dar, spre deosebire de ele, cele ale navelor din Flota a VI-a, care se deplasa rapid în vestul Cretei, puteau să creeze complicaţii grave. Dorit le ordonă celor de la Aeroportul Ben Gurion să pregătească *Hassida* pentru o decolare imediată.

Hassida – baza – era numele de cod al unui Boeing 707 vopsit în culorile companiei aeriene israeliene El Al. Asemănarea cu un avion comercial se oprea la uşa cabinei. Interiorul era ticsit de aparatură electronică. Israelul fusese prima ţară care pusese

la punct acele tehnici capabile să împiedice aparatele radar să urmărească zborul unui avion, iar aceasta se putea întîmpla grație instrumentelor transportate cu Boeing-ul. Așa putuseră ateriza pe aeroportul din Nicosia, fără a fi detectate de radarele cipriote, avioanele transportînd comandoul venit să elibereze un grup de ostatici reținuți de cîțiva teroriști palestinieni. Acest 707 emitea de fapt, o serie de „tuneluri" electronice la adăpostul cărora Phantom-urile se puteau deplasa către obiective fără să fie reperate.

Cînd camionul-radio al generalului Dorit ajunse în cîmpia Soreq, la jumătatea drumului către Tel-Aviv, totul era pregătit. În mai puțin de douăzeci de minute, înaintînd discret printre pantele acoperite cu măslini ale colinelor Iudeei, pregătise primul atac nuclear preventiv din istorie.

Mai rămăsese un singur lucru: alegerea unui nume de cod pentru bombardament. Ofițerul de la *Vizuină* veni cu o propunere, pe care Dorit o acceptă pe loc. Era Operațiunea „Maspha", ca un omagiu adus cetății biblice a Israelului, unde tunetul lui Yahve provocase confuzie printre filisteni.

*

Cenușiul nisipurilor se întindea la nesfîrșit. Din loc în loc, se vedea, ca o pată întunecată, cîte o turmă de capre; pietrele albe ale mormintelor de nomazi sau corturile familiilor de beduini mai îndulceau monotonia peisajului. În antichitate, caravanele trecuseră pe aici la fel ca îndureratele cohorte ale tribului lui Israel, întorcîndu-se din exilul lor din Egipt. Aici, în trei tuneluri lungi, săpate pe sub deșertul Neguev, copiii Israelului modern își depozitaseră, de mai bine de zece ani, dispozitivele înspăimîntătoare, armele ultimei șanse, arsenalul de bombe atomice.

La cîteva secunde după ce *Vizuina* fusese pusă în stare de alarmă, cîteva lumini roșii începură să se aprindă intermitent pe ecranul de control din fiecare tunel, declanșînd automat un

adevărat concert de avertismente sonore. Apelul provocă o agitaţie generală. Părăsindu-şi partidele de şah, redactarea corespondenţei sau lectura ziarelor, zeci de oameni se grăbiră să coboare în tuneluri. Într-o serie de celule se găseau înşirate containere închise ermetic, care conţineau fiecare cîte o mică bilă argintie, puţin mai mare decît un grepfrut, cum sînt cele cultivate în livezi de gospodarii din regiune. Erau nucleele de plutoniu ale ultimei generaţii de arme nucleare israeliene. O primă echipă le scotea din containere, în timp ce o a doua aducea pe nişte cărucioare ogivele metalice solide în care urmau să fie introduse. Această originală separare era un subterfugiu. Din moment ce o bombă atomică putea exista doar dacă aceste două elemente erau reunite, israelienii putuseră să susţină mereu în public că nu introduseseră arme nucleare în Orientul Apropiat. Portavioanele americane din Flota a VII-a foloseau un artificiu asemănător cînd făceau escală în porturile japoneze.

Asamblarea bombei era o operaţiune delicată. Tehnicienii repetau aceleaşi gesturi în fiecare săptămînă, gesturi pe care le-ar fi putut executa şi legaţi la ochi. Pînă în această zi, bombele nu fuseseră asamblate decît ca exerciţiu, poate cu o singură excepţie, înaintea zorilor zilei de 9 octombrie 1973, la şaptezeci şi două de ore de la începerea Războiului de Yom Kippur. În acea noapte, sirienii străpunseseră frontul israelian dinspre nord. Tot centrul vital al Israelului – cîmpiile bogate ale Galileei – rămăsese fără apărare, la bunul lor plac. Într-o stare de extremă nelinişte, Moshe Dayan o avertizase pe Golda Meir că ţara era ameninţată de o catastrofă comparabilă cu distrugerea celui de-al doilea Templu al Ierusalimului de legiunile romane dezlănţuite.

Consternată, dar hotărîtă, Golda Meir dăduse ordinul pe care sperase să nu-l dea niciodată, acela de a pregăti un bombardament nuclear împotriva inamicilor Israelului. Din fericire, operaţiunea putuse să fie anulată fiindcă ofensiva siriană încetase în mod miraculos.

Acum, în tunelurile puternic iluminate, tehnicienii asamblau din nou bombele atomice. În sala de control a fiecărui tunel, un computer calcula reglajele detonatoarelor, în aşa fel încît unele să explodeze la sol, iar altele la diverse altitudini, pentru a le mări puterea de distrugere. Odată asamblat, fiecare dispozitiv fu aşezat pe un vagonet care putea să transporte cîte patru la un singur drum.

Se scurseseră opt minute şi patruzeci şi trei de secunde între apelul avertizorului sonor şi momentul în care prima încărcătură pătrundea în ascensorul care ducea la aparatele Phantom.

*

Aceste bombe reprezentau ultima etapă a unui program nuclear care era aproape de aceeaşi vîrstă cu statul Israel. La originea acestor eforturi se afla primul preşedinte israelian Chaim Weizmann, un strălucit savant sionist. Ascultîndu-i sfaturile, în ciuda numeroaselor împotriviri din sînul guvernului, David Ben Gurion, neîmblînzitul fondator al statului evreu, angajase Israelul pe calea alternativei atomice încă de la începutul anilor '50.

Primul său sprijin în această direcţie fusese Franţa care, sfidîndu-şi aliaţii anglo-americani, trecuse ea însăşi la elaborarea unui program independent de înarmare nucleară. Nemaiavînd acces la tehnologia computerelor americane, francezii făcuseră apel, pentru anumite calcule, la creierele Institutului Weizmann din Rehovot, aflat într-una dintre suburbiile Tel-Aviv-ului. Totodată, israelienii le oferiseră şi un procedeu de fabricare a apei grele. În schimb, Franţa le permisese să participe la prima experienţă cu bomba atomică în Sahara, favoare care scutise Israelul să se angajeze în experimente proprii. În cele din urmă, în 1957, francezii acceptaseră să-i vîndă un reactor experimental funcţionînd cu uraniu natural, un reactor despre care savanţii din

ambele ţări ştiau că într-o bună zi va putea produce plutoniu de calitate militară.

Ben Gurion însuşi alesese locul de instalare a arsenalului atomic al statului evreu, o fîşie din deşertul Neguev uşor de izolat şi de apărat, la treizeci de kilometri sud de chibuţul său Sde Boker. Locul se numea Dimona, în amintirea oraşului care fusese ridicat aici pe vremea nabateenilor. Cînd inginerii se instalaseră pe teren pentru a construi centrul nuclear, guvernul hotărîse să-i camufleze adevăratul obiectiv făcîndu-l să pară o uzină textilă. Cupola argintie care se înălţa deasupra nisipurilor fusese poreclită „fabrica de pantaloni Ben Gurion".

Revenirea lui Charles de Gaulle la putere în Franţa în mai 1958 pusese punct în mod brutal cooperării nucleare franco-israeliene. Pentru un naţionalist ca de Gaulle, programul nuclear francez nu putea privi decît Franţa. Israelul rămăsese cu cunoştinţele teoretice necesare construirii unei bombe atomice, dar fără uraniul îmbogăţit şi plutoniul indispensabile. Găsise ceea ce-i trebuia în locul cel mai neaşteptat, o uzină cu un aspect jalnic, aflată la periferia oraşului Apollo din Pennsylvania, la cincizeci de kilometri de Pittsburgh. Nuclear Materials and Equipment Corporation (N.U.M.E.C.)[1], construită în 1957 de un sionist înflăcărat, pe nume Salman Shapiro, producea combustibil nuclear şi recupera uraniul supraîmbogăţit, retratînd deşeurile provenite de la submarinele nucleare americane. Între 1960 şi 1967, un total inimaginabil de 250 de kilograme, de calitate militară, dispăruse de la N.U.M.E.C. Mai tîrziu, C.I.A. avea să descopere că mai mult de jumătate din acest uraniu, suficient pentru a fabrica un întreg arsenal, ajunsese la Neguev[2]. Iată cum,

[1] Societatea de Materiale şi Echipamente Nucleare (n.a.).

[2] Această deturnare s-ar fi făcut cu binecuvîntarea preşedintelui Johnson şi poate chiar cu sprijinul său activ. Toate cercetările efectuate pentru stabilirea condiţiilor în care dispăruse acest uraniu s-au soldat cu un eşec. Cînd şeful C.I.A.-ului i-a adus preşedintelui Johnson dovada că o parte din uraniul care lipsea se afla în Israel, a fost rugat să oprească toate cercetările şi să nu dezvăluie nimănui ceea ce descoperise (n.a.).

beneficiind prima sa generaţie de arme atomice, statul evreu, putuse să declanşeze atacul preventiv din iunie 1967. A doua generaţie văzuse lumina zilei datorită plutoniului extras din combustibilul ars în reactorul de la Dimona de o instalaţie de retratare construită tot în 1967[1]. La sfîrşitul anilor '70, aceste eforturi făcuseră din Israel a şasea putere nucleară a lumii.

Adevărul era, de fapt, că bombele care ieşeau din ascunzătoarea construită în inima deşertului făceau parte dintr-o forţă nucleară de şoc de o putere cel puţin egală cu cea a Angliei şi, fără îndoială, superioară celei a Chinei.

*

– Opreşte aici, trebuie să-mi iau ţigări!

Yuri Avidar, şeful Serviciului de Informaţii al Armatei Israeliene, îi făcuse semn şoferului să oprească pe strada Jaffa din Ierusalim. Sări din maşină şi alergă să-şi cumpere un pachet de Europa de la tutungeria din colţul străzii.

În loc să se întoarcă imediat la maşină, se îndreptă în direcţia opusă, spre cabina telefonică aflată la treizeci de metri distanţă.

Avidar cunoştea pe dinafară numărul celui cu care dorea să vorbească. Înainte de a-l forma, îşi aprinse o ţigară. Mîna îi tremura. Simţi picăturile de sudoare care-i îmbrobonau fruntea. Vru să introducă o fisă în aparat. Mîna i se opri la jumătatea drumului. *Doamne Dumnezeule, n-o să reuşesc!* Întredeschise uşa ca să ia o gură mare de aer proaspăt. Fu cuprins de dorinţa irezistibilă de a pleca. Fumă ca să se calmeze, trăgînd lung din ţigară. Apoi, hotărît, introduse fisa în fanta aparatului şi formă numărul Ambasadei Statelor Unite ale Americii de la Tel-Aviv.

---

[1] În scopul procurării minereului de uraniu pentru alimentarea reactorului de la Dimona, serviciile secrete israeliene au organizat în decembrie 1968 „dispariţia" a 299 tone de praf de uraniu la bordul navei Sheersberg care naviga pe ruta Anvers-Genova (n.a.).

*

Sirena îi făcu să sară din confortabilele fotolii asemănătoare celor din cluburi pe tinerii piloți ai Forțelor Aeriene Israeliene care se uitau la televizor. Trei semnale: misiune aer-sol. Două semnale ar fi însemnat alarmă aer-aer. Își luară căștile și vestele galbene de salvare, străbătură curtea în fugă și se năpustiră în baraca în care se afla comandantul escadrilei. În aceeași clipă, primele vagoane care transportau bombe atomice ieșeau din ascensoare în adăposturile unde aparatele Phantom așteptau la capătul unei piste subterane care se termina la suprafață, în deșert. Transmiterea instrucțiunilor nu dură decît cîteva minute, cît să li se comunice piloților frecvența radio de folosit în caz de urgență și instrucțiunile de zbor care trebuiau respectate pentru ca atacul să fie perfect sincronizat.

Locotenent-colonelului Giora Laskov, șeful escadrilei, unul dintre cei mai vechi piloți din Israel, îi reveni ca obiectiv uriașa bază aeriană de la Uba ben Nafi, fostă instalație americană de tip Wheelus, aflată la periferia orașului Tripoli. Coechipierilor săi le fură distribuite drept ținte celelalte baze libiene de la Benghazi, Tobruk, Al-Adm și Al-Awai.

La fel ca trei sferturi dintre piloții israelieni, Laskov, în vîrstă de treizeci și cinci de ani, locuia într-un chibuț. În timpul celor cincisprezece ani de serviciu în cadrul elitei Forțelor Armate Israeliene, luase parte la două războaie și acumulase peste trei mii de ore de zbor, mai întîi pe Mirage, iar apoi pe Phantom-uri. Pregătirea lui era atît de complexă, iar antrenamentele pentru orice fel de urgențe atît de dure, încît nici un mușchi nu-i tresări pe figură cînd fu anunțat că nu mai era vorba de un exercițiu, ci de lansarea efectivă a unor bombe atomice de cîte douăzeci de kilotone asupra unor obiective inamice veritabile.

Avînd de parcurs cea mai lungă distanță, Laskov trebuia să decoleze primul. Se grăbea deja spre aparatul său, cînd se simți

copleşit deodată de absurditatea misiunii pe care o avea. Se întoarse către tinerii piloţi ai escadrilei. Chipurile lor păreau să reflecte groaza care îl cuprinsese brusc. Încremenit, încercă să le spună ceva. Înţelese însă că nici un cuvînt nu putea fi potrivit într-o împrejurare atît de dramatică. Se mulţumi să-şi ridice casca zîmbind trist, de parcă le-ar fi urat tuturor succes. Era ora 10.20. Trecuseră doar cincizeci şi patru de minute de cînd generalul Dorit ieşise din sala consiliului de miniştri pentru a lua legătura cu *Vizuina*.

*

Menahem Begin îşi scoase ochelarii, îşi sprijini fruntea în palme şi îşi masă uşor sprîncenele. Era semnul deznădejdii profunde care pusese stăpînire pe primul-ministru al Israelului.

Cum de-au aflat? îşi repeta el întruna, copleşit. Totuşi, nici o altă ţară nu luase atîtea măsuri de precauţie pentru a-şi proteja forţa de şoc nucleară sub carapacea secretului desăvîrşit. După războiul de Yom Kippur, toate procedurile referitoare la eventuala ei folosire fuseseră analizate, controlate, cercetate prin intermediul computerelor, ca să se vadă că nici un semn revelator nu putea fi depistat prin satelit şi nici o convorbire compromiţătoare nu putea fi interceptată de sistemele de supraveghere electronică. Cu toate acestea, abia trecuse o oră de cînd dăduse ordinul de atac împotriva Libiei şi Menahem Begin primise un telefon de la Ambasada Franţei. Cu o voce sugrumată de emoţie, diplomatul francez îi transmisese un ultimatum al Kremlinului, prin care acesta ameninţa Israelul cu represalii nucleare imediate, dacă nu-şi anula pe loc agresiunea contra Libiei.

Cum de-au putut ruşii să acţioneze cu viteza fulgerului? se miră Begin. Le cunoştea inerţia tradiţională de la începutul fiecărei crize internaţionale. Ştia chiar de la serviciile sale secrete că liderii de la Kremlin erau neliniştiţi de multă vreme din cauza pericolului pe care-l implica încetineala cu care luau hotărîri în

caz de urgenţă. Lucru curios, această dictatură rigidă devenea cu adevărat o democraţie în perioadele de tensiune mondială. Spre deosebire de Statele Unite şi de Franţa, unde un singur om putea să decidă declanşarea unui holocaust nuclear, cel puţin nouă dintre cei douăzeci şi patru de membri ai Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice trebuiau să aprobe *în scris* orice intervenţie militară. Ameninţarea de a nimici Israelul necesitase, în mod sigur, acest gen de consimţământ. Cum de îl putuseră obţine atît de repede?! Oare nu cumva fuseseră informaţi de la începutul crizei?!

Dar dacă ruşii jucau la cacealma? Dacă se lăudau cu rachetele lor, ca Hruşciov la Suez? Şi totuşi avea el dreptul să joace existenţa ţării sale pe cartea unei asemenea presupuneri?

Menahem Begin îşi privi ceasul. În douăsprezece minute primele aparate Phantom îşi vor fi atins obiectivele. Era prea tîrziu ca să convoace Consiliul de Miniştri: trebuia să hotărască singur.

Se duse la fereastră. Cu umerii şi mai apăsaţi şi cu inima obosită bătîndu-i nebuneşte în piept, „gentlemanul polonez" – cum i se spunea adeseori – contempla linia ondulată a colinelor Iudeei, monumentele Israelului modern, clădirea în formă de pagodă a Knesset-ului, cele ale Universităţii Ebraice şi cupola albă a Muzeului din Ierusalim, scînteind în soare.

Pe una dintre înălţimile care ieşeau din cîmpul său vizual se înălţa monumentul comemorativ care îi era cel mai aproape de inimă, Cortul Amintirii, unde ardea o flacără veşnică în memoria victimelor persecuţiei naziste, printre care se număra majoritatea membrilor propriei familii. Begin jurase pe altarul acestor şase milioane de morţi că poporul său nu va mai cunoaşte niciodată un nou holocaust. Trebuia să rişte şi să-şi calce jurămîntul menţinînd ordinul de atac preventiv împotriva Libiei? Cererea sovieticilor era tragic de simplă şi de directă. Şi totuşi Ranan avea dreptate: cum putea Israelul să trăiască

sub amenințarea permanentă de a fi nimicit de un fanatic cum era Gaddafi?!

Să lovească fulgerător și apoi să explice... Iată ce încercase să facă. În această înfricoșătoare partidă de șah știa că doar americanii puteau să mute acel unic pion care i-ar fi putut opri pe ruși, care îi amenințau cu un holocaust atomic. Dar, oare, vor mai fi americanii dispuși să-și asume un risc cînd vor afla că Begin se lansase în această aventură, în ciuda rugăminților lor, neezitînd să pună în pericol viața a zece milioane de newyorkezi pentru a-și salva propria țară?

Deodată, totul i se lămuri în minte. Bineînțeles că rușii nu descoperiseră nimic. Nici ei și nici altcineva. Doar americanii se arătaseră neîncrezători față de israelieni. Președintele Statelor Unite își dăduse seama că nimic nu-i va putea opri. El fusese cel care folosise telefonul roșu și-i prevenise pe ruși.

Îmbătrînit brusc și cu o tristețe de moarte în suflet, Menahem Begin ridică, la rîndul lui, receptorul.

*

Sub aripa Phantom-ului său, care zbura la șaisprezece metri altitudine în splendoarea albastră a cerului, locotenentul-colonel Laskov distingea imensitatea scînteietoare a Mediteranei. Nu auzea decît propriul suflu regulat în masca de oxigen. Cu mîinile pe manetele și butoanele de comandă, supraveghea instrumentele de bord care îl conduceau spre obiectiv cu o viteză de două ori mai mare decît cea a sunetului. Pe ecranul radarului începeau să se deseneze contururile coastei libiene, aflate, în acel moment, la mai puțin de trei sute de kilometri distanță. În nouă minute avea să ajungă deasupra orașului Tripoli.

Un semnal se auzi în căști.

– *Shadrock... Shadrock... Shadrock*, repeta o voce.

Laskov trase adînc aer în piept, puse mîna pe manetă şi îşi lansă Phantom-ul într-o alunecare pe aripă de 180 de grade. Pămîntul Africii îi dispăru de pe radar. Operaţiunea „Maspha" fusese anulată.

PARTEA A PATRA

„E șiret ca o vulpe a deșertului“

Era 3.05 noaptea la Washington în acea zi de luni, 14 decembrie. Se scurseseră trei ore şi cinci minute de la explozia libiană din deşertul Awbari. Capitala Statelor Unite dormea sub o mantie de zăpadă îngheţată. Nu exista nici un semn care să te facă să bănuieşti că tocmai izbucnise o criză. Această linişte de suprafaţă ascundea în realitate o agitaţie intensă. Începînd cu miezul nopţii, principalele resurse tehnologice ale statului american intraseră în acţiune. De la sediul F.B.I.-ului şi de la Cartierul General al C.I.A.-ului, aflat pe cealaltă parte a Potomac-ului, plecau, în fiecare secundă, mesaje ordonîndu-le agenţilor şi spionilor care lucrau pentru Statele Unite pretutindeni în lume să folosească toate mijloacele pentru a afla prin cine ajunsese Gaddafi să cunoască secretul bombei H, cum putuse s-o construiască şi cine o introdusese în New York.

La Olney, Maryland, ofiţerii de serviciu ai Centrului Naţional de Alarmă trebuiau doar să formeze 33 pe un telefon digital ca să declanşeze o alarmă atomică generală de la un capăt la altul al ţării. Cîţiva kilometri mai încolo, tehnicienii Agenţiei Naţionale de Securitate interceptau, înregistrau, introduceau totul în calculator şi exploatau, cu ajutorul unei tastaturi extraordinar de complexe, toate comunicaţiile telefonice şi transmisiunile radio care străbăteau văzduhul. În noaptea aceea, supravegheau eterul în speranţa de a descoperi un cuvînt, o frază sau un mesaj care să-i poată pune pe anchetatori pe urmele teroriştilor lui Gaddafi. Nu cu mult mai departe, cartierul general subteran al

celor de la N.E.S.T. era în plină efervescență. De șase ori, aceste echipe căutaseră bombe pe străzile cine știe cărui oraș. Niciodată nu se aflase nimic. În cîteva ore, cei două sute de agenți transportați la bordul unor Starlifter-uri C-141 și mobilizați la căderea serii aveau să înceapă să caute pe străzile din Manhattan cu toată aparatura de detecție, conducînd furgonete anonime închiriate de la Hertz sau Avis. Nici de data asta, nimeni nu avea să știe cine erau și ce căutau. Secret și rapiditate, aceasta era regula de aur a operațiunilor N.E.S.T.-ului. Secret, pentru ca nu cumva teroriștii, simțindu-se reperați, să nu facă să explodeze mașinăria; secret și pentru a împiedica apariția panicii în rîndul populației. Viteză, pentru că fiecare minut se evalua în mii de vieți omenești.

Două aparate precursoare ale masivelor Starlifter-uri, un bireactor Beechcraft King-Air 100 și un elicopter H-500, avînd discrete numere de înmatriculare civile, aterizaseră deja la baza aeriană McGuire din New Jersey. Ele transportau un prim grup de douăzeci de tehnicieni, o instalație radio autonomă pentru două sute de posturi și zece detectoare de neutroni cu trifluorină.

Omul căruia îi revenea cumplita răspundere de a conduce această căutare de bombe gonea deja la volanul unei mașini obișnuite pe autostrada care ducea de la McGuire la New York. Înalt de doi metri, măsliniu, cu ghete și pălărie de cow-boy, purtînd o cămașă în carouri și un talisman navajo la gît, fizicianul atomist Bill Booth, în vîrstă de cincizeci și doi de ani, părea desprins dintr-o reclamă pentru țigările Marlboro. Apelul urgent îl găsise acolo unde își petrecea toate week-end-urile pe timp de iarnă: pe pîrtiile de schi de la Cooper Mountains, în Colorado. În clipa aceea, gonind spre New York, se simțea năpădit de o ușoară greață gîndindu-se la ceea ce-l aștepta. Indispoziția asta îl încerca de fiecare dată cînd pager-ul îl trimitea în fruntea echipelor lui pe străzile orașelor din America. Și totuși, echipele erau creația sa. Booth simțise apropierea amenințării terorismului nuclear, cu mult înainte ca vreun romancier să scrie

un prim *thriller* despre un şantaj atomic. Avusese o primă viziune apocaliptică a acestei posibilităţi într-unul dintre locurile care îţi inspirau cel mai puţin acest gen de gînduri, în livezile de măslini şi pe plantaţiile terasate ale unui mic sat de pescari spanioli numit Palomares. Fusese trimis acolo în 1964 cu o echipă de fizicieni şi de specialişti în armament nuclear ca să încerce să recupereze bombele atomice ale unui bombardier B-29 care se prăbuşise în regiune şi se făcuse praf. Echipa lui dispunea de aparate de detecţie şi de tehnici de cercetare dintre cele mai moderne. Căutaseră neobosit zile întregi, săptămîni în şir. Găsiseră doar cîteva urme de îngrăşăminte şi un pumn de pietricele uşor radioactive. Dacă nu putuse da de urma acelor bombe în plină cîmpie, lui Booth nu-i trebui prea multă imaginaţie ca să-şi dea seama că va fi şi mai greu să găsească o bombă nucleară ascunsă de un grup de teroriştiîntr-o pivniţă sau într-un pod de casă chiar în inima unui oraş.

Încă de cînd se întorsese de la Los Alamos, unde era unul dintre cei responsabili cu elaborarea armamentului nuclear, se zbătuse pentru a pregăti America să facă faţă crizei despre care era sigur că nu va întîrzia să lovească într-o zi unul dintre oraşe. Cu toate acestea, în pofida tuturor eforturilor, Booth ştia că, oricît de perfecţionat ar fi fost materialul pe care l-ar fi avut la dispoziţie, echipele lui nu erau în stare să îndeplinească misiunea care le revenea. Într-un oraş unde o pădure de zgîrie-nori de oţel şi sticlă, care se constituie în tot atîtea obstacole, să speri să descoperi o emisie de radiaţii şi să te îndreptispre bombă ca un ogar pe urma vînatului era o utopie.

Întunecat şi melancolic, Booth privea undeva deasupra flăcărilor care ieşeau din coşurile rafinăriilor din New Jersey şi ardeau în noapte. Apoi zări deodată, compact şi splendid, promontoriul Manhattan-ului iluminînd întunericul ca o revărsare de stele. Atunci îi veni în minte o frază a lui Scott Fitzgerald pe care o învăţase în liceu. Să descoperi New York-ul aşa, de departe, însemna să prinzi „o înnebunitoare imagine a mis-

terului şi a frumuseţii lumii". Fu cuprins de un tremur. În noaptea aceea, zgîrie-norii din Manhattan nu-i promiteau privirilor sale nici o desfătare. Dimpotrivă, ştia că acolo îl aştepta infernul, provocarea cea mai înspăimîntătoare pe care, împreună cu oamenii săi, o avusese de înfruntat vreodată.

*

La Washington, mai multe etaje din Aripa de Vest a Casei Albe erau luminate. Închis în biroul său mic şi plin de hîrţoage, Dick Kallsen, în vîrstă de treizeci şi doi de ani, însărcinat cu redactarea discursurilor prezidenţiale, începuse să compună alocuţiunea radiotelevizată pe care şeful statului trebuia să o rostească în cazul în care populaţia ar fi aflat de ameninţarea lui Gaddafi printr-o scăpare.

– Nu trebuie să minţi, îi precizase Eastman, dar încearcă să minimalizezi suficient pentru ca nimănui să nu-i treacă prin minte că bomba asta ar putea ucide zece milioane de newyorkezi. E nevoie de o cuvîntare care să-i calmeze pe oameni, să-i îmbărbăteze, să-i liniştească.

Cu ochii înroşiţi de oboseală, Kallsen îşi îndreptă capul, învîrti butonul carului maşinii de scris şi începu să recitească rezultatul primelor sale eforturi:

„Dragi compatrioţi,

Nu avem nici un motiv să credem că această bombă constituie într-adevăr o ameninţare imediată la adresa vieţii locuitorilor din New York. De comun acord cu aliaţii noştri din lumea liberă, cu Uniunea Sovietică şi cu Republica Populară Chineză, am... "

Un etaj mai sus, Jack Eastman privea cu un aer obosit hamburgerul neatrăgător pe care şi-l luase de la automatul de la subsol şi care îi ţinea loc de cina de duminică. Biroul îi era acoperit cu fotografii, amintiri care îi jalonau cariera şi care însemnau tot

atîtea etape în drumul care-l condusese pe acest militar la postul de consilier al preşedintelui pentru problemele de securitate naţională. Putea fi văzut ca tînăr pilot pe un F-86 în Coreea, iar apoi primind diploma de licenţă în management la Harvard Business School. Patru farfurii de porţelan de Delft cumpărate la Bruxelles îi aminteau că lucrase, într-un timp, la Cartierul General al N.A.T.O. Într-o ramă de argint aşezată pe masă se aflau o fotografie a soţiei lui, Sally, şi o alta a fiicei lor, Cathy, în vîrstă de nouăsprezece ani, fotografie făcută cu doi ani în urmă, cu ocazia serbării de sfîrşit de an la Cathedral School din Washington. Eastman sesizase dintotdeauna un surîs maliţios în acest portret. Îi privea zîmbetul incapabil să se desprindă, incapabil să-şi mute gîndurile de la această tînără îmbrăcată în rochie albă. Un junghi îi străbătu brusc stomacul. Închise ochii avînd în faţă această imagine scumpă şi îşi sprijini capul în palme, luptîndu-se să-şi stăpînească emoţia şi să-şi regăsească disciplina inflexibilă care îl călăuzise toată viaţa. Singura fată a lui Jack Eastman era studentă în anul doi la Columbia University din New York.

*

Taxiul galben făcu un slalom prin mulţimea de Rollsuri şi Cadillacuri care, ca în fiecare noapte, blocau intrarea în Studio 54. Un portar în uniformă cu galoane se grăbi s-o întîmpine pe tînăra care cobora din maşină şi o conduse printre nenumăraţii curioşi înghesuiţi pe trotuar, dornici să vadă unele dintre celebrităţile care frecventau cea mai în vogă discotecă din New York. Tremurînd încă din pricina momentelor încordate pe care le petrecuse cu fraţii săi în depozitul unde se afla bomba, Leila Dajani ezită înainte de a se abandona plăcerii. Douăsprezece proiectoare incendiau într-un şuvoi de lumini halucinante o pădure de pete strălucitoare care se învîrteau pe tavan ca nişte titirezuri incandescente. Izbucnind în ritmul frenetic al difu-

zoarelor, fîşiile de lumină stroboscopică păreau nişte fulgere pe tapiseria stacojie de pe pereţi. Leila făcu cîţiva paşi spre ringul de dans fosforescent unde vedetele protipendadei newyorkeze şi internaţionale se contorsionau într-o veritabilă dezlănţuire de acrobaţii ritmice. Trimise pe furiş o bezea către bruna Bianca Jagger, ex-inspiratoarea grupului Rolling Stones, care se zbenguia în pantaloni scurţi de satin ce nu mai lăsau nici un secret acoperit, iar pe urmă lui Margaret Trudeau, neobosita fostă primă doamnă a Canadei, purtînd o bustieră mulată cu paiete şi pantaloni *corsaire* care-i cădeau pe ghetele albe brodate. Întinsă lasciv pe o canapea de catifea roşie, în mijlocul unui grup de tineri admiratori în smoching, frumoasa actriţă Marisa Berenson părea că se află în mijlocul curtenilor, de parcă ar fi fost într-o scenă din *Barry Lyndon*. Ceva mai departe, dar la fel de strălucitoare, îmbrăcată într-o rochie dreaptă aur-pal şi cu o bluză căzăcească de mătase gri pe care cădeau şiraguri de perle de aur şi argint, Jackie Onassis dansa cu celebrul agent literar californian Swifty Lazar. Într-un colţ, un bărbat semănînd cu un Buddha negru în pantaloni şi jachetă de piele, cu mîinile prinse printr-un lănţişor de argint de o centură care îi strîngea fesele, cu chipul cuprins de beatitudinea extazului interior, se legăna într-un dans solitar.

Leilei îi trebuiră mai mult de zece minute pentru a-şi croi drum printre mîinile şi privirile care încercau să o atragă spre o sofa, un fotoliu sau unul dintre scăunelele din jurul ringului. Cînd zări, în sfîrşit, grupul pe care-l căuta, grăbi pasul şi se ghemui apoi lîngă un tînăr solid, al cărui păr des şi blond se revărsa peste gulerul unei cămăşi de mătase larg deschise.

– Michael, iubirea mea, murmură ea, te rog să mă ierţi că am ajuns atît de tîrziu.

Michael Laylord o strînse în braţe. Avea figura unui arhanghel, ochi albaştri şi trăsături de o regularitate aproape perfectă, care îi încadrau gura de o senzualitate delicată.

– Draga mea, ştii bine că te-aş ierta şi dacă m-ai omorî.

O trase cu blîndeţe spre pernele de pe canapea. O ţigară cu marijuana circula de la unul la altul. Michael o luă şi o puse între buzele Leilei. Tînăra trase un fum adînc, reţinîndu-l pînă aproape de pierderea suflului înainte de a expira încet pe nări. Michael tocmai se pregătea să treacă altcuiva ţigara cînd Leila i-o luă din mînă ca să mai tragă un fum. Apoi se lăsă pe spate, cu ochii închişi, invadată de euforia dulce a drogului. Cînd redeschise ochii, văzu deasupra ei chipul lui Michael care o privea cu tandreţe.

– Dansăm?

Pe ring, ea se aruncă în tumultul valurilor sonore, închizînd ochii pentru a se bucura pe de-a întregul de visul care o purta pe norii unei călătorii dincolo de timp şi spaţiu.

– Negrotei împuţit!

Urletul destrămă reveria. Buddha cel negru pe care-l remarcase la intrare tocmai se prăbuşise pe podea, cu chipul însîngerat şi strîmbîndu-şi gura de durere. Agresorul, un tînăr într-un costum de satin alb cu paiete şi cu ochii injectaţi de alcool, avu timp să-i expedieze un ultim picior în stomac înainte ca doi servitori în haine de mătase să poată interveni.

Leila se cutremură.

– Ce oroare! spuse ea cu un geamăt, grăbindu-se către nefericitul în jurul căruia mulţimea indiferentă a dansatorilor continua să se învîrtă.

Michael o trase încet de mînă ca să o ducă înapoi la masa lor. Tînăra femeie tremura de dezgust şi de revoltă.

– În ce lume hidoasă trăim, Michael? murmură ea întrebător.

Ochii îi străluceau. Avea un aer distant, ostil. *Oare noua iarbă venită din Columbia este prea tare?* se întrebă Michael. Îi şterse sudoarea de pe frunte şi îi zîmbi. Dar îşi dădu seama că era absentă.

– E o lume unde cei săraci şi slabi n-au ce să caute, nu-i aşa, Michael? Ei n-au la ce să aştepte. Dreptate, respect, egalitate?

Aş! Şuturi în burtă, da! Cu condiţia să nu încerce ei singuri să le obţină. Iar pentru asta nu există decît o metodă: violenţa.

Pronunţase aceste cuvinte cu o vehemenţă care îl ului pe Michael.

– Nu există numai violenţă, Linda.

Nu o cunoştea decît sub identitatea falsă.

– Mai sînt şi alte căi.

– Pentru cei slabi şi oprimaţi, nu.

Ridică mîna spre dansatorii din ring.

– Ei înţeleg întotdeauna abia cînd e prea tîrziu. Nu-i interesează decît corpul lor, plăcerile lor, banii lor. Cît despre săraci, apatrizi şi spoliaţi – asta nu-i priveşte. Atîta timp cît violenţa nu izbucneşte, lumea rămîne surdă.

– Tu chiar crezi ce spui, Linda?

– Bineînţeles!

Vocea i se domoli, deveni şoptită.

– În Coranul nostru există un dicton, un dicton teribil, dar al cărui înţeles e foarte bine exprimat: „Dacă Dumnezeu ar trebui să-i pedepsească pe oameni după greşelile pe care le fac, n-ar mai lăsa pe nimeni pe pămînt".

– Coranul tău? Credeam că eşti creştină, Linda.

Linda se încordă.

– Ştii bine ce vreau să spun, bîigui ea. Coranul e arab, nu?

Cineva aprinse o nouă ţigară cu marijuana şi i-o întinse lui Michael. El refuză.

– Să mergem acasă!

Leila îi ţinu chipul iubitului ei între mîini şi îi mîngîie tîmplele. Rămase aşa cîteva secunde, ca să se uite la el.

– Da, Michael, să mergem!

În timp ce-şi croiau drum spre ieşire, fură abordaţi de un omuleţ îmbrăcat într-un costum de catifea mov.

– Linda, draga mea. Eşti absolut diviiină!

Leila recunoscu figura buhăită, puţin churchilliană, a scriitorului Truman Capote.

– Vino să te prezint tuturor fermecătorilor mei prieteni!

Capote o atrase pe tînăra femeie spre areopagul de ducese italiene care stăteau tolănite în jurul lui.

– Principesa dă poimîine un prînz în cinstea mea, anunţă el încîntat, arătînd spre o creatură îmbrăcată într-un poncho de dantelă neagră, al cărei chip probabil că prilejuise de mai multe ori fapte de vitejie chirurgilor din cele două Americi. Trebuie neapărat să vii şi tu.

Îşi fixă privirea strălucitoare asupra lui Michael.

– Şi, mai ales, nu uita să-l aduci şi pe acest tînăr răpitor.

Capote se plecă spre Leila.

– O să fie acolo toată lumea. Gianni[1] vine special de la Torino pentru mine.

Vocea i se schimbă într-un murmur conspirativ:

– O să vină chiar şi Teddy[2] de la Washington. Nu e minunat?

Împărţind sărutări şi promisiuni, Leila reuşi într-un tîrziu să scape. Peste zgomotul asurzitor al muzicii, desluşi vocea scriitorului care striga:

– Nu uitaţi, dragii mei: miercuri la prînz. O să fie acolo toată lumea.

*

La douăzeci de minute după ce preşedintele le solicitase ajutorul, primii trei experţi în materie de psihologie antiteroristă sosiră la Casa Albă. Doctorul John Turner, un vlăjgan slab şi trist de un metru nouăzeci, conducea divizia care se ocupa de cazurile de tulburare psihică în cadrul C.I.A.-ului. Cît despre doctorul Bernie Tamarkin, în vîrstă de patruzeci şi opt de ani, ai cărui ochi umflaţi de somn şi al cărui aer de heruvim obosit nu corespundeau deloc imaginii de maestru al medicinei, acesta era

[1] Gianni Agnelli, preşedintele firmei Fiat (n.a.).

[2] Teddy Kennedy (n.a.).

unul dintre marii psihiatri din Washington şi un eminent specialist în psihologia teroriştilor. Lisa Dyson era o tînără brunetă căreia machiajul destul de pronunţat, pantalonii mulaţi şi pantofii cu toc înalt îi dădeau o anumită alură disco, oarecum nepotrivită pentru locul unde se afla. Responsabilă cu problemele libiene în cadrul direcţiei C.I.A.-ului, femeia petrecuse trei ani în Libia la începutul anilor '70, ca al doilea consilier în cadrul Ambasadei Statelor Unite. Dintre toţi funcţionarii guvernamentali pe care această criză era pe cale să-i mobilizeze, era singura care îl întîlnise personal pe Gaddafi. Colonelul libian o remarcase într-o zi, la o recepţie. Făcînd uz de farmec, la care tînăra americancă nu rămăsese insensibilă, o invitase să bea un pahar de suc de portocale, înainte de a-i consacra o jumătate de oră de întrevedere între patru ochi.

Generalul Eastman îşi introduse musafirii în biroul lui, unde se aflau deja expertul antiterorist al Departamentului de Stat, colegul său de la C.I.A. şi alţi cîţiva responsabili. Îi puse la curent pe scurt cu situaţia, o situaţie care, prin oroarea ei, făcu să dispară imediat orice urmă de somn de pe chipul doctorului Tamarkin. Imediat după ce expunerea luă sfîrşit, Lisa Dyson îşi scoase din servieta-diplomat un volumaş de optsprezece pagini cu coperte albe şi însemnate cu sigiliul albastru deschis al C.I.A.-ului şi cu ştampila CONFIDENŢIAL, intitulat: *Studiu al personalităţii şi comportamentului politic – Mu'ammar al Gaddafi*.

Acest studiu făcea parte dintr-un program secret, iniţiat de C.I.A. pe la sfîrşitul anilor '50. Scopul lui era aplicarea metodelor psihiatriei în folosul studierii personalităţii şi caracterului unor lideri internaţionali în cele mai intime amănunte, astfel încît să se poată prevedea cît mai sigur cu putinţă reacţiile lor în situaţii de criză. Castro, Nasser, Charles de Gaulle, Hruşciov, Brejnev, Mao-Tzedun, şahul, Khomeiny, cu toţii trecuseră pe sub microscopul analiştilor de la C.I.A. Anumite elemente din profilul lui Castro şi Hruşciov îi dăduseră

un ajutor decisiv lui John Kennedy în conducerea negocierilor cu cei doi în timpul crizei rachetelor din Cuba. Fiecare profil era rodul unui efort financiar şi tehnic remarcabil. Fuseseră examinate toate lucrurile care aveau legătură cu subiectul: ce anume îi influenţase viaţa, care fuseseră şocurile cele mai importante pe care le resimţise, cum le făcuse faţă şi dacă folosise anumite procedee caracteristice de apărare. Agenţii puteau cutreiera prin toată lumea pentru a stabili un singur fapt precis, pentru a explora o singură faţetă a caracterului unui om. Se pornea în căutarea foştilor camarazi de regiment pentru a se afla dacă X sau Y se masturba, dacă bea, dacă îşi condimenta mîncarea, dacă mergea la biserică şi cum reacţiona în momentele de stres. Suferea de complexul lui Oedip? Îi plăceau băieţii? Fetele? Şi băieţii, şi fetele? Se încerca urmărirea evoluţiei lui sexuale, aflarea mărimii penisului, a oricăror tendinţe spre sadism sau masochism... Odată, un agent al C.I.A.-ului fusese trimis clandestin în Cuba doar ca să interogheze o prostituată cu care Castro avusese relaţii pe cînd era student.

Eastman contemplă pe coperta volumaşului portretul omului care ameninţa să-i masacreze fiica împreună cu alte zece milioane de americani. O figură uscăţivă, încordată, neliniştită. Fu cuprins de un tremur. Nu avea nevoie de experţi ca să-şi dea seama că acest om era un fanatic. Părul negru ca smoala, dinţii de carnivor gata să muşte şi privirea neliniştitoare care îl fixa îi fură de-ajuns. Eastman închise ochii o fracţiune de secundă. Apoi îşi reveni.

– În regulă, domnişoară Dyson, spuse el pe un ton părintesc, vă ascultăm. N-ar fi rău dacă aţi începe rezumîndu-ne într-o singură frază conţinutul raportului dumneavoastră.

Lisa Dyson reflectă un moment, în căutarea unei formule care să poată cuprinde cele optsprezece pagini pe care le ştia pe dinafară.

– Ceea ce demonstrează studiul meu, spuse ea, este că acest Gaddafi este şiret ca o vulpe a deşertului şi de două ori mai periculos.

*

Luminile zgîrie-norilor din New York semănau cu nişte ochi strălucitori care vegheau asupra unui oraş fantomă. Înecată într-o ceaţă lăptoasă, Times Square era pustie. Stînd la pîndă sub streaşina unui magazin şi tremurînd de frig, două prostituate cu coapsele dezgolite de vînt încercau să-i agaţe pe rarii trecători întîrziaţi, care străbăteau intersecţia dintre Broadway şi 43rd Street. Trei străzi mai încolo, proxenetul lor se întindea în moliciunea cearşafurilor de satin aurit din apartamentul său luminat discret. Era un negru solid de vreo patruzeci de ani, cu o bărbuţă tunsă cu grijă. Purta o căciulă de castor alb înfundată pe cap şi ochelari mari negri, deşi încăperea era slab luminată. Învelit într-o *djellaba* de mătase albă, îşi mişca trupul lung şi musculos în ritmul incantaţiilor Donnei Summer care ţîşneau din boxele liniei sale stereo.

Enrico Diaz se întoarse către fata întinsă lîngă el. Era a treia şi cea mai recentă achiziţie a sa. Apucă pandantivul care-i atîrna la gît de un lănţişor de aur. Această bijuterie care reprezenta organul sexual bărbătesc îi folosea să ascundă cîteva grame din cel mai bun drog columbian. Era pe punctul de a-i oferi din acest nectar şi frumuseţii de lîngă el, ca supliment la îmbrăţişări şi la promisiunea de a o lua de soţie, cînd sună telefonul. Expresia agasată întipărită pe figură se transformă în autentică iritare cînd auzi o voce spunîndu-i:

– Sînt Eddie. Trebuie să te văd imediat.

Cincisprezece minute mai tîrziu, Lincolnul roz al negrului, care arăta ca o îngheţată pe roţi, opri la intersecţia dintre Broadway şi 46th Street doar atît cît să-i permită să se urce individului care îi telefonase. Negrul aruncă o privire dispreţuitoare spre

pasagerul care îşi ridicase gulerul pardesiului pentru a-şi ascunde faţa. În acelaşi timp, zeci de bărbaţi şi de femei erau abordaţi la fel ca el în baruri, restaurante, la colţuri de stradă sau în apartamente din toate cartierele New York-ului. Enrico Diaz era unul dintre informatorii F.B.I.-ului. Datora această cinste ghinionului de a fi fost arestat într-o seară, pe cînd transporta cu maşina doisprezece săculeţi cu heroină. Enrico Diaz nici măcar nu consuma asemenea prafuri. Era un gentleman. Drogul îi era destinat uneia dintre femeile lui. Afacerea se soldase cu un tîrg: în schimbul a opt pînă la cincisprezece ani de vacanţă la penitenciarul din Atlanta, Enrico acceptase să „trăncănească" din cînd în cînd cu F.B.I.-ul. În afara ocupaţiei de proxenet, acest fiu al unei negrese şi al unui portorican era, de asemenea, unul dintre principalii membri ai mişcării clandestine de eliberare a statului Puerto Rico, structură faţă de care F.B.I.-ul manifesta un viu interes.

– E-o chestie nasoală, Rico, îi explică bărbatul care tocmai se aşezase lîngă el.

– La voi, toate chestiile sînt nasoale, mormăi Rico, conducînd maşina.

– Căutăm nişte arabi, Rico.

– Arabii nu le capsează pe fetele mele. Sînt prea bogaţi pentru asta.

– Nu soiul ăsta de arabi, Rico. D-ăia care aruncă oameni în aer. Ca amicii tăi din F.A.L.N.

Rico îi aruncă o privire circumspectă poliţistului. Acesta reluă:

– Trebuie să-mi spui tot ce ştii despre arabi, Rico. Arabi care caută arme, hîrtii, o ascunzătoare, orice.

Rico clătină din cap, strîmbîndu-se.

– N-am auzit nimic, omule.

– Va trebui să te informezi, Rico.

Negrul bombăni încet. Tot disconfortul dublei sale vieţi se exprima în aceste bolboroseli. Însă viaţa e un tîrg: dai şi primeşti. Dacă tipul voia ceva, trebuia să dea.

– Auzi, poliţaiule, spuse el cu vocea calină pe care o păstra pentru ocazii deosebite, una din fetele mele e la zdup la Secţia 18.

– Ce-a făcut?

– Ei! Un tip n-a vrut să plătească şi atunci l-a...

– Şi o să încaseze cinci ani pentru tentativă de omor, da?

Gura lui Rico se deschise într-o strâmbătură enormă.

– Exact, omule.

– Opreşte aici! ordonă agentul federal, arătînd spre bordura trotuarului. Chestia e nasoală, Rico! Nasoală rău! Îmi găseşti ce-mi trebuie despre arabi şi-ţi recuperez puicuţa.

Rico se uită după poliţistul care dispărea pe Broadway. Nu putea să nu se gîndească la fata care-l aştepta pe sofaua acoperită cu satin aurit, la picioarele ei lungi şi musculoase, la buzele atît de dulci şi la limba atît de dibace. Tocmai începuse să o pregătească pentru rafinamentele noii ei vocaţii.

Suspină îndelung şi porni maşina. Cu toate acestea, Lincolnul lui nu se îndreptă spre apartamentul cu sofaua moale din 43rd Street, ci spre cartierele rău famate de la marginea Manhattan-ului.

*

De un sfert de oră, oamenii reuniţi în biroul lui Jack Eastman descopereau cu o atenţie pasionată portretul şefului de stat care ameninţa să distrugă New York-ul. Lisa Dyson nu omisese nici un amănunt, iar raportul ei cuprindea toate faţetele vieţii lui Gaddafi: copilăria solitară şi austeră în deşertul unde păzea turmele tatălui său, şocul brutal pe care i-l provocase îndepărtarea de cortul familial pentru a merge la şcoală, modul cum el, beduinul ignorant, fusese dispreţuit şi umilit fiindcă era atît de sărac încît trebuia să doarmă pe jos într-o moschee şi să parcurgă douăzeci de kilometri pe jos în fiecare vineri ca să se întoarcă la cortul părinţilor.

C.I.A.-ul îi găsise colegii de cameră din şcoala militară unde începuseră să-i încolţească ambiţiile politice. Descrierea pe care i-o făcuseră lui Gaddafi adolescent n-avea nici o legătură cu imaginea tradiţională a tînărului oriental, petrecăreţ prin vocaţie. Dimpotrivă, era portretul unui puritan sălbatic, care făcuse jurămînt de castitate pînă în ziua cînd va fi reuşit să-l răstoarne pe regele Idris al Libiei şi care refuza alcoolul şi tutunul, implorîndu-şi camarazii că-i urmeze exemplul. Chiar şi astăzi se înfuria cumplit cînd afla că primul-ministru său avea o aventură cu vreuna dintre stewardesele libaneze ale companiei aeriene libiene sau cu vreo animatoare din *la dolce vita* romană.

Raportul descria lovitura de stat pregătită cu grijă, care îl aşezase, pe 1 septembrie 1969, la douăzeci şi şapte de ani, în fruntea unei ţări care avea venituri petroliere de două miliarde de dolari pe an şi amintea numele de cod simbolic pe care şi-l alesese deja pentru puci: *El Kuds* – Ierusalim. Acest nume sublinia concepţia extremistă şi xenofobă a Islamului, pe care i-o impusese poporului său cu ani de zile înainte de intrarea în scenă a ayatolahului de la Teheran: revenirea la *sharia*, legea Coranului, care prevedea tăierea mîinii în cazul hoţilor, omorîrea prin lapidare a femeilor adulterine, condamnarea la biciuire a beţivilor, transformarea bisericilor din Libia în moschei, interzicerea prin decret a învăţării limbii engleze, obligaţia ca toate documentele oficiale să fie redactate în arabă, scoaterea în afara legii a caselor de toleranţă şi a alcoolului. Conducînd raziile cu pistolul în mînă, le dăduse exemplu de felul în care să procedeze poliţiştilor însărcinaţi cu închiderea barurilor de noapte din Tripoli. El însuşi le somase pe dansatoarele goale să se îmbrace, în vreme ce trăgea cu plăcere în sticle ca un poliţist de pe vremea prohibiţiei. Iniţiase şi el o revoluţie culturală care scosese în stradă mulţimi de analfabeţi care dăduseră foc operelor nelegiuite ale autorilor occidentali – Sartre, Baudelaire, Graham Greene, Henry James şi atîţia alţii. Urmaseră percheziţiile în locuinţe particulare în căutare de whisky, descinderile în barăcile muncitorilor de pe platformele petroliere pentru a smulge de pe

pereți afișele cu femei goale decupate din *Playboy*. Ce-i drept, pe lîngă el, Khomeiny aproape că părea un liberal.

Raportul analiza meandrele ciudate ale obiceiurilor sale, retragerile solitare în deșert, izbucnirile mînioase subite, cursele din sat în sat, galopînd pe un armăsar arab și cu *djellaba* albă fluturînd în vînt. Pasajele cele mai neliniștitoare ale documentului se refereau la lunga istorie a actelor teroriste de care se bănuia că era direct sau indirect răspunzător: masacrele de la Lod, München și Roma, asasinarea ambasadorului american la Khartoum, tentativa de torpilare a vasului *Queen Elizabeth II* care transporta cinci sute nouăzeci de pasageri evrei spre Israel, eforturile repetate de a-l lichida pe Sadat și de a ridica tribunile saudite împotriva regimului de la Riad, modul în care introdusese milioane de dolari în Libia pentru a întreține flacăra războiului civil și risipise alte milioane pentru a-l ajuta pe ayatolahul Khomeiny să-l răstoarne pe șah.

– Mu'ammar al Gaddafi este, în esență, un singuratic, un om fără prieteni și fără sfătuitori, afirmă Lisa Dyson. În toate ocaziile, reacția la o situație inedită a fost să se ascundă în spatele principiilor unei credințe militante. A descoperit atît de des că intransigența dă roade, încît se va arăta fatalmente intransigent și în cazul unei demonstrații de forță.

Își drese vocea și își dădu la o parte o șuviță de pe frunte.

– Dar, mai presus de orice, agenția e convinsă că, în cazul unei crize majore, va fi complet pregătit să joace rolul unui martir, lăsîndu-se îngropat în ruinele propriei case dacă va fi împiedicat să conducă jocul. Îi place să pară imprevizibil, iar tactica lui preferată pare a fi să lovească acolo unde inamicul este mai slab.

– Sfinte Dumnezeule, gemu Eastman, cu New York-ul știu că nu s-a înșelat!

Lisa Dyson conchise, închizînd volumașul:

– Acesta este Mu'ammar al Gaddafi.

Expertul antiterorist al Departamentului de Stat nu se putu abține:

– De fapt, e vorba de un Adolf Hitler în haine arăbeşti! Un mistic mai neliniştitor chiar şi decît Khomeiny!

– Vrea să ne dea înapoi cu o mie de ani, îi întări spusele colegul de la C.I.A.

– În orice caz, aşa arată personajul cu care avem de-a face, îi întrerupse Eastman, iar rolul dumneavoastră al tuturor este să-l sfătuiţi pe preşedinte cum e mai bine să discute cu el.

Doctorul Tamarkin se ridicase şi măsura biroul în lung şi-n lat, frecîndu-şi nervos bărbia. Toţi aşteptau cu interes diagnosticul celebrului psihiatru.

– Ne aflăm în faţa unui om deosebit de periculos, mărturisi el grav, un om însetat de răzbunare. Răzbunare pentru el însuşi, pentru poporul lui, pentru toţi arabii. Povestea cu condamnarea propriei familii să trăiască în cort pînă cînd toţi libienii vor avea o casă? O glumă! De fapt, în felul ăsta şi-a pedepsit tatăl fiindcă l-a alungat din trib şi l-a trimis la şcoala aceea unde s-a simţit umilit.

– Cred că impactul deşertului ne oferă o explicaţie hotărîtoare, interveni cu fermitate doctorul Turner, slăbănogul înalt care conducea clinica de psihiatrie a C.I.A.-ului. Singurătatea pustiului a produs întotdeauna exaltaţi fiindcă acolo, în mijlocul nisipurilor, n-ai pe nimeni, nici o fiinţă omenească în faţa căreia să-ţi deschizi sufletul. În deşert, singurul dialog posibil este cel cu Dumnezeu. Poate că aici se află cheia prin care putem ajunge la acest om: Dumnezeu şi Coranul.

– Poate, spuse Tamarkin, continuînd să se plimbe de colo-colo.

Faima sa de negociator se trăgea în mare parte din abilitatea cu care se servise odată de un specialist în Coran pentru a convinge un grup de musulmani negri din Washington să-şi elibereze ostaticii.

– Da, e posibil, dar mă îndoiesc. Omul ăsta se crede Dumnezeu. Poftim, povestea în care se deghizează în cerşetor şi merge la spital să-l roage pe un medic să vină să-i salveze tatăl muribund... Cînd medicul îi spune să-i dea tatălui său o aspirină, îşi aruncă hainele în care se deghizase şi-l alungă din ţară. E

vorba despre ATOTPUTERNICIE. Se crede Dumnezeu. Sau sabia răzbunătoare a lui Dumnezeu, ceea ce e şi mai rău.

– Totuşi, continuu să cred că religia este arma noastră cea mai bună ca să negociem cu el, insistă psihiatrul de la C.I.A.

Doctorul Tamarkin se opri din mers.

– N-aş zice. Nu se negociază cu Dumnezeu. Nu putem fi siguri că se va lăsa manipulat prin intermediul religiei. Îşi va da seama ce intenţii avem şi se va simţi ofensat.

Încă de la începutul crizei, pe Eastman îl obsedase fără încetare o întrebare. Pus în faţa ororii ameninţătoare, să o formuleze însemna oarecum să încerce să se calmeze. Îl privi pe psihiatrul durduliu, care era socotit un adevărat oracol de către specialiştii în terorism. Adresă întrebarea cu precauţie:

– Ar fi o nebunie să ne închipuim că totul e doar o cacealma?

– Curată nebunie!

Eastman fu şocat de virulenţa cu care îi răspunsese medicul.

– Să nu vă îndoiţi nici o clipă: acest fanatic chiar e gata să-şi ducă ameninţarea la îndeplinire şi să apese pe buton! Va apăsa în mod sigur pe buton, fie şi numai pentru a vă demonstra că e în stare.

– Să ne întoarcem un minut la deşert, propuse psihiatrul C.I.A.-ului. Goliciunea şi austeritatea vieţii în deşert i-au condiţionat întotdeauna pe oameni în acelaşi fel: viaţa se reduce la cîteva elemente simple, fundamentale. Gaddafi va merge drept la ţintă ca un beduin care se îndreaptă spre puţ. Noi credem că beduinii sînt şmecheri şi perfizi. Eroare! Sînt direcţi şi, cînd tratezi cu ei, trebuie să joci cu cărţile pe faţă.

– Mai e ceva în legătură cu influenţa deşertului şi asta mă înspăimîntă, adăugă doctorul Tamarkin. N-avem voie să sperăm că-l vom îndupleca pe acest om încercînd să-i trezim simpatia pentru New York sau pentru locuitorii săi.

Pe Eastman îl trecu un fior.

– Tocmai NewYork-ul constituie interesul său real! Nu dă doi bani pe coloniile israeliene din Cisiordania. New York-ul e

cel pe care vrea să-l nimicească. Sodoma şi Gomora. Banii. Puterea. Bogăţia. Corupţia. Materialismul. New York-ul este ceea ce îi stîrneşte cea mai mare scîrbă. New York-ul este coşmarul lui şi se teme că, într-o zi, va strica civilizaţia simplă şi austeră în care crede. În adîncul sufletului, împotriva a ceea ce reprezintă New York-ul a plecat la luptă. New York-ul este cel pe care vrea să-l distrugă!

*

Ţîrîitul unei sonerii de alarmă răsună deodată în sala de transmisiuni din subsolul Casei Albe. Ecranele de control se stinseră o fracţiune de secundă înainte de a trimite un semnal luminos care anunţa o noutate de ultimă oră. Responsabilul centrului apăsă pe trei butoane roşii de pe pupitrul din faţa lui, în timp ce Eastman năvălea în sală.

– Domnule general, distrugătorul *Allan* l-a găsit pe Gaddafi.

Eastman puse mîna pe telefonul secret care lega sala de Centrul Naţional de Comandă al Pentagonului.

– Unde e?

– Într-o vilă de pe malul mării, foarte aproape de Tripoli, răspunse triumfător amiralul care comanda centrul Pentagonului. Nava noastră i-a identificat vocea interceptîndu-i o convorbire telefonică în urmă cu o jumătate de oră, putînd să localizeze şi punctul de unde a vorbit. C.I.A.-ul tocmai a confirmat că este vorba de unul dintre cartierele generale ale teroriştilor.

– Bravo!

– Adineauri l-am prins prin radio pe amiralul Moore de la Flota a VI-a, continuă amiralul, înfierbîntîndu-se. În treizeci de secunde pot trimite înspre vilă o rachetă de trei kilotone.

Eastman nu era cunoscut pentru ieşirile necontrolate sau violenţa de limbaj, dar de data asta explodă:

– Spune-le să nu facă tîmpenii! urlă el pradă furiei. Deocamdată preşedintele a interzis cu stricteţe orice acţiune militară. Faceţi cum ştiţi şi anunţaţi imediat toată flota!

Consilierul pentru problemele de securitate naţională căzu brusc pe gînduri. Oare trebuia să-l trezească pe preşedinte? La rugămintea lui insistentă, acesta plecase să se odihnească vreo cîteva ore. *Nu*, îşi spuse, *mai bine îl las să doarmă. Mîine o să aibă nevoie de forţe proaspete.*

– Comunicaţi bazei Andrews să trimită imediat un avion *Catastrophe* deasupra Libiei!

Avioanele *Catastrophe* erau cele trei Boeing-uri 747 tixite cu material electronic de transmisie ultraperfecţionat. Puteau sta în aer şaptezeci de ore şi aveau menirea de a-i oferi preşedintelui un post de comandă aerian în caz de război nuclear.

– Vreau să-mi instalaţi urgent o legătură telefonică specială cu Tripoli.

Eastman făcu o pauză. Transpirase. Se întoarse către responsabilul care stătea în apropierea lui.

– Comunică la Departamentul de Stat să i se dea ordin însărcinatului nostru cu afacerile externe să se ducă imediat la vilă. Să i se spună că...

Eastman chibzui, alegîndu-şi cu grijă cuvintele.

– Să i se spună să-l informeze pe colonelul Gaddafi că preşedintele Statelor Unite îi solicită privilegiul de a avea o convorbire cu dînsul.

*

Zgomotul sec al uşii de la intrare care se închisese o trezise din somn pe soţia generalului Eastman. Acelaşi zgomot auzindu-se în noapte marcase cei douăzeci şi şapte de ani de viaţă conjugală ai lui Sally Eastman. Îl auzise în bazele aeriene din Colorado, din Franţa, Germania şi din Okinawa, de îndată ce soţul ei era convocat de urgenţă... La Bruxelles, cu ocazia activităţilor desfăşurate în cadrul N.A.T.O... Aici la Washington, cînd soţul ei fusese mutat la Pentagon... Iar acum, la Casa Albă.

Ascultă în întuneric paşii care îşi urmau drumul obişnuit spre bucătărie pentru un pahar cu lapte, apoi urcarea încetă a

scării de lemn din eleganta lor casă, aflată într-una dintre suburbiile Washington-ului. Aprinse lumina abia cînd uşa camerei se deschise. Anii îi dăduseră lui Sally Eastman capacitatea infailibilă de a descifra pe trăsăturile soţului ei gravitatea crizelor care îl reţineau nopţi întregi. Văzîndu-l că intră împleticindu-se de oboseală, se ridică neliniştită.

– Cît e ceasul?

– E 4.00.

Eastman se prăbuşi pe pat. Răspunsese gîndindu-se că nu-i mai rămîneau nici măcar două ore de somn.

– Ce se întîmplă? Pari întors pe dos.

Îi vorbise blînd, fără urmă de reproş. Eastman se frecă la ochi şi clătină de cîteva ori din cap, ca pentru a alunga oboseala care-i pusese stăpînire pe creier. Pe noptieră zări fotografia care-l înfăţişa lîngă soţia lui şi ţinînd-o în braţe cu mîndrie pe fiica lor Cathy, care atunci abia se născuse.

– E cumplit, Sal, zise el fără vlagă.

Se gîndea la instrucţiunile preşedintelui. De cîte ori, cu ocazia cîtor crize, nu dusese Jack Eastman cu el greutatea zdrobitoare a secretelor de stat? Şi chiar şi de data asta, oricît de strivit de deznădejde ar fi fost la ideea sorţii copilului său, n-ar fi încălcat principiul fundamental al unei vieţi întregi trăite sub semnul disciplinei. Numai că astăzi preşedintele schimbase regulile jocului. El nu le ceruse colaboratorilor săi discreţie absolută, ci îi copleşise cu o povară şi mai grea, dîndu-le voie să împartă secretele cu soţiile.

– O să-ţi explic, Sal. Am acest drept. Dar nici tu, nici eu n-o să putem să repetăm nimănui, oricine ar fi, ceea ce o să-ţi spun.

Începu să povestească. Scrisoarea, Gaddafi, ultimatumul, şantajul înspăimîntător. Totul. Apoi îi luă mîna soţiei şi, închizînd ochii, o strînse din toate puterile. Cînd îi redeschise, observă expresia de groază care îi deforma chipul. O văzu ducîndu-şi mîinile la cap şi o auzi scoţînd un strigăt.

– Cathy!

Sally Eastman se ridică şi se repezi la telefonul de pe comodă.

– Sal, n-ai voie!

O oprise şi o ţinea strîns pe după umeri.

– Dă-mi voie să-ţi explic, îi spuse el, luînd-o în braţe.

Nu-i mai vedea chipul. Vorbea în gol, cu obrazul ascuns în părul ei şi cu privirea întoarsă către rama de argint de pe noptieră.

– Sal, n-avem dreptul s-o prevenim pe Cathy. Ar însemna să trădăm, iar consecinţele unei asemenea trădări ar putea fi incalculabile. New York-ul ar putea fi nimicit în întregime.

Ea se desprinse din strînsoare.

– Tu chiar ai înnebunit? îi aruncă ea, cu ochii scînteind de furie. E vorba de copilul nostru. Singurul şi nepreţuitul nostru copil, pe care tu îl condamni la moarte în numele nu ştiu cărei obligaţii de a păstra secretul.

Îl prinse de reverele hainei şi îl scutură violent.

– Jack, asta e crimă!

Privi chipul îndurerat din faţa ei şi, cuprinsă brusc de milă, încercă un argument care l-ar fi putut zdruncina.

– Ascultă, crezi că dacă fiică-sa aia roşcată ar fi fost la New York, preşedintele tău n-ar fi chemat-o imediat aici?

Jack se gîndi la fetiţa care se ţinea tot timpul scai de tatăl ei. Clătină din cap şi căută cuvinte simple, ca să încerce s-o facă să judece.

– Linişteşte-te, Sal, draga mea. Ştii foarte bine că şi pentru mine este îngrozitor şi că sînt sfîrşit. Tu şi Cathy sînteţi toată viaţa mea. Însă împrejurările sînt atît de grele, încît cea mai mică indiscreţie poate declanşa o catastrofă de neînchipuit. Gaddafi a scris limpede că, la primul semn de evacuare a New York-ului, va face să explodeze bomba.

Ea ridică din umeri.

– Ei hai, Jack, doar nu crezi că plecarea unui copil o să declanşeze evacuarea unui oraş întreg. Cathy e discreţia întruchipată. Nu trebuie decît să-i explici chiar tu situaţia. Îţi jur că ar

prefera să se lase tăiată în bucăţele decît să repete unul dintre cuvintele pe care i le vei fi spus.

Eastman se simţi dezarmat de convingerea cu care vorbea.

– Draga mea Sal, cum poţi să crezi aşa ceva? Cathy o să-şi previnâ automat, fireşte că în cel mai mare secret, prietenul sau cea mai bună prietenă. Sau pe amîndoi! Orice copil din orice familie ar face la fel. E normal. Şi, din vorbă-n vorbă, o să ne trezim că mii de locuitori or s-o ia la fugă. În concluzie, o să salvăm o viaţă şi, în schimb, o să provocăm moartea a zece milioane de oameni.

– Am o idee, Jack. Să inventăm un pretext oarecare şi s-o rugăm să vină să stea cu noi patruzeci şi opt de ore. Pur şi simplu.

Eastman se întoarse brusc. Nu înţelegea. Dragostea de mamă o orbea. *Oare cum aş putea să accept...* Era greu de formulat ce voia să spună. Era ceva care-i venea din adîncul conştiinţei, ceva oarecum abstract, dar pe care îl simţea profund.

– Sally, spuse el în cele din urmă, mi-ar fi imposibil să...

Avu o ezitare.

–... să trăiesc ştiind că am salvat-o pe Cathy... şi că toţi ceilalţi au murit.

Ea rămase tăcută cîteva clipe, cu ochii în lacrimi, privindu-şi soţul.

– Jack, ce monstru zace în tine? Ne condamni copilul în numele principiilor TALE, al carierei TALE, al preşedintelui TĂU şi al conştiinţei TALE. Însă mie conştiinţa mea de mamă îmi dictează un singur lucru: să-mi salvez fiica.

*

De cealaltă parte a Oceanului Atlantic, trecuse puţin de ora 10.00 dimineaţa în acea zi de luni, 14 decembrie, cînd un Peugeot 304 negru parcă într-un loc rezervat, în faţa uneia dintre casele de cărămidă care semăna cu toate celelalte din jur, de pe strada Van Speyck din Haga, capitala Olandei. După cîteva

minute, cel aflat la volan, un omuleţ vînjos de vreo şaizeci de ani, ai cărui obraji trandafirii îl făceau să arate ca un primar descris de Franz Hals, se instală la biroul său. Doctorul Henrick Jagerman scoase mai întîi din geantă un termos cu cafea fierbinte şi un măr cu care îşi începea întotdeauna ziua de lucru.

Jagerman era fiul unui fost muncitor ajuns inspector al închisorilor din Amsterdam. Încă de tînăr îşi însoţise tatăl în vizitele făcute deţinuţilor şi simţise o fascinaţie deosebită pentru psihologia criminalilor. Conducîndu-i pe turişti de-a lungul canalelor şi în muzeele oraşului natal pentru a-şi plăti studiile de medicină, devenise psihiatru specialist în criminologie. Acest olandez modest şi aparent neînsemnat era, de fapt, cea mai mare autoritate pe plan mondial în materie de psihologie a teroriştilor, un fel de „doctor terorism" unanim recunoscut de poliţiile din toată lumea. El fusese cel care rezolvase, prin metode originale şi nonviolente, cîteva dintre cele mai răsunătoare incidente cu luări de ostatici care se petrecuseră în Olanda pe la mijlocul anilor '70, mai cu seamă capturarea ambasadorului Franţei la Haga de către palestinieni, răpirea unui cor adus să cînte la slujba de Crăciun într-o închisoare şi atacarea a două trenuri de călători de către teroriştii moluci. Acest palmares prestigios îl îndemnase pe şeful statului american să-i lanseze, la sfatul experţilor săi, o invitaţie grabnică psihiatrului olandez.

Acesta nici nu-şi terminase bine de mîncat mărul cînd secretara lui dădu buzna în birou. Cu uimire, îl recunoscu în urma ei pe ambasadorul Statelor Unite. Diplomatul părea foarte grăbit. Fără să se mai aşeze, îl puse pe doctorul Jagerman la curent cu evenimentele şi îi transmise cererea preşedintelui. Îl informă că un avion cu reacţie din escadrila personală a reginei Olandei îl aştepta deja la Schiphol pentru a-l conduce la Aeroportul Charles de Gaulle din Paris, unde ar ajunge exact la timp pentru a prinde cursa Concorde a companiei Air France cu destinaţia Washington.

– Cu puţin noroc, spuse ambasadorul, aruncîndu-şi un ochi pe ceas, o să fiţi la Casa Albă în mai puţin de patru ore.

*

Sally Eastman asculta respiraţia regulată care venea de pe perna de lîngă ea. Înzestrat cu această capacitate de recuperare pe care şi-o pusese la punct de-a lungul întregii sale cariere militare, soţul ei dormea profund. Se dădu jos din pat pe furiş, ieşi din cameră în vîrful picioarelor şi coborî în vestibul. Ridică receptorul fără să facă zgomot. Primele trei cifre pe care le formă, 212, constituiau prefixul circumscripţiei telefonice principale a oraşului New York.

*

Leila Dajani deschise ochii. Lumina palidă a unei lămpi ce rămăsese aprinsă în camera de alături desena umbre pe pereţii încăperii în care stătea Michael şi unde plutea un miros de tămîie, marijuana şi sex. Îşi întoarse privirea spre limbile fosforescente ale unui ceas deşteptător, care străluceau pe noptieră. Era 6.15 dimineaţa.

Trebuie să plec, îşi spuse ea cuprinsă de toropeală. Atunci simţi pe piept braţul lui Michael, care dormea ţinînd-o prizonieră, şi se gîndi cu plăcere la orele de pasiune pe care le trăise în acest pat din care trebuia deja să se smulgă. De ce nimic nu putea fi pur şi simplu normal? Îşi aminti de o vorbă a lui Sartre: „Omul nu poate realiza nimic dacă nu înţelege mai întîi că nu trebuie să conteze decît pe el însuşi". Era singură în întuneric şi nu avea pe nimeni care să o silească să dea braţul la o parte, să iasă dintre cearşafuri, să se scoale şi să pornească pe drumul pe care şi-l alesese.

Îi luă mîna lui Michael şi o sărută cu tandreţe. Atingerea buzelor ei îl trezi pe tînăr. Se ghemui lîngă ea şi o strînse din nou.

– Hai să mai dormim, draga mea, murmură el pe jumătate adormit.

– Trebuie să plec, Michael.

Se aplecă deasupra chipului său, sărutîndu-i cu gingăşie pleoapele, nasul, urechile şi gura.

– De ce pleci aşa de repede? gemu el, trecîndu-şi o coapsă peste a ei.

– Trebuie.

El căută întrerupătorul veiozei. Valul de lumină îl orbi. Aureola părului său blond şi obrajii care purtau urmele somnului îi dădeau aerul unui îngeraş. Ea îl privi în linişte, cu ochii umezi de tristeţe. Chipul lui Michael îi părea şi mai luminos. Ar fi vrut să se arunce asupra lui, să-l înlănţuiască, să se topească în el. Îl iubea, îşi zise ea. Însă, deodată, o cascadă de imagini îi umbri fericirea acestei descoperiri... Tatăl ei, Kamal, garajul, bomba, dreptatea. Era prizonieră.

– Am o întîlnire de lucru, îi spuse ea în cele din urmă.

Făcu eforturi ca să vorbească în glumă, pentru a-şi da curaj.

– Vin cu tine.

Ea sări din pat.

– Nici vorbă!

Încercă să o reţină, dar ea scăpă şi începu să se îmbrace.

– Bine, spuse el resemnat, dar măcar hai să luăm masa împreună. Pînă la prînz termin fotografiile.

– Astăzi nu, dragul meu. Iau prînzul cu cei de la Saint-Laurent.

– Atunci, hai miercuri la prînz la Truman Capote!

Leila ezită înainte de a-şi aduna forţele ca să spună pe un ton detaşat:

– Asta da, Michael! Mergem la Truman Capote miercuri.

Termină să se îmbrace, îşi puse cerceii, îşi aranjă părul lung în coc şi se apropie drăgăstos de iubitul ei pentru a-l săruta pentru ultima oară. Se lipi strîns de el, înfigîndu-i în piept constelaţia de paiete negre şi aurii din corsaj.

– Nu te mişca, iubitule.

Se ridică din nou şi se îndreptă spre uşă. La jumătatea drumului se întoarse. Sprijinit într-un cot în mijlocul patului, cu părul răvăşit, Michael o privea. Duse un deget la buze şi îi trimise un sărut.

– Adio, Michael.

Se auzi uşa trîntindu-se. Leila plecase.

*

Urletul plîngăreţ al sirenei unei maşini de salvare sfîşie zorile cu acea muzică sinistră care constituie de obicei fondul sonor al străzilor din New York. Leila Dajani văzu vehiculul dispărînd în oaza de lumină roşiatică din Columbus Circle şi iuţi pasul spre hotel. Cîţiva sportivi matinali tropăiau deja pe zăpada care scîrţîia, în Central Park. Gunoierii aruncau cu zgomot sacii cu resturi în bene. Trecătorii cu chipuri adormite se grăbeau către gurile de metrou de pe 8th Street. Un portar burtos scosese la plimbare puii de caniş împodobiţi cu panglici ai unui locatar din imobilul său. Strada se trezea la viaţă. Cîteva maşini hurducăiau printre gurile de canalizare care aruncau norişori de abur deasupra asfaltului. Era 7.00 dimineaţa în acea zi de luni, 14 decembrie, în oraşul pe care Mu'ammar al Gaddafi voia să-l distrugă.

De la tristele zone periferice din Queens la zgîrie-norii rezidenţiali care dominau Central Park-ul, de la cochetele vile de lemn din Staten Island la ghetourile sordide ale negrilor şi portoricanilor din Harlem, de la zonele sordide din Bronx la străduţele pline de verdeaţă din Brooklyn Heights şi Greenwich Village, cele zece milioane de ostatici din cele cinci districte ale New York-ului se pregăteau pentru o nouă zi.

Expresie ultimă a eternei tendinţe a omului de a se aduna în comunităţi, metropola nebună şi fabuloasă căreia îi aparţineau aceştia era unică. New York-ul nu semăna cu nici un alt oraş de

pe glob. Era oraşul prin excelenţă, exemplul viu a tot ceea ce putuse să producă – mai bun şi mai rău – civilizaţia urbană. Era oraşul pe care Leila şi fraţii ei se pregăteau să-l şteargă de pe hartă, un microcosmos uluitor, un turn Babel unde toate rasele, toate popoarele şi toate religiile din lume erau reprezentate. New York-ul număra de trei ori mai mulţi negri decît Gabonul, aproape tot atîţia evrei cît întregul Israel, mai mulţi portoricani decît San Juan-ul, mai mulţi italieni decît Palermo, mai mulţi irlandezi decît sînt în Cork. Aproape tot ceea ce născuse întreaga lume lăsase aici o urmă: mirosuri din Shanghai, strigăte din Napoli, efluvii de bere münchenează, tobe africane, cimpoaie scoţiene, teancuri întregi de ziare în idiş, arabă, croată şi în alte douăzeci şi două de limbi, grădini japoneze cu cireşi în floare... Tibetani, kmeri, basci, galiţieni, circazieni, kurzi, grupuri din toate comunităţile oprimate de pe pămînt îşi stabiliseră domiciliul aici pentru a-şi face cunoscută nenorocirea care-i lovise. Cartierele suprapopulate adăposteau 3600 de locuri de rugăciune, dintre care 1250 de sinagogi şi 442 de biserici catolice, precum şi 1810 temple diferite, cîte unul pentru fiecare cult, sectă şi religie inventate de om în eterna lui căutare a Creatorului.

Orbitor, murdar, imprevizibil, era un oraş al contrastelor şi contradicţiilor, al promisiunilor şi al speranţelor înşelate: New York era inima societăţii capitaliste, un simbol al bogăţiei cu neputinţă de întrecut. Totuşi, starea sa financiară era atît de proastă, încît nici măcar nu reuşea să-şi plătească dobînzile pentru împrumuturi. New York-ul avea cele mai moderne aparate medicale din lume, dar săracii care nu beneficiau de ele mureau zilnic lipsiţi de îngrijire, iar mortalitatea infantilă din South Bronx era mai ridicată decît în cartierele din Calcutta. New York-ul avea o universitate gratuită, al cărei număr de studenţi depăşea populaţia multor oraşe şi totuşi un milion de newyorkezi nu ştiau nici măcar engleza.

Aşa cum faraonii din Egipt, grecii din antichitate şi parizienii din vremea celui de-al doilea Imperiu inventaseră un stil

arhitectural propriu epocii, tot aşa newyorkezii din epoca oţelului şi a sticlei reflectorizante însemnaseră cu pecetea geniului lor creator panorama urbană a lumii. Însă, în jurul somptuoşilor zgîrie-nori de la marginea şi din centrul Manhattan-ului, se întindeau hidoase jungle urbane, unde opt sute de mii de locuinţe ignorau flagrant toate normele de salubritate şi securitate. New York-ul era incapabil să le ofere un acoperiş tuturor locuitorilor săi, dar, în fiecare an, treizeci de mii de locuinţe erau abandonate, devastate şi incendiate de ocupanţii lor, cu asentimentul proprietarilor, care aveau şanse mai mari să încaseze asigurarea decît chiria. Aşa se explică faptul că dispăruseră sute de hectare de imobile, cam tot atîtea cîte distruseseră bombele lui Hitler în Londra în timpul războiului-fulger.

Nici o altă metropolă din lume nu le oferea locuitorilor săi atîtea ocazii de a se îmbogăţi sau un evantai mai larg de binefaceri culturale. Muzeele sale, Metropolitan, Modern, Whitney, Guggenheim, adăposteau mai mulţi impresionişti decît Luvrul, mai multe tablouri de Botticelli decît Florenţa, mai multe pînze ale lui Rembrandt decît Amsterdamul. Oraşul New York era bancherul, croitorul, cineastul, manechinul şi fotograful Americii, îi era editor, agent publicitar, romancier, muzician şi pictor. Teatrele sale, sălile de concerte, de balet, de operă, de operetă, de comedii muzicale, de opere rock, de music-hall-uri sexy, cluburile de jazz şi sălile de spectacole experimentale erau tot atîtea surse de unde se alimentau gustul şi gîndirea unui întreg continent.

Toate bucătăriile lumii, de la cea armenească pînă la cea coreeană, puteau fi degustate în cele douăzeci de mii de restaurante ale oraşului: pui *tandoori* din Panjab, *chich kebab* din Liban, prăjituri cu soia din Vietnam, melci din Burgundia, *enchiladas* din Mexic, *sukiyaki* din Japonia, *bacalaitos* din Puerto-Rico. Cele şaptezeci de mii de magazine şi prăvălii puneau la dispoziţie tot ceea ce pofta nepotolită a omului ar fi putut visa să dobîndească: Biblia lui Gutenberg valorînd două mi-

lioane de dolari la vreun librar de pe 46th Street, cele mai frumoase pietre prețioase la negustorii de diamante hasidici îmbrăcați în redingote negre de pe 47th Street, picturi de Goya și Renoir în galeriile de pe 57th Street, rochiile de seară ale lui Jackie Onassis și pantofii lui Joan Crawford, aparate cu ultrasunete pentru alungarea șoarecilor, pepeni galbeni aduși direct de la Cavaillon, roiuri de albine vii, biftec de urs din Himalaya...

Între atîtea bogății, existau totuși insulițe inimaginabile de mizerie și de violență. Un milion de șomeri newyorkezi depindeau de asistența socială municipală. Sute de mii de negri și de portoricani se îngrămădeau în ghetouri de coșmar, fără apă și curent electric, măcinați de decrepitudine, de foc și de disperare, fără să aibă măcar o șansă din douăzeci ca să moară de moarte bună. Pentru acești oameni marginalizați, apocalipsul era deja prezent, cu tablourile lui suprarealiste, cu șomeri care jucau domino în magazine fără uși și ferestre sau cu copii de culoare care dormeau în carcasele mașinilor sparte și devastate. Străzile calde ale New York-ului găzduiau jumătate din drogații întregii Americi. Comisariatele sale de poliție înregistrau cîte o urgență la fiecare secundă, cîte un furt din trei în trei minute, cîte o tâlhărie la fiecare sfert de oră, cîte două violuri și o crimă la fiecare cinci ore, cîte o sinucidere și un deces prin intoxicare cu droguri din șapte în șapte ore.

Douăzeci de mii de prostituate, mai multe decît în Paris, Londra, Roma și Tokio la un loc, făceau din New York capitala mondială a desfrîului și a viciului. Blocurile-lupanare precum cele nouă etaje ale Băilor Luxor, miriadele de hoteluri de tranzit, saloanele de masaj, magazinele și cinematografele pornografice, sălile destinate spectacolelor obscene și numerelor de sadomasochism ofereau o gamă complexă a serviciilor, de la simpla manifestare exhibiționistă pînă la orgiile cele mai extravagante.

Imensa metropolă condamnată la moarte de Gaddafi avea, în realitate, mai multe fețe: oaze la marginea și în mijlocul Man-

hattan-ului, temple splendide şi ameţitoare ale capitalismului şi reuşitei, o lume scînteind de bogăţii şi de plăceri, discoteci excentrice, vile cu marchiză dominînd Central Park-ul, dineuri la lumînare pe terasele de sticlă ale zgîrie-norilor ca nişte candelabre pe Park Avenue, incredibile limuzine negre cu telefon şi televizor. Existau însă şi cartierele triste ale muncitorilor din Queens, Bronx şi Brooklyn, minate necruţător de cancerul zonelor sordide învecinate în care locuiau negri şi portoricani. Existau, de asemenea, necropolele din South Bronx, Brownsville şi din nordul Harlem-ului, cartiere-fantomă desfundate, bombardate, arse şi distruse.

În sfîrşit, exista şi un al patrulea New York, un oraş nomad de trei milioane şi jumătate de oameni, care se înghesuiau zi de zi în cei cincisprezece kilometri pătraţi de zgîrie-nori aflaţi la sud de Central Park. În acea dimineaţă de luni, coloane interminabile de luminiţe străluceau deja pe reţeaua de autostrăzi şi şosele care duceau înspre Manhattan. De jur-împrejur, pînă la zeci de kilometri distanţă, în gările sutelor de oraşele şi de sate din Long Island, New Jersey, Connecticut şi Pennsylvania mişunau mulţimile de „gulere albe" în drum spre serviciu, spre Manhattan. Contabili, bancheri, agenţi de schimb sau de asigurări, directori de posturi de radio şi de televiziune, experţi publicitari şi avocaţi, erau cu toţii, în cuştile lor de sticlă şi oţel, administratorii acestui imperiu al Romei americane. Fără îndoială că Wall Street-ul încă îl reprezenta pe Diavol pentru marxiştii din lumea întreagă; fără îndoială că zeul dolar îşi pierduse glorioasa supremaţie de ieri. Cu toate acestea, îngustul canion de acolo rămînea în aceeaşi măsură centrul financiar al planetei. Ocupanţii birourilor urmau să discute, în acea zi de luni din decembrie, despre acordarea de împrumuturi Căilor Ferate Franceze, Companiei de Gospodărire a Apelor din Viena, transportului în comun din Oslo, guvernelor din Ecuador, Malaiezia şi Kenya. Soarta minelor de cupru din Zair, a celor de cositor din Bolivia şi a

celor de fosfaţi din Iordania, creşterea oilor neozeelandeze, plantaţiile de orez thailandeze, hotelurile din Bali şi şantierele navale greceşti aveau să depindă la fel de mult de hotărîrile ce urmau să fie luate în scurt timp în birourile a două dintre cele mai mari trei bănci din lume, First National şi Chase Manhattan. Începînd cu ora 10.00, fluctuaţiile de la Stock Exchange şi de la bursele de comerţ aveau să influenţeze economia şi, în multe cazuri, chiar politica statelor din lumea întreagă.

De la înălţimea turnurilor din Mid-Manhattan, cele trei mari canale naţionale de televiziune concepeau programele care determinau valorile, influenţau comportamentele şi modificau ierarhiile sociale în cele mai înapoiate colţuri ale lumii. Simboluri ale impactului noului imperialism cultural care ieşea din aceste uzine de pelicule, diverşi *muchachos* din Buenos Aires sau *yaoulezi* din Marrakech sugeau acadele imitîndu-l pe Kojak, iar unele eleve japoneze se sinucideau fiindcă nu puteau să semene cu eroinele din *Charlie's Angels*. Nu departe de acolo se aflau citadelele profeţilor societăţii de consum, agenţiile publicitare de pe Madison Avenue. Ele răspîndeau în lumea întreagă binefacerile materiale şi neliniştile spirituale care caracterizează ceea ce se înţelege prin *The American Age*.

În fine, New York-ul era capitala naţiunilor lumii. Pe malul lui East River se înălţa măreţul paralelipiped de sticlă, simplu şi neted ca oglinda, în care îşi stabiliseră sediul Naţiunile Unite. Cinci mii de funcţionari permanenţi şi cincisprezece mii de delegaţi veniţi de pretutindeni aveau să continue să dezbată, în acea zi de luni, diverse probleme de interes mondial şi să lucreze la elaborarea acelei noi ordini economice internaţionale pe care o aşteptau popoarele.

Cele zece milioane de newyorkezi reprezentau colectivitatea cea mai avută, cea mai capabilă şi cea mai influentă a planetei. Erau, de fapt, ostaticii ideali pentru un beduin fanatic, care ardea

de dorința de a purifica lumea prin propriile mijloace tehnologice pe care le inventaseră și pe care continuau să le stăpînească.

*

Personajul însărcinat cu zdrobitoarea răspundere a administrării acestei populații se așezase tocmai în fundul Chryslerului negru care îl ducea la Primărie în fluxul traficului matinal de pe East River Drive. Această măsură de precauție era ușor de înțeles: nici un primar al New York-ului nu și-ar fi dorit să fie recunoscut de către concetățeni la patru zile după ce o furtună de zăpadă paralizase serviciile publice ale uriașei metropole.

Abe Stern era un omuleț cumsecade, de abia un metru șaizeci și cu craniul neted ca o bilă de biliard. Ochii strălucind de vioiciune în spatele unor lentile enorme, chipul căruia chirurgii esteticieni îi restituiseră cu abilitate o prospețime aproape tinerească, verva și impetuozitatea care îi epuizau pe cei din jur te făceau să uiți că a doua zi urma să-și sărbătorească a șaptezeci și doua aniversare. Adulmecînd deodată un miros de țigară ieftină, se îndreptă agil pentru a-i da un pumn în ceafă gărzii sale personale, un colos de o sută douăzeci de kilograme care fuma lîngă șofer, cu capul ascuns în paginile sportive din *Daily News*.

– Ricky, mormăi primarul, o să-i cer șefului Poliției să-ți mărească leafa și atunci am să te rog să-ți cumperi țigări care nu put!

– O, iertați-mă, domnule primar, vă deranjează fumul?

Stern trase o înjurătură și se întoarse spre purtătorul de cuvînt așezat lîngă el.

– Ia zi, cîte bene au ajuns pe străzi pînă la urmă?

– 3162, răspunse Victor Ferrari.

– Nenorociții! explodă primarul.

În mai puțin de o oră, Stern avea să țină o conferință de presă și să explice unei haite de ziariști gata să-l sfîșie cauzele

încetinelii incredibile cu care serviciile municipale curăţaseră oraşul după furtuna de zăpadă de joi. Se gîndea la conferinţă cu entuziasmul celui care merge la dentist ca să i se scoată o măsea de minte.

– Oraşul ăsta are mai mult de şase mii de bene, iar serviciul de întreţinere a drumurilor nu reuşeşte să scoată nici măcar jumătate! se indignă el.

Era genul de statistici asupra cărora cu siguranţă că ziariştii aveau să se repeadă. Parcă auzea sarcasmele crainicilor de la actualităţi denunţîndu-i o dată în plus ineficacitatea administraţiei.

– Ştiţi, domnule primar, toate camioanele astea are aproape douăzeci de ani, bîigui Ferrari, căutînd o scuză.

– Au, Victor, AU. Doamne Dumnezeule, mormăi Stern, am o gardă personală care vrea să mă asfixieze, un director de întreţinere a drumurilor incapabil şi un purtător de cuvînt care nici măcar nu ştie să se exprime corect.

Ferrari luă aerul unui om încurcat.

– Şi mai e ceva, domnule primar.

– Nu mă interesează.

– Friedkin, sindicalistul de la întreţinerea drumurilor, pretinde triplarea plăţii pentru orele de ieri.

Stern fixă furios apele negre ale lui East River şi încercă să-şi închipuie cum ar putea profita de conferinţa de presă pentru a-i închide pliscul acestui nesătul lider de sindicat. Dar, în ciuda protestelor sale, în sinea sa se dădea în vînt după aceste beşteleli care erau conferinţele de presă. „Certăreţul" era calificativul folosit cel mai frecvent pentru a-l descrie pe Abe Stern, iar cuvîntul era bine ales. Se născuse într-o dărăpănătură nenorocită din Lower East Side din Manhattan, şi era fiul unui imigrant evreu polonez, care călca pantaloni într-o croitorie, şi al unei mame de origine rusă, care cosea bluze într-unul dintre atelierele raionului de confecţii. Tînărul Abe avusese o copilărie dură în acel cartier neprietenos unde predominau evreii, încon-

jurat de insulițe de imigranți italieni și irlandezi. Trăise într-o zonă unde locul unui băiat depindea de îndemînarea cu care își folosea pumnii. Minunat sistem! Tînărului Stern îi plăcea la nebunie să se bată. Visase să ajungă boxer profesionist la fel ca idolul lui, campionul mijlociilor, Battling Levinsky. Își amintea și acum de sufocantele seri de vară cînd adormea ascultînd conversațiile celor mai în vîrstă, care ședeau pe treptele scării de incendiu. Își imagina triumfurile pe care le va obține într-o bună zi pe ring.

Un neașteptat handicap fizic pusese capăt speranțelor lui Abe Stern. La cincisprezece ani, el încetase să mai crească. Însă dacă Dumnezeu nu-i dăduse un corp cu ajutorul căruia să-și realizeze visele de copil, îl înzestrase totuși cu ceva infinit mai prețios: cu un cap bine înșurubat pe umeri. Abe își pusese mintea la încercare mai întîi la Colegiul Municipal, iar apoi la Universitatea din New York, unde studiase dreptul. În anul cînd își luase diploma de avocat își găsise un nou idol, un certăreț total diferit de boxerul pe care îl idealizase în copilărie: Franklin Roosevelt, infirmul de la Casa Albă al cărui accent aristocratic dădea speranțe unei națiuni înghițite de deprimare. Abe devenise politician.

Își începuse cariera ca agent electoral în campania de alegeri pentru Congres din 1934. Responsabil peste un sector din Brooklyn, mersese din ușă-n ușă ca să obțină voturi pentru candidatul său, legînd pe drum primele prietenii politice care, într-o bună zi, aveau să-l aducă la Primărie. Nimeni nu cunoștea alchimia New York-ului mai bine ca omulețul ghemuit în spatele limuzinei sale oficiale. Abe Stern îi pătrunsese toate misterele în lunga sa ascensiune. Luase cu asalt sinagogile și tejghelele cafenelelor, vizitase prăvăliile, asistase la serate de bingo, la sărbători irlandeze, la festivaluri italiene și la baluri de caritate. Participase la banchete în onoarea mai multor sfinți decît există în calendar. Stomacul lui suportase invazia atîtor feluri de mîn-

care – pizza, gulaş, kebab, *chop suey* – cît să năruiască pentru totdeauna sistemul digestiv al unui întreg batalion de muritori de rînd. Vocea sa dogită de tenor cîntase *Hatikvah* în Sheepshead Bay, balade irlandeze în Queens, cantonete italiene în Little Italy, lieduri la Yorkville şi bluesuri în Harlem. Toate acestea făcuseră din Abe Stern una dintre personalităţile cele mai dinamice, versate, curajoase şi, adeseori, exasperante din New York. De fapt, conştient sau nu, numeroşi alegători îi dăduseră votul fiindcă vedeau în acest omuleţ neîmblînzit imaginea a ceea ce se credeau ai înşişi. Pentru mulţi, Abe Stern *era* New York-ul.

Cu excepţia preşedinţiei Statelor Unite, funcţia pe care, în cele din urmă, izbutise să o obţină era cea mai importantă şi mai complexă pe care ar fi putut-o ocupa cineva. General şi comandant al unei armate de 300 000 de funcţionari, dintre care 32 000 de poliţişti, Abe Stern răspundea de securitatea şi de bunăstarea a zece milioane de americani, de funcţionarea a 959 de şcoli publice şi a universităţii pe care le frecventau 1 250 000 de copii, de întreţinerea şi supravegherea a 9 000 de kilometri de străzi, a 7 000 de vagoane care circulau pe cei 380 de kilometri ai metroului şi de bunul mers al celor 16 spitale municipale. Trebuia să vină în întîmpinarea nevoilor unui milion de şomeri, să evacueze în fiecare zi cîte 20 000 de tone de resturi menajere, inclusiv 250 000 de kilograme de excremente lăsate de cei 11 000 000 de cetăţeni cu patru picioare ai oraşului. O sarcină herculeană, care epuizase lungul şir al predecesorilor şi înghiţise anul acela suma incredibilă de paisprezece miliarde de dolari, reprezentînd a şasea parte din bugetul Franţei lui Valéry Giscard d'Estaing.

Telefonul sună pe neaşteptate în maşină. Victor Ferrari, purtătorul de cuvînt, întinse braţul pentru a răspunde, însă mîna durdulie a lui Stern fu mai rapidă.

– Aici primarul! spuse el răstit.

Bombăni de mai multe ori, spuse „Mulţumesc, draga mea" şi puse receptorul în furcă. Un zîmbet de fericire îi lumină brusc chipul.

– Ce se-ntîmplă? se miră Ferrari.

– Dacă poţi să-ţi închipui, preşedintele vrea să mă vadă imediat. Ba chiar mi-a pregătit un avion la Marine Air Terminal.

Abe Stern se aplecă spre purtătorul de cuvînt. Cu o voce conspirativă, îi şopti:

– Pariez că e în legătură cu proiectul de reconstrucţie din South Bronx. Ceva îmi spune că baptistul de la Casa Albă o să ne dea, în sfîrşit, cele două miliarde de dolari care ni se cuvin!

*

Flămînzită de noaptea de dragoste, Leila Dajani înmuie o bucăţică de pîine prăjită cu unt în gălbenuşul oului fiert moale şi o ronţăi încîntată. Un miros plăcut de ceai chinezesc aburind plutea în apartamentul pe care îl ocupa la Hampshire House.

– Este 7.30 şi termometrul indică –5 grade în Mid-Manhattan, anunţă radioul pus pe măsuţa cu rotile. Domnul Meteo ne promite o zi rece, dar însorită. Şi nu uitaţi că v-au mai rămas doar zece zile ca să vă faceţi cumpărăturile de Crăciun...

Cu o mişcare scurtă, Leila închise aparatul de radio şi luă carnetul de adrese Harmes. Îl deschise la litera C şi căută numărul înscris în dreptul cuvîntului „Colombe". Ridică receptorul şi formă numărul, avînd grijă să adauge încă două unităţi la fiecare din cele şapte iniţiale.

Telefonul sună îndelung. Leila auzi, în cele din urmă, un declic la capătul celălalt al firului.

– *Seif*, spuse ea în arabă.

– *Al Islam*, răspunse o voce.

– Puteţi începe operaţiunea, ordonă ea tot în arabă şi puse receptorul în furcă.

Seif al Islam, „Sabia Islamului", era numele de cod al programului atomic al lui Mu'ammar al Gaddafi.

*

Bărbatul cu faţa însemnată de vărsat care răspunsese la apelul Leilei Dajani pătrunse în încăperea din fund a unei brutării siriene aflate la capătul lui Atlantic Avenue, în Brooklyn. Acolo îl aşteptau doi acoliţi. Toţi trei erau voluntari palestinieni. Fuseseră aleşi cu un an în urmă de Kamal Dajani dintr-o duzină de militanţi dintr-o tabără a F.P.E.P.[1]-ului aflată în Siria, undeva la periferia Alepului. Tustrei îşi oferiseră viaţa pentru succesul Cauzei. Nici unul nu ştia cine telefonase sau de unde venise apelul. Fuseseră preveniţi doar că trebuiau să aştepte în fiecare dimineaţă la 7.30 lîngă telefon ordinul pe care tocmai îl primiseră.

Bărbatul cu faţa ciupită de vărsat deschise cuptorul unei vechi maşini de gătit de fontă, scoase din el un container de plumb de mărimea unei lădiţe, tăie cu grijă legăturile care îl ţineau închis şi îl deschise. Interiorul era împărţit în două părţi. Într-una se afla o colecţie de inele de mărimea unei verighete. Cealaltă conţinea mai multe rînduri de capsule cafenii de dimensiunea unui comprimat de aspirină efervescentă. Cei trei bărbaţi se apucaseră să fixeze atent cîte o capsulă de fiecare inel. Pe urmă deschiseră primul dintre cele trei coşuleţe identice puse într-un colţ al camerei şi scoaseră un porumbel. Nu un porumbel călător, ci unul de rînd, cenuşiu, dintre cei ce se găsesc peste tot în New York. Legară un inel de piciorul păsării şi o puseră la loc în coşuleţ, repetînd operaţiunea şi cu ceilalţi porumbei din celelalte coşuleţe.

[1] Frontul Popular pentru Eliberarea Palestinei (n.tr.).

De îndată ce toate inelele fură prinse la locul lor de picioarele păsărilor, palestinianul cu faţa ciupită îşi strînse în braţe însoţitorii. Emoţionat şi mîndru, îi anunţă:

– Cu astea o să-i facem pe poliţişti să alerge prin tot oraşul! *Ma Salameh*! Pe curînd la Tripoli! *Inch Allah*!

Luă unul dintre cele trei coşuri şi se îndreptă spre o maşină parcată în stradă. Complicii lui făcură acelaşi lucru, la intervale de cîte cincisprezece minute.

*

De partea cealaltă a lui East River, în partea inferioară a insulei Manhattan, şeful Poliţiei din New York se bucura chiar atunci de una dintre rarele lui clipe de linişte. De la fereastra biroului său, situat la ultimul etaj al ultramodernului Cartier General al Poliţiei, irlandezul Michael Bannion privea cum primele semne ale zilei apăreau deasupra acoperişurilor oraşului care îi fusese încredinţat spre supraveghere. În faţa lui se profila silueta familiară a podului Brooklyn, ale cărui căi de acces spre Manhattan erau deja toate aglomerate. La stînga, undeva departe în spatele colonadelor neoclasice ale Tribunalului Federal, Bannion ghicea acoperişul clădirii cu opt etaje unde se născuse în urmă cu cincizeci şi opt de ani. Degeaba va trăi pînă la sfîrşitul zilelor într-un birou cu o atmosferă sterilizată ca acesta, oricum simţea întotdeauna în nări mirosul de varză din bucătărie, de pe vremea cînd era copil, duhoarea W.C.-urilor de la fiecare etaj şi aroma de ceară a balustradelor de lemn. Bannion evadase din această mizerie alegînd drumul bine cunoscut al fiilor de imigranţi irlandezi: poliţia. Urcase cu îndîrjire toate treptele ierarhiei pînă cînd ajunsese în vîrful aceste clădiri maiestuoase şi noi, aflată la doi kilometri de locul unde se născuse.

Soneria telefonului îl readuse pe comandant la impunătoarea masă de acaju care constituia simbolul însuşi al funcţiei, biroul pe care predecesorul său, Theodore Roosevelt, îl folosise înainte de a deveni preşedintele Statelor Unite. Telefonul sună pe inte-

riorul personal. Recunoscu imediat vocea lui Harvey Hudson, directorul filialei din New York a F.B.I.-ului.

– Michael, îi spuse Hudson, s-a întîmplat ceva important, care ne priveşte pe amîndoi. Îmi pare rău că trebuie să te smulg de la birou, dar, din mai multe motive, pe care nu pot să ţi le spun la telefon, cred că ar fi preferabil să discutăm la mine. O să avem nevoie de toţi inspectorii tăi.

Bannion privi lista numeroaselor întîlniri pe care secretara i-o pusese pe birou.

– E chiar atît de urgent, Harv?

– Da, da, Michael.

Bannion remarcă o intonaţie bizară în vocea celuilalt.

– Foarte, foarte urgent. Vino repede şi ia-l cu tine pe inspectorul-şef!

*

Probabil că aceeaşi sau aproape aceeaşi scenă avea loc simultan în mai mult de cinci sute de mii de apartamente în acea dimineaţă de decembrie. Milioane de newyorkezi priveau actualităţile de dimineaţă la televizorul familiei întors spre masa unde tocmai se lua micul dejun. Tommy Knowland, în vîrstă de doisprezece ani, golea ca un automat farfuria cu fulgi de porumb şi banane tăiate în felioare rotunde, în timp ce atenţia îi era captată de emisiunea *Good Morning America*.

Aşezată lîngă el, Grace, mama sa, îşi bea cafeaua şi îl privea cu dragoste. Chiar şi la acea oră matinală, fără urmă de machiaj, abia trezită din somn cu un pic de apă rece şi cu părul descîlcit la repezeală cu o perie, farmecul ei era irezistibil.

– Aoleu! Mamă, ai văzut ce *smash*?

În culmea agitaţiei, Tommy îşi ciocnise lingura de marginea farfuriei.

– Nu, dragul meu, dar crezi că i-am putea trimite lui Jimmy Connors nota de plată pentru farfuria pe care ai spart-o?

Băiatul se strîmbă şi-şi îndreptă din nou privirea spre televizor.

– Tommy, s-a întîmplat vreodată să...

Grace îşi sorbea cafeaua cu înghiţituri mici şi cu un aer gînditor.

– Vreau să spun, după ce tatăl tău şi cu mine ne-am despărţit, ai suferit vreodată că eşti singur, că n-ai un frate sau o soră?

Preţ de o clipă, avu impresia că fiul ei nici nu auzise întrebarea. Continua să fixeze ecranul cu privirea, fascinat de meciul de tenis.

– Nu, mami. Nu cine ştie.

Se uită la ceas.

– Trebuie s-o şterg.

Înşfăcă ghiozdanul şi îşi sărută mama pe obraz.

– Nu uita de meciul de diseară. O să vii, nu?

– Bineînţeles, dragul meu.

– Să ştii că o să cîştig! Sînt cel mai bun!

– Un meci de tenis se cîştigă pe teren, nu la masă, la micul dejun.

– Mulţumesc, doamnă antrenor.

Uşa se închise cu zgomot. Grace ascultă paşii fiului ei îndepărtîndu-se în vestibul. *Peste doi, trei ani,* îşi spuse ea, *o să plece... spre o lume a lui, ca să aibă o viaţă a lui.* Îşi pipăi pîntecele. Să fie oare prima manifestare a celeilalte vieţi pe care o purta în ea? *O, nu, nu aşa devreme!* Puse mîna pe o ţigară, aprinse un chibrit şi privi cîteva clipe flacăra care pîlpîia la capătul degetelor. *Ar fi bine să mă las de fumat,* murmură ea, strivind ţigara în scrumieră.

*

Cu obrajii nebărbieriţi, cu ochii încercănaţi şi cu pantalonii şifonaţi, James Mills dădea impresia că-şi petrecuse toată noaptea într-o beţie cruntă într-unul dintre barurile studenţilor.

Dar, de fapt, secretarul general al Casei Albe nu-şi părăsise biroul în timpul nopţii. Preşedintele îl chemase de două ori pentru a discuta cu el despre măsurile cele mai indicate pentru ca această criză să rămînă un secret de stat. Ingrată sarcină! Nici un alt şef de stat din lume nu ducea o viaţă publică la fel de vizibilă ca preşedintele Statelor Unite. Brejnev putea să dispară două săptămîni fără ca evenimentul să fie consemnat în vreo ştire. Preşedintele Franţei putea să călătorească incognito la volanul maşinii personale. Pe cînd el, şeful statului american, nu putea face un pas fără a fi însoţit de armata de ziarişti acreditaţi la preşedinţie. În afara deplasărilor oficiale şi a conferinţelor de presă zilnice, aceştia îşi petreceau tot timpul în sala care le era rezervată la Casa Albă, fiind mereu în alertă, gata să capteze orice zvon şi orice semn insolit.

– În primul rînd, îşi informă Mills colaboratorii, nu vreau să mai văd picior de reporter dînd tîrcoale birourilor în care lucrăm. Dacă vreunul dintre noi are întîlnire cu un ziarist, să facă bine să-l ia la o cafea undeva în oraş.

Luă de pe birou lista cu întîlnirile preşedintelui pe ziua în curs. Ca întotdeauna, agenda era împărţită în două. Erau menţionate activităţile publice care erau consemnate zilnic în *Washington Post* şi exista, de asemenea, o agendă personală, de care avea cunoştinţă doar cabinetul. Lista oficială din acea zi de luni, 14 decembrie, arăta astfel:

9.00 – Reuniunea Consiliului Naţional de Securitate.

10.00 – Întrunirea Comisiei Bugetare.

11.00 – Aniversarea adoptării Declaraţiei Universale a Drepturilor Omului.

17.25 – Aprinderea pomului de Crăciun în parcul de la Casa Albă.

– Pentru prima întîlnire, nici o problemă. Pentru a doua, nu trebuie decît să-i cerem lui Charles Katz să-l înlocuiască pe preşedinte, sugeră Mills.

Katz era preşedintele Comitetului Consilierilor Economici.

– Spuneţi-i că şeful statului ar dori să-i cunoască părerea despre efectele reducerilor bugetare asupra economiei.

– Trebuie să-l punem la curent? întrebă cineva.

– În nici un caz.

– Ce facem cu drepturile omului şi cu pomul de Crăciun? se nelinişti John Gould, purtătorul de cuvînt al Casei Albe.

– De ce să nu le anulăm pur şi simplu?

– În cazul ăsta, ne vor trebui nişte explicaţii perfecte. Toată presa din sală o să-mi sară în cap ca un nor de lăcuste! strigă Gould.

– Să zicem că preşedintele e răcit, sugeră Mills.

– Ziariştii or să vrea să stea de vorbă imediat cu doctorul McIntyre. I s-au dat medicamente? Ce temperatură are? Trebuie să stea la pat? Ştii bine că nu poţi să schimbi agenda publică a preşedintelui dacă nu ai alibiuri inexpugnabile. Şi ştii la fel de bine că nu e deloc uşor să plasezi asemenea alibiuri în oraşul ăsta.

– Comemorarea drepturilor omului nu prezintă dificultăţi, aprecie Mills. Dacă se împute treaba în timpul alocuţiunii, putem oricînd să-l scoatem din birou în viteză fără să-şi dea nimeni seama. Dar, pentru Dumnezeu, John, dacă se întîmplă ceva cînd e lîngă pomul de Crăciun, ăia sîntem! N-am avea cum să-l scoatem de-acolo fără ca toată lumea să ştie că e rost de bucluc.

– James, dacă vrei ca tot rahatul ăsta să rămînă secret, va trebui să riscăm şi să-l obligăm să facă tot ce a fost prevăzut.

Gould se lăsă în scaun şi-şi puse picioarele pe colţul biroului lui Mills.

– Eastman are dreptate: cel mai bun mod de a păstra un secret este să procedezi ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Aşa a făcut şi Kennedy în timpul crizei rachetelor din Cuba. Şi el, şi colaboratorii apropiaţi luau masa în oraş, plecau în week-end, se

purtau ca de obicei... Ca să le tragă clapa. Tot aşa trebuie să facem şi noi.

Ochii lui Gould străluciră preţ de o secundă.

– Uite, tu, de exemplu, ar trebui să te duci diseară la Gatsby. Să stai acolo la tejghea şi să bei o sticlă şi încă una, ca toată lumea să te vadă cum te matoleşti încet-încet.

Mills izbucni în rîs, dar, imediat după acea, rămase cu gura căscată: tocmai zărise o siluetă afară, pe aleea acoperită de zăpadă. Fiecare şef de stat are o tehnică anume pentru a se menţine în formă în momentele de criză. Preşedintele american o avea şi el pe a lui: îmbrăcat într-un trening bleumarin, scoţînd un abur uşor în ritmul respiraţiei şi avînd părul cărunt încins cu o bentiţă, el tocmai făcea jogging în jurul Casei Albe.

*

Văzînd toate acele figuri necunoscute din jurul lui Harvey Hudson, directorul filialei F.B.I. din New York, şeful Poliţiei Michael Bannion, înţelese că în oraşul său se petrecea într-adevăr ceva foarte grav. Iar impresia îi fu confirmată cînd auzi cuvintele „laboratorul atomic din Los Alamos".

Hudson era un omuleţ vioi şi urît, cu un cap pleşuv, cu lobii urechilor imenşi, cu sprîncene dese; îi plăcea să poarte papion şi să fumeze trabucuri cubaneze, pe care, pentru a şi le procura, încălca fără ruşine embargoul american împotriva lui Castro. Şeful Poliţiei nici măcar n-avu timp să-i pună întrebarea care îi frigea buzele.

– Da, Michael, îi spuse Hudson, „chestia" s-a produs în cele din urmă.

Bannion se prăbuşi pe scaun.

– Cînd asta?

– Ieri seară.

În mod normal, cele două cuvinte ar fi fost suficiente pentru a-i provoca lui Bannion o explozie de furie celtică. Căci atitudinea

F.B.I.-ului i se părea insuportabilă. Nici măcar într-o problemă care privea viaţa şi moartea a sute de mii de locuitori din oraşul său, siguranţa federală nu găsise de cuviinţă să avertizeze imediat Poliţia newyorkeză. Însă îşi stăpîni mînia pentru a asculta cu o groază din ce în ce mai mare explicaţiile lui Hudson.

– Avem răgaz doar pînă mîine ca să descoperim o bombă atomică. Şi trebuie s-o facem aşa încît nimeni să nu-şi dea seama că umblăm după ceva anume. Ordin strict din partea preşedintelui: chestiunea trebuie să rămînă total necunoscută publicului.

Toate privirile se întoarseră atunci spre bărbatul cu alură de cow-boy care reprezenta organizaţia secretă a Brigăzilor de Depistare a Explozibililor Nucleari. Bill Booth îşi pipăi nervos talismanul navajo pe care-l purta la gît.

– Oamenii mei s-au şi apucat de lucru, declară el după ce trase adînc în piept un fum din ţigara Marlboro, de parcă făcea reclamă la acea marcă de ţigări. Am echipat o sută de camionete Hertz şi Avis şi am început să cercetăm zona Manhattan.

– Nu există oameni care să vă poată repera vehiculele? se nelinişti Bannion.

– E foarte puţin probabil. Doar minuscula antenă de detecţie fixată pe şasiu ar putea să le atragă atenţia. Dar ca să o vadă, ar trebui să o caute bine.

– Şi elicopterele? întrebă Hudson.

Booth îşi privi ceasul.

– Trebuie să decoleze dintr-o clipă în alta. Am închiriat trei aparate suplimentare de la New York Airways şi le echipăm cu aparate de detecţie. Cam într-o oră sînt gata.

Booth mai trase cîteva fumuri din ţigară.

– Iată cum aş propune să procedăm. Să începem cu cheiurile. Acolo elicopterele au cele mai bune şanse de a da rezultate. Pot cerceta foarte repede debarcaderele şi pot percepe fără probleme cea mai mică radiaţie prin acoperişurile subţiri ale depozitelor.

Făcu o strîmbătură.

– Dar dacă bomba e ascunsă într-un vapor, trebuie mers pe jos ca s-o descoperim. Platformele metalice ale podurilor opresc radiaţiile pe care le căutăm.

Şeful Poliţiei făcu un gest de nerăbdare. Booth îşi strivi ţigara în scrumieră.

– Uite ce e, domnule, spuse el enervat, să nu aşteptaţi minuni de la noi, fiindcă nu putem face aşa ceva. Am deplasat în teren cea mai bună tehnologie, dar ea este absolut incapabilă să rezolve această sarcină într-un oraş ca New York-ul.

Fizicianul văzu pupilele de un albastru închis ale şefului Poliţiei dilatîndu-se de uimire şi spasmul care făcu să i se mişte mărul lui Adam.

– Toate avantajele tactice sînt de partea adversarilor noştri. Camioanele mele nu pot detecta nimic la nivelul a două etaje sub acoperişuri. Sub ultimele două etaje – vid. N-are rost să visăm! Nu există absolut nici o şansă de a putea găsi în cîteva ore un dispozitiv termonuclear ascuns în oraşul ăsta, atîta timp, domnilor, cît nu-mi furnizaţi informaţii care să-mi permită să concentrez forţele într-o zonă anume.

*

Trei etaje mai jos de sala de conferinţe, telefonul sună într-unul dintre birourile Departamentului de Informaţii de la F.B.I. Un agent ridică receptorul.

– Salut, omule, sînt Rico.

Agentul sări în picioare şi declanşă sistemul de înregistrare.

– Ce-i nou, băiete?

– Nu mare lucru, omule. Mi-am pierdut toată noaptea căutînd, dar n-am găsit decît un nord-african căruia i s-au cerut medicamente pentru o arăboaică.

– Droguri sau medicamente, Rico?

– Nu, omule, medicamente. Pe bune! Ceva pentru burtă. Nu voia nici rețetă, nici să se deșerte cu doctorul lîngă ea.

– Cam cum arăta?

– Negrul n-a văzut-o. Doar i-a dus marfa la hotel.

– Care hotel, Rico?

– Hampshire House.

*

Mai-marele inspectorilor din Poliția newyorkeză, inspectorul-șef Al Feldman, în vîrstă de cincizeci și trei de ani, un roșcovan voinic cu o voce puternică, îl fixa pe fizicianul din Los Alamos cu o privire bănuitoare. *Vorbe și iar vorbe. La ce poți să te aștepți de la un savant? Stă și se uită la cine vine să curețe rahatul pe care l-a lăsat peste tot.* Feldman își drese vocea.

– Cu ce seamănă chestia pe care o căutăm? întrebă el.

Bill Booth le dădu celor de față cîteva copii după schema și descrierea bombei pe care le pregătise laboratorul din Los Alamos după epura trimisă de Gaddafi.

– Avem vreo idee despre data la care a putut fi introdus dispozitivul în Statele Unite? întrebă Bannion.

– Nu, răspunse Harvey Hudson, șeful filialei din New York a F.B.I.-ului, dar presupunem că foarte recent. C.I.A.-ul e de părere că bomba ar fi putut veni din cinci locuri: Libia, Liban, Irak, Siria și Aden[1]. E posibil și să fi fost introdusă clandestin pe la frontiera canadiană. Nu e greu. Sau, pur și simplu, printr-unul dintre porturile americane, sub un camuflaj oarecare.

Bărbatul așezat în fața lui Hudson mușca nervos din capătul unui creion. În vîrstă de cincizeci și șase de ani, Quentin Dewing era superiorul direct al lui Hudson. Directorul-adjunct al Departamentului de Cercetări din cadrul F.B.I.-ului sosise de la Washington în noaptea precedentă ca să preia conducerea

[1] Port în Yemen (n.tr.).

anchetei. Purta un costum bleumarin sobru, împodobit cu un buzunăraş cu marginea albă, subţire ca o linie. *Ca directorul unei companii de asigurări,* îşi spusese cu dispreţ inspectorul-şef Al Feldman în timpul prezentărilor. Dewing se ridică pe jumătate din fotoliu ca pentru a-şi domina colegii.

– Asta înseamnă că va trebui să scotocim prin actele şi listele din ultimele luni ale tuturor mărfurilor care provin din ţara respectivă. O să începem cu ultimele transporturi şi o să o luăm în urmă.

– Pînă mîine la prînz? strigă Bannion stupefiat.

Dewing îl fulgeră cu privirea pe şeful Poliţiei.

– Pînă mîine la prînz!

Absorbit de examinarea documentelor pe care la distribuise Booth, Al Feldman nu observase strîmbătura de pe chipul şefului său.

– Ia spuneţi-mi, îl întrebă el pe fizician, ar fi fost posibil ca bomba să fi fost introdusă în piese detaşate şi să fi fost asamblată după aceea?

Booth scoase un rotocol de fum albăstrui.

– Aş zice că, din punct de vedere tehnic, ar fi fost aproape imposibil.

– Iată, în sfîrşit, o veste bună! exclamă Feldman, adresîndu-se, de data asta, întregii asistenţe. Dat fiind că dispozitivul cîntăreşte cel puţin şapte sute cincizeci de kilograme, o să scăpăm de controlat o grămadă de mărfuri. De asemenea, o să eliminăm etajele superioare ale imobilelor fără ascensor.

Întinse documentele pe masă.

– Ce ne facem cu tipii care au putut introduce drăcovenia în ţară? Avem cît de cît vreun indiciu despre ei?

– Nimic sigur deocamdată, recunoscu Hudson, arătînd cu degetul spre un agent federal de vreo treizeci de ani, cu părul blond-cînepiu, aşezat în faţa lui Feldman. Farell este specialistul nostru pe filiera palestiniană. Frank, rezumă ce ştim!

În fața agentului se aflau rînduite cu grijă fișele de computer ce rezumau toate anchetele F.B.I.-ului care aveau legătură cu Orientul Apropiat. Ele se refereau la diferite tipuri de afaceri: traficul de prostituate între Miami și Golful Persic, exportul clandestin a patru mii de puști automate M-30 în beneficiul falangelor creștine libaneze, tentativele regimului revoluționar iranian de infiltrare în Statele Unite a unor echipe de asasini însărcinați cu uciderea unor înalte personalități americane. Farell puse mîna pe un document care se referea exact la cercetările în curs.

– Avem o listă cu douăzeci și unu de americani – șaptesprezece bărbați și patru femei – care au stat în taberele libiene de antrenament pentru teroriști. Toți sînt de origine arabă.

Inspectorul-șef Feldman îi aruncă o privire speriată.

– Și i-ați prins? Ce ați descoperit? întrebă el.

Tînărul agent federal tuși ușor.

– Majoritatea au stat în Libia între 1975 și 1977. După ce s-au întors, au fost supravegheați, dar nici unul n-a comis nimic reprobabil. N-au furat nici măcar un pachet de gumă de mestecat dintr-un magazin. În consecință, justiția ne-a refuzat mandatele de percheziție.

– Și nu i-ați mai urmărit?

Agentul federal scoase un mormăit negativ.

– Dumnezeule! strigă Feldman, sărind ca ars. Doar n-o să-mi spui că Gaddafi a instalat aici în țară douăzeci și unu de agenți americani special antrenați de el și că F.B.I.-ul n-a păstrat nici măcar unul în colimator?

– Așa-i legea, domnule inspector-șef, interveni sec Hudson. Dar, de ieri seară, sîntem pe urmele lor. Deja i-am găsit pe patru dintre ei.

Al Feldman era roșu ca o pătlăgică.

– Asta nu e lege, domnule Hudson! E un contract de sinucidere!

Șeful de poliție îi făcu semn inspectorului său șef să se potolească și să se așeze la loc. Vorbind pe un ton moderat ca să

destindă atmosfera, el sublinie că majoritatea insulițelor de arabi din New York erau situate chiar în apropierea docurilor, iar apoi întrebă:

– Al, noi măcar avem ceva date despre activitatea O.E.P. în zonă?

– Nu cine știe, spuse dezamăgit Feldman. Doar două sau trei băcănii micuțe ținute de cîte-o familie, despre care avem vaga bănuială că servesc drept camuflaj pentru traficul de arme la scară redusă, avînd, eventual, legătură cu O.E.P.-ul. Cînd a venit Arafat la O.N.U., cei din garda sa personală ne-au făcut bănuitori fiindcă au vizitat cîteva dintre aceste prăvălioare. Poate că aveau de gînd să bea o cafea. Sau, cine știe, să pună la punct o rețea. Vă las să alegeți, zise Feldman și ridică din umeri.

– Cel puțin ați putut să vă infiltrați în mediile de simpatizanți ai O.E.P.-ului? îl întrebă pe șeful Poliției Clifford Salisbury, unul dintre responsabilii C.I.A.-ului, un bărbat cu bărbuță, specializat în problemele legate de palestinieni.

– Singura activitate de infiltrare care îi este permisă astăzi în mod legal Poliției se leagă de crima organizată, răspunse Bannion. În plus, adăugă el cu amărăciune, abia pot să-mi plasez cîte un polițist în mașinile de patrulare și vreți să-i infiltrez în O.E.P.?

Ceea ce nu spusese șeful Poliției era că existau doar patru oameni care vorbeau araba dintr-un total de treizeci și două de mii de bărbați și femei cîți numărau forțele de poliție newyorkeze și că nici unul dintre ei nu era însărcinat cu supravegherea activității celor cam două sute de mii de arabi care trăiau în New York.

Quentin Dewing, directorul F.B.I.-ului din Washington, care preluase conducerea anchetei, se ridică pe jumătate din fotoliu și bătu cu palma în masă.

– Domnilor, nu ne-am adunat aici ca să vedem cum se ciondănește Poliția federală cu cea municipală. Trebuie să ne organizăm urgent cercetările într-un mod rațional și metodic. O

primă întrebare: sîntem de acord – date fiind cuvintele „insula New York" folosite în scrisoarea de amenințare de Gaddafi – să concentrăm echipele de cercetare nucleară doar în Manhattan?

Se auzi un murmur aprobator.

– Din motive legate de păstrarea secretului, operațiunea celor de la N.E.S.T. se va desfășura complet independent. F.B.I.-ul va furniza doar șoferii pentru vehiculele de cercetare.

– De unde începem? vru să știe Bill Booth. Din Wall Street sau din Harlem? Din nord sau din sud?

– Ar fi mai bine din Wall Street, sugeră Bannion. Acolo sînteți mai aproape de cheiuri. Teroriștii ar fi avut mai puțin de mers ca să-și transporte bomba. În plus, se știe doar că toată lumea urăște Wall Street-ul.

– Perfect, consimți Dewing. În al doilea rînd, oamenii. Am dat adunarea generală la F.B.I. Ne vor sosi cinci mii de agenți. Am ordonat Direcțiilor Trezoreriei, Vămilor și Stupefiantelor să ne pună la dispoziție toate forțele disponibile.

Se întoarse către Bannion.

– Domnule prefect, putem să contăm pe toată brigada dumneavoastră de inspectori?

– Vă stă la dispoziție.

Harvey Hudson mușcă din capătul unui alt trabuc.

– Domnule inspector-șef Feldman, după părerea dumneavoastră cum ne putem repartiza cît mai bine forțele?

– Pe echipe, ca în toate activitățile mari în care se lucrează în colaborare. Un agent federal cu un inspector de la noi.

Hudson scoase din buzunăraș un trabuc pe care i-l întinse inspectorului newyorkez cu gestul ceremonios al unui șef indian care oferă pipa păcii.

– În regulă, șefule!

Pe urmă se ridică, făcu ocolul mesei și, ținînd trabucul în gură, se postă în fața hărții New York-ului care acoperea peretele din fund al biroului.

– Trebuie să ne împărțim forțele în mai multe grupuri.

Arătă cu trabucul către cheiul Brooklyn-ului.

– Să lăsăm unul aici şi altul dincoace, continuă el, indicînd aeroporturile. Un al treilea trebuie să verifice sistematic toate locurile obişnuite, hotelurile şi agenţiile de închiriat maşini şi să-i ia la întrebări pe toţi informatorii, ca să ştim dacă nu le-a furnizat cineva teroriştilor vreo ascunzătoare, un teren de retragere, arme sau alte facilităţi de genul ăsta.

Feldman îşi stăpîni un gest nerăbdător.

– Dragul meu Hudson, cine te ascultă ar putea crede că avem trei săptămîni ca să găsim bomba. Dacă vrem să avem o şansă, trebuie să evităm să ne risipim care încotro. Şi să începem prin a ne concentra atenţia asupra celor care ar putea da cu adevărat o asemenea lovitură. Ai vreo idee cam cine ar fi în stare de aşa ceva?

Hudson îi făcu semn să răspundă specialistului pe problemele palestiniene.

– În general, explică tînărul agent federal, teroriştii de acest gen sînt fatalmente foarte bine organizaţi. Au destui bani ca să treacă absolut neobservaţi. Vreau să spun că nu sînt obligaţi să-şi caute ascunzători prin maghernitele din Bronx sau pe la vagabonzii din Bowery. Au învăţat de mult că modul cel mai sigur de a trece neobservat este să lăşi impresia unui burghez înstărit. În plus, au tendinţa să rămînă în cercul lor. Nu prea par să aibă încredere în celelalte mişcări revoluţionare.

– Adaug aici, preciză inspectorul-şef, că, dacă vrei să organizezi o asemenea lovitură, o încredinţezi doar unor oameni care cunosc deja ţara şi care au stat aici cîtva timp. Cei care ar veni aici pentru prima oară ar risca să lase prea multe indicii.

– Domnul inspector Feldman are perfectă dreptate, încuviinţă Salisbury, reprezentantul cu bărbuţă al C.I.A.-ului. Şi aş dori să adaug două lucruri: probabil că avem de-a face cu oameni care ştiu foarte bine ce fac, care acţionează cu sînge rece şi care sînt conştienţi că au şanse minime de reuşită şi că succesul cere o organizare perfectă. Sînt convins că trebuie să căutăm un grup restrîns şi omogen de fanatici bine motivaţi şi

inteligenți. În al doilea rînd, sînt de părere că genul de profesioniști cărora le-a încredințat Gaddafi o operațiune de acest gen au lăsat deja o urmă în fișierele serviciilor internaționale de informații. Sîntem în legătură cu toate serviciile din străinătate care posedă informații despre teroriștii palestinieni. O să primim toate fotografiile și descrierile posibile. Aș propune să-i selecționăm pe teroriștii de un anumit nivel care au stat aici și să ne concentrăm toate eforturile asupra lor.

– Și cam despre cîți asemenea oameni ar fi vorba? întrebă neliniștit Feldman.

Salisbury păru că stă pe gînduri.

– Există vreo patru sute de palestinieni cunoscuți și identificați care circulă acum prin întreaga lume. Bănuiesc că am putea găsi între cincizeci și șaptezeci și cinci care să corespundă criteriilor noastre.

Inspectorul-șef clătină din cap.

– Prea mulți! Mult prea mulți! Într-o treabă de soiul ăsta n-avem voie să alergăm după mai mult de doi sau trei iepuri. Dacă vrei să ne ajuți să salvăm orașul, bătrîne, trebuie să ne dai una sau două mutre, nu o galerie de portrete.

*

Unul dintre cei doi agenți federali îi arătă atît de discret legitimația recepționerului, încît tînărul nu-și dădu seama cine erau musafirii pînă la pronunțarea acronimului F.B.I. La fel ca majoritatea persoanelor confruntate pe nepusă masă cu un reprezentant federal al legii, și acesta luă imediat poziție de drepți.

– Pot să văd registrul cu clienți, te rog?

Funcționarul se grăbi să le arate registrul cu coperte negre de la Hampshire House. Degetul arătător al agentului se plimbă de-a lungul paginilor și se opri asupra adresei Strada Hamra, Beirut, Liban, trecută în dreptul numelui Linda Nahar. „Camera

3202", își notă el în carnet, aruncînd o privire către locul unde stăteau cheile. Cheia nu era acolo.

– Domnișoara Nahar e la ea în cameră?

– O, răspunse funcționarul, nu o mai găsiți. A plecat din hotel cam de vreo jumătate de oră. Dar a spus că se întoarce peste o săptămînă.

– Ți-a spus unde se duce?

– La aeroport. Avea avion spre California.

– A lăsat vreo adresă ca să i se trimită corespondența?

– Nu.

Vocea primului agent federal deveni mai prietenoasă.

– Ai putea fi atît de amabil să ne spui cîte ceva despre domnișoara Nahar?

După zece minute, cei doi agenți se întoarseră la mașină. Funcționarul nu păruse foarte dispus să colaboreze.

– Ce zici, Frank?

– Probabil că ne pierdem vremea.

– Și eu cred asta. Dar dacă s-a hotărît să plece abia de dimineață?

– De ce nu-i ceri informatorului tău să-l mai tragă de limbă pe omul de legătură?

– Poate că ar fi prea mult. Rico are de-a face mai mult cu cerșetori.

Agentul își privi ceasul.

– Hai să verificăm listele de pasageri ca să știm ce avion a luat. O interogăm cînd ajunge în California.

*

– Am uitat cu toții un lucru esențial, rosti energic șeful Poliției, atrăgînd toate privirile asupra lui. O să aplicăm instrucțiunile de păstrare a secretului emise de Casa Albă și în cazul oamenilor însărcinați cu ancheta?

– Nu, bineînțeles că nu, răspunse sec Hudson. Cum am putea să-i motivăm, să-i punem la treabă ca niciodată în viața lor și să-i facem să creadă că de ei depinde viața a milioane de oameni dacă nu le spunem tot adevărul?

În ochii albaștri ai prefectului apăru o expresie stupefiată.

– Vreți să spuneți că o să-mi anunțați toți polițiștii că în această insulă e ascunsă o bombă H, care o să explodeze în cîteva ore, ștergînd orașul de pe fața pămîntului?! Nu vă dați seama ce faceți! Sînt și ei oameni. Or să intre în panică. Știți care e primul lucru pe care or să și-l spună? „Aoleu, păi plozii mei sînt aici! Ia să-i dau telefon nevesti-mii. Du-te repede la școală, ia-i pe copii și tunde-o la maică-ta în Massachusetts!"

– Mi se pare că ai extrem de puțină încredere în oamenii dumitale, domnule prefect.

Ochii lui Michael Bannion îl fulgerară pe Quentin Dewing, sobrul director al F.B.I.-ului venit de la Washington.

– Am deplină încredere în oamenii mei, domnule Dewing. Însă nici unul dintre ei nu vine din Montana, South Dakota sau Oregon, ca subalternii dumitale. Ei sînt din Brooklyn, din Bronx sau din Queens. Au neveste, copii, mame, unchi, mătuși, prieteni, iubite, cîini, pisici și canari și toți sînt prinși în capcană în acest oraș. Sînt oameni obișnuiți, nu supraoameni ca agenții federali pe care-i ai dumneata. Trebuie să inventăm o poveste ca să le ascundem adevărul. Și pot să-ți mai spun ceva, domnule Dewing. Ar fi bine ca povestea să fie al naibii de bună, fiindcă altfel locuitorii orașului vor intra într-o panică pe care nici dumneata, nici altcineva nu și-o poate închipui.

*

Ziarista Grace Knowland își ridică gulerul de blană ca să se apere de vîntul care o izbi la ieșirea din stația de metrou Chambers Street din sudul Manhattan-ului. Străbătînd în grabă parcul Primăriei unde erau plantați o mulțime de sicomori și unde George Washington le citise Declarația de Independență locuitorilor din

New York, alunecă pe zăpada înghețată și fu cît pe ce să cadă. *Halal primar, care nu e în stare nici măcar că curețe trotuarele,* se indignă ea. În față se înălța fațada impunătoare a Primăriei, un straniu amestec de arhitectură stil Ludovic al XVI-lea și de arhitectură americană clasică. Grace sui prudent treptele acoperite de polei, pe care urcaseră atîția suverani, prinți, președinți, militari, astronauți și oameni de știință care primiseră omagiile întregului oraș. Îi zîmbi polițistului de serviciu și intră în sala de presă în același timp cu Victor Ferrari, purtătorul de cuvînt al primarului.

– Doamnelor și domnilor, anunță acesta imediat, frecîndu-și mîinile, trebuie să vă dau o veste neplăcută. Excelența Sa regretă că nu poate să țină conferința de presă din această dimineață cu domniile voastre...

Ferrari așteptă ca șuvoiul de imprecații și fluierături provocat de cuvintele sale să se domolească. Să suporți proasta dispoziție a presei newyorkeze era una dintre cele mai mici încercări cărora te expunea funcția de purtător de cuvînt al primarului din New York.

– Primarul a fost convocat de președinte la Washington pentru discutarea anumitor probleme bugetare de interes comun.

Sala explodă. Maladia cronică a finanțelor newyorkeze hrănea editorialele ziarelor de ani de zile. „Mărirea ajutorului federal?" „Reducerea contribuției guvernamentale?" „Împrumutul bugetar?" – întrebările țîșneau ca un snop de săgeți.

– Regret, se scuză Ferrari, ridicîndu-și brațele, dar îmi este absolut imposibil să precizez obiectul exact al acestei întrevederi neprevăzute.

– Victor, îl întrebă Grace, cam cînd crezi că se întoarce primarul?

– În timpul zilei. O să vă anunț.

– Pe calea aerului, ca de obicei?

– Firește.

– Hei, Vic! strigă un reporter TV, crezi că ar putea să aibă legătură cu proiectul de reconstrucție din South Bronx?

Chipul lui Ferrari lăsă să se întrevadă o aprobare imperceptibilă, o clipire scurtă din ochi, ca a unui jucător de pocher care se pomenește cu o chintă regală în mînă. Un singur ziarist o remarcă: Grace Knowland.

– Vă repet că nu sînt la curent cu scopul acestei vizite, insistă Ferrari.

Grace se furișă discret pînă la un telefon și sună la *New York Times*.

– Myron, îi șopti ea redactorului-șef, se întîmplă ceva în afacerea South Bronx. Stern a plecat la Washington. Aș vrea să merg după el și să încerc să mă întorc cu el cu avionul.

– Se aprobă.

Înainte de a pleca, se hotărî să mai dea un telefon. Telefonul de la serviciu al inspectorului Rocchia sună intermitent. Într-un tîrziu, îi răspunse o voce necunoscută.

– Nu-i aici. Au plecat cu toții la o întrunire.

Ciudat, își spune Grace, închizînd telefonul. *Totuși, Angelo mi-a spus că în dimineața asta trebuie să-și redacteze raportul.* În timp ce se strecura spre ieșire, auzi rumoarea crescîndă care venea dinspre grupul care se afla încă în jurul purtătorului de cuvînt.

– Toate bune și frumoase, Vic, îi strigă cineva, dar, din simplă curiozitate, putem să știm cam cînd crede municipalitatea că o să termine de curățat afurisita asta de zăpadă de pe străzi?

*

– Domnule președinte, păreți într-o formă de zile mari. Magnific! Formidabil!

Adjectivele răsunau ca un șir de petarde explodînd în noaptea de Anul Nou. Nici măcar acolo, în intimitatea biroului personal al președintelui Statelor Unite, o cămăruță elegantă de lîngă Biroul Oval oficial, primarul New York-ului nu-și putea stăpîni pornirile de odinioară de politician aflat în plină campanie electorală. Străbătu încăperea săltînd, de parcă ar fi avut pantofi cu arcuri.

– Arătaţi într-adevăr nemaipomenit!

Palid de nesomn, preşedintele îi făcu semn lui Abe Stern să se aşeze pe canapeaua portocalie şi aşteptă să i se toarne cafeaua. Ca fond muzical, se auzeau discret acorduri din *Anotimpurile* lui Vivaldi. Preşedintele prefera intimitatea acestei cămăruţe frumos aranjate biroului învecinat, un sanctuar al autorităţii, sarcinilor şi servituţilor sale. O împodobise cu cîteva amintiri personale: o muschetă oferită de Poliţia din Georgia, un portret în acuarelă al soţiei şi al fiicei lui, executat cu o zi înainte de a fi ales, o fotografie a idolului său, amiralul Rickover, avînd drept dedicaţie acea întrebare pe marginea căreia meditase atît de des: „*Why not the best?*" – „De ce n-aş fi cel mai bun?" Lîngă călimară aşezase vestita plăcuţă care stătuse înainte pe biroul lui Harry Truman şi a cărei inscripţie era şi acum la fel de actuală: „*The buck stops here*" – „Răspunderea îţi aparţine".

– Aşadar, strigă Stern radios, de îndată ce servitorul părăsise încăperea, putem în sfîrşit să vorbim despre finanţarea proiectului de reconstrucţie din South Bronx, nu-i aşa?

Preşedintele îşi puse ceaşca la loc pe farfurioară.

– Sînt dezolat, Abe, dar trebuie să te dezamăgesc. Nu de asta te-am chemat aici.

Mirat, primarul îşi ridică sprîncenele.

– Sîntem puşi în faţa unei crize cumplite, Abe, iar criza aceasta priveşte oraşul dumitale.

Stern scoase un sunet care putea fi luat şi drept suspin, şi drept mormăit.

– O, domnule preşedinte, doar nu e sfîrşitul lumii. Crizele vin şi se duc. New York-ul le-a supravieţuit întotdeauna.

Ochii preşedintelui se împăienjeniră, în timp ce îl privea pe omuleţul aşezat în faţa lui.

– Greşeşti, domnule primar! De data asta e vorba de o criză căreia New York-ul s-ar putea să nu-i supravieţuiască.

PARTEA A CINCEA

„Zgîrie-norii vor sări în aer“

Harvey Hudson, directorul F.B.I.-ului din New York, urcă din patru în patru trepte scara către sala de consiliu a Cartierului General din Federal Plaza. Era urmat de şeful Poliţiei şi de cel al Brigăzii de Inspectori. În timp ce aceştia din urmă se aşezau între drapelul oraşului New York şi steagul albastru cu auriu al F.B.I.-ului, Hudson înaintă către pupitrul de la marginea estradei, ţinînd între dinţi cel de-al treilea trabuc din ziua aceea. Era abia ora 9.00 în acea zi de luni, 14 decembrie. Hudson îmbrăţişă cu o privire satisfăcută sala vastă şi arhiplină, îşi reglă treptat respiraţia, puse trabucul în scrumieră şi se aplecă spre microfon:

– Domnilor, avem o mare belea pe cap.

Această intrare în chestiune provocă un freamăt urmat de o tăcere atentă.

– Un grup de terorişti palestinieni a ascuns un baril de clor în New York, aproape sigur în insula Manhattan.

În spatele lui Hudson, prefectul Bannion cerceta chipurile inspectorilor săi, încercînd să le descifreze reacţiile.

– Sînt sigur, continuă Hudson, că este inutil să vă reamintesc proprietăţile extrem de toxice ale clorului: ţineţi minte cu toţii ce s-a întîmplat de curînd în Canada, în urma unui accident de cale ferată. Chiar în acest moment, un baril de clor pitit undeva în oraş face să plutească o ameninţare de moarte asupra populaţiei. Vă închipuiţi ce panică s-ar produce dacă ar afla locuitorii! Iată de ce fac apel la simţul vostru de răspundere şi vă cer chiar acum să păstraţi o discreţie desăvîrşită în privinţa secretului acesta, în privinţa a ceea ce o să vă spun.

Inspectorii din Poliţia newyorkeză erau oameni tari, dar, văzînd expresia îngrozită care se întipărise pe chipurile multora dintre cei prezenţi, prefectul Bannion se cutremură. *Doamne! Ce s-ar fi întîmplat dacă le-aş fi spus adevărul?*

Hudson prezentă continuarea scenariului pe care îl pusese la punct împreună cu Bannion şi Feldman: un comando palestinian se găsea în New York şi avea ordin să declanşeze explozia acestui baril de gaz mortal dacă Begin nu elibera pînă a doua zi la prînz zece dintre camarazii lor aflaţi în diverse închisori israeliene. O schemă mărită a bombei H a lui Gaddafi, ale cărei componente nucleare fuseseră mascate cu atenţie, apăru apoi pe ecran, în spatele vorbitorului.

– Unii dintre voi vor fi însărcinaţi cu vînarea teroriştilor; alţii vor efectua operaţiuni de cercetare, sector cu sector; restul vor cerceta discret aeroporturile, cheiurile şi docurile, ca să încercăm să descoperim cum de a ajuns acest gaz în New York. O să lucraţi în echipe mixte, Poliţia din New York împreună cu F.B.I.-ul, serviciu cu serviciu: antiteroriştii cu antiteroriştii, răpirile cu răpirile, geniştii cu geniştii şi aşa mai departe.

– Pentru numele lui Dumnezeu, strigă cineva din fundul sălii, de ce nu li s-a spus israelienilor să le dea drumul ticăloşilor pe care îi ţin închişi?!

Bannion se aştepta la o reacţie de acest gen. Îi făcu un semn lui Hudson, se ridică şi puse mîna pe microfon.

– Asta e problema israelienilor, nu a noastră, declară el pe un ton categoric. Iar problema voastră e să găsiţi blestematul ăla de baril.

Bannion făcu o pauză, după care încheie tunător:

– Contez pe voi, băieţi! O să-l găsiţi cu siguranţă! Daţi-i bice!

*

Inspectorul de serviciu de la intrarea principală a Departamentului Finanţelor din Washington se apropie de cei doi bărbaţi care coborau din Fordul negru oficial. Verifică dintr-o privire

documentele de înalți funcționari în cadrul Departamentului Apărării, după care le făcu semn să-l urmeze în holul ministerului. Îi conduse către o ușă masivă pe care scria „Ieșire" și coborî cu ei două etaje pînă la subsolul clădirii, apoi, printr-un coridor slab luminat, pînă la o altă ușă încuiată cu cheia. Aceasta dădea spre culisele secrete ale Casei Albe, spre acel tunel care trece pe sub East Executive Avenue și pe care îl folosise președintele cu o zi în urmă pentru a merge în secret la Pentagon.

David Hannon, un bărbat de cincizeci și patru de ani, cu părul grizonant, era directorul Agenției pentru Protecția Civilă. Adjunctul său, Jim Dixon, era specialist în efectele armelor nucleare. Amîndoi își consacraseră cea mai mare parte a vieții profesionale studierii unui subiect înfricoșător: nimicirea orașelor, a zonelor rurale și a populației americane prin intermediul armelor nucleare și termonucleare. Inimaginabilul le era la fel de familiar ca bilanțul pentru un expert contabil. Fuseseră la Hiroshima și la Nagasaki, urmăriseră tragerile experimentale din deșertul Nevada, concepuseră și construiseră cochetele case coloniale, frumoasele bungalouri, acele modele în mărime naturală pe care strategii militari ai anilor '50 măsuraseră efectele generațiilor succesive de arme nucleare.

Ghidul îi conduse pe sub Casa Albă și porni în fața lor pe o scară secretă care ducea spre Aripa de Vest, unde se găseau birourile prezidențiale și sala Consiliului Național de Securitate. Acolo fură întîmpinați de un comandant al Corpului de Marină.

– Conferința de-abia a început, le spuse ofițerul, arătîndu-le două scaune pliante instalate lîngă ușă. Veți fi chemați într-o clipă.

*

Membrii Comitetului de Criză își regăsiseră locurile în jurul mesei de conferințe. Președintele îl așezase pe primarul New

York-ului la dreapta sa. Pe perete, ceasul electronic arăta 9.03. Trecuseră nouă ore de la explozia din Deşertul Libiei.

– I-am telefonat guvernatorului statului New York şi l-am pus la curent, începu preşedintele. De altfel, i-am expus tot eu situaţia şi domnului primar, rugîndu-l să ni se alăture. Dat fiind că ameninţarea priveşte atît oraşul, cît şi pe locuitorii New York-ului, vom renunţa faţă de dumnealui la consemnul obişnuit al secretului deliberărilor.

Făcu un semn din cap în direcţia amiralului Tap Bennington. Prin tradiţie, reuniunile Consiliului de Securitate începeau întotdeauna printr-o expunere a directorului C.I.A.-ului.

– De îndată ce ambasada noastră de la Tel-Aviv a primit acel telefon anonim anunţînd bombardarea iminentă a Libiei de către Israel, am intervenit pe lîngă sovietici şi le-am cerut să facă presiuni asupra Israelului. Faptul a avut un efect imediat. Serviciile *Elint*[1] ale Flotei a VI-a ne-au confirmat că azi-dimineaţă la ora 3.48 israelienii şi-au anulat un atac nuclear împotriva Libiei. Cred că putem să apreciem că, din acest punct de vedere, situaţia este satisfăcătoare.

Directorul C.I.A.-ului răspunse printr-un semn din cap murmurului de uşurare pe care îl provocase declaraţia sa.

– Pe de altă parte, C.I.A.-ul se străduieşte să găsească un indiciu care să-i permită să-i identifice pe indivizii care ar fi putut plasa dispozitivul în New York în numele lui Gaddafi.

Făcu o pauză.

– Din păcate, pînă acum, n-am obţinut nimic concret.

– A răspuns însărcinatul cu afaceri de la Tripoli mesajului trimis de Eastman în care i se crea să-i aducă la cunoştinţă lui Gaddafi că vreau să vorbesc cu el? întrebă preşedintele.

---

[1] Elint – *Electronic Intelligence:* sistem de ascultare şi reperare electronică (n.a.).

– Încă nu. Oricum, Boeing-ul nostru *Catastrophe* se află la locul potrivit, gata să stabilească legătura imediat cum vom primi acceptul de la Tripoli.

– Perfect.

Acest răspuns laconic lăsa să se înțeleagă că președintele era convins că, odată pus în legătură cu Gaddafi, va putea să-l înduplece și să-l facă să accepte o soluție rezonabilă, apelînd la judecata și la sentimentele sale religioase.

– Tap, după părerea dumitale, de cîtă libertate de manevră dispune Gaddafi? Acționează absolut de unul singur? Este unicul stăpîn al deciziilor luate?

– Întocmai. Armata, poporul, țara întreagă îi sînt devotate. Nimeni și nimic nu se opune voinței sale.

Președintele strînse din buze și bătu darabana pe masă. Se întoarse către directorului F.B.I.-ului.

– Domnule Holborn?

În timp ce fiecare participant făcea darea de seamă a serviciului aflat în subordinea sa, primarul Abe Stern rămăsese sub șocul teribilului secret pe care i-l încredințase șeful statului. Cînd amiralul Fuller, șeful Statului-Major Interarme, anunță că portavioanele și submarinele nucleare ale Flotei a VI-a se apropiau de destinație, în largul coastelor libiene, el se aplecă în față, încrucișîndu-și mînuțele durdulii pe masă. Avea impresia că trăiește un coșmar.

– Domnilor, israelienii aveau dreptate!

Toate chipurile se întoarseră în direcția bătrînului.

– Nu trebuie să-i constrîngem să renunțe la ripostă. Lichidarea acestui energumen ar trebui să fie singurul nostru obiectiv.

– Domnule primar, remarcă pe un ton calm Eastman, grija noastră principală este să salvăm populația din orașul dumneavoastră.

Însă nimic nu-l mai putea opri pe Abe Stern. Se făcuse stacojiu la față. Apocalipsul care îi amenința orașul îl făcea să-și piardă măsura.

– Arabul ăsta nu e altceva decît un al doilea Hitler! De zece ani încalcă fără încetare toate principiile eticii internaţionale! A ucis, a distrus şi a terorizat în toate colţurile pămîntului ca să-şi impună voinţa. Fiindcă a avut bani, a nimicit Libanul, inundînd Beirutul cu milioanele obţinute, în paranteză fie spus, prin intermediul generoaselor bănci americane. Îl sprijină pe Khomeiny. Încearcă să-i suprime pe toţi prietenii pe care-i avem în Orientul Apropiat, de la Sadat pînă la saudiţi, şi să ne ruineze tăindu-ne petrolul. În tot acest timp, noi am stat bine-mersi cu fundul pe scaun, ca nişte adevăraţi urmaşi ai lui Chamberlain, şi l-am lăsat să acţioneze, tîrîndu-ne pe burtă în faţa acestui nou Führer.

Stern se întoarse spre preşedinte, adresîndu-i-se direct:

– Iar bufonul ăla de frate al dumneavoastră s-a acoperit şi pe el, v-a acoperit şi pe dumneavoastră de ridicol, domnule preşedinte, mergînd prin ţară şi înălţîndu-i osanale acestui monstru... La fel ca imbecilii din Partidul Germano-American care lătrau „Heil Hitler!" la Chicago în 1940.

Făcu o scurtă pauză ca să-şi recapete suflul şi continuă şi mai tare:

– Acum a pus o bombă H în oraşul meu, în mijlocul oamenilor mei, şi vreţi să-i cădem în genunchi şi să-i îndeplinim dorinţa fanaticului în loc să-l lichidăm.

– Problema, domnule primar, este că, nimicind Libia, tot nu vom putea salva New York-ul, interveni amiralul Fuller.

– Baliverne!

– Şi totuşi aşa este.

– De ce?

– Fiindcă distrugerea Libiei nu va împiedica explozia bombei. Ba dimpotrivă...

Primarul bătu în masă cu amîndouă mîinile. Se ridică pe jumătate, tremurînd de furie şi aruncînd priviri de foc în direcţia placidului şef de stat-major din capul mesei.

– Vreţi să-mi spuneţi că, după miliarde şi miliarde de dolari pe care în ultimii treizeci de ani le-am tot cheltuit pentru afurisita

aia de mașină nucleară – miliarde de care orașul meu ar fi avut atîta nevoie, dar pe care nu le-a primit niciodată – armatele dumneavoastră sînt incapabile să-mi salveze oamenii și orașul de ambițiile unui dictator de o sută de ori mai rău decît Khomeiny, care domnește peste o țară unde există doar nisip și băligar de cămilă?!

– Ați uitat petrolul, observă cineva.

Chipul osos al amiralului luă aerul trist al unui bătrîn cîine de vînătoare.

– Există un singur mijloc sigur de a vă salva orașul, domnule primar, și acela este să găsim bomba și s-o dezamorsăm.

*

– Pe cine ți-au dat?

Inspectorul principal Angelo Rocchia își usca mîinile sub aparatul special de la toaletă, în momentul în care îi pusese întrebarea vechiului său coleg Henry Ludwig. Acesta își întoarse capul mare și pletos spre un negru cu fața plină de zbîrcituri.

– Pe ăla de colo. Ţie?

Angelo arătă cu o privire dispreţuitoare spre tînărul agent F.B.I. care își pieptăna șuvițele blonde la o chiuvetă mai îndepărtată. Pe urmă, scoase un oftat plictisit și se aplecă spre oglindă ca să-și examineze fața. Zări cîteva urme lucioase de cremă împotriva ridurilor, cremă pe care și-o aplica în fiecare dimineață sub ochi și pe buze de la începutul relației cu Grace Knowland, ziarista de la *New York Times*. Își scoase haina și o scutură cu grijă de praf. Cochetăria și lăcomia erau cele două slăbiciuni ale sale. Banii lui Angelo Rocchia, glumeau colegii, aveau doar două destinații: stomacul și hainele. Cărți nu juca, la curse nu paria, afemeiat nu era. În schimb, purta costume de la Tripler costînd cam trei sute cincizeci de dolari, cum era cel bleumarin pe care îl îmbrăcase în ziua aceea, împreună cu o cămașă de mătase cu monogramă și butoni de manșetă, cu o cra-

vată de brocart alb şi pantofi cu vîrf ascuţit de la Screenland. Încă de cînd intrase în meserie înţelesese perfect că eleganţa şi respectul mergeau mînă în mînă şi că un inspector pus la patru ace reuşea să se impună în faţa şefilor.

– Şi chiar vrei să-ţi spun, Henry? mormăi el. Ei bine, e ceva care mă supără în toată chestia asta. S-au băgat prea mulţi. Cei de la F.B.I. sînt implicaţi pînă peste cap. Tipii de la Finanţe şi Vămi aşijderea. Ba i-am văzut şi pe băieţii de la Departamentul de Stupefiante. Şi toată chestia asta pentru un baril de rahat?

Fără să mai aştepte răspuns, se apropie de tînărul agent federal care îi fusese repartizat drept coechipier.

– Hai noroc, amice! Mişto cravată ţi-ai tras! exclamă el, aruncînd o privire compătimitoare spre bucăţica îngustă de stofă care atîrna de gîtul lui Jack Rand. De unde ai cumpărat minunăţia asta?

– Chiar îţi place? Am găsit-o la Brown, magazinul universal din Denver.

– Denver? Da' ştiu c-ai avut ceva de mers pîn-aici! Fă-te încoace, hai să vedem unde vor să ne expedieze, spuse Angelo, trăgîndu-l după el pe agentul federal.

Douăsprezece birouri metalice erau dispuse în careu într-o încăpere spaţioasă de alături, unde un agent al F.B.I.-ului şi un poliţist newyorkez distribuiau instrucţiunile pentru misiune fiecărei echipe. Ceva mai încolo, alţi poliţişti repartizau, la rîndul lor, turele de serviciu, codurile pentru legăturile radio şi aparatele reglate pe frecvenţele secrete ale F.B.I.-ului. În jurul meselor, domnea o confuzie generală. Inspectorii cereau în gura mare obişnuitele maşini, alţii îşi făceau griji pentru plata orelor suplimentare, iar alţii îi înjurau la grămadă şi pe evrei, şi pe arabi.

Angelo simţi o mînă atingîndu-l uşor pe spate. Se întoarse. Inspectorul-şef îi şopti la ureche:

– Fără milă, Angelo! Moarte lor! Şi nu-ţi face griji: plîngeri, proteste, ameninţări... Te acoperim pentru toate.

Feldman plecă imediat în căutarea altei urechi căreia să-i strecoare acelaşi mesaj. Tînărul coechipier al lui Angelo se întorsese cu o foaie de hîrtie pe care era scrisă destinaţia. Newyorkezul o examină, iar apoi, privind mulţimea care se înghesuia în faţa mesei unde se împărţeau aparatele de radio, îşi spuse că aveau toate şansele să-şi petreacă ziua întreagă stînd la coadă. Se apropie discret, se lăsă în jos, puse mîna pe un aparat, îl ascunse sub braţ şi dispăru.

– Hei! sări un agent federal cu ochelari. Unde crezi că mergi cu chestia aia?

– Unde merg? se revoltă Angelo. Pe cheiuri, în Brooklyn, unde mi s-a spus. Unde-ai vrea să merg, la curse?

– N-ai voie să pleci aşa! mugi agentul ca scos din minţi. N-ai semnat de primire. Întîi trebuie să semnezi o chitanţă cu data.

Angelo făcu o mutră plictisită.

– Îţi vine să crezi, flăcău? mormăi el, scuturîndu-şi coechipierul de braţ. Undeva stă ascuns un baril de gaz gata să omoare o grămadă de oameni şi nu poţi să pleci să-l cauţi pînă nu semnezi o fiţuică.

Înhăţă hîrtia pe care o flutura funcţionarul furios.

– Ascultă-mă pe mine, şi dacă lumea ar sta să sară în aer, tot s-ar găsi un caraghios de birocrat care să zbiere: „Hei, o clipă! Întîi trebuie să semnezi chitanţa!"

*

David Hannon, responsabilul Agenţiei pentru Securitatea Civilă, se afla pentru prima oară în faţa şefului statului. Scoase din buzunar un disc din plastic albastru şi roşu, de mărimea unei farfurioare pentru desert, şi îl aşeză pe masă. Era instrumentul indispensabil îndeplinirii sarcinii mai curînd macabre pe care o avea, un instrument pentru calcularea efectelor bombelor nucleare. Acesta avea răspuns la toate: presiunea necesară pe centimetru pătrat pentru spargerea unui geam sau provocarea unei hemoragii

pulmonare, gradul arsurilor cauzate de o bombă de cinci megatone care explodează la o distanţă de treizeci şi şapte de kilometri, amplitudinea radiaţiilor propagate de explozia de optzeci de kilotone la trei sute optzeci şi patru de kilometri distanţă, timpul necesar acestor radiaţii pentru a-şi ucide victimele...

– Domnule Hannon, te ascultăm.

Omuleţul înclină din cap în direcţia preşedintelui şi-şi potrivi cu un gest precis cravata cu dungi.

– Din nefericire, situaţia din New York este unică, începu el pe tonul sentenţios al unui arheolog care descrie vestigiile unei civilizaţii dispărute. Din cauza zgîrie-norilor. Cercetările noastre au avut în vedere mai mult pagubele pe care le-am putea provoca ruşilor şi mai puţin cele pe care ni le-ar putea provoca ei nouă. Şi cum la ei nu sînt zgîrie-nori, astăzi ne găsim într-o situaţie în care, într-un fel, ne lipsesc... – îşi căută cuvîntul potrivit – ... datele. Dar un lucru e sigur: pagubele pe care le-ar putea produce o bombă de trei megatone în New York depăşesc orice imaginaţie.

Îşi şterse fruntea şi se întoarse către harta New York-ului, pe care adjunctul său tocmai o agăţase pe perete.

– Această hartă vă oferă o apreciere aproximativă a distrugerilor şi a pierderilor de vieţi omeneşti.

Patru cercuri concentrice avînd drept centru Times Square, în inima Manhattan-ului, înglobau succesiv tot oraşul şi periferiile. Hannon desemnă porţiunea de oraş situată în interiorul liniei roşii a primului cerc. Era vorba de o zonă cu diametrul de cinci kilometri, care, transpusă în peisajul aglomerat al Parisului, ar fi reprezentat echivalentul zonei delimitate de Arcul de Triumf, Turnul Eiffel, Luvru şi bazilica Sacré-Coeur din Montmartre.

– Tot ce este în interiorul acestui cerc se va transforma în ruine calcinate.

– Nimic? rosti preşedintele înspăimîntat. Absolut nimic nu va rezista?

– Nimic, domnule preşedinte. Devastarea va fi totală.

– Refuz să mă gîndesc..., bîigui Eastman.

Se gîndea la panorama insulei Manhattan, pe care o redescoperea cu atîta emoţie de fiecare dată cînd mergea să-şi petreacă week-end-ul la New York cu soţia sa şi cu fiica lor, Kathy. Revedea pereţii strălucitori de sticlă şi oţel care se întindeau de la World Trade Center pînă pe Wall Street şi chiar mai departe. Şi toate acestea puteau fi nimicite cît ai clipi din ochi?! Să fim serioşi! Era doar un coşmar de genul celor ce se iscă în ţeasta birocraţilor care şi-au pierdut minţile calculînd.

– Ei hai, domnule expert, unele dintre clădirile mai vechi de acolo sînt construite ca nişte fortăreţe.

– Unda de şoc a unei bombe de acest tip, replică Hannon imperturbabil, va produce un uragan cum n-a mai existat niciodată pe pămînt.

– Nici chiar la Hiroshima sau la Nagasaki?

– Bombele pe care le-am aruncat asupra celor două oraşe au fost simple bombe atomice şi nu bombe H. Erau bombe rudimentare, la drept vorbind. Vîntul pe care l-au produs ele a fost o simplă briză estivală pe lîngă ce trebuie să aşteptăm în cazul de faţă.

Expertul cu părul grizonant arătă din nou cercul care înconjura centrul insulei Manhattan: Wall Street, Greenwich Village, 5th Avenue, Park Avenue, Central Park, East Side şi West Side.

– Ştim din cercetările efectuate în cele două oraşe japoneze devastate de bomba atomică faptul că imobilele moderne din oţel şi beton au fost pur şi simplu pulverizate.

Hannon îşi însoţi cuvintele cu un pocnet scurt al degetelor.

– În ce priveşte furtuna declanşată de o bombă H, veţi vedea cum zgîrie-norii îşi vor lua literalmente zborul prin spaţiu, ca nişte corturi de pe plaja din Coney Island într-o zi cu vreme urîtă. Asta înainte de a se dezintegra şi de a se transforma în pulbere.

Expertul se întoarse din nou spre auditoriu. Era atît de prins de subiectul pe care-l expunea, încît ai fi zis că le ţinea o prelegere studenţilor.

– Domnilor, dacă această bombă explodează cu adevărat, tot ce va rămîne din insula Manhattan va fi un morman de dărîmături fumegînde.

Se lăsă o linişte apăsătoare. Silueta firavă a primarului se îndreptă. Avea ochii ieşiţi din orbite şi faţa ca de ceară.

– Dar supravieţuitorii? întrebă el, indicînd cercul roşu în interiorul căruia se găseau prinşi în capcană cel puţin cinci milioane de locuitori.

– Supravieţuitori acolo? zise Hannon, ridicînd din umeri. Nici unul.

– Dumnezeule! gemu Abe Stern, prăbuşindu-se pe scaun.

– O să ardă tot oraşul? întrebă Herbert Green, secretarul Apărării.

– Incendiile care vor izbucni, explică amabil David Hannon, sînt fără precedent în experienţa umană. Bomba aceasta va elibera o undă de căldură care va aprinde totul pe mai multe zeci de kilometri în jurul New York-ului. În New Jersey, Long Island, Staten Island şi Westchester zeci şi sute de mii de case vor lua foc ca nişte chibrituri.

Examină încă o dată harta.

– În interiorul primului cerc, probabil că suflul undei de şoc va fi atît de violent, încît va stinge majoritatea incendiilor. Efectul termic va fi într-o mică măsură atenuat de ecranele de sticlă ale construcţiilor moderne din centrul Manhattan-ului. Dar înăuntrul acelor clădiri peste ce dăm? Peste covoare, perdele şi birouri acoperite de hîrtii. Cu alte cuvinte, combustibil. Prin urmare, veţi avea pe loc mii şi mii de focare. Imediat după aceea, bineînţeles că deflagraţia va reduce totul la nişte ruine din care se va înălţa fumul.

– Doamne sfinte! gemu cineva din capul mesei. Toţi nenorociţii aceia prizonieri în clădiri...

– După calculele noastre, indică Hannon, se pare că blocurile din sticlă sînt mai puţin periculoase, bineînţeles, cu condiţia să se afle destul de departe de epicentrul exploziei. Cu toate acestea, structurile de sticlă se vor fragmenta în mii de particule microscopice. În acest fel, efectul şocului îi va transforma pe oameni în perniţe de ace, chiar dacă nu-i va omorî pe loc.

Oare tipul ăsta glumeşte? se întrebă Jack Eastman consternat. Îl privea fix pe expert, ţinîndu-şi degetele crispate încleştate de muchia mesei şi simţindu-şi umerii masivi copleşiţi de oboseală. *Oare îşi dă seama că e vorba de fiinţe omeneşti care au un chip, un nume şi o familie, nu de o colecţie de numere afişate pe monitorul unui calculator?*

– Vor exista supravieţuitori dincolo de acel prim cerc? întrebă preşedintele.

– Da. Calculele noastre arată că, în interiorul celui de-al doilea cerc, adică între cinci şi zece kilometri plecînd de la punctul zero, 50% din populaţie va fi ucisă, 40% rănită şi 10% va scăpa neatinsă.

– Doar 10%? murmură primarul.

Îşi întoarse capul spre hartă, însă nu văzu nici cercurile colorate, nici cadrilajul strîns al străzilor şi al bulevardelor. Îşi văzu pur şi simplu oraşul, acel New York pe care-l bătuse cu piciorul în lung şi-n lat, pe care îl iubise şi îl blestemase timp de o jumătate de secol de politică şi de campanii electorale. Se gîndi la cartierele evreieşti din partea de sud a Brooklyn-ului unde, din uşă-n uşă, într-un miros dezgustător de peşte *gefelte*, strînsese voturile alegătorilor, la falezele de pe Coney Island cu băieţii care vindeau cornete cu cartofi prăjiţi şi hot-dog lungi ca nişte bastoane de poliţie, la acele *barrios* din Harlem-ul spaniol şi străduţele aglomerate din cartierul chinezesc care duhneau a peşte sărat, carne de porc prăjită şi ouă clocite. Se gîndi la ferestrele de la Little Italy împodobite cu roşu şi verde în cinstea sfîntului patron şi la statuia sa naivă, purtată pe umerii unei mulţimi în delir, la nesfîrşita înşiruire a tristelor locuinţe pentru

oamenii de rînd din Bensonhurst şi Astoria, la toate căminele în care locuia poporul său, un popor de taximetrişti, chelneri, frizeri, funcţionari, electricieni, pompieri şi poliţişti. Toţi aceşti oameni în mijlocul cărora îşi petrecuse viaţa luptînd să aibă un trai mai bun, erau condamnaţi astăzi pentru că se aflau în interiorul unui perimetru trasat cu albastru pe o hartă.

– Vreţi să spuneţi că doar un newyorkez din zece are ceva şanse de a rămîne în viaţă? insistă el. Şi că jumătate vor pieri pe loc?

– Întocmai, domnule primar.

– Care va fi impactul asupra celorlalte sectoare? se nelinişti preşedintele.

– Aproape tot ce va mai fi rămas din Jersey City, Bronx şi Brooklyn va fi nimicit. Clădirile din sticlă de dată mai recentă vor deveni schelete, dar majoritatea carcaselor va rămîne în picioare fiindcă vîntul nu va mai avea aceeaşi intensitate. La marginea cercului albastru imobilele se vor nărui.

– Putem presupune că vor exista supravieţuitori în interiorul celui de-al treilea cerc? întrebă îngrijorat Eastman.

Acest cerc includea campusul Universităţii Columbia şi o serie întreagă de zone periferice deosebit de populate.

– În această zonă, explică Hannon, geamurile, pereţii interiori şi acoperişurile vor fi spulberate. Parte din case se vor prăbuşi. Toţi cei care nu se vor afla într-o pivniţă sau un adăpost riscă să fie acoperiţi de dărîmături. Apreciem că în zona aceasta vor fi 10% morţi şi 40-50% răniţi.

– Şi radiaţiile? se interesă preşedintele.

– Domnul să ne aibă în pază domnule preşedinte! Dar dacă, din nefericire, vîntul ar sufla dinspre ocean în momentul catastrofei, norul radioactiv ar acoperi întreaga aglomerare urbană newyorkeză înainte de a fi împins spre interiorul ţării. Milioane de oameni vor fi atinşi şi zeci de mii de kilometri pătraţi vor fi contaminaţi. Nimeni n-ar mai putea trăi în acele locuri timp de cîteva generaţii.

– Uite ce e, domnule Cum-te-cheamă, m-am săturat să te tot aud cum prezici infernul!

Primarul își regăsise hotărîrea.

– Pe mine, singurul lucru care mă interesează este să-mi spui exact cîți dintre concetățenii mei vor muri dacă această bombă va exploda.

– Cu mare plăcere, domnule primar.

Hannon deschise un dosar voluminos cu o copertă rigidă din carton pe care scria „Ultrasecret". Acesta conținea acel lucru absolut indispensabil oricărui birocrat modern, un document statistic. Era vorba, de fapt, de un fel de desfășurător a ceea ce era de neconceput, o proiecție, cartier cu cartier, a morții și a distrugerii, mergîndu-se pînă la numărul exact de infirmiere, pediatri, osteopați, instalatori, paturi de spital, extinctoare, piste de aeroport și, bineînțeles, de arhive oficiale care ar fi putut rezista în fiecare porțiune a zonei atinse.

Guvernul american cheltuise milioane de dolari pentru strîngerea acestor informații și pentru sistematizarea lor pe computere ultraperformante în cadrul Centrului de Alarmă Națională de la Olney, Maryland. Și iată că venise momentul rezumării întregii orori în cîteva coloane de cifre și procentaje.

Hannon își consultă rapid dosarul negru și afirmă decis:

– Numărul total al morților din orașul New York se va ridica la 6 744 000.

*

Agentul F.B.I. Jack Rand își privi nervos ceasul. O mare aglomerare de mașini blocase vechiul Chevrolet al coechipierului său, inspectorul Angelo Rocchia.

– Ar trebui să-i anunțăm pe cei de la sediu, sugeră Rand.

– La ce bun? replică Angelo iritat. Ca să le spunem că am rămas pe podul Brooklyn?

Ăsta are un radio în cur, îşi spuse Angelo. Luă o arahidă din punga de hîrtie pe care o avea în buzunarul de la haină.

– Ia aici, micuţule, şi linişteşte-te! Admiră panorama! Ce e mai bun abia acum vine: haznaua din Brooklyn.

Încet şi precaut, se strecură de-a lungul bordurii şi o luă pe Henry Street, două străzi mai sus de cheiuri. Tînărul agent federal se strîmbă la vederea spectacolului pe care îl urmărea prin parbriz: un şir de imobile cu trei sau patru etaje, toate dărăpănate ca în urma unui bombardament. Pereţii, cel puţin cei care încă nu se prăbuşiseră, erau acoperiţi cu inscripţii şi desene obscene. Locul puţea a urină, rahat şi cenuşă.

Majoritatea prăvăliilor erau baricadate cu scînduri. Rand remarcă uimit rarele magazine care încă erau deschise: salonul de coafură al Marelui Tony, a cărui faţadă căscată era ascunsă de o perdea galbenă şi un ghiveci cu muşcate, băcănia lui Ace cu vitrinele pline de mezeluri, cutii de bere şi apă gazoasă, pachete de ţigări şi şerveţele de hîrtie, îngrămădite în spatele unui grilaj des.

La colţuri de stradă, nenorociţii pentru care visul american rămăsese doar un vis şi atît îşi încălzeau mîinile deasupra focului făcut din gunoaie aprinse în lăzi vechi.

– Fac pariu că la tine în Colorado nu există genul ăsta de paradis. Ştii cît se încasează ca să asasinezi pe cineva? Zece dolari... Da, micuţule, zece dolari ca să ucizi un cetăţean.

Angelo Rocchia clătină din cap cu nostalgie.

– Să ştii că ăsta a fost totuşi un cartier mişto. Italieni... Cîţiva irlandezi... Azi, majoritatea celor de-aici au o viaţă mai rea ca animalele de la Grădina Zoologică din Bronx. Arabii ne-ar face un bine...

– Un bine?!

– ...dacă ar arunca barilul în aer aici.

Cu coada ochiului, Angelo îl văzu pe agent strîmbîndu-se. Arătă cu degetul spre faţada dărăpănată a unei biserici.

– Acolo e President Street, spuse el cu mîndrie în glas. Fostul teritoriu al gangsterului Joey Gallo. Iar în fața ta, băiete, se află unul dintre cele mai mari cîmpuri de bătălie americane.

Era adevărat: mai mulți oameni muriseră pe cheiurile Brooklyn-ului decît în numeroase bătălii istorice. Dintotdeauna, crima, corupția și asasinatul fuseseră adevărate plăgi în această zonă cu antrepozite cenușii și în cartierele învecinate. Șobolanii cheiurilor, cei care incendiau docurile, chiriașii clandestini, negustorii de bărbați, negustorii de femei, vietnamezii care trăiau în bărci, furnizorii veroși, contrabandiștii, ucigașii plătiți, iată cine fuseseră eroii siniștri ai marii saga a pegrei de pe aceste maluri. Insecuritatea și criminalitatea atinseseră cote atît de ridicate, încît vapoarele sfîrșiseră prin a abandona Brooklyn-ul.

– Mafia ține și acum sub control cheiurile? întrebă naiv agentul federal.

Angelo nu-și putu opri un rînjet. *Auzi-l și p-ăsta! Data viitoare o să mă-ntrebe dacă papa e catolic.*

– Cred și eu. Familia Profaci. Anthony Scotto...

– Și n-ați reușit niciodată să le veniți de hac?

– Să le venim de hac! Ai chef de glume? Controlează toate companiile de întreținere care închiriază cheiuri. Dacă un docher, de exemplu, n-are un unchi, un frate sau un văr în sindicat care să-l recomande, poate să se ducă să se împuște: nu găsește de lucru. Știi cum merge treaba cînd vine prima zi? Un tip se apropie de el și-i zice: „Uite, bătrîne, facem o chetă pentru Tony Nazziato. Și-a rupt o mînă pe cheiul 6". Surprins, candidatul la munca de docher întreabă: „Tony și mai cum?" și s-a terminat: poți să fii sigur că băiatul n-o să mai găsească de lucru în veci. Fiindcă marele Tony stă în sala de întruniri a sindicatului și tocmai numără sutele de dolari pe care i le aduc fracturile imaginare. Asta e legea junglei. Ca peste tot pe cheiuri.

Angelo observă că figura rozalie a coechipierului său începuse să bată în cenușiu, aidoma cerului de deasupra Brooklyn-ului.

– Hai, ajunge! Să vorbim despre altceva. Curios că te-au expediat din Denver numai pentru un amărît de baril de clor, nu?

– Mi se pare o chestie al naibii de periculoasă, făcu Rand.

– Normal. Ştii cîţi agenţi federali au adus? Cel puţin două mii.

– Aşa de mulţi? întrebă Rand şi ezită o clipă. Ia spune, nu mai ai mult pînă la pensie, aşa-i?

– Dacă aş vrea, m-aş putea pensiona şi acum, lăsă să-i scape Angelo, înghiţind o arahidă. Vechime am. Dar îmi place meseria asta... Ce să fac, să mă plictisesc în Long Island urmărind cum creşte iarba? Nu mă cunoşti.

Chiar în acel loc, în cartierul pe care îl străbăteau, Angelo Rocchia rezolvase primul caz din cariera lui de poliţist în 1947. Pe atunci, comisariatul din Brooklyn era atît de aproape de casa lui, încît între două ture putea să vină să bea o cafea în casa unde se născuse, să-şi îmbrăţişeze mama, să stea puţin la taclale cu tatăl său în micul atelier de cioplit piatra pe care acesta îl înfiinţase, venind din Sicilia după primul război mondial, şi chiar să tragă un pui de somn în atelierul unde meşterise şi el în după-amiezele de sîmbătă, ascultîndu-l pe bătrîn cum fredona, în acelaşi timp cu aparatul de radio, ariile celebre din *Rigoletto, Trubadurul* şi *Traviata.*

– Eşti de mult în F.B.I.? îl întrebă pe Rand.

– De trei ani. De cînd am terminat Dreptul la Tulane.

– Eşti de loc din New Orleans?

– Din Thibodaux, Louisiana. Taică-meu conduce reprezentanţa Ford de acolo.

– Ţinutul lui Ron Guidoy, remarcă Angelo satisfăcut. Cel mai bun aruncător pe care l-au avut Yankees de la sosirea lui Whitey Ford[1].

– Eu am jucat fotbal.

– Nu s-ar zice, după cum arăţi.

– Aşa au zis şi profesioniştii. Aşa că m-am apucat şi-am făcut Dreptul.

Cu cîteva zile înainte de înmînarea diplomelor, un reprezentant al F.B.I.-ului venise să le prezinte studenţilor de la

[1] Celebru jucător de base-ball (n.a.).

Tulane University avantajele unei cariere în rîndurile siguranței federale. Întorcîndu-se de acasă, Jack Rand fusese admis la misterioasa academie națională a F.B.I.-ului, instalată în incinta bazei navale din Quantico, Virginia. Timp de unsprezece luni, urmase cursurile intensive pentru viitori agenți de securitate: criminalistica, școala de contraspionaj, inițierea în ideologiile revoluționare, lecțiile de supraveghere polițienească, exercițiile practice pe scenarii de răpiri, infiltrări ale unor elemente străine, terorism și șantaj nuclear. Pe lîngă acestea, fuseseră exercițiile pentru pregătirea fizică, demne de James Bond: exerciții de apărare tactică, de luptă corp la corp și de trageri cu muniție de război, care completaseră această formare al cărei ultim examen fusese o probă de rezistență la tortură.

Însă, mai presus de orice, Rand învățase să se supună acelor reguli care îi fac pe cei nouă mii de agenți ai F.B.I.-ului să semene unui model standard. În locul hainelor și cravatelor fanteziste, apăruseră costumele sobre și obișnuite, gabardinele bej sau gri și pălăriile de fetru de aceeași culoare. Ochelari discreți. Părul nici prea lung, nici prea scurt. Fără barbă sau mustață. Reguli asemănătoare erau aplicate și comportamentului individului. În privința felului de a vorbi, nu erau tolerate discursurile ample și conversația de dragul conversației. Trebuiau să se exprime cît mai laconic. Nici un fel de originalitate în muncă, unde era nevoie de aplicarea scrupuloasă a metodelor în vigoare. Un polițist anonim, gata să-și estompeze individualitatea în conformitate cu regulile unei organizații, iată ce făcuse F.B.I.-ul din tînărul Jack Rand!

*

Angelo Rocchia își începuse cariera în inima acestui uriaș cartier din Brooklyn a cărui zonă a docurilor semăna cu satele devastate din Sicilia unde luptase în toamna lui '42. Era ghetoul italian, sfîșiat pe atunci de vendetele familiilor rivale ale Mafiei.

Nu întîrziase să descopere extraordinara corupţie pe care o favorizau uniforma bleumarin, chipiul hexagonal şi pistolul de calibrul 38 al celor treizeci şi două de mii de poliţişti din New York. Închisese ochii la pungăşiile de la el din sector şi primise fără jenă şpagă de la gangsteri. După o scurtă perioadă în Bronx, traversase East River pentru a intra în Departamentul de Criminalistică din Manhattan, unde abandonase uniforma de poliţist pentru a se plimba în civil în mediul interlop al jocurilor clandestine, al pariurilor ilegale, al extorcării comerciale şi industriale.

Un an la brigada care se ocupa de hoţii de buzunare din South Manhattan, iar apoi treisprezece luni la brigada de moravuri a Comisariatului 18 de pe West Street 54 îi îmbogăţiseră şi mai mult experienţa. Aici se distinsese ca un excelent actor. Felul în care se deghiza făcuse să-i cadă în plasă cîteva frumoase păsări de noapte din Times Square, toate surprinse cînd descopereau că paşnicul reprezentant al firmei de comercializare a berii din München sau delegatul cu ochi oblici al măreţei Honda purtau pe sub haină un pistol de calibrul 38. În cele din urmă, fusese recompensat cu ecusonul aurit al inspectorilor de gradul întîi, care îi deschisese porţile aristocraţiei forţei poliţieneşti newyorkeze, acel corp de trei mii de inspectori care alcătuiau un puternic grup de presiune curtat atît de putere, cît şi de presă.

– Eşti însurat? îşi întrebă Angelo coechipierul.

– Da, am şi trei copii. Tu?

Jack Rand desluşi, pentru prima oară, o umbră de tristeţe pe chipul însoţitorului său.

– Mi-am pierdut soţia cu cîţiva ani în urmă. Am un copil, o fată.

Pronunţase cuvintele ca pe o punere la punct definitivă şi care nu îngăduia nici un comentariu.

Poliţistul îşi opri maşina în faţa unui portal metalic. Îi arătă insigna de inspector paznicului care îi făcu semn să treacă. Ceva mai departe, se opri în faţa unei clădiri mari şi galbene, pe a cărei faţadă stătea scris cu litere negre „Terminal pasageri – Gara maritimă".

– Ultima staţie înainte de trosneală, glumi Angelo.

– Trosneală?

– La dracu', las-o baltă! Nici nu erai pe lume...

Îşi aruncă o arahidă în gură.

– De-aici am plecat la război în '42.

O rafală de vînt îngheţat le trimise în plină figură mirosul valurilor murdare care lingeau docurile. Angelo îşi ridică gulerul şi se îndreptă spre un soi de cuşcă de sticlă de la capătul cheiului.

– Ăsta e biroul serviciilor vamale ale Statelor Unite. Poţi să treci prin faţa lor cu o turmă de elefanţi şi nimeni dintre cei dinăuntru nu-şi va da seama.

Angelo intră în chichineaţa slab luminată unde plutea un miros neplăcut de transpiraţie şi de tutun învechit. Pereţii slinoşi erau împodobiţi cu fotografii ale unor vedete ale baseball-ului şi cu un afiş îngălbenit al unui manechin din *Playboy*. Tolănit în fotoliu, vameşul în bleumarin citea pagina sportivă din *Daily News*.

– Am fost anunţat că veniţi, mormăi el la vederea insignei lui Angelo. Vă aşteaptă dincolo, în biroul agentului maritim.

Biroul lui Hellians Stevedore era cam la fel de mare ca acela al vămilor. Teancuri de hîrtii erau stivuite pe stelaje de-a lungul unui perete. Erau listele de mărfuri ale tuturor navelor care descărcaseră mărfuri pe chei în timpul anului care se încheia.

Angelo îşi scoase paltonul şi îl îndoi cu grijă pe un scaun. Luă cîteva arahide din buzunar şi îi oferi şi lui Rand.

– Ia, micuţule, papă asta şi la treabă. Şi ţine minte: „*Chi va piano va sano*".

Agentul federal făcu o mutră nedumerită.

– Cu alte cuvinte, amice, poliţistul bun nu se grăbeşte niciodată.

*

Cu faţa lividă şi răvăşită de emoţie, primarul New York-ului îşi împreună mîinile într-un gest de implorare. *6 744 000 de oameni!* îşi repeta fără încetare. *6 744 000!* Un holocaust cu mult mai mare decît tragedia care îi expediase unchii şi mătuşile în camerele de gazare de la Auschwitz. Şi totul în cele cîteva secunde ale unei vîlvătăi fulgerătoare!

– Domnule preşedinte – vocea îi era surdă, aproape de neauzit – trebuie să facem urgent ceva pentru aceşti oameni! Trebuie cu orice chip!

Abe Stern era singur cu preşedintele în biroul acestuia. Anchilozat de lungile şederi pe scaun, şeful statului se ridică şi măsură camera în lung şi-n lat.

– Desigur, Abe... Găsim noi un mijloc ca să scăpăm... Însă, cîtă vreme aşteptăm, trebuie să ne păstrăm sîngele rece şi să nu cedăm panicii.

– Astea sînt vorbe frumoase, domnule preşedinte, nu fapte care să-i salveze pe cei şase milioane de bărbaţi, femei şi copii din oraşul meu. Ce să facem ca să-i smulgem din ghearele acestui fanatic?

– Pentru numele lui Dumnezeu, Abe, crezi că dacă ar mai fi ceva de făcut, n-aş face?!

– De ce nu-i evacuăm?

– Să-i evacuăm? Ai citit mesajul? E limpede: la primul semn de evacuare, face să explodeze bomba. Vrei să-ţi asumi un asemenea risc? Chiar şi înainte de a putea vorbi cu el?

– Refuz să accept că acest dement poate să ne dea ordine. Nu putem goli oraşul fără să ştie? Noaptea? Tăind legăturile radio, de televiziune şi prin telefon? Nu se poate să nu existe un mijloc.

Preşedintele se întoarse de la fereastra în faţa căreia se oprise. Nu putea să mai suporte frumuseţea spectacolului, mantia imaculată a zăpezii şi monumentul din Washington care se profila pe cerul albastru, un obelisc sobru, care amintea de vremuri fericite.

– Abe, spuse el hotărît, am comite o greşeală foarte gravă dacă l-am subestima pe Gaddafi. Dimpotrivă, am convingerea că a prevăzut totul pînă în cele mai mici amănunte. Întreaga lui strategie se sprijină pe faptul că ţine sub control o concentrare fantastică de populaţie. Dacă ostaticii reuşesc să părăsească oraşul, e în pom şi ştie foarte bine lucrul ăsta. Prin urmare, fii sigur că are oameni înzestraţi cu emiţătoare radio puternice şi că este gata să-i anunţe chiar în secunda cînd se pronunţă cuvîntul „evacuare".

– Domnule preşedinte, vă implor, lăsaţi-mă să lansez un apel la radio şi televiziune!

– Dacă faci aşa ceva, Abe, poate că izbuteşti să salvezi un milion de locuitori. Dar ăştia or să fie cei bogaţi, care au maşini. Ce te faci cu negrii din Harlem, cu portoricanii din Brooklyn şi cu sărăntocii din Bronx? N-or să aibă timp să ajungă nici pînă la colţul străzii şi explozia bombei o să-i facă praf şi pulbere.

– Cei scăpaţi cu viaţă or să poată cel puţin să-mi scrie pe mormînt: „A salvat un milion de cetăţeni".

Preşedintele clătină din cap cu tristeţe.

– Dar fără îndoială că manualele de istorie or să sublinieze că, din cauza grabei, ai contribuit la pierirea altor cinci milioane.

Înspăimîntătoarea dilemă le impuse o tăcere îndelungată. Pe urmă, preşedintele reluă:

– Abe, imaginează-ţi pentru o clipă haosul provocat dacă s-ar anunţa evacuarea New York-ului.

– Ştiu mai bine ca oricine ce harababură ar ieşi de aici. Însă e vorba de oamenii *mei* şi n-am să rămîn în fotoliu aşteptînd să văd cum vă supuneţi şantajului acestui asasin.

Primarul îndreptă un deget acuzator către oraşul care se întindea dincolo de fereastră.

– Şi toţi conţopiştii de la protecţia civilă, care de treizeci de ani ne cheltuie dolarii cu milioanele, ce păzesc? Ce aşteaptă ca să ne arate ce-au făcut cu tot bănetul? Daţi-mi-i mie pe cei mai bine calificaţi. Îi duc cu mine la New York şi-i pun la treabă. Să vedem dacă sînt în stare să găsească o soluţie.

– Sînt ai dumitale, Abe. Îi expediez imediat la baza Andrews. Or să plece cu avionul dumitale.

Preşedintele îşi puse mîna pe umărul primarului.

– Şi dacă descoperă o metodă, indiferent care, în stare să asigure o evacuare fără riscuri, sînt de acord.

Îi strînse umărul bătrînului.

– Ai încredere, Abe, n-o să fie nevoie să se ajungă pînă acolo. De îndată ce o să fim în legătură cu Gaddafi, o să reuşim să-l convingem să renunţe la proiectul pus la cale. Dar, deocamdată, vino. Trebuie să mergem să ne facem numărul, spuse el cu un suspin.

Ziariştii aşteptau afară. Preşedintele glumi cu cîţiva dintre ei, după care dădu citire unui comunicat anodin: discutase cu primarul despre creşterea ajutorului federal pentru oraşul New York, în cadrul viitorului buget.

– Domnule primar, începu unul dintre reporteri, ce naiba o să se aleagă de New York dacă nu obţineţi subvenţiile cerute?

Abe Stern îl priveşte cu privirea.

– Nu-ţi face griji pentru New York, tinere. New York-ul va şti întotdeauna să se descurce.

*

Ca în fiecare dimineaţă, Jeremy Oglethorpe intră în bucătăria căsuţei sale din Arlington, Virginia. De treizeci de ani

de cînd locuia acolo, nimic nu tulburase vreodată obiceiurile acestui funcţionar meticulos, a cărui zi de lucru începea invariabil cu două ouă fierte şi se încheia, opt ore mai tîrziu, cu savoarea a două pahare de martini sec. În vîrstă de cincizeci şi opt de ani, cu un aer blajin şi obraji trandafirii, Oglethorpe făcea parte din acea breaslă a birocraţilor cu diplomă, născuţi dintr-o curioasă unire între pepinierele universitare şi anticamerele guvernamentale de la Washington. Instituţiile care foloseau oameni ca el proliferaseră precum ciupercile pe malurile Potomac-ului după sfîrşitul celui de-al doilea război mondial. Nevoia crescîndă de pile cu cadmiu pentru industria electronică în 1987, precizia impactului rachetei MX în funcţie de diversele curbe de apropiere, evoluţia condiţiilor socio-culturale în Zambia, din acel moment pînă în anul 2000 – nici un subiect nu scăpa competenţei tehnocraţilor de tipul lui Oglethorpe. Nici măcar problemele legate de suprapopularea din bordelurile Americii de Sud, aşa cum descoperise cu indignare senatorul William Proxmire...

Jeremy Oglethorpe lucra la Stanford Research Institute de pe lîngă Universitatea Stanford din Palo Alto, California. Specialitatea sa era reprezentată de modalităţile de evacuare a oraşelor în cazul unui atac termonuclear sovietic. Cu toate acestea, cuvîntul „evacuare" nu figura niciodată în rapoartele lui. Avînd în vedere că birocraţia guvernamentală îi găsise o conotaţie la fel de pesimistă ca şi în cazul cuvîntului „cancer", fusese înlocuit cu formularea pudică „redesfăşurarea populaţiei în caz de urgenţă".

Timp de treizeci de ani, Oglethorpe se consacrase acestei probleme cu un zel cel puţin egal cu devotamentul Maicii Tereza faţă de săracii din Calcutta. Încununarea carierei lui fusese publicarea unei opere monumentale de patru sute douăzeci şi cinci de pagini, intitulată *Condiţii de redistribuire a populaţiei urbane din coridorul nord-estic al Statelor Unite*. Documentul reclamase colaborarea a douăzeci de persoane vreme de trei ani şi necesi-

tase credite în privinţa cărora nici Oglethorpe n-ar fi îndrăznit să le mărturisească totalul. De atunci, se dăruise aspectului celui mai arzător al însărcinării sale, cu alte cuvinte, oraşului New York. Era, incontestabil, expertul prin excelenţă în problemele de evacuare a uriaşei metropole în caz de alarmă nucleară. Cu toate acestea, nu locuise niciodată în acel oraş pe care îl detesta. Dar faptul că nu iubea aglomerările a căror evacuare o planifica nu-i tulburase niciodată conştiinţa profesională; nici lui, nici superiorilor. Apropiindu-se de pensie, Jeremy Oglethorpe se întreba cîteodată dacă nu cumva toate aceste eforturi fuseseră făcute în zadar.

Şi totuşi, în acea dimineaţă a zilei de luni, 14 decembrie, cînd mai rămăsese puţin mai mult de o zi pînă la expirarea ultimatumului lui Gaddafi, se părea că, brusc, venise şi vremea lui. În timp ce începea să mănînce ouăle, telefonul sună în salon. Fu cît pe ce să se înece cînd un colonel de la Pentagon îl anunţă că secretarul Apărării voia să-i vorbească. Pînă atunci, nici o persoană cu un grad superior celui de şef de serviciu nu-l sunase acasă. Două minute mai tîrziu, se urca într-o limuzină oficială ca să meargă la birou şi să-şi ia documentele de care urma să aibă nevoie, pentru ca apoi să se grăbească să ajungă la întîlnirea de pe pista bazei aeriene Andrews cu primarul New York-ului. În timp ce şoferul demara, Oglethorpe simţi că-l străbate un fior: fuseseră necesari treizeci de ani de viaţă pentru a ajunge în pragul unui moment extraordinar.

*

Sosirea psihiatrului olandez Henrick Jagerman provocă reacţii diverse consilierilor extenuaţi care îl înconjurau pe Jack Eastman în biroul său din Aripa de Vest a Casei Albe. Pentru Lisa Dyson, şeful Secţiei „Libia" din cadrul C.I.A.-ului, acesta aducea promisiunea unei guri de aer proaspăt într-o reuniune care începea după o noapte de discuţii intense şi, pe alocuri, fur-

tunoase. Doctorul Bernie Tamarkin, specialistul american în negocierile cu teroriştii, îşi privi confratele care tocmai intra cu respectul unui tînăr violoncelist care îl întîlneşte pe Pablo Casals. Pentru Jack Eastman, corpolentul personaj care venea de la Amsterdam întruchipa singura speranţă de rezolvare a acestei crize îngrozitoare fără folosirea violenţei.

Odată făcute prezentările, doctorul Henrick Jagerman se aşează la locul pe care i-l indică Eastman, în faţa lui. Din fotoliu, privea celebra rotondă cu coloane a preşedinţiei Statelor Unite. Calmul lui obişnuit fusese pus la grea încercare. Cu o jumătate de oră în urmă, se afla încă deasupra Atlanticului, savurînd, în timp ce se deplasa cu o viteză de două ori mai mare decît cea a sunetului, prînzul îmbelşugat oferit de Air France prin intermediul unei stewardese răpitoare şi, în acelaşi timp, studiind dosarul despre Gaddafi pe care i-l înmînase un agent C.I.A. la intrarea în Concorde. Iar acum iată-l catapultat în inima puterii celei mai importante naţiuni din lume pentru a propune o strategie care să poată împiedica producerea unei catastrofe de o amploare inimaginabilă.

– Aţi stabilit deja contactul cu Gaddafi? întrebă el cu un puternic accent batav, de îndată ce Eastman termină rezumatul situaţiei.

– Din păcate, încă nu. Circuitele de transmisie sînt gata, dar Gaddafi rămîne imposibil de contactat.

Jagerman reflecta cu ochii în tavan. Avea o aluniţă în mijlocul frunţii. Era *tika* lui, cum îi plăcea să spună, adică semnul rotund pe care hinduşii şi-l pictează pe frunte, ca simbol al celui de-al treilea ochi, care vede adevărul de dincolo de realitate.

– Oricum, nu e ceva urgent.

– Nu e urgent? se miră Eastman. Ne-au rămas mai puţin de douăzeci şi şapte de ore ca să ieşim din viesparul ăsta şi credeţi că nu e urgent?

– După succesul experienței sale nucleare, colonelul nostru se găsește, probabil, în stare de surescitare, adică în plin delir paranoic.

Psihiatrul vorbise cu autoritatea unui universitar de la medicină, care le prezintă un diagnostic studenților.

– Explozia atomică l-a convins că, de acum încolo, posedă ceea ce s-a îndîrjit să cucerească de ani de zile, puterea absolută, totală, definitivă. Altfel spus, este stăpînit de o psihoză a forței. Își vede obiectivele ușor de realizat: lichidarea Israelului, proclamarea ca lider incontestabil al tuturor arabilor, impunerea propriei legi pe piața mondială a petrolului. Dacă am începe tratativele cu el acum, am comite indiscutabil o greșeală fatală. E mai bine să lăsăm cratița să se răcească înainte de a da la o parte capacul ca să vedem ce e înăuntru.

Jagerman se strînse de nas pentru a-și destupa urechile înfundate și în acel moment din cauza coborîrii rapide pe care Concorde-ul companiei Air France o efectuase la cererea insistentă a autorităților americane.

– Vedeți dumneavoastră, reluă el, într-o situație de acest gen, primele momente sînt întotdeauna cele mai periculoase. La început, indicele de anxietate al unui terorist este foarte, foarte ridicat. El se găsește frecvent într-o stare de isterie, care îl poate împinge brusc la comiterea unor acte ireparabile. Trebuie să i se dea oxigen, să fie ajutat să-și recapete suflul, să fie lăsat să-și exprime părerile și doleanțele.

Olandezul se ridică deodată din fotoliu.

– Apropo de această legătură cu Gaddafi, sper că e vorba de o comunicare prin radio sau telefon și că o să-i putem auzi vocea.

Eastman păru încurcat.

– Asta ridică o problemă de securitate...

– Trebuie neapărat să-i auzim vocea, insistă psihiatrul. Este esențial.

Vocea omului era pentru el un indiciu indispensabil în înțelegerea psihologiei sale, elementul care îi permitea să-i apre-

cieze caracterul şi modularea emoţiilor sau, eventual, să-i prevadă comportamentul. În toate situaţiile cînd erau luaţi ostatici, Jagerman înregistra fiecare discuţie cu teroriştii, iar apoi asculta şi reasculta banda, pîndind cea mai mică abatere de la normal în timbru, dicţie sau vocabular.

– Cine va trebui să-i vorbească? întrebă Eastman. Presupun că preşedintele...

– În nici un caz! protestă energic psihiatrul. Preşedintele este singurul care îi poate da ceea ce pretinde sau cel puţin aşa crede el. Prin urmare, este ultima persoană cu care trebuie să intre în legătură.

Jagerman luă o gură de cafea.

– Obiectivul nostru este să cîştigăm timp, timpul necesar pentru ca poliţia să descopere bomba. Şi atunci, cum am putea să tergiversăm şi să obţinem retragerea ultimatumului dacă îl lăsăm direct pe şeful statului să intre în jocul negocierilor? Ar exista riscul ca acest Gaddafi să-l pună cu spatele la zid şi să-i ceară un răspuns imediat.

Olandezul constată cu satisfacţie că asistenţa îi sorbea cuvintele de pe buze.

– Iată de ce propun întotdeauna ca între terorist şi autorităţi să existe un negociator. Dacă teroristul formulează pretenţii presante, negociatorul poate să pretexteze că trebuie să se consulte cu cei care sînt împuterniciţi să-i acorde ce doreşte. Timpul, conchise el zîmbind, timpul lucrează întotdeauna în favoarea autorităţilor. Pe măsură ce orele se scurg, teroriştii se arată din ce în ce mai puţin siguri pe ei, din ce în ce mai vulnerabili. Să sperăm că aşa vor sta lucrurile şi în cazul lui Gaddafi.

– Ce fel de om trebuie să fie acest negociator? întrebă Eastman.

– Cineva de vîrstă potrivită, placid, care să ştie să-l asculte şi să-l smulgă din eventualele perioade de tăcere. Pe scurt, un fel de tată, aşa cum i-a fost Nasser în tinereţe. În orice caz, trebuie să fie cineva care să-i inspire încredere. Tactica lui va fi să-l facă să înţeleagă ceva de genul: „Vă înţeleg şi pe dumneavoastră, şi obiectivele pe care le aveţi. Vreau să vă ajut să le îndepliniţi".

Psihiatrul olandez își cunoștea bine meseria. Discutase deja de cinci ori cu teroriștii, reușind, la început, să le anuleze impulsurile agresive, apoi să-i facă să-și dea seama treptat de realitate și, în cele din urmă, să-i convingă să accepte rolul pe care el însuși li-l atribuise: cel de erou generos, care a cruțat viața ostaticilor. De patru ori manevra reușise în mod strălucit. *Azi e mai bine să nu mă gîndesc la eșecul din a cincea întîlnire,* își spuse el în gînd.

– Primul contact va fi decisiv, afirmă el, reluînd discuția. Gaddafi trebuie să-și dea seama de la bun început că îl luăm în serios.

Privirea lui limpede și vioaie se plimbă prin toată încăperea.

– Ținînd seama de amploarea acestui șantaj, s-ar putea ca lucrul pe care vi-l recomand să vi se pară grotesc, însă este un element vital al strategiei noastre. Trebuie să începem prin a-i spune că are dreptate. Că, pe lîngă faptul că plîngerile lui împotriva Israelului sînt legitime, sîntem gata să-l ajutăm să găsească o soluție rezonabilă.

– De acord, domnule doctor, dar asta înseamnă să mizăm pe acordul lui Gaddafi de a vorbi cu negociatorul, observă Lisa Dyson. Dar, din cîte știm despre caracterul lui, continuă ea, adresîndu-i psihiatrului un surîs angelic, e foarte posibil să ne spună, scuzați expresia: „Lăsați-o moartă! Nu mă duceți pe mine cu vorba! Vreau să-mi respectați pretențiile!"

Americancele astea, își spuse Jagerman, *sînt mai grosolane decît un paznic de pușcărie olandez.*

– Nu vă faceți griji, stimată domnișoară. Va vorbi. Excelentul dumneavoastră studiu o demonstrează limpede. Micuțul beduin amărît pe care colegii de școală îl ridiculizau odinioară vrea să devină eroul tuturor arabilor, impunîndu-și voința în fața celui mai puternic om din lume, președintele dumneavoastră. Credeți-mă, va vorbi.

– Să vă audă Dumnezeu!

Eastman îl ascultase cu atenție pe Jagerman, împărțit între scepticismul față de metodele psihiatrice și speranța nebună că omul acesta va putea aduce soluția atît de mult așteptată.

– Însă nu uitați, domnule doctor, că nu ne aflăm în fața unui derbedeu zdrențăros, care ține revolverul la tîmpla unei bătrîne. Gaddafi poate să ucidă peste șase milioane de oameni într-un sfert de secundă și o știe foarte bine.

Jagerman clătină din cap.

– Așa este. Cu toate acestea, trebuie să ținem cont de datele psihologice precise și de anumite principii imuabile. Ele se aplică în egală măsură unui șef de stat și unui borfaș ordinar. Majoritatea teroriștilor se consideră vizionari oprimați, care luptă pentru corectarea unei nedreptăți. Omul cu care aveți de-a face este, fără îndoială, un iluminat și un fanatic religios autentic. Fapt care complică lucrurile fiindcă, în numele religiei, omul este întotdeauna mai radical, devine intransigent. Gîndiți-vă la Khomeiny.

Jagerman se întoarse către Lisa Dyson, avînd în priviri o aprobare aproape părintească.

– Iar aici portretul pe care i l-ați făcut este deosebit de instructiv, domnișoară. Este evident că rațiunea fundamentală a tuturor acțiunilor lui este dorința de a obține ceea ce el însuși înțelege prin dreptate pentru frații arabi. Pe de altă parte, în mod inconștient, se lasă împins să acționeze în acest fel și de un alt factor decisiv: disprețul pe care i-l arată Occidentul. Știe că și dumneavoastră, americanii, și englezii, și francezii, și chiar și rușii îl credeți nebun. Ei bine, o să vă arate că v-ați înșelat. El, arabul amărît și disprețuit, o să vă oblige să-l respectați, să țineți seama de ceea ce vrea și să-i permiteți să-și realizeze visul măreț. Și, ca să vă demonstreze că nu e chiar atît de nebun cum îl credeți, e gata să meargă pînă la capăt și să nimicească totul. Pe dumneavoastră, pe el însuși și propriul popor, dacă e nevoie.

*

Angelo Rocchia tocmai trecea în revistă documentele de transport ale agentului maritim Hellias Stevedore, cînd în birou intrară mai mulți gălăgani pentru a se încălzi în jurul sobei cu

cărbuni. Erau şefii celor de pe cheiuri, majoritatea italieni, dar şi cîţiva negri, concesie făcută de bandă, sub presiunea antirasismului. Alcătuiau distribuţia ideală pentru un o nouă variantă a filmului *Pe chei*, cu salopetele lor jegoase, cămăşile groase în carouri şi şepcile de piele. Limbajul lor se reducea la o serie de mormăituri guturale, un amestec de argou american şi de înjurături italieneşti, iar subiectele de discuţie erau sexul, vremea, banii şi base-ball-ul.

Poliţistul newyorkez simţi privirile ostile care îl spionau. Ştia că sticleţii nu erau bine veniţi pe chei. *Tipii îşi bat capul întrebîndu-se ce caut aici,* îşi spuse el încîntat. Dinspre imensul Brooklyn Ocean Terminal se auzeau, ca zgomot de fond, şuieratul lifturilor de mărfuri şi scîrţîitul macaralelor care extrăgeau paleţii cu diverse produse din calele celor patru cargouri amarate la debarcadere. Era unul dintre ultimele cheiuri din portul New York unde erau descărcate mărfurile în vrac, un veritabil anacronism în plină epocă a încărcăturilor depozitate în containere. Angelo îşi aminti de vremea cînd totul sosea sub această formă. Docherii se năpusteau asupra mărfurilor ca o hoardă de şobolani, ciordind care mai de care. Se frecă la ochi, sparse o arahidă între dinţi şi-şi continuă cercetarea metodică a documentelor. Deodată, auzi un ghiorăit familiar în stomac şi-şi înălţă capul.

– Hei, Tony, îi strigă el funcţionarului cu faţa ca o lună, aşezat la o masă din fundul încăperii, ştii cumva dacă restaurantul lui Salvatore mai există?

Tony Picardi îşi ridică ochii din hîrţoage şi deschise o gură împodobită cu o constelaţie de dinţi de aur.

– Nu. Bătrînul a murit de doi ani.

– Păcat! *Manicaretti* ca el nu mai face nimeni.

Observaţia îl enervă pe Jack Rand, care dădea semne de nerăbdare. *Poliţistul ăsta newyorkez e complet ţicnit,* îşi spuse el. *De cînd am intrat în birou, a tot stat la palavre în italiană cu individul ăsta.* Mormăind într-una, agentul federal examină o nouă listă de mărfuri. Deodată, sări de pe scaun.

– Uite-aici unul! strigă el, la fel de agitat ca un pescar care descoperă un somon zbătîndu-i-se la capătul undiței.

Angelo se aplecă și urmări degetul coechipierului care se plimba de-a lungul listei.

„EXPEDITOR: Libyan Oil Service, Tripoli. DEPOZITAR: Kansas Drill International, Kansas City, Kansas. IDENTIFICARE: LOS 8477/8484. CANTITATE: 5 paleți. DESCRIERE: Material de foraj petrolier. GREUTATE BRUTĂ: 17 000 livre".

– Da, aprobă Angelo, pare bun. Telefonează la sediu și comunică-le informațiile astea.

Jack Rand ieși imediat. Cîteva secunde mai tîrziu, atenția lui Angelo Rocchia se oprea la rîndu-i asupra cuvîntului „Benghazi", scris pe o altă listă de mărfuri. Numele ăsta îi spunea ceva... Unchiul Giacomo! Acolo îl făcuseră englezii prizonier pe unchiul Giacomo în 1942. La Benghazi, în Libia. Examină fișa:

„NUMELE VASULUI: *Dionysos*. EXPEDITOR: Am El Fasi, Export, Benghazi. DEPOZITAR: Durkee Filter, 194 Jewel Avenue, New York. IDENTIFICARE: 18/37 B. CANTITATE: 1 palet. DESCRIERE: 10 barili de diatomee. GREUTATE BRUTĂ: 5 000 livre".

Rocchia făcu un calcul rapid.

Zece barili la cinci mii de livre, asta înseamnă cinci sute de livre per baril. Nu era prea ușor pentru un baril de clor?

– Hei, Tony, ia aruncă un ochi aici! îi strigă el funcționarului.

Așează lista de mărfuri sub nasul lui Picardi.

– Ce sînt alea diatomee?

– Un soi de pulbere... Cochilii strivite.

– Și la ce servesc?

– Nu știu exact. Cred că la filtrarea apei, a apei din piscine.

– Vasul ăsta, *Dionysos*, îți spune ceva?

– Mda. Un vaporaș vechi și putred, ca vai de el. Vine o dată la șase săptămîni cu același rahat de vreo patru sau cinci luni.

Angelo luă iar hîrtia şi începu să reflecteze. Te faci de baftă la sediu dacă îi trimiţi să caute barili de cîte cinci sute de livre, cînd toată lumea umblă după o drăcovenie care cîntăreşte de trei ori mai mult! Dar dacă o parte din aceşti barili ar ajunge goi?...

*

Proxenetul negru Enrico Diaz nu avea obiceiul să se afle la o asemenea oră pe 7th Avenue. Pentru o pasăre de noapte ca el ora 10.00 dimineaţa însemna ivirea zorilor. Tocmai îl urcase în Lincolnul său special pe agentul federal care îl sunase cu o zi înainte. De data asta, poliţistul era însoţit de un coleg. Apăsînd pe acceleraţie cît putu, Rico o şterse de pe teritoriul care îi aparţinea: nu avea rost să te observe Fraţii cu asemenea pasageri, cînd puteau trece foarte bine drept doi turişti onorabili, veniţi la o giugiuleală cu cîteva puicuţe.

– Rico, avem o mică problemă, îl anunţă Frank, omul cu care el lua, de regulă, legătura.

Negrul lăsă impresia că nu auzise. Prin enormele lentile fumurii, îl cerceta în oglinda retrovizoare pe celălalt agent federal, aşezat pe bancheta din spate. *Tipul ăsta are o mutră rea,* îşi spuse el, *mutra unuia căruia îi place să strivească insecte între unghii.*

– Tînăra arăboaică pe care ne-ai semnalat-o, continuă Frank, a plecat de la hotel de dimineaţă ca să ia avionul de Los Angeles.

Rico arătă plictisit cu braţul spre grămezile de zăpadă murdară de-a lungul străzii.

– Asta zic şi eu baftă!

– Numai că nu s-a urcat în avion, Rico.

Codoşul simţi un fior pe şira spinării. Începea să-i pară rău că nu luase mica doză de trezire înainte de a ieşi din cuibuşor.

– Şi?

– Şi am vrea să discutăm cu amicul tău care a avut de-a face cu ea.

Fiorul se transformă în crampă.

– Nici vorbă! Tipul ar fi capabil de orice porcărie pe urmă.

– Nu mă aştept să fie uşă de biserică, Rico. Cu ce se ocupă?

Codoşul scoase un mormăit.

– O, aceeaşi chestie. Ceva droguri, din cînd în cînd.

– Perfect, Rico. O să-l chemăm ca să stăm de vorbă despre droguri. Stai liniştit, n-are nici o şansă să ajungă la tine.

Rico rînji. Un firicel de transpiraţie îi curgea de-a lungul spatelui, dar asta nu pentru că îi era prea cald în blana de vizon de cinci mii de dolari.

– Nu sînteţi întregi la cap! Dacă îi spuneţi tipului: „O arăboaică, Hampshire House", o să se gîndească automat la un singur negru din tot New York-ul.

– Domnule Diaz!

Agentul federal necunoscut interveni în discuţie:

– Este vorba de o treabă extrem de importantă. Şi foarte urgentă. Avem neapărat nevoie de ajutorul dumitale.

– Vi l-am dat deja.

– Ştiu. Şi îţi sîntem foarte recunoscători. Dar trebuie negreşit să o găsim pe fata asta. Deci, trebuie să vorbim cu prietenul dumitale.

Scoase din buzunar un pachet de Winston, se aplecă în faţă şi îi oferi o ţigară lui Rico. Negrul refuză.

– Eşti un ajutor foarte preţios pentru noi, domnule Diaz, şi crede-mă că niciodată n-o să facem ceva care să te poată compromite. Nu există nici cel mai mic risc ca prietenul dumitale să prindă de veste în legătură cu vreun lucru care să te privească. Îţi promit!

Agentul federal aprinse o ţigară şi trase un fum adînc.

– Frank, am înţeles că una dintre prietenele domnului Diaz are, în acest moment, ceva neplăceri cu Poliţia din New York.

– Dacă nu ţi se pare că cinci ani la zdup înseamnă o viaţă ca-n poveşti, are într-adevăr ceva probleme.

– N-ai putea face nimic pentru retragerea plîngerii? Avînd în vedere importanţa cooperării cu domnul Diaz?

– Ba cred că da.

– Astăzi?

– Dacă e nevoie...

– Este!

Rico observă în oglinda retrovizoare că privirea agentului federal se oprise asupra lui.

– Fata îţi aparţine, domnule Diaz, dacă faci un mic efort de memorie. Îţi repet că prietenul dumitale n-are nici o şansă de a-ţi da de urmă. Absolut nici una.

Ce m-o fi apucat s-o las să plece atunci cu pistolul la ea, îşi spuse Rico enervat. *Tîmpita, doar i-am spus să nu-l ameninţe niciodată pe client! Chiar dacă refuză să plătească.* Anita era singura din trupă pentru care încasa o sută de mardei pe distracţie. Poponeţul ei era o mină de aur. Aducea două, trei mii de dolari pe săptămînă: de două ori mai mult decît celelalte fete. Ea era sursa principală a traiului lui luxos şi nu trebuia să-i spună cineva ce s-ar fi întîmplat dacă n-ar fi cedat şantajului agenţilor federali. Dacă-şi ţinea pliscul, pentru ea era ghinionul de pe lume, cinci ani la pîrnaie; pentru el, adio viaţă. Dacă vorbea, aveau să-i dea înapoi sursa de cîştig, albă ca o floare de crin.

Rico izbi cu pumnul în volan. Înghiţi de cîteva ori nervos.

– Sigur nu mă paşte nici o chestie nasoală? mormăi el.

– Poţi să ai încredere în noi, îl asigură Frank.

În calculatorul micuţ din cap, Rico socotea în continuare avantajele şi dezavantajele şi cîntărea riscurile, ţinînd cont de creşterea galopantă a preţului drogului de calitate şi de mica avere de care avea nevoie, ca un domn ce era, pentru a-şi respecta rangul.

Agentul federal de alături trebui să se aplece spre el ca să prindă murmurul imperceptibil pe care îl scoase într-un tîrziu în silă.

– Pedro, 55th West Street, numărul 213, apartamentul 5-A.

*

Tînăra arăboaică pe care o căuta F.B.I.-ul se afla la volanul unui Ford la cincizeci de kilometri nord de Manhattan, pe drumul 187 spre Tarryton. Leila Dajani închiriase maşina cu cincisprezece zile în urmă, în Buffalo. Ca măsură suplimentară de precauţie, înlocuise numerele mineralogice cu nişte plăcuţe de New Jersey furate cu şase luni în urmă de la automobilul unui turist american care venea din Germania, din Baden-Baden. Aşezat alături, fratele ei Whalid învîrtea butoanele radioului, căutînd buletinul de ştiri de la ora 10.00.

– Poate aflăm că israelienii au început deja să-şi facă bagajele, spuse el exultînd.

Leila îi zîmbi mirată. *Cît de mult s-a schimbat în cîteva ceasuri,* îşi zise ea. *Pare din nou împăcat cu sine. Teama de eşec care l-a torturat pînă azi-noapte pare să-i fi dispărut. O fi şi efectul medicamentului pe care i l-am adus? În orice caz, de cînd am plecat, nu s-a mai plîns niciodată de ulcer.*

Leila trecu pe banda din dreapta pentru a se lăsa depăşită de un enorm camion frigorific. Conducea cu ochii pe acul vitezometrului avînd grijă să nu depăşească viteza limită de nouăzeci de kilometri pe oră. Nu era momentul să fie arestată pentru exces de viteză. *Dacă Whalid pare atît de liniştit, motivul nu e că, în fond, misiunea lui a luat sfîrşit?* se întrebă ea. Îl conducea la adăpostul pe care îl pregătise în satul Dobbs Ferry, prima etapă a traseului ales pentru a fugi. Urma să se întoarcă imediat în Manhattan şi să-l aducă pe Kamal, care avea voie să părăsească garajul abia cu două ore înaintea momentului prevăzut pentru declanşarea exploziei. Avînd paşapoarte false,

cei trei Dajani urmau să treacă în Canada şi să ajungă în portul Vancouver, pe coasta Pacificului. Un cargou aflat sub pavilion panamez, dar aparţinînd unei societăţi libiene, avea să vină să-i caute acolo pe 25 decembrie. *Canadienii*, se gîndise Leila, *probabil că nu vor supraveghea cheiurile foarte atent în ziua de Crăciun*.

La ieşirea de pe Ashford Avenue, tînăra părăsi drumul 187 şi se îndreptă spre vest, către Hudson. După cîteva minute, opri în faţa unui supermarket şi avu grijă să parcheze Fordul într-un colţ aflat la distanţă de aria de staţionare.

– Whalid, ar fi bine dacă ai face tu proviziile. O să ieşi mai puţin în evidenţă ca mine. Ar fi o prostie să riscăm fără sens.

Whalid îi aruncă o privire tandră şi ieşi din maşină. Leila deschise radioul. Poate că fratele său îşi regăsise calmul, dar ea, dimpotrivă, se simţea din ce în ce mai febrilă şi neliniştită pe măsură ce orele se scurgeau. Învîrti butoanele pînă găsi o melodie al cărei vacarm s-o ajute să-şi alunge gîndurile negre. Mîinile sale strînseră volanul. *Nu te mai gîndi! Goleşte-ţi mintea*...Însă revedea fără încetare imaginea lui Michael, un Michael dezintegrat de mingea de foc, cu chipul devorat de razele ucigătoare, calcinat, urlînd de durere. Degeaba îşi repeta că bomba nu va exploda, că în ultimul moment americanii vor accepta ultimatumul lui Gaddafi şi că sinistrul dispozitiv va fi dezamorsat la timp; ipoteza opusă a cataclismului dezlănţuit nu înceta să o tortureze.

Era atît de absorbită de gînduri, încît nici nu auzi cînd se deschise uşa. Whalid puse pe banchetă o cutie cu de-ale gurii din care se vedea o sticlă de whisky Johnny Walker.

– Şi ulcerul tău?

– Nu-ţi face griji pentru ulcerul meu!

*

Din cele treizeci şi şase de ore cît prevedea răgazul ultimatumului lui Gaddafi, zece trecuseră deja. La Paris era ora 16.00 în

acea zi de luni, 14 decembrie. Generalul Henri Bertrand, directorul S.D.E.C.E.-ului, reuşise, în cele din urmă, să-l găsească pe inginerul francez care îndrumase construirea reactorului atomic pe care Franţa îl vînduse Libiei. Ochii pe jumătate închişi şi aerul de nepăsare al şefului serviciilor franceze de informaţii te puteau face să crezi că mintea sa rătăcea la mii de kilometri depărtare. De fapt, ea era concentrată asupra posteriorului care se legăna al tinerei spanioloaice care îl introdusese în salonul unui apartament elegant din arondismentul XVI. Directorul S.D.E.C.E-ului privi de jur-împrejur. Un imens geam pictat dădea spre Bois de Boulogne, unde se plimbase călare cu cîteva ore mai devreme. Pereţii erau împodobiţi cu vitrine tapiţate cu o catifea carmin, care punea în valoare o colecţie de obiecte de artă orientală şi greco-romană. Născut în Indochina, Bertrand aprecia ca un veritabil iniţiat comorile Orientului. Anumite piese de origine indiană, precum o statuetă din gresie roz a zeului Shiva, despre care credea că datează din secolul al VII-lea sau al VIII-lea, aveau, desigur, o mare valoare. Bijuteria acestei colecţii era un admirabil cap de roman aşezat pe o măsuţă în centrul salonului. De două ori mai mare decît dimensiunile naturale şi aureolată discret de lumina unui reflector, marmura aceasta iradia o frumuseţe cum directorul S.D.E.C.E-ului avusese rareori ocazia să contemple.

Auzi o uşă deschizîndu-se şi văzu apărînd în cadrul ei un bătrîn scund, îndesat, pleşuv şi îmbrăcat într-un halat de mătase roşie, încheiat pînă la bărbie şi căzînd peste nişte papuci de catifea roşie, împodobiţi cu cîte o biluţă aurită. *Un mandarin,* îşi spuse Bertrand, *sau un cardinal în drum spre Capela Sixtină pentru un conclav.*

Paul Henri de Serre era unul dintre specialiştii cei mai vechi din Comisariatul Francez pentru Energia Atomică. Debutase în carieră lucrînd la *Zoé,* prima pilă atomică franceză, o instalaţie atît de primitivă, încît manevrarea barelor de uraniu se făcea cu ajutorul motorului de la o maşină de cusut. Mai tîrziu, se specializase în construirea de centrale electronucleare, fapt

care-i prilejuise frecvente şederi în ţările în care Franţa îşi exporta instalaţiile atomice. În acest fel, fusese însărcinat recent să supravegheze amplasarea reactorului vîndut Libiei şi să-i asigure buna funcţionare în timpul perioadei critice iniţiale de şase luni.

– E exact stilul prietenilor noştri americani să ne arate cu degetul şi să ne acuze, suspină inginerul după ce Bertrand îi explicase motivul vizitei. Sînt ani de zile de cînd ne invidiază succesele. Simpla idee că libienii ar fi putut extrage plutoniul din reactorul nostru e absurdă.

Instalat confortabil într-un fotoliu larg, stil Ludovic al XVI-lea, şi cu jiletca bombată de un început de burtă, Bertrand îşi aprinse o Gitane.

– Experţii noştri sînt de aceeaşi părere, admise el. Cu toate acestea, ar fi teribil de neplăcut dacă plutoniul acesta a fost, într-adevăr, subtilizat din instalaţia noastră. Spuneţi-mi, stimate domn, în Libia nu s-a întîmplat niciodată nimic care să vă fi trezit vreo bănuială cît de mică? Ceva cu totul neobişnuit? Ceva excepţional?

– Absolut nimic.

– N-a existat niciodată vreo... cum să spun... vreo defecţiune în funcţionarea reactorului, vreun incident mecanic inexplicabil?

– Nici unul. Dar Gaddafi ar fi, desigur, încîntat să aibă în posesie ceva plutoniu. Ori de cîte ori rosteşte cuvîntul „nuclear" în faţa arabilor, acestora încep să le sticlească ochii. Însă ce pot să vă spun e că n-au putut să-şi ia plutoniul de la noi.

– Aveţi vreo idee în legătură cu posibilităţile pe care le-ar fi avut ca să şi-l procure?

– Nici cea mai vagă idee.

– Şi tehnicienii dumneavoastră? Nu există printre ei simpatizanţi ai cauzei arabe? Tipi dispuşi să-i ajute pe libieni?

– După cum ştiţi, toţi oamenii noştri de acolo au făcut în prealabil obiectul unei anchete a D.S.T.-ului, tocmai pentru a se elimina genul de indivizi despre care vorbiţi. În aceste condiţii,

majoritatea celor care au ajuns în Libia nutreau sentimente mai degrabă favorabile cauzei arabe. Însă trebuie să adaug că zelul le-a fost domolit imediat de colaborarea cu libienii.

– Oameni dificili libienii, nu?

– Imposibili.

Ăsta cu siguranţă că nu-i are la inimă, îşi spuse generalul.

După o oră de discuţii, şeful S.D.E.C.E.-ului nu era mai lămurit ca înainte. Sursa plutoniului lui Gaddafi rămînea în continuare misterioasă. Fără îndoială că era vorba pur şi simplu de un furt, dar de unde anume?

– Ei bine, stimate domn, cred că am abuzat suficient de timpul dumneavoastră, spuse el pe un ton curtenitor, în vreme ce se ridica.

– Dacă e nevoie, nu ezitaţi să mă chemaţi! se oferi zelos inginerul.

Înainte de a ieşi, Bertrand se uită, din nou, uluit la capul de roman, cucerit de frumuseţea lui frapantă, de seninătatea perfectă a acelei măşti cu privirea nealterată de trecerea secolelor.

– Ce minunăţie! se extazie el. Unde aţi găsit-o?

– Provine din Leptis Magna, un loc de importanţă arheologică aflat la o sută de kilometri est de Tripoli.

Paul Henri de Serre mîngîie părul marmorean cu o expresie de încîntare.

– Frumoasă sculptură, nu-i aşa?

– Magnifică!

Bertrand arătă spre vitrinele înşirate de-a lungul pereţilor.

– Ca de altfel toată colecţia...

Se apropie de capul lui Shiva.

– Piesa aceasta este, de asemenea, excepţională. Aş spune că are o vechime de cel puţin douăsprezece sau treisprezece secole. În India aţi descoperit-o?

– Da. La începutul anilor '70 am fost acolo în calitate de consilier tehnic.

Generalul contemplă piatra lucrată cu fineţe.

– Sînteţi un om remarcabil, domnule de Serre, absolut remarcabil.

*

La New York, agentul federal Jack Rand termina examinarea ultimei liste de mărfuri a lui Hellias Stevedore. O puse la loc cu grijă, se încheie pînă la guler, îşi potrivi cravata şi se ridică. Abia atunci constată iritat că, de fapt, coechipierul său îşi terminase porţia de o bună bucată de vreme. Cu picioarele pe masă, Angelo Rocchia înfuleca relaxat o budincă de ciocolată pe care o luase de pe un platou cu dulciuri aflat pe un colţ al biroului. În acelaşi timp, stătea calm la taifas cu funcţionarul companiei.

– Bun, aici am terminat, spuse sec agentul, făcîndu-se că pleacă. Trebuie s-o roim, să vedem şi cheiul celălalt.

Ignorînd somaţia, Angelo îşi linse cu grijă urmele de ciocolată de pe degete. *Mare tîmpit e şi puţoiul ăsta,* îşi spuse el. *În viaţa mea n-am văzut pe cineva căruia să-i ţîţîie fundul în asemenea hal. Dacă nu cumva o şti vreo chestie pe care n-a crezut nimeni de cuviinţă să mi-o spună şi mie,* se gîndi el deodată.

Poliţistul reveni cu picioarele pe pămînt şi privi preţ de o clipă teancul de liste de mărfuri de pe masă. Cu un gest vioi, apucă foaia de deasupra, se ridică şi se proţăpi în faţa funcţionarului, fără a-i spune un cuvînt agentului federal.

– Ia spune, Tony, mai ai şi alte fituici cu încărcătură de diatomee?

Picardi cercetă lista de mărfuri a lui *Dionysos* şi luă un dosar negru dintr-un fişet. Avea cîte unul pentru fiecare vapor care trăgea la cheiul său. Păstra un exemplar de recunoaştere pentru toate mărfurile debarcate, avizul de primire trimis pe adresa celui care se ocupa de tranzacţie, documentul de punere la dispoziţie vizat de vamă şi o foaie de parcurs. Scoase foaia de parcurs care corespundea ultimului transport de barili de

diatomee de proveniență libiană. Aceasta indica numele camionagiului care asigurase ridicarea, numărul de înmatriculare al vehiculului, ora la care părăsise docurile și descrierea încărcăturii.

– Mda, îmi aduc aminte. De obicei, venea Murphy să caute marfa de pe vaporașul ăsta. Dar atunci n-a mai venit el, ci un tip cu un camion de la Hertz.

Rand bătu cu degetul în documentul pe care-l ținea Angelo.

– Nu vezi că ăștia cinci barili cîntăresc doar cinci sute de livre?

– Hai, nu mai spune! se miră polițistul, cu un aer fals stupefiat.

Apoi, adresîndu-i-se lui Picardi și arătîndu-i-l pe Rand cu degetul, adăugă:

– Are puștiul ăsta al meu o căpățînă, computer, nu alta.

– Atunci de ce ne pierdem vremea aici cînd mai avem două cheiuri de cercetat?

Angelo se întoarse spre dreapta și-l fixă liniștit pe agentul federal.

– Băiete, vrei să-ți spun că ai dreptate. Așa e, trebuie să cîntăm la altă masă. Dar, înainte de asta, așa ca pentru noi, trebuie să mai facem două-trei verificări scurte. În felul ăsta, la noapte, în motelul elegant unde te-au instalat patronii, o să poți să tragi pe dreapta și să dormi ca un înger. O să știi că ai verificat tot și că n-ai lăsat nimic de izbelițe.

Angelo se întoarse spre funcționar.

– Tony, printre băieții tăi nu e nici unul care ar putea să-și aducă aminte de ceva?

Picardi cercetă partea de jos a foii de parcurs.

– Poate ăștia doi care au transportat marfa.

Angelo își notă numele celor doi docheri pe o bucată de ziar.

– În regulă, prietene, spuse el apoi, bombîndu-și pieptul, ce-ai zice să ne duci pînă acolo și să ne prezinți acestor domni?

Pocni din degete în direcția lui Rand.

– Hai încoace, băiete. O să ai ocazia să descoperi cum arată un chei din Brooklyn.

*

Brooklyn Ocean Terminal era un interminabil tunel întunecat, mare cît un teren de fotbal şi animat de o activitate intensă. Munţi întregi de mărfuri se îngrămădeau peste tot pînă la acoperiş. Efluvii de mirodenii şi de cafea prăjită pluteau în praful care se ridica şi dădeau acestui hol imens aerul unui bazar oriental. Pătrunzînd la intervale regulate prin uşile de acces către rampele de descărcare, lungi fascicule luminoase prindeau în nuanţe pale dansul vagonetelor de marfă care se învîrteau ca nişte crabi la suprafaţa apei. La capătul cheiului, o scară ruginită urca pe platforma superioară. Pe părţile ei laterale încă se putea citi: „Loc îmbarcare trupe". Exact alături se afla un fel de cuşcă cu gratii de lemn, „lada" care adăpostea mărfurile de valoare: sticle de coniac spaniol şi de vin spumos italian, fildeş din Senegal, podoabe din sidef din Bali. Angelo şi Rand trecură prin faţa unor piramide de cutii cu măsline greceşti, bidoane de ulei de floarea-soarelui turcesc, saci cu nuci de anacardier din India, baloturi de bumbac din Pakistan şi alte baloturi urît mirositoare cu piei din Afganistan.

– Al naibii să fiu dacă ăştia n-au aici un adevărat supermarket! Habar n-ai cît ciordesc toţi docherii!

Picardi mergea cu doi-trei metri în faţa lor, ţinînd în mînă foaia de parcurs a lui *Dionysos*.

– Auzi, Tony, întrebă Angelo, se întîmplă des să vină camioanele de închiriat să ridice marfa?

– Nu foarte des, răspunse funcţionarul fără să se întoarcă. De două-trei ori pe săptămînă. Depinde.

Îşi conduse vizitatorii către un grup de docheri care descărcau paleţi de cafea şi se apropie de un găligan care ţinea un cîrlig în mînă. Angelo observă că albul ochilor acestuia era

împînzit de vinişoare roşii. *Un amator de vino,* îşi spuse el. Picardi flutură foaia de parcurs.

– Domnii vor să ştie dacă îţi aminteşti ceva despre marfa asta.

În spate, lucrul încetase. Oamenii se adunaseră în jurul lui Angelo şi Rand, tăcuţi şi ostili. Docherul nici măcar nu se uită la document.

– Nu, mormăi el cu o voce răguşită. Nu-mi amintesc nimic.

Din cauza alcoolului şi-a pierdut şi memoria, îşi zise Angelo. Îşi căută pachetul de Marlboro în buzunar. Nu mai fuma de cinci ani, dar avea tot timpul ţigări la el. Ţigări şi arahide. Ca să aibă de dat. Fiindcă, aşa cum învăţase de pe cînd era un tînăr poliţist, cel mai bun mod de a sparge gheaţa era să oferi ceva.

– Uite-aici, *Gumbo,* îi spuse în italiană, ia o mahorcă.

În timp ce bărbatul îşi aprindea ţigara, Angelo continuă:

– Ascultă, ce-am venit să facem aici n-are absolut nici o legătură cu micile voastre afaceri, mă înţelegi?

Docherul îi aruncă o privire scurtă lui Picardi. Dintr-o mişcare uşoară a sprîncenelor, funcţionarul îi făcu semn că poate vorbi.

– Cu ce semănau barilii ăia? întrebă cu blîndeţe Angelo.

– Păi... Cu nişte bidoane. Cu nişte bidoane mari.

– Îţi aduci aminte de tipul care a venit să le ridice?

– Nu.

– Vreau să spun, era de-ai casei? Cunoştea locul, obiceiurile, pricepi?

Această aluzie la obiceiul de a da şperţ celor care descarcă marfa avu ca efect îmbunarea docherului.

– A, da! Îmi amintesc de zgîrcitul ăla cum te văd şi cum mă vezi. A trebuit să-i amintesc bunele maniere şi, cînd a înţeles, a scos din buzunar o bancnotă de cincizeci de dolari. Cum să nu ţin minte...

Angelo crezu că face apoplexie. *Păi, cine-ar fi în stare să arunce aşa cu bancnotele de cincizeci de dolari?* se întrebă el. Un

italian, în nici un caz. Un irlandez, nici atît. De fapt, nici unul dintre cei de-ai casei. Nu putea fi decît un străin, cineva care venea foarte rar pe chei.

– Îţi aduci aminte cam cum arăta?

– Păi, ce să zic, era un tip. Ce pot să vă spun? Un tip, asta e. Era un tip.

– Angelo, ne pierdem vremea aici, se enervă Jack Rand. Hai s-o întindem la cheiul celălalt.

– De acord, să mergem!

Îi arătă docherului foaia de parcurs pe care o ţinea Picardi.

– Şi colegul cu care ai descărcat atunci unde e?

– A plecat să joace cărţi la cantină, spuse docherul.

– Bine, băiete, mă opresc o secundă şi acolo şi pe urmă o ştergem.

Înainte ca Rand să aibă timp măcar să protesteze, poliţistul newyorkez îi pusese palma grea pe umăr.

– Şi tu te grăbeşti, şi eu.

Smulse foaia de parcurs din mîna lui Picardi şi-i arătă numărul de înmatriculare al camionului venit să ia în primire barilii.

– Cît stau eu la cantină, du-te şi telefonează la Hertz. Încearcă să afli cărei agenţii i-a fost închiriat camionul şi pe ce nume a fost încheiat contractul de închiriere.

Angelo se întoarse de la cantină după nici cinci minute, fără să fi reuşit să scoată absolut nimic de la jucătorii de cărţi. Rand îi întinse o bucată de hîrtie cu datele referitoare la camionul de la Hertz. Fusese închiriat de la Agenţia de pe 4th Avenue din Brooklyn, chiar în spatele docurilor, vineri dimineaţă la 10.30, cu foarte puţin timp înainte de ora de ridicare înscrisă pe foaia de chei. Clientul îl înapoiase în seara aceleiaşi zile şi plătise cu o carte de credit American Express. Permisul său de conducere eliberat de statul New York era pe numele de Gerald Putman, domiciliat în Brooklyn Heights, la Interocean Exports, Cadman Plaza West, numărul 123.

Angelo repetă numele și adresa cu un aer satisfăcut.

– Bravo, băiete! Trebuie să verificăm. Încă un telefon scurt și am rezolvat-o.

Găsi numărul de la Interocean în cartea de telefon și sună imediat. Rand îl auzi prezentîndu-se telefonistei și cerînd apoi să vorbească cu domnul Putman. În liniștea care se lăsase, Angelo pufni în rîs, luîndu-i drept martori pe agentul federal și pe Picardi:

– Ia spuneți-mi, cunoașteți mulți camionagii care au secretară?

Redeveni serios pentru a i se adresa amintitei secretare:

– Da, domnișoară, o problemă personală... Alo, domnul Putman? Sînt inspectorul Angelo Rocchia de la Criminalistică. Am fost informați de agenția Hertz de pe 4th Avenue din Brooklyn că ați închiriat un camion de la ei vinerea trecută cam în jurul orei 10.00 și am dori...

La un metru distanță, Rand auzi vocea lui Putman strigînd în telefon.

– Ce-am făcut? Vă înșelați, domnule inspector! Vineri dimineața nici n-am plecat din birou. Îmi amintesc perfect. A fost ziua cînd mi-am pierdut portofelul. Credeam că ați sunat ca să-mi spuneți că l-ați găsit.

*

Cartierul general însărcinat cu coordonarea operațiunilor de cercetare, în cadrul cărora echipa Rocchia-Rand era doar o mică verigă, deveni operațional începînd din dimineața de luni, 14 decembrie. Ales de Quentin Dewing, directorul F.B.I.-ului venit de la Washington, locul oferea condițiile ideale pentru păstrarea secretului. Îngropat la trei etaje sub tribunalul din Foley Square, sediul de alarmă al orașului New York fusese utilizat atît de rar, încît aproape toată lumea, inclusiv ziariștii acreditați pe lîngă Primărie, uitase de existența lui. Era o cavernă uriașă,

împărţită într-o serie de săli unde totul era de un gri sinistru: pereţii, pardoseala, mobilierul, ba chiar şi chipurile poliţiştilor care făceau de gardă zi şi noapte.

Cu acea metodică grijă care făcea faima F.B.I.-ului, Dewing transformase într-un timp record acel sediu adormit într-un stup zumzăitor. Cincizeci de agenţi federali ocupau centrala telefonică, avînd misiunea de a centraliza informaţiile referitoare la arabii sosiţi în zona New York-ului în ultimele şase luni. Fiecare agent avea la dispoziţie o linie separată. O parte dintre ei păstra un contact permanent cu Serviciul de Imigraţii din Washington şi cu acei colegi care cercetau în aeroporturi carnetele de debarcare tip I-94. Pe un birou se găsea un minicalculator care servea drept bază de date: fiecare nume şi adresă care îi erau transmise către el erau arhivate imediat. Toate persoanele de origine arabă care nu erau găsite şi declarate nevinovate în intervalul de o oră ajungeau să fie trecute pe o fişă specială.

Al Feldman, şeful inspectorilor din Poliţia newyorkeză, asculta cu admiraţie valul neîntrerupt de nume şi adrese transmise maşinilor F.B.I.-ului împrăştiate în toată regiunea New York-ului.

– Romeo 19. Ocupă-te de numitul Ahmed Attal, Arizona, Tennessee de două ori, Arizona, Louisiana, cu domiciliul în Brooklyn, 4th Avenue, 1904.

Operaţiunea în desfăşurare în încăperea vecină era şi mai impresionantă. Ea privea cercetările de pe cheiuri. Pe pereţi erau agăţate hărţi care prezentau ţărmul de nouă sute optzeci de kilometri din New York şi New Jersey. Fiecare dintre cele două sute de rampe de descărcare erau inventariate pe liste. Acestea cuprindeau atît numele vapoarelor care descărcaseră aici mărfuri provenind din Tripoli, Benghazi, Latakia, Aden şi Basra, cît şi data sosirii lor în portul New York. De îndată ce una dintre echipe descoperea intrarea unei mărfi suspecte, comunica telefonic referinţele depozitului. Dacă livrarea avusese loc în zona New York-ului, centrul trimitea pe urmele ei o echipă de la vamă sau de la Brigada Antidrog. Dacă fusese expediată în afara New

York-ului, agentul F.B.I. cel mai apropiat era trimis în mare grabă la locul respectiv.

Străbătînd încăperea, Feldman se opri şi contemplă, cu un surîs ironic în colţul gurii, munca migăloasă a agenţilor federali.

– Alo, Detroit? Avem pentru voi un transport de cinci sute de lăzi de curmale provenind din Basra. Depozitul este Marie's Food Products, Dearborn Avenue, numărul 1132-A.

– Romeo 17 tocmai a verificat cele douăsprezece baloturi de piei provenind din Latakia şi descărcate de *S/S Prudential Eagle,* pe 19 noiembrie, la cheiul 32 din Port Elizabeth. Nimic neobişnuit.

– Scanner 6.

„Scanner" era numele de cod al agenţilor vamali.

– Ocupă-te de două sute cincizeci de bidoane de ulei de măsline sosite din Beirut pentru Paradise Supply, Brooklyn, Decatur, numărul 1476.

Dewing îşi instalase biroul în camera destinată primarului în caz de alarmă nucleară. În sala de alături funcţiona o baterie de receptare multiplex prin care sosea un flux neîntrerupt de informaţii provenind atît din fişierele C.I.A.-ului şi F.B.I.-ului, cît şi de la sursele lor din străinătate.

Clifford Salisbury, agentul C.I.A. care purta barbişon, studia metodic dosarul fiecărui terorist şi îi selecţiona pe indivizii înzestraţi cu un anumit nivel intelectual care stătuseră ceva vreme în Statele Unite. *Splendid,* îşi spuse Feldman, văzînd teancul de fotografii care creştea pe birou. *În curînd, or să fie o sută... Şi asta n-o să folosească la nimic... Ce poţi să faci cu atîtea profiluri? Să le arăţi barmanilor din cafenelele din Brooklyn? „Ia spune-mi, nu cumva l-ai văzut pe tipul ăsta? Dar pe ăstălalt?" După trei-patru fotografii, băieţii vor ameţi şi vor fi atît de dezorientaţi că nu vor mai recunoaşte nici mutrele fraţilor lor sau ale surorilor de acasă.*

Feldman scoase o ţigară Camel dintr-un pachet boţit de tot. Totuşi, aprecia minuţiozitatea cu care proceda F.B.I.-ul. Majoritatea anchetelor vaste plecau de la o bază foarte mare şi, treptat,

cu puţin noroc, se îndreptau spre un punct precis. Un sistem care îşi dovedise eficacitatea... Dar asta cu condiţia să dispui de opt sau zece zile. *Or, tipul ăsta de la C.I.A. uită că nu ne-au mai rămas nici măcar treizeci de ore,* îşi spuse el în gînd. *Cînd o să ajungă la faza a treia a anchetei, Gaddafi va fi pus de mult oraşul pe grătar. Pentru ca toată munca asta să nu fie în zadar, ar trebui să ni se furnizeze informaţia decisivă, fotografia unui singur chip pe care să-l cauţi prin mulţime. Şi asta repede!*

Intrarea ofiţerului de poliţie newyorkez însărcinat cu spionarea cartierelor de arabi din Brooklyn îl smulse pe Feldman din gîndurile sale. Era un tînăr din Virginia, clădit pentru linia a treia dintr-o echipă de rugby. Dar, fiindcă dădea dovadă de un eclectism perfect, superiorii lui îi încredinţaseră şi supravegherea organizaţiilor israeliene. Însă dosarele lui nu conţineau nimic cu adevărat semnificativ. Mai degrabă bîrfe neconcludente, strînse de pe la băcanul din colţ sau de la vreun informator de ocazie, de genul: „Societatea Semilunii Roşii Arabe din Atlantic Avenue 135, care a prezentat o cerere de scutire fiscală, e bănuită că strînge fonduri pentru O.E.P. " sau „ Cafeneaua Damasc de pe Atlantic Avenue 204 e frecventată adeseori de susţinători ai lui Georges Habache". De fapt, de cînd legea libertăţii informaţiilor începuse să permită tuturor cetăţenilor să-şi bage nasul în oricare dintre arhivele oficiale, Poliţia newyorkeză făcea în aşa fel încît în dosarele ei să nu figureze nici o informaţie importantă. Marfa adevărată era închisă într-un dosar secret, pe care ofiţerii de la Informaţii îl păstrau la loc sigur, ferindu-l de orice privire indiscretă. Cel al tînărului din Virginia conţinea, în acea zi de luni, 14 decembrie, o listă de treizeci şi opt de suspecţi din O.E.P., majoritatea tineri imigranţi palestinieni săraci, care trăiau în cartierele ce le înconjurau pe cele mizere ale negrilor din Bedford Stuyvesant.

– Măcar noi ştim unde ne sînt suspecţii, aprecie Feldman adresîndu-i-se tînărului. Mi-i treci pe toţi prin filtru şi-i iei la întrebări pînă nu mai ştiu nici cum îi cheamă. Vezi ce au făcut punct cu punct, în ultimele şaptezeci şi două de zile.

– Sub ce pretext, şefule?

– Nu contează. Verificarea identităţii... Oricum, ai grijă să-i găseşti pe toţi cu cîte ceva în neregulă.

– Sfinte Sisoe! Dacă facem una ca asta, or să ne sară în cap toţi apărătorii drepturilor omului din oraş.

Feldman tocmai se pregătea să-i răspundă că, peste cîteva ore, poate că nici n-or să mai existe locuitori şi, deci, nici un drept civic de apărat, cînd fu întrerupt de unul dintre paznici:

– La telefon, şefule!

Era Angelo Rocchia. Şeful inspectorilor nu se mira că Rocchia îl chema direct, fără să meargă pe cale ierarhică. Îi cunoştea bine pe adevăraţii meseriaşi din subordine, pe cei încăpăţînaţi şi afurisiţi, în numele cărora primea şi el laude de la etajul superior, şi pe aceştia îi încurajase mereu să-şi urmeze instinctul şi să vină chiar la el cînd aveau vreo problemă. Ascultă relatarea lui Angelo, notîndu-şi tot.

– Tunde-o la biroul tipului ăluia din Brooklyn şi vezi dacă poţi să afli ceva despre pungaşul care i-a dat ţeapă! îi ordonă imediat după aceea. Trimit pe altcineva să vă înlocuiască pe chei.

În timp ce vorbea, formă pe un alt telefon numărul lui Tommy Malone, şeful brigăzii care se ocupa de hoţii de buzunare.

– Adună toate fotografiile pungaşilor care lucrează în Brooklyn, îi spuse el şi întinde-o la Cadman Plaza West, 123.

– O luăm de la capăt, şefule? întrebă tînărul din Virginia.

– M-ar mira, drept să-ţi spun, mormăi Feldman, ridicîndu-se cu un aer perplex.

Ieşi şi făcu cîţiva paşi spre un locşor unde observase un ibric care fierbea pe o plită electrică. Îşi turnă o ceaşcă de cafea fierbinte şi, profitînd de scurtul moment de linişte, încercă să-şi pună ordine în gînduri. Tocmai îşi ducea ceaşca la buze, cînd privirea îi fu atrasă de altceva. Pe peretele din spatele ibricului era prins un vechi afiş destinat apărării pasive, cu sigla familiară înfăţişînd un triunghi alb în interiorul unui cerc negru. Recunoscu faptul că fusese tipărit la marea imprimerie federală şi citi titlul: „Reguli de respectat în caz de atac termonuclear".

Urmau şapte recomandări. „Îndepărtaţi-vă de la ferestre", spunea prima. Feldman parcurse lista:

„5. Slăbiţi-vă nodul de la cravată şi descheiaţi-vă la nasturii de la mînecile cămăşii, precum şi de la celelalte haine strînse pe corp.

6. De îndată ce aţi zărit fulgerul incandescent al exploziei nucleare, aplecaţi-vă înainte şi imobilizaţi-vă strîns capul între genunchi."

La ultimul rînd al afişului, Feldman izbucni în rîs. *Nici o altă recomandare,* îşi spuse el, *nu putea să rezume mai bine rahatul în care sîntem în dimineaţa asta:*

„7. *Kiss your ass good-bye!* – Ia-ţi adio de la tot!"

*

– Hai să-ţi zic cum stau lucrurile în oraşul ăsta împuţit...

Poftim, spuse Jack Rand exasperat, *iar începe Angelo cu discursurile.*

– La New York, îi explică Angelo Rocchia tînărului agent federal din Denver, aproape toţi hoţii de buzunare lucrează la comandă. Ai un tăinuitor care se duce la un borfaş pe care-l ştie şi-i spune: „Salut, Charlie, trebuie să-i cumpăr un TV părinţilor mei. Am nevoie de hîrtii şi de «plastic» nou-nouţ mîine". „Plastic" înseamnă cărţi de credit. Tăinuitorul insistă: „Trebuie neapărat să fie proaspăt, nu mai mult de două sau trei ore". Cu alte cuvinte, înainte ca păgubitul să aibă timp să anunţe la American Express sau Diners Club că i s-au ciordit cărţile de credit. Pungaşul execută comanda. Îşi opreşte biştarii pe care-i găseşte în portofel şi mai primeşte şi de la tăinuitor două-trei sutare pentru acte şi pentru cărţile de credit. Isteţ, ce zici?

După cîteva grupuri compacte de case, decorul se schimbase cu desăvîrşire. Nici nu trecuseră cinci minute de cînd plecaseră de pe cheiuri şi spectacolul dezolant al cocioabelor de la marginea docurilor dispăruse, făcînd loc străzilor înguste ale vechiului cartier Brooklyn Heights, cu hotelurile lui tipice,

împodobite cu grațioase scări exterioare, cu terase elegante și cu trotuarele pe care erau plantați copaci îngrijiți cu pedanterie.

– Și crezi că așa s-a întîmplat și cu portofelul individului la care mergem acum? insistă agentul federal.

– Tot ce se poate.

– După tine, cam cîți hoți de buzunare ar fi în New York?

Angelo fluieră ușor, strecurîndu-se cu Chevroletul printre două șiruri de mașini ca să demareze primul la culoarea verde.

– Trei, patru, cinci sute, naiba știe...

Rand îi vîrî sub nas lui Angelo încheietura mîinii și bătu cu degetul în sticla ceasului Seiko.

– Deja a trecut de 11.00 și porcăria aia de baril ar trebui să explodeze mîine la prînz. Crezi c-o s-aveam timp să găbjim cinci sute de borfași, să vedem cine a furat și cine n-a furat portofelul individului, să descoperim cui i-a dat cărțile de credit, să-l găsim pe tăinuitor? Și să facem toate chestiile astea pînă mîine la prînz? Visezi, omule...

– Și ce-ai vrea să-ți spun? oftă Angelo pe un ton detașat. Deocamdată ăsta e cel mai bun lucru pe care-l avem de făcut. Ba, dacă mă gîndesc bine, băiete, e singurul.

Intraseră în Fulton Street, iar acum puteau zări Cadman Plaza, aproape de începutul drumului care urca spre podul Brooklyn.

– De fapt, nici tu, nici eu n-o să reușim să împiedicăm rahatul ăla de baril să sară în aer. Și nimeni din ăștia de aici. Noi sîntem doar pentru decor. Pentru chestia asta e nevoie de artileria grea de la Washington. Nu de fluturași de-alde noi.

*

Practic, „artileria grea" din Washington era tot în ședință după ce, cu două ore înainte, avusese întrevederea cu primarul New York-ului. Ca să le dea ziariștilor impresia unei situații normale, președintele avea grijă să-și respecte obligațiile din calendarul oficial. Tocmai își reluase locul în mijlocul consilierilor din

Comitetul de Criză şi, imediat după aceea, puse întrebarea care îi măcina pe toţi.

– Ce noutăţi avem de la Tripoli? Gaddafi s-a hotărît, în sfîrşit, să ne vorbească?

– Adineauri am vorbit la telefon cu cineva de la ambasada noastră, răspunse adjunctul secretarului de stat. Însărcinatul nostru cu afaceri se află în continuare în cazarma din Bab Azziza. Se pare că nimeni nu e la curent cu nimic.

Herbert Green, secretarul Apărării, îşi descleştă dinţii care ţineau strîns pipa. Dădea impresia că gîndeşte cu voce tare.

– Faptul că distrugătorul nostru *Allan* a putut să intercepteze o convorbire telefonică a lui Gaddafi nu este o dovadă elocventă. Nimeni nu l-a văzut pe libian de la începutul acestei afaceri. Nimeni nu l-a auzit rostindu-şi direct ameninţarea. Este vorba de o escaladare atît de neobişnuită în practica şantajului, încît ne putem pune nişte întrebări. Ce certitudine avem că el se află, într-adevăr, la originea acestei chestii? Ar fi oare imposibil să fi fost luat prizonier de un grup de extremişti palestinieni în propriul său cartier general?

Atenţia tuturor se îndreptă spre directorul C.I.A.-ului.

– Am analizat această eventualitate, răspunse amiralul Bennington şi răspunsul nostru este nu. Programul nuclear a făcut parte întotdeauna din preocupările personale ale colonelului. Cît despre palestinieni, i-a ţinut mereu în lesă cu străşnicie. În plus, laboratorul tocmai ne-a confirmat că vocea de pe caseta pe care am primit-o este cu adevărat a lui.

– Mai bine mai tîrziu decît niciodată, scrîşni preşedintele.

Bennington surîse încurcat.

– După analiza pe care am putut s-o facem asupra conversaţiei înregistrate de *Allan*, reluă el, se pare că nu face obiectul nici unei constrîngeri.

– Un motiv în plus ca să încercăm să vorbim imediat cu el, sublinie Eastman.

– Absolut, întări președintele, înainte de a-i adresa o întrebare directorului F.B.I.-ului: Ce mai e nou la New York?

Joseph Holborn tocmai se pregătea să răspundă, când o luminiță roșie începu să clipească pe telefonul secretarului de stat-adjunct.

– Domnule președinte, anunță Middleburger, Centrul de Operațiuni de pe lîngă Departamentul de Stat e pe punctul de a primi un *cherokee nodis* din Tripoli.

Cherokee nodis era o telegramă căreia Departamentul de Stat îi atribuia cea mai înaltă prioritate.[1]

– O vom avea și noi în cîteva secunde.

În timp ce sosea la etajul al șaptelea al Departamentului de Stat, depeșa codificată era înghițită automat de un calculator care o descifra și o expedia printr-un telescriptor special Centrului de Telecomunicații aflat în imediata apropiere a sălii Consiliului Național de Securitate. Nici nu închisese Middleburger telefonul, că un ofițer îi aduse lui Eastman telegrama de la Tripoli.

– Domnule președinte, însărcinatul nostru cu afaceri tocmai a discutat cu Gaddafi.

– Și?

– Gaddafi declară că tot ce a avut de spus se găsește pe caseta pe care v-a trimis-o. Refuză să vă vorbească.

[1] Denumirea a fost aleasă de secretarul de stat Dean Rusk în semn de omagiu pentru Cherokee County, ținutul din Georgia unde s-a născut (n.a.).

PARTEA A ȘASEA

**„Eagle-One către Eagle-Base!
Fox-Base a întrerupt circuitul!“**

Degeaba îi calomniază lumea pe polițiști, își zise importatorul Gerald Putman. Nici măcar nu-și dăduse osteneala să anunțe la poliție că-i dispăruse portofelul, convins fiind, cum ar fi fost oricare alt cetățean în locul lui, că plîngerea sa n-ar fi putut determina intervenția unei polții care avea alte preocupări. Și totuși, iată că în biroul său se aflau un inspector, care se vedea limpede că era mare în grad, un agent F.B.I. și șeful brigăzii de poliție ce se ocupa de hoții de buzunare, nerăbdători cu toții să descopere ce se putuse întîmpla cu portofelul lui.

– Perfect, domnule Putman, declară Angelo Rocchia, dar haideți să rezumăm pentru ultima oară. Deci, v-ați petrecut toată dimineața de vineri aici în birou. Apoi, cam pe la...

– Cam pe la 12.30...

Polițistul verifică, uitîndu-se pe foaia de ziar pe care luase notițe.

– Exact. La 12.30, așadar, v-ați dus pînă la piața de pește din Fulton Street ca să luați prînzul la Luigi. Cam pe la 14.00 ați băgat mîna în buzunar ca să scoateți portofelul și să achitați nota de plată cu o carte de credit American Express. Atunci v-ați dat seama că portofelul vă dispăruse. Așa este?

– Întocmai.

– Pe urmă, v-ați întors aici, unde păstrați numerele tuturor cărților de credit pe care le aveți, și i-ați cerut secretarei să ia legătura cu diferitele societăți pentru a le semnala pierderea.

– Și acest lucru este corect, domnule inspector.

– Dar nu v-ați obosit să anunțați comisariatul vecin, nu?

Putman zîmbi stingherit.

– Îmi pare rău domnule inspector, dar mi-am spus că, pe lîngă tot ce aveţi de făcut, un incident atît de mărunt n-ar fi....

Angelo îşi privi insistent interlocutorul. Era un bărbat de vreo patruzeci de ani, de statură potrivită, bine făcut, cu un păr negru şi ondulat şi cu un ten închis, mediteranean.

– Acum haideţi să încercăm să reconstituim ce aţi făcut în acea vineri dimineaţă, îi ceru inspectorul newyorkez. În primul rînd, unde vă ţineţi de obicei portofelul?

– Aici, spuse Putman, bătîndu-se pe buzunarul drept din spate al pantalonilor de flanel gri.

– Bănuiesc că, în ziua aceea, purtaţi haină şi pardesiu, interveni Tommy Malone, şeful brigăzii ce se ocupa de hoţii de buzunare.

– Bineînţeles. Pot să vi le arăt.

Deschise un şifonier şi scoase o haină de tweed gri cu galoane şi un pardesiu de aceeaşi culoare cu un guler de blană. Poliţistul examină cele două veşminte şi-şi trecu degetele prin deschizătura din spate.

– Evident, foarte practică pentru şterpelit, constată Malone surîzînd.

Ajutat de Angelo, importatorul îşi povesti dimineaţa de vineri, 11 decembrie. Plecase de acasă, din Oyster Bay, în Long Island, cu puţin înainte de 8.00. Ca de obicei, soţia îl condusese la gară. Cumpărase *Wall Street Journal* şi aşteptase pe peron mai puţin de două minute sosirea trenului de 8.07. Se aşezase lîngă prietenul şi partenerul lui de squash, Grant Ottley, unul din directorii de la I.B.M. Coborîse la staţia de lîngă Flatbush Avenue din Brooklyn şi mersese pe jos pînă la serviciu. Nu-şi amintea nimic anormal sau ciudat, nici în tren, nici în gară şi cu atît mai puţin în timpul plimbării. Nimeni nu-l împinsese sau înghesuise, iar în jurul lui nu se produsese nici o mişcare neobişnuită. Pe scurt, nimic care să-i fi putut atrage atenţia.

– Am impresia că avem, într-adevăr, de-a face cu o treabă de artist, comentă Malone cu admiraţie.

– Aşa se pare, oftă Angelo perplex.

Se ridică şi începu să măsoare biroul în lung şi-n lat.

– Domnule Putman, o să vă arătăm cîteva fotografii. Nu vă grăbiţi! Studiaţi-le pe îndelete şi spuneţi-ne dacă vi se pare că aţi văzut vreuna dintre aceste figuri undeva.

Dacă este adevărat că tinereţea se formează prin călătorii, atunci tinerii şi tinerele ale căror portrete fură aşezate de şeful brigăzii ce se ocupa de hoţii de buzunare unul cîte unul pe birou constituiau, în mod sigur, o elită culturală absolut remarcabilă. Într-adevăr, foarte puţini globe-trotteri puteau pretinde că ştiu atît de bine capitalele lumii. Nici un mare eveniment internaţional, indiferent că era vorba de Jocurile Olimpice de la Montreal, Lake Placid sau Moscova, de alegerea papei la Vatican, de jubileul reginei Elisabeta la Londra sau de campionatul mondial de fotbal din Argentina, nu putea avea loc în afara prezenţei lor. Lăsînd deoparte aceste evenimente spectaculoase, terenul lor predilect îl constituiau hipodromurile, marile magazine, gările, bisericile şi, în general, toate locurile aglomerate. De fapt, toţi aceşti tineri detestau singurătatea. Ei reprezentau crema comunităţii mondiale a hoţilor de buzunare.

Aproape toţi indivizii cu părul negru şi tenul închis, ale căror fotografii treceau acum prin mîinile lui Gerald Putman, erau de origine columbiană. Aşa cum Olanda exportă ciobani, iar Anvers-ul tăietori de diamante, tot aşa această ţară din America Latină exportă cafea, smaralde, cocaină şi hoţi de buzunare. În acele deprimante *calles* din Bogota, capitala Columbiei, existau o mulţime de şcoli de hoţi de buzunare. Copiii ţăranilor săraci erau vînduţi proprietarilor acestor şcoli şi acolo îşi făceau ucenicia pentru viitoarea meserie. În Plaza Bolivár sau pe Avenida Santander, specialiştii îi învăţau toate şiretlicurile acestei arte: cum să taie un buzunar cu lama, cum să deschidă o poşetă, cum să scoată un ceas de pe mînă. Proba finală consta în a subtiliza mai multe obiecte de pe un manechin pe care fuseseră atîrnaţi clopoţei.

Odată terminat antrenamentul, erau repartizaţi în echipe de doi sau trei – un bun hoţ de buzunare nu lucrează niciodată

singur – şi expediaţi pretutindeni în lumea bogată a capitaliştilor ale căror buzunare le aduceau mai mult de un milion de dolari pe an.

După ce examină vreo cincizeci de fotografii, Putman se opri în faţa portretului unei brunete frumoase, cu pieptul provocator ascuns sub un pulover mulat.

– Figura asta îmi spune ceva. Pe cinstea mea dacă nu e fata pe care era cît pe-aci s-o trîntesc la pămînt ieri, la capătul scării de la gară! Da, da... Sînt sigur că ea e! Acum îmi aduc aminte: citeam un prospect în timp ce mergeam şi am dat peste ea din spate. A fost un moment jenant. A trebuit să se agaţe de mine ca să nu cadă.

– Domnule Putman, îl întrerupse Angelo, nu cumva treaba asta s-a întîmplat vineri?

Importatorul închise ochii ca să reflecteze.

– Ba cred că da...

Angelo luă şi el fotografia şi examină la rîndu-i chipul drăguţ al fetei şi pieptul generos, îndreptat spre fotograful poliţiei, ascuns în mijlocul mulţimii de călători.

– Nu dumneavoastră aţi împins-o pe păpuşica asta, domnule Putman, ea a intrat în dumneavoastră. Hoţilor de buzunare le place să lucreze cu fete cu sîni mari. Ele se lipesc ca marca de scrisoare, în timp ce un complice vă dă o raită prin buzunare. E un truc clasic.

Angelo remarcă o uşoară îmbujorare pe obrajii importatorului.

– Nu vă faceţi sînge rău, domnule Putman. Cu toţii ne mai pierdem direcţia cînd dăm peste cîte o puicuţă cu asemenea balcoane. Chiar şi cei care locuiesc în Oyster Bay ca dumneavoastră.

*

Primarul New York-ului urmărea enervat la culme manevrele specialistului în protecţia civilă pe care îl adusese de la

Washington cu avionul personal. Jeremy Oglethorpe alerga dintr-un colţ în altul în biroul şefului Poliţiei pentru a-şi agăţa diagramele, tabelele şi hărţile, cu dinamismul unui agent publicitar care face reclamă unui nou tip de pastă de dinţi. *Ce să spun,* se indignă Stern, *mai are şi tupeul să fredoneze în barbă marşul triumfal din* Aida.

Amîndoi aterizaseră cu elicopterul, cu puţin timp în urmă, pe acoperişul Cartierului General al Poliţiei.

– Perfect! exclamă Oglethorpe, aruncînd o privire satisfăcută asupra materialelor. Sînt gata să-mi prezint expunerea.

– Chemaţi-l pe Walsh, ordonă şeful Poliţiei.

Timothy Walsh, irlandez de origine, un bărbat în vîrstă de treizeci şi şapte de ani, de un metru optzeci şi şase, cu ochi mici, răi şi o mutră de boxer, era ofiţerul însărcinat cu apărarea civilă în cadrul Poliţiei newyorkeze. Activ şi ambiţios, fusese mutat de la Departamentul Informaţii pentru revitalizarea acestui serviciu muribund. Şi reuşise. Toate catastrofele susceptibile de a lovi New York-ul îi puneau în valoare competenţa, mai cu seamă cele pe care mass-media le scotea cu atîta plăcere în evidenţă: mareele uriaşe, taifunurile, furtunile de zăpadă şi penele de curent, toate calamităţile care i-ar fi putut aduce laude de la şeful Poliţiei, creşterea bugetului sau sporirea personalului. Paradoxal, problemele de evacuare şi de apărare pasivă în caz de atac nuclear se aflau pe ultimul plan al preocupărilor sale. Căci ele nu interesau pe nimeni, obişnuia să explice. Dacă le arătai o asemenea gogoriţă, oamenii îţi răspundeau: „Mai scuteşte-mă cu bombele dumitale ruseşti! Zăpada din faţa garajului meu e de treizeci de centimetri!" Filozofia lui cu privire la această chestiune se rezuma într-o formulă nu lipsită de cinism: „Nu ratez nici o ocazie de a merge la Washington şi de a îngenunchea la altarul ororii nucleare, însă o fac ca să obţin fonduri federale pentru lucrurile care-i interesează cu adevărat pe newyorkezi, cum ar fi cumpărarea de grupuri electrogene pentru eventualitatea unei viitoare întreruperi de curent!"

Walsh intră fluierînd. Văzînd adunaţi la un loc atîţia granguri, dezinvoltura lui dispăru dintr-o dată. Şeful Poliţiei sări efectiv pe el.

– Walsh, avem vreun plan de evacuare a New York-ului?

Ofiţerul era uluit. Ce rost avea această întrebare brutală? Ce se întîmpla?

De fapt, un asemenea plan exista, ba chiar avea un nume extrem de sforăitor: *Plan operaţional de supravieţuire pentru zona-ţintă New York. Volumul I. Plan de bază.* Elaborat în 1972, el conţinea două sute de pagini şi era considerat, în general, drept lipsit de orice valoare. Walsh nu-l citise şi, din cîte ştia, nimeni din serviciul său nu avusese această curiozitate.

– Domnule, ultima dată cînd ne-am ocupat de o problemă de evacuare a fost în decembrie 1977. Societatea Consolidated Edison a vrut să împrumute East River ca să transporte cu vaporul o încărcătură de gaz lichefiat pînă la depozitul ei din Berrian Island. Am fost întrebaţi dacă sîntem în stare să evacuăm cartierele din East Side în cazul unei pierderi de gaz sau al unui accident.

– Şi?

– Concluzia era că ar fi fost absolut imposibil.

Şeful Poliţiei se încruntă.

– Bun, Walsh, aşază-te şi ascultă ce are să ne spună specialistul de la Washington.

Fierbînd de curiozitate, ofiţerul de poliţie se aşeză cît era de mare pe canapeaua albastră a şefului. Îl privi pe Oglethorpe postîndu-se în faţa propriilor hărţi. Avu impresia că recunoaşte vag capul care se agita deasupra gulerului şi a papionului alb cu negru.

Oglethorpe puse mîna pe un indicator.

– Din fericire, problema evacuării New York-ului este una dintre cele pe care le-am studiat cu maximă atenţie, începu el cu un optimism surprinzător. Cu toate acestea, nu mai e cazul să vă spun că e vorba de o acţiune colosală. Intervalul de timp minim,

la care am ajuns pe simulatoarele noastre, pentru a goli orașul este de trei zile.

– Trei zile, sări Abe Stern. Nebunul ăsta de arab nu ne mai lasă nici măcar treizeci de ore.

– Haideți să judecăm problema, continuă Oglethorpe. Dat fiind că Manhattan-ul este o insulă alungită, sîntem obligați să ne gîndim și la evacuarea numeroaselor regiuni periferice care sînt fatalmente situate în zona de risc.

– Cîți locuitori înseamnă în total? întrebă Abe Stern.

– Unsprezece milioane.

Primarul dădu drumul unui geamăt de disperare. Locotenentul Walsh îl privi pe bătrîn cu simpatie. Cît despre propria lui curiozitate, acum era satisfăcută. *Iisuse,* își spuse el, *doar amenințarea unei explozii atomice ar putea justifica evacuarea a unsprezece milioane de oameni.*

– Prima măsură care va trebui să fie luată, continuă cu solicitudine expertul de la Washington, va fi închiderea tuturor căilor de acces și direcționarea lor în sens unic către exterior. Problema este că doar 21% din locuitorii Manhattan-ului au mașină.

La capitolul statistici, cifre și date, Oglethorpe era în elementul lui.

– Asta înseamnă că 79% din populație va trebui să fugă prin alte mijloace. Va trebui să rechiziționăm autobuzele și să punem mîna pe toate camioanele. Norocul face să putem dispune și de metrou. Va trebui să umplem garniturile pînă la refuz, să le dăm drumul pe linii expres și să le spunem mecanicilor să accelereze la maximum. Va trebui, de asemenea, să trimitem cît mai multe garnituri în Bronx. Oamenii să meargă pînă la capăt și apoi să-și continue drumul pe jos.

– V-ați gîndit la chermeza pe care or să și-o ofere borfașii? interveni șeful Poliției amintindu-și de scenele de jaf care se desfășuraseră cu ocazia uriașei pene de electricitate din decembrie 1977.

– Desigur că nu de hoţi o să ducem lipsă, recunoscu Oglethorpe. Dar, dacă există indivizi gata să riște să se facă praf doar ca să fure un televizor color, de parcă miercuri dimineaţă Manhattan-ul încă ar mai fi neatins, treaba lor.

– Unde o să evacuaţi aceste milioane de oameni? se neliniști Abe Stern. Doar n-o să-i aruncaţi în stradă pe frigul ăsta polar!

Nici o întrebare nu-l putea lua prin surprindere pe Oglethorpe. Acesta îşi bombă pieptul şi îşi potrivi papionul.

– Domnule primar, evacuarea populaţiei în caz de urgenţă se sprijină pe conceptele aşa-ziselor zone de risc şi zone de primire. Singura problemă este deplasarea cît mai multor persoane din zonele de risc suprapopulate spre zonele de primire subpopulate. Dat fiind intervalul de timp extrem de scurt de care vom dispune, vom cere zonelor periferice să-i primească pe refugiaţi.

Minunat, îşi spuse locotenentul Walsh, rămas cu gura căscată. *Să vezi ce mutră o să facă şeful Poliţiei din Scarsdale cînd o să-l anunţe: „Auzi, şefule, fii atent că-ţi trimitem juma' de milion dintre negrii noştri cei mai buni din Harlem pentru week-end"*.

– Dar bătrînii, infirmii şi toţi cei care nu se pot deplasa? se neliniști din nou primarul.

Oglethorpe ridică trist din umeri.

– Va trebui să le spunem să se tîrască pînă la subsol şi să se roage.

*

Oglethorpe prevăzuse totul într-un studiu de 195 de pagini. În acest studiu se aflau descrise conştiincios, analizate şi inventariate toate datele. De aici puteai afla că, în zona de risc nuclear, existau 3 800 000 de locuinţe cu o ocupare medie de trei persoane, că fiecare sector poştal din Manhattan număra în medie 40 000 de locuitori, 19 400 de locuinţe şi 4 300 de automobile, că se puteau utiliza 310 avioane comerciale de 200 de locuri,

plecînd de pe opt aerodromuri, şi că, efectuîndu-se 71 de zboruri pe oră timp de trei zile, ar fi putut fi evacuaţi pe calea aerului 1 022 400 de locuitori. Vagoane, locomotive, mecanici – tot ceea ce era în legătură cu cele şase reţele feroviare care deservesc New York-ul fusese de asemenea luat în calcul. Toate ritmurile şi frecvenţele de trafic posibile fuseseră simulate pe calculator pentru a se ajunge la o rotaţie a convoaielor care să permită o evacuare masivă de 80 000 de locuitori pe oră. Inventarul transporturilor maritime fusese obiectul unei preocupări asemănătoare. Din mijloacele de evacuare făceau parte feriboturile, remorcherele, barjele, dragele, platformele şi vaporaşele. În fine, Oglethorpe petrecuse săptămîni întregi elaborînd pe hărţile rutiere itinerarele cele mai rapide pentru a i se permite populaţiei să se salveze de la holocaust. Da, totul fusese gîndit cu o rigoare impecabilă, inclusiv faptul că exista riscul ca 250 000 de locuitori să se revolte dacă nu-şi puteau lua cu ei cîinii, pisicile, canarii şi peştii ornamentali, precum şi acela că o jumătate de milion de newyorkezi nu aveau valize. Însă acest plan era calculat pentru trei zile – trei zile pentru o plecare metodică şi ordonată, ca să nu se transforme totul într-o alergătură nebună spre poduri, de genul celei pe care o impunea urgenţa care se ivise.

Oglethorpe clătină din cap ca pentru a alunga viziunea de coşmar care îi tulbură deodată spiritul meticulos.

– Sigur că drumurile şi metroul vor constitui principalele noastre căi de evacuare, reluă el. Vom fi obligaţi să menţinem cu orice preţ un ritm regulat de părăsire a oraşului cu maşina. De pildă, prin eşalonarea plecărilor în ordine alfabetică, difuzîndu-se instrucţiunile corespunzătoare la radio şi televiziune. De exemplu, vehiculele aparţinînd locuitorilor ale căror nume încep cu litera A se pun în mişcare acum. Sau pornind de la numerele de înmatriculare pare şi impare. Sau chiar în funcţie de sectorul poştal, alegîndu-se, la început, cartierele cele mai ameninţate, din centrul Manhattan-ului.

– Domnule expert, îl întrerupse şeful Poliţiei, uitaţi că acest oraş este o insulă. Maşinile or să rămînă în pană, or să se strice, n-or să mai aibă benzină, or să blocheze drumurile, tunelurile, podurile. Vă mai amintiţi cumplitele fotografii ale exodului din 1940 de pe drumurile din Franţa?

Din ce în ce mai depăşit, Timothy Walsh îşi încrucişa şi-şi desfăcea picioarele. *Visez,* îşi spunea el. *Toate hărţile astea, toate tabelele, toate previziunile...* Îi privea cu milă pe primar şi pe şeful Poliţiei. Arătau de-a dreptul jalnic, străduindu-se să fie atenţi. De parcă ar spera în adîncul sufletului că aceste vorbe frumoase s-ar putea materializa într-un fel sau altul. Se hotărî să intervină.

– Ascultaţi, domnule expert, nu sînt sigur că ştiţi chiar atît de bine cum se petrec lucrurile în oraşul New York. Vreţi să efectuaţi evacuarea în ordine alfabetică? Adică să-i spuneţi domnului Abott să urce în maşină şi să plece primul? Şi vă închipuiţi că, în timpul ăsta, domnul Rodriguez din Brooklyn o să stea şi o să se uite cum se cărăbăneşte domnul Abott? Păi, să vă spun eu ce-o să facă domnul Rodriguez: o să se proţăpească la intersecţie cu puşcociul cu care se distrează sîmbăta seara şi o să-i spună domnului Abott să se dea jos din maşinuţă şi să o ia pe jos. Şi aşa o să plece el în locul celuilalt.

Oglethorpe protestă indignat:

– Dar o să aibă grijă poliţia şi o să împiedice acest gen de incidente.

– Poliţia? Vă arde de glumă! Ce vă face să credeţi că poliţiştii or să asculte? Puteţi fi sigur că jumătate dintre ei or să se năpustească spre intersecţia cea mai apropiată, ţinîndu-şi pistolul P 38 în mînă. La fel ca domnul Rodriguez. Ca să oprească prima maşină şi s-o zbughească şi ei spre munţi.

Walsh ridică din umerii lui largi.

– Planul dumneavoastră frumos s-ar putea executa cu o trupă de soldaţi instruiţi. Numai că aici o să aveţi de-a face cu o hoardă de civili îngroziţi.

– Calm, Walsh, i-o tăie şeful Poliţiei, care ştia că locotenentul lui avea dreptate.

– Cum v-aţi propus să avertizaţi populaţia? întrebă primarul, agitîndu-se pe scaun.

Locotenentul Walsh prinse întrebarea din zbor.

– Eu, domnule primar, pot deja să vă spun cum *nu* o să puteţi avertiza populaţia. N-o s-o puteţi avertiza cu sirenele municipale. Nu mai funcţionează.

Walsh se referea la reţeaua de şapte sute de sirene instalate la New York în anii '50 de către guvernatorul Rockefeller, în timpul Războiului Rece. Majoritatea rugineau pe cîte un acoperiş uitat, iar una fusese cît pe-aci să zdrobească o trecătoare care se plimba prin Herald Square.

– Vom folosi radioul şi televiziunea, răspunse Oglethorpe fără să se dea bătut, ca să menţinem un contact imediat şi permanent cu populaţia. Toate mesajele noastre vor trebui să fie cît mai concrete cu putinţă. Oamenii trebuie să aibă sentimentul că executăm un plan metodic, că nimic n-a fost lăsat la voia întîmplării, că ne vom ocupa de ei de îndată ce vor fi ajuns la destinaţie şi că s-au luat toate măsurile pentru evitarea panicii.

Se întoarse spre unul dintre tabele. Acesta avea drept titlu un singur cuvînt scris cu majuscule: „LUAŢI".

– Putem să arătăm acest tabel la televizor pentru ca oamenii să ştie ce trebuie să ia cu ei.

Ochii mici ai lui Walsh priveau, rotunzi ca nişte bile: „Ciorapi de schimb, un termos cu apă potabilă, un deschizător de conserve, lumînări, chibrituri, un aparat de radio, o perie de dinţi, un tub de pastă de dinţi, o cutie de Tampax, un sul de hîrtie igienică, un flacon cu aspirine şi carnetul de asigurări sociale". Oglethorpe întoarse tabelul pe partea cealaltă. Pe verso exista o a doua listă cu titlul: „NU LUAŢI". Ea se mărginea la trei articole: arme de foc, stupefiante, alcool.

E genial expertul ăsta, se extazie Timothy Walsh în sinea sa. *A reuşit să găsească exact acele trei lucruri fără de care nici un locuitor din oraş nu s-ar gîndi să plece în caz de pericol.*

Oglethorpe îşi umflă din nou pieptul.

– E o problemă de comandă. Important mi se pare să stăpînim chestiunea. Aş vrea să încep imediat o recunoaştere din elicopter a căilor de degajare. Pe urmă, aş dori să merg în Bronx şi să fac o vizită la direcţia metroului din Jay Street.

Doamne sfinte, se miră Walsh. *Jay Street este în Brooklyn. Ăsta vrea să salveze New York-ul şi habar n-are de diferenţa dintre Brooklyn şi Bronx.*

– O clipă, vă rog, mîrîi Abe Stern. Se pare că aţi uitat cu toţii să luaţi în calcul un lucru esenţial. Oraşul ăsta posedă unul dintre cele mai bune sisteme de adăposturi antiaeriene din lume. Ce aşteptăm ca să ne folosim de el?

Oglethorpe exultă: sigur că nu unui om cu experienţă în materie de apărare civilă, aşa cum era el, trebuiau să-i fie lăudate calităţile adăposturilor newyorkeze, care fuseseră amenajate cam tot prin anii '50. Armata americană şi Departamentul Municipal al Lucrărilor Publice inventariaseră şaisprezece mii de pivniţe şi localuri subterane, capabile să primească şase milioane şi jumătate de locuitori. Bugetul municipal şi ajutorul federal înghiţiseră milioane de dolari pentru echiparea acestor refugii cu alimente şi materiale care să asigure supravieţuirea ocupanţilor timp de paisprezece zile: bomboane vitaminizate şi biscuiţi proteinizaţi, împachetaţi într-un ambalaj cerat special, cîte doisprezece biscuiţi de persoană de trei ori pe zi, asigurîndu-se astfel o raţie minimă de supravieţuire de şapte sute cincizeci de calorii, truse de prim ajutor, penicilină, apă potabilă din recipiente transformabile în W.C.-uri ecologice, şerveţele şi hîrtie igienică. Ba chiar şi contoare Geiger miniaturizate pentru ca supravieţuitorii, urcîndu-se pînă la suprafaţă, să poată măsura nivelul de radioactivitate al ruinelor aflate deasupra.

– Bineînţeles, Excelenţa Voastră, se umflă în pene Oglethorpe, aceste adăposturi constituie un element capital al programului meu. Mai cu seamă pentru persoanele care nu vor avea posibilitatea să fugă. Va fi de ajuns să le spunem să se îndrepte în grabă spre ele. Aş dori să încep urgent o inspecţie rapidă a cîtorva dintre aceste localuri împreună cu domnul locotenent Walsh, ca să ne dăm seama de capacitatea lor de primire.

– Faceţi cum credeţi, domnule Oglethorpe! spuse primarul, numai să fiţi aici peste trei ore şi jumătate cu un plan de evacuare aplicabil imediat.

Oglethorpe şi Walsh ieşiră imediat. Atunci Bannion, şeful Poliţiei se întoarse către primar. Erau prieteni de douăzeci de ani.

– Ce zici de toate astea, Abe? îl întrebă el.

– Să-ţi spun drept, Michael, am încetat să mai cred ceva. Încerc, mai degrabă, să mă rog. Şi-mi dau seama că nu sînt prea bun la aşa ceva.

*

La Paris încă nu era ora 17.00, în acea zi de luni, 14 decembrie, cînd generalul Henri Bertrand, directorul S.D.E.C.E.-ului, se întoarse la birou după întîlnirea cu Paul Henri de Serre, inginerul care condusese lucrările de construire a reactorului nuclear vîndut de Franţa Libiei. Pe birou se găseau patru lădiţe trimise de D.S.T. Ele conţineau atît dosarele tuturor francezilor care lucraseră la proiectul atomic libian, cît şi transcrierea tuturor convorbirilor telefonice pe care le avuseseră cu Franţa şi care fuseseră ascultate.

Aceste transcrieri reprezentau doar o infimă parte din recolta strînsă zilnic de laboratorul de telecomunicaţii din cadrul D.S.T.-ului. Acesta din urmă era instalat mai sus de cartierul general din Rue des Saussaies, în spatele Ministerului de Interne. În săli ermetice, în care nu pătrundea nici un firicel de praf, tehnicienii de acolo manipulau un întreg angrenaj de aparate ultrasensibile, capabile să înregistreze comunicaţiile telefonice

internaţionale avînd drept origine sau destinaţie teritoriul francez. Această recoltă era stocată pe calculator, iar apoi prelucrată electronic prin intermediul unei game de coduri care permiteau exploatarea instantanee a informaţiilor culese.

Bertrand tocmai începuse să descifreze aceste documente, cînd sună telefonul. Era Patrick Cornedeau, consilierul său ştiinţific.

– Şefule, spuse acesta, rapoartele de inspecţie au sosit de la agenţia din Viena acum o oră. Le-am studiat. Trebuie să vă văd imediat.

Cornedeau îşi făcu apariţia cîteva clipe mai tîrziu, ducînd cu el un teanc mare de hîrtii cu antetul Naţiunilor Unite. Bertrand îşi manifestă surpriza.

– Dumnezeule! A trebuit să rumegi toate chestiile alea?

– Bineînţeles, replică tînărul inginer, frecîndu-şi capul. Şi am început să am îndoieli.

– Perfect, aprobă generalul. În treburile de care ne ocupăm, prefer să am îndoieli decît prea multe certitudini.

Cornedeau puse dosarul pe birou şi începu să-l răsfoiască.

– Pe 7 mai anul trecut, libienii au anunţat Agenţia pentru Inspecţii Atomice din Viena că descoperiseră urme de radioactivitate în sistemul de răcire al reactorului lor. Au declarat că observaseră o neregulă la încărcătura de uraniu care servea drept combustibil reactorului şi că erau obligaţi să-l oprească pentru a putea înlocui containerele defecte. Agenţia din Viena a trimis imediat la faţa locului o echipă formată din trei inspectori, un japonez, un suedez şi un nigerian. Oameni de încredere. Au asistat la extragerea barelor de uraniu şi la transbordarea lor în bazinul de răcire. Ei cu mîna lor au amplasat în bazinul acesta camerele de control despre care v-am vorbit de dimineaţă. Iar de atunci, au mai făcut două inspecţii.

– Cu ce rezultate?

– Totul este în regulă.

– Păi, atunci, nu văd ce te deranjează, se miră generalul.

– Problema este că...

Cornedeau se ridică şi se îndreptă spre foaia de hîrtie care era în continuare prinsă pe perete.

– ... plutoniul, ca majoritatea elementelor, există sub forma diverşilor izotopi, un fel de variaţiuni pe aceeaşi temă. Pentru a construi o bombă e nevoie de plutoniu 239 foarte, foarte pur. Aşa-numitul plutoniu de calitate militară. Or, plutoniul care se obţine din uraniul ars într-un reactor ca acela al libienilor conţine, în mod normal, un procentaj foarte ridicat dintr-un alt izotop, plutoniu 240. Se pot fabrica bombe şi cu plutoniu 240, dar este o muncă extrem de delicată.

– Sînt foarte interesante toate astea, se impacientă generalul, dar tot nu văd ce te îngrijorează.

– Durata, domnule general... Cu cît uraniul stă mai puţin într-un reactor, cu atît produce mai mult plutoniu 239.

Generalul îşi pipăi cravata. Fizionomia lui exprimînd de obicei veselie devenise cenuşie.

– Şi ce calitate de plutoniu poate produce uraniul pe care l-au scos din reactor?

– Exact asta mă nelinişteşte.

Cornedeau se întoarse la tablă ca să-şi verifice calculele pe care le efectuase deja mental.

– Ca să obţină plutoniul ideal, pur în proporţie de 97%, de calitate ultramilitară, cu uraniul din acest tip de reactor, ar trebui ca acesta din urmă să rămînă în reactor doar pe durata a şaptesprezece zile.

Se întoarse spre Bertrand.

– Şefule, este exact intervalul de timp după care libienii au scos uraniul din reactor.

*

Iniţiativa acelei întruniri în sediul subteran din New York îi aparţinea lui Quentin Dewing. Directorul F.B.I.-ului hotărîse că trebuiau să aibă loc asemenea întîlniri-fulger, din nouăzeci în nouăzeci de minute, cu toţi responsabilii de cercetări. El îi dădu

cuvîntul agentului federal însărcinat cu găsirea arabilor sosiţi în regiunea New York în cursul ultimelor şase luni.

– Washington-ul şi Aeroportul Kennedy ne-au furnizat toate numele pe care le au la dispoziţie, anunţă agentul. Acestea se află deja în memoria calculatorului de alături. Numărul lor e de 18 372.

Cifra uriaşă provocă o adevărată undă de şoc în rîndurile asistenţei.

– Am pus două mii de băieţi pe urmele lor. Au controlat deja 2102. Pe cei pe care nu reuşim să-i găsim în timp scurt, dar care par în regulă, îi plasăm în categoria albastră pe calculator. Cei ce par suspecţi intră în categoria verde. Cazurile evidente de infiltrare ţin de categoria roşie.

– Cîţi „roşii" de genul ăsta ai? întrebă Dewing.

– Deocamdată doi.

– Şi cum procedezi?

– Avem cincizeci de agenţi pentru categoriile verde şi roşie. Pe măsură ce facem investigaţii, mai repartizăm şi alţi agenţi pentru cazurile dubioase.

Dewing aprobă din cap.

– Şi tu, Henry?

Întrebarea se adresa agentului federal care fusese însărcinat cu conducerea anchetei pe cheiuri.

– Înaintăm ceva mai repede decît ne aşteptam, domnule Dewing. Serviciul de informaţii al companiei Lloyds din Londra şi Maritime Association de pe Broad Street ne-au comunicat lista tuturor navelor pe care le căutăm, data la care au sosit şi debarcaderul pe care l-au folosit. În total sînt 2116, cam jumătate din numărul navelor care au intrat în New York în ultimele şase luni. Echipele noastre au verificat deja aproape opt sute de documente de transport şi au controlat destinaţia mărfurilor cam la o jumătate din numărul vaselor.

– Perfect. Dar dumneavoastră, domnule Booth, ce veşti ne aduceţi? îl întrebă Dewing pe directorul de la N.E.S.T.

Booth îşi părăsi fotoliul şi se îndreptă spre harta Manhattan-ului afişată pe perete.

– Toate echipele noastre sînt deja operaţionale de două ore. Am două sute de furgonete şi cinci elicoptere care patrulează în partea inferioară a Manhattan-ului.

Mîna lui se plimbă în zona vîrfului insulei.

– De la Canal Street pînă la Battery Park.

– Şi încă n-au depistat nimic suspect? se impacientă Dewing.

– Cum să nu. Problema noastră este că materialul pe care îl avem nu detectează numai dispozitivele nucleare. El detectează toate radiaţiile. Pînă acum, am găsit o bătrînă care colecţionează deşteptătoare Big Ben cu cadrane de radiu, depozitul de îngrăşăminte care aprovizionează jumătate din grădinile publice din New York şi doi tipi care ieşeau din spital cu bariu în burtă, după o radiografie a stomacului. Dar nici urmă de bombă.

Atunci Quentin Dewing se întoarse către Harvey Hudson, directorul F.B.I.-ului newyorkez.

– Am două piste, Quentin, declară acesta. Una se leagă de momentul Boston şi pare destul de promiţătoare. E vorba de unul dintre tipii care au fost într-una dintre taberele de pregătire ale lui Gaddafi. Iată-i fişa şi fotografia.

Făcu să circule pe la toţi o foaie scoasă la imprimantă.

– „SINHO, Mahmoud. Născut la Haifa, pe data de 19 iulie 1946. A imigrat în Statele Unite în 1962 pe baza prevederilor speciale ale legii cu privire la refugiaţi. Stabilit la părinţi în Summer Drive 19, Quincy, Massachusetts. Naturalizat cetăţean american pe baza deciziei Tribunalului din New York în octombrie 1967. Înscris la cursurile Universităţii din Boston, Facultatea de Management, în perioada 1966-1970. Fişă la F.B.I. ca militant O.E.P. şi colector de fonduri, 1972. Semnalat de C.I.A. ca intrînd în Libia, în februarie 1976. Un corespondent local confirmă prezenţa lui SINHO în tabăra de pregătire a fedayinilor palestinieni din Mizratah, Libia, aprilie 1976. Pus sub supraveghere de F.B.I.-ul din Boston la întoarcerea în

S.U.A., în septembrie 1976. Cum suspectul a abandonat orice activitate politică propalestiniană, supravegherea a fost întreruptă pe 23 mai 1977 prin recursul numărul 9342-77. Cazier: nu există. Fără antecedente penale. Ultima adresă: Horace Road 49, Belmont, Massachusetts."

– Individul a dispărut de la domiciliu ieri dimineaţă cam pe la 10.00 şi de atunci n-a mai fost văzut, spuse Hudson. Centrala telefonică tocmai i-a cercetat linia. Pare-se că a primit un apel dintr-o cabină telefonică de pe Atlantic Avenue din Brooklyn, cu două ore înainte de a pleca în grabă. Circulă la volanul unui Chevrolet verde cu numărul de înmatriculare 792 K 83, număr de Massachusetts.

– Iată cea mai bună pistă de la începutul anchetei! exclamă încîntat Dewing. Şi cealaltă pistă?

– Unul dintre informatorii noştri, un proxenet negru care are legături cu Frontul de Eliberare Portorican, ne-a semnalat că un mic traficant de droguri pe care-l cunoaşte i-ar fi dus nişte medicamente unei cliente arăboaice de la Hampshire House. Tînăra a părăsit hotelul de dimineaţă, lăsînd o destinaţie falsă.

Hudson îşi consultă carnetul cu însemnări.

– A trebuit să-l luăm serios la întrebări pe traficantul în discuţie ca să-l facem să vorbească. Se pare că tînăra l-a chemat. Un schimb de servicii între palestinieni şi portoricani. Ea cunoştea parola. I-a cerut medicamentele fiindcă nu voia să ia reţetă de la medic. Problema e că tipul se jură pe toţi sfinţii că nici măcar n-a văzut-o. I-a lăsat medicamentele la recepţie. Fapt confirmat, de altfel, la hotel.

Hudson făcu o strîmbătură şi-şi puse carnetul la loc în buzunar. Apoi continuă:

– Am cerut Departamentului de Stat să ne furnizeze informaţii privind cererea de viză a acestei femei şi mai ales fotografia. Dar un tîmpit de consul din Beirut a trimis fotografia cu un avion Pan Am, fiindcă ambasada noastră de acolo nu dispune

de aparatură. Cretinului nici măcar nu i-a trecut prin cap să se adreseze la Associated Press sau oricărei alte agenţii.

– Ne rămîne doar să facem avionul să se întoarcă la Beirut, sugeră Dewing.

– Îl deturnăm spre Roma. E mai rapid.

– Ce medicament era?

– Tagamet. Pentru ulcer gastric.

– Deci, e singurul nostru indiciu pînă la sosirea fotografiei ăleia blestemate, conchise Dewing. Căutăm un arab care are ulcer.

Se întoarse către Feldman.

– Dumneata, domnule şef, ce noutăţi ai?

Şeful inspectorilor făcu o mutră dezamăgită.

– Din păcate, nu cine ştie ce. Unul dintre inspectorii noştri care se ocupă de cheiuri m-a sunat să-mi spună că a dat de urma unei încărcături de recipiente de provenienţă libiană, care ar fi fost ridicată de un tip cu acte furate. Dar greutatea acestora ar fi cu mult inferioară celei estimate pentru obiectul pe care-l căutăm. Totuşi, am trimis o echipă la depozitarul acestei mărfi. Nu se ştie niciodată...

– Bine, domnule şef, răspunse Dewing, vizibil iritat de faptul că un simplu inspector newyorkez avusese îndrăzneala să scurtcircuiteze direcţia F.B.I-ului, ţine-ne la curent!

Dewing se pregătea să pună capăt întrunirii, cînd un operator radio dădu buzna în încăpere.

– Domnule Booth, vă cheamă de la Cartierul General. Unul dintre elicopterele dumneavoastră a captat nişte radiaţii.

Booth se repezi prin spatele operatorului radio în sala de telecomunicaţii.

– Ce înregistrezi? îi strigă el tehnicianului de la bordul aparatului.

Auzi cu greu răspunsul prin zgomotul rotoarelor.

– Nouăzeci de milirazi.

Booth dădu drumul unui fluierat de uimire. Era o emisie considerabilă, cu atît mai mult cu cît, fără îndoială, trecuse prin

mai multe etaje înainte de a ajunge la acoperiş şi de a fi captată de elicopter.

– De unde vin radiaţiile?

Booth se năpusti asupra uneia dintre hărţi. Ajutat de doi poliţişti newyorkezi, reuşi să localizeze rapid zona de unde provenea emisia. Era vorba de patru imobile din Baruch, chiar pe malul lui East River, la cîţiva zeci de metri de podul Williamsburg.

– Şterge-o repede de-acolo şi ai grijă să nu te vadă nimeni! îi ordonă Booth pilotului. Trimit eu cîteva furgonete.

Coborî grăbit scările şi alergă pînă la maşina obişnuită care îl aştepta la un colţ din Foley Square.

*

La Paris, generalul Henri Bertrand îşi măsura biroul în lung şi-n lat, gîndindu-se la darea de seamă a consilierului său ştiinţific cu privire la rapoartele de inspecţie ale Agenţiei pentru Energia Atomică din Viena despre reactorul libian cumpărat din Franţa. Îşi aprinse încă o Gitane de la chiştocul precedentei, reveni la masa de lucru şi se lăsă să cadă în fotoliu.

– Ce mă deranjează, îi spuse el lui Cornedeau, e că acest domn de Serre nu mi-a spus o vorbuliţă despre oprirea reactorului.

– S-o fi gîndit că era vorba de o chestiune prea tehnică, lucru care nu putea să vă intereseze cu adevărat.

Bertrand oftă uşor şi deschise una dintre lădiţele trimise de D.S.T.

– Va trebui să examinez cu seriozitate toată hîrţogăraia asta. Îţi dai seama ce scandal ne paşte dacă se confirmă că libienii au extras, într-adevăr, plutoniu dintr-un reactor francez? Şi poate chiar cu complicitatea inginerilor francezi?

Degetele generalului frunzăriră grămada de plicuri mari, marcate cu ştampila roşie „ultrasecret", pînă dădură peste numele lui de Serre.

– În ce mă priveşte, o să încep cu dosarul acestui colecţionar de pietre.

*

Angelo Rocchia încă îşi rîdea în barbă. „Este cu adevărat reconfortant să constaţi ce eforturi face poliţia ca să ajute un simplu cetăţean să-şi găsească portofelul", spusese importatorul Gerald Putman, luîndu-şi rămas-bun de la cei trei poliţişti în pragul uşii.

De îndată ce se suiră în maşină, Angelo se întoarse către Tommy Malone, şeful brigăzii ce se ocupa de hoţii de buzunare.

– În regulă, Tommy, ce ştii despre fata asta?

Malone scoase o fişă din servieta-diplomat.

– „Yolanda Belindez, alias Sanchez şi Maria Fernandez. Născută la Neiva, Columbia, 17 iulie 1959. Păr negru, ochi verzi. Semne particulare: nu are. Cazier judiciar: arestată pentru furt în timpul jubileului reginei la Londra, în iunie 1977. Condamnată la doi ani de detenţie, dintre care unul cu suspendare. Arestată pentru acelaşi motiv la München cu prilejul zilei naţionale a R.F.G., pe 3 octombrie 1978. Condamnată la doi ani de detenţie, dintre care unul cu suspendare. Complici cunoscuţi: Pablo «Pepe» Torres, alias Miguel Constanza, vezi fişierul Poliţiei din New York 3742-51".

Malone căută imediat fişa acestui Torres şi observă că datele la care fusese arestat coincideau cu cele ale fetei.

– Nu-i cine ştie ce, dar oricum e o pistă, oftă Angelo. Unde putem da de ei?

– Există un cartier unde se duc de multe ori, pe lîngă Atlantic Avenue. Hai să dăm o raită. Poate întîlnim pe cineva care are nevoie de un „mic serviciu".

Angelo pusese motorul în mişcare, cînd radiotelefonul începu să ţîrîie. Ridică receptorul.

– Romeo 14, telefonează urgent la sediu! spuse o voce fără altă explicaţie.

Angelo se opri în faţa primului telefon public. Cîteva clipe după aceea, reveni cu un aer bucuros, care nu putu să le scape celor doi colegi din maşină. Se aruncă la volanul Chevroletului şi se întoarse către Rand:

– Ia spune, pui de lup, îţi aminteşti de mecla tipului căruia i s-a furat portofelul?

– Bineînţeles.

– Ai putea să mi-o descrii?

Agentul federal păru mirat.

– Ten mat... păr buclat... ochi limpezi... De ce?

Angelo izbucni într-un rîs gros, satisfăcut.

– E exact portretul-robot pe care colegul de la Identitatea Judiciară trimis de Feldman pe cheiul nostru din Brooklyn i l-a făcut şoferului camionului care a venit vineri să ridice recipientele.

– Vrei să spui că domnul Putman... ? El a...

– Nu, tăntălăule. Nu el, un tip care-i seamănă destul de bine ca să-i împrumute actele... Într-adevăr, o treabă de maestru! Şi stai că nu e tot, amice! adăugă Angelo triumfător. Pare-se că băieţii trimişi să caute barilii i-au găsit!... Adineauri au anunţat. Locul e un soi de cocioabă cu un garaj mare în spate. Toţi barilii care figurau pe foaia de parcurs a lui *Dionysos* sînt acolo. Toţi, în afară de unul.

*

Un gînd îi trecu imediat prin minte lui Bill Booth, în timp ce agentul federal care îl conducea încerca să se strecoare în circulaţia de pe străzile înguste şi aglomerate din josul Manhattan-ului. Grosimea pereţilor, a tavanelor, a acoperişurilor, natura materialelor folosite la construcţie, uşurau întotdeauna munca celor de la N.E.S.T.

– Probabil că municipalitatea a construit zona asta de clădiri de închiriat, nu?

Înainte ca şoferul să aibă timp să-i răspundă, Booth puse mîna pe microfonul radioului şi sună la sediu.

– Trimiteţi urgent pe cineva să caute la Primărie planurile de execuţie ale zonei Baruch, ordonă el. Să mi le aducă la intersecţia dintre Houston şi Columbia.

Ajungînd la Houston Street, Booth zări una dintre furgonetele pictate în culorile roşu şi alb ale firmei Avis. Între ea şi un vehicul de livrări nu exista nici o deosebire, chiar dacă înăuntru se găsea unul dintre cele două sute de laboratoare ştiinţifice mobile care se plimbau prin Manhattan în acea dimineaţă de luni. Patru discuri metalice minuscule şi o antenă scurtă fixate de caroserie erau legate de un detector cu bor şi de un scanner cu germaniu. Aceste aparate puteau detecta razele gamma şi neutronii emişi de cea mai fină pudră de plutoniu. Ele erau racordate la un minicomputer prevăzut cu un osciloscop şi un ecran de control. Computerul putea nu numai să identifice o sursă de raze gamma la distanţă foarte mare – distanţa exactă era secretă –, ci şi să determine natura izotopilor şi elementul din care proveneau.

Booth îl recunoscu pe tipul solid şi bronzat aşezat alături de şoferul furgonetei. Doctor în fizică al Universităţii din Berkeley, californianul Larry Delaney era fabricant de dispozitive nucleare la laboratorul din Livermore. Tenul bronzat era dovada escaladărilor pe pantele din Sierra Morena în timpul week-end-urilor.

– Nu înregistrează nimic, anunţă el cu un aer înciudat.

Booth îşi ridică ochii spre masa compactă de imobile care se profilau pe cer cu acea lipsă de eleganţă pe care o au, de obicei, construcţiile municipale.

– Nu-i de mirare! Trebuie să vină de sus de tot.

Îşi continuă examinarea. Cincisprezece etaje. Cel puţin opt sute de apartamente şi cinci mii de locatari. N-o să fie uşor să te plimbi înăuntru fără să te observe nimeni. O a doua maşină a F.B.I.-ului se strecură în spatele lor. Un agent coborî şi îi întinse un sul gros de planuri.

Şeful N.E.S.T.-ului se urcă în furgoneta unde un alt agent tocmai îi agăţa californianului Delaney la gît un microfon de mărimea unei medalii, prin care acesta să poată comunica, din minut în minut, cum înaintează prin ansamblul de locuinţe. Pe urmă, agentul îi plasă în ureche un minireceptor care urma să-i permită să capteze informaţiile aparatului său de detecţie şi, în acelaşi timp, să primească instrucţiuni.

Booth îşi desfăşură planurile imobilelor pe genunchi. *Sînt exact ca nişte cuşti pentru iepuri,* îşi spuse el. *Cînd te gîndeşti cîţi poliţişti şi escroci şi-or fi umplut buzunarele de pe urma lor. Mă rog, tot e bine că subţirimea pereţilor şi fragilitatea materialelor or să înlesnească cercetările. Nici planşeele, nici tavanele imobilelor din zona Baruch n-or să ecraneze radiaţiile, dacă acestea există cu adevărat.*

– Bun, declară el, terminîndu-şi inspecţia, o să scotocim ultimele şase etaje. Chiar dacă, practic, n-avem nici o şansă să găsim ce a detectat elicopterul sub ultimele patru etaje. Voi doi vă ocupaţi de imobilul A. Dacă vă întreabă cineva ceva, spuneţi că sînteţi de la asigurări, bine?

Agentul federal newyorkez care trebuia să-l escorteze pe Delaney făcu o strîmbătură.

– Cine lucrează pe-aici vine mai mult să recupereze gologanii de la casele de împrumut, rectifică el.

– Asta aşa e, aprobă Booth.

Apropierea de un dispozitiv nuclear plasat de teroriştii era faza cea mai delicată şi periculoasă, aceştia fiind adeseori gata de orice pentru a-şi apăra bomba. Oamenii de la N.E.S.T. nu erau înarmaţi, iar protejarea lor le revenea agenţilor F.B.I., care îi urmăreau ca o umbră.

Pentru explorarea imobilului B, Bill Booth îşi alesese un inginer negru, iar ca escortă o agentă federală, şi ea tot de culoare. Ei trebuiau să treacă drept o tînără familie în căutarea unui apartament.

Larry Delaney ieşi din furgonetă cu detectorul portativ de radiaţii. Aparatul nu era cu nimic mai mare decît o servietă-diplomat sau o valijoară cu eşantioane dintre cele pe care le poartă comis-voiajorii. Pe chipul fizicianului-alpinist nu mai era nici urmă de bronz.

– Nervos? întrebă îngrijorat Booth.

Delaney făcu semn că da. Booth îl bătu pe umăr:

– Hai, nu-ţi face sînge rău. În sfîrşit, o să găsim şi noi prima bombă.

– Bombă? Mă doare-n cot de bombă, protestă Delaney. Mi-e frică să nu dau peste vreunu' care să-mi înfigă un briceag între omoplaţi, spuse el apoi, arătînd spre tristele cuburi de beton.

De îndată ce Delaney şi fizicianul negru se îndepărtară împreună cu garda de corp, Booth desemnă alte trei echipe pentru celelalte imobile. Apoi, cu ajutorul planurilor de construcţie, le urmări prin radio coborîrea, etaj cu etaj, apartament cu apartament, de la al cincisprezecelea la al zecelea nivel. Delaney fu ultimul care termină explorarea imobilului. Nici un detector nu captase vreo radiaţie cît de mică, nici măcar dintre cele emise de un ceas deşteptător cu cadran luminos.

– Nu mai înţeleg nimic, spumegă şeful N.E.S.T.-ului. Din elicopter am depistat un adevărat foc de artificii, iar aici n-am găsit nici măcar o scînteie. Ceva nu merge.

Reflectă timp de o clipă.

– Rechemaţi elicopterul cît timp ceilalţi explorează mai departe etajele opt şi nouă.

După cîteva minute, Booth auzi bîzîitul aparatului undeva în spatele furgonetei, iar apoi vocea stupefiată a tehnicianului care se învîrtea deasupra imobilelor de închiriat:

– Radiaţiile au dispărut. Nu mai înregistrez nimic. Nici măcar o miime de milirad.

– Eşti sigur că te afli exact deasupra locului unde ai fost mai devreme?

– Absolut.

Fizicianul oftă înciudat.

– Caută mai departe! ordonă el.

Elicopterul se învîrti în continuare, pînă cînd echipele de la sol îşi încheiară cercetările, însă tot fără rezultat.

– Probabil că ţi s-a stricat detectorul, conchise Booth. Dă fuga la McGuire şi verifică-l urgent.

Delaney anunţă că nici la etajul al optulea nu găsise nimic.

– Urcă sus de tot, îi ordonă şeful lui, şi aruncă o privire pe acoperiş!

Prin radio se auzi un mormăit.

– Liftul e paradit.

– Şi ce dacă? Doar eşti mort după escaladări, nu?

Cîteva minute mai tîrziu, californianul ajungea gîfîind pe acoperiş. Detectorul nu scotea nici un sunet. Aruncă un ochi dezgustat peste murdăriile de pe gudronul acoperişului.

– Bill, spuse el apoi, aici sus nu e absolut nimic. Doar găinaţ de porumbel.

*

Preşedintele Statelor Unite stătea în faţa unei ferestre a rotondei ce se găsea în prelungirea marelui Birou Oval, care simboliza sediul puterii pentru două sute douăzeci de milioane de americani. Se gîndea, ţinîndu-şi mîinile la spate şi lăsîndu-şi privirea să rătăcească peste mantia de zăpadă care acoperea parcul. Fusese ales în funcţia supremă întrucît compatrioţii săi simţeau nevoia unui şef adevărat, a unei personalităţi energice şi capabile să înlocuiască personajul plin de bune intenţii, dar lipsit de anvergură, care ocupase acest loc înaintea lui. Şi iată cum calităţile sale erau puse la încercare, cum nu i se mai întîmplase niciodată unui preşedinte de la terminarea celui de-al doilea război mondial! Se gîndi la oamenii care ocupaseră această încăpere: Harry Truman,

cîntărind decizia de a lansa prima bombă atomică asupra Japoniei, Lyndon Johnson, intrînd în viesparul vietnamez, şi, bineînţeles, John Kennedy, în timpul marii crize a rachetelor cubaneze. Numai că ei ştiau cel puţin că puteau recurge la forţa teribilă a Statelor Unite pentru a-şi sprijini acţiunile, în timp ce pe el grija de a cruţa milioane de vieţi americane îl priva de aceste resurse. *Ah,* îşi spuse, *aveau dreptate chinezii pe timpuri cînd ne spuneau „tigri de hîrtie".*

Zgomotele de paşi îl smulseră pe şeful statului din aceste gînduri amare. Era ora primei manifestări oficiale din acea zi de luni, 14 decembrie. Se duse din nou la masa de lucru al cărei lemn de stejar, cadou al reginei Victoria pentru preşedintele Hayes, provenea din structura navei regale *Resolute.* Sub conducerea responsabilului cu presa, un grup de ziarişti şi de reporteri TV pătrunse în birou. Preşedintele nu lăsă să se vadă nimic din îngrijorarea care îl frămînta şi se arătă vorbăreţ, primindu-l pe fiecare ca pe un vechi prieten regăsit. În vreme ce responsabilul cu presa debita cîteva cuvinte de introducere, îşi fixă ochii pe blazonul prezidenţial gravat pe tavan. *Doamne, ce ne facem dacă blestematul ăsta de libian refuză în continuare dialogul?*

Apoi, cu acelaşi aer imperturbabil, îşi scoase ochelarii cu ramă de baga şi cu lentile bifocale şi începu să citească alocuţiunea pregătită de serviciile Casei Albe pentru aniversarea a treizeci şi trei de ani de la adoptarea Declaraţiei Universale a Drepturilor Omului. Ajunsese la jumătatea textului, cînd silueta lui Jack Eastman, alunecînd discret în fundul încăperii, îi atrase atenţia. Consilierul prezidenţial îşi apucase vîrful cravatei şi imita mişcarea unei perechi de foarfece. Şeful statului îşi scurtă imediat discursul.

– E tîrziu, domnilor, şi probabil că sînteţi cu toţii morţi de foame. Eu în orice caz... La revedere şi vă mulţumesc!

După cîteva clipe, Eastman intră după el în biroul său personal.

– Veşti mari! Tocmai am stabilit un contact cu Gaddafi.

*

Expertul Jeremy Oglethorpe îşi începu inspectarea adăposturilor antiaeriene din oraş cu acel zgîrie-nori în care se află Centrul Administrativ al statului New York. Alegerea fusese intenţionată. Dacă exista vreo clădire care să aibă ce era mai bun în materie de adăposturi, cu siguranţă că aceasta era. Chiar de la intrarea în holul imens şi plin de lume al clădirii, musafirul observă satisfăcut panoul negru cu galben care indica direcţia adăpostului.

– Măcar cei de aici ştiu unde să meargă în caz de alarmă, îi spuse locotenentului Walsh, care îl însoţea.

Cei doi vizitatori ajunseră în faţa biroului cu geam al portarului, ocupat de un negru în uniformă. Walsh îi arătă insigna.

– Poliţia municipală, Biroul de Apărare Civilă. Avem sarcina să verificăm starea de întreţinere a adăpostului antiaerian de aici.

– Adăpostul antiaerian? îngînă negrul. A, da... Adăpostul subteran. Aşteptaţi o clipă, să găsesc cheia.

Se ridică şi se îndreptă spre un tablou imens, împodobit cu o puzderie de chei de toate formele şi mărimile. Se scărpină pe frunte şi începu să caute în grămada de fierătanii.

– Una dintre astea e, bombăni el cotrobăind. Trebuie să fie una dintre astea.

Trecură mai bine de cinci minute, în timpul cărora bravul portar examină cu mîini tremurînde toate cheile una după alta, cu ceafa transpirată din pricina enervării.

Dumnezeule, îşi spuse Walsh îngrozit, *îţi dai seama ce panică ar ieşi în hol fiindcă dobitocul ăsta nu ştie unde-a pus cheia?!*

Probabil că portarul simţi nerăbdarea crescîndă a vizitatorilor, fiindcă, în cele din urmă, strigă exasperat:

– Pedro, unde-i rahatul ăla de cheie de la adăpostul subteran?

La acest apel, din fundul biroului se ivi o arătare care avea pe cap o şapcă de base-ball. Purta o bluză presărată cu insigne şi medalii care proclamau că „Mîntuitorul soseşte", „Iisus este Salvatorul nostru" şi „Drumul lui Hristos este cel mai bun".

– El e paznicul adăpostului, explică portarul.

Pedro începu şi el să scormonească prin mormanul de chei. Îi trebui şi mai mult pînă o găsi pe cea bună. Pe urmă, le arătă drumul vizitatorilor. Uşa adăpostului se deschidea pe o scară slab luminată a cărei boltă era atît de încărcată de o reţea de ţevi, încît Oglethorpe şi Walsh fură nevoiţi să se aplece foarte mult pentru a nu-şi sparge capetele. În cele din urmă, ajunseră într-o sală mare şi umedă, unde plutea un iz de mucegai. Pe un panou agăţat pe perete atîrna o foaie îngălbenită de hîrtie: inventarul încăperii, efectuat de Apărarea Civilă la 3 ianuarie 1959. Acesta enumera alimentele şi materialele depozitate acolo, adică 600 de butoaie cu apă, 275 de truse de prim ajutor, 140 de contoare Geiger, 2 500 000 de biscuiţi proteinizaţi. Oglethorpe lumină cu fasciculul lanternei cotloanele imensei încăperi.

– Aha, uite-le! strigă el, descoperind uşurat cutiile de carton ale vestiţilor biscuiţi, înşirate de-a lungul peretelui.

Lovi una dintre ele cu lanterna.

– Curios, spuse el cu un aer mirat, parcă ar fi goale.

Repetă experienţa pe alte ambalaje şi, pînă la urmă, capitulă în faţa evidenţei: toate erau goale.

– Walsh! strigă el indignat, ca şi cum ar fi fost vorba de nişte lingouri de aur furate dintr-o casă de bani, unde sînt biscuiţii?

Locotenentul îl privi cu milă pe expertul de la Washington.

– În Nicaragua.

– Cum adică, în Nicaragua?

– Vă mai amintiţi de taifunul acela care a devastat totul în 1975? Biscuiţii noştri au fost trimişi sinistraţilor.

Poliţistul izbucni într-un rîs scurt, sarcastic.

– Grozav cadou, nu? Se pare că s-au îmbolnăvit cu toţii după ce i-au mîncat. Erau stricaţi.

Lui Oglethorpe i se tăie respiraţia. *La New York nimic nu are limită, nici măcar neglijenţa,* îşi spuse el în gînd.

– Şi celelalte adăposturi? întrebă, în cele din urmă, cu o voce stinsă.

Walsh clătină din cap:

– Nu sînt toate atît de goale, domnule Oglethorpe. Unele sînt chiar locuite... Şi nu numai de şobolani... Ci şi de bande de puştani care fură morfina din trusele de prim ajutor şi pe urmă se droghează făcîndu-şi injecţii.

Conduşi de Pedro, cei doi bărbaţi făcură cale întoarsă. Pe scară, lanterna lui Oglethorpe lumină brusc una dintre insignele care împodobeau bluza paznicului. În culmea descurajării, expertul aprecie că mesajul înscris pe ea era sfatul cel mai înţelept pe care l-ar fi putut primi în acele ore tragice.

„Iisus e Salvatorul nostru, încredinţaţi-i toate problemele", scria pe insignă.

*

La Washington, membrii Comitetului de Criză aşteptau întoarcerea preşedintelui şi a lui Jack Eastman. Cu excepţia ofiţerilor, erau cu toţii în cămaşă, cu gulerul desfăcut şi cu nodul de la cravată slăbit. Absolut toţi păreau că sînt la capătul puterilor. Se ridicară greoi la intrarea preşedintelui, care le făcu semn să se aşeze. Nu-i ardea de protocol. Îşi scoase la rîndul lui haina şi-şi suflecă mînecile de la cămaşă, în timp ce consilierul făcea o prezentare a situaţiei.

– Însărcinatul nostru cu afaceri de la Tripoli a primit un telefon de la Salim Jalloud, primul-ministru libian, anunţă Jack Eastman. Gaddafi este dispus să discute cu dumneavoastră la orele 19.00 G.M.T. – aruncă o privire către ceasuri – adică la ora prînzului pentru noi, cei de-aici, respectiv peste douăzeci şi şapte

de minute. Legătura se va face prin circuitul radio al aparatului nostru Boeing *Catastrophe*. Gaddafi vorbeşte engleza, dar probabil că va prefera să se exprime în arabă, cel puţin la început. Aceşti domni – arătă spre doi funcţionari timizi, cu părul cărunt, aşezaţi în capul mesei – sînt interpreţii Departamentului de Stat. Vă propun să procedăm în modul următor: unul dintre cei doi interpreţi ne va face o traducere confidenţială simultană, ca să ştim imediat ce spune Gaddafi. De fiecare dată cînd Gaddafi va face o pauză pentru a se putea traduce ceea ce a spus, cel de-al doilea interpret va prelua ştafeta. În timpul acestei traduceri oficiale, vom dispune de cîteva clipe ca să ne concentrăm şi să ne pregătim răspunsul. Dacă vom avea nevoie de vreun răgaz suplimentar, îi vom cere acestui al doilea interpret să-l roage pe Gaddafi să precizeze sensul cutărui cuvînt sau al cutărei expresii.

Preşedintele aprobă din cap. Jack Eastman continuă:

– Bineînţeles că am dat dispoziţie să fie înregistrat şi Gaddafi, şi traducerea. Totul se va efectua prin stenotip. Cîteva secretare vor prelua treptat pentru dactilografiere tot ce se va spune. Iar acolo, spuse el şi arătă spre un pupitru negru cu mai multe cadrane, avem un analizator de voce pus la dispoziţie de C.I.A., care ne va dezvălui cel mai mic semn de tensiune sau de nervozitate de partea interlocutorului.

Eastman îşi încheie expunerea prezentîndu-i preşedintelui şi miniştrilor pe doctorii Jagerman, Tamarkin şi Turner, aşezaţi de cealaltă parte a mesei. Prezenţa acestui areopag medical nu produse nici o surpriză în rîndurile asistenţei. Chiar dacă problema nu era cunoscută de către public, guvernul american avea, într-adevăr, obiceiul să apeleze la sfaturile psihiatrilor.

– Bazîndu-se pe experienţa lor în negocierile cu teroriştii, aceşti domni vă recomandă insistent să nu vorbiţi personal cu Gaddafi, declară Eastman.

Preşedintele îşi stăpîni o tresărire de uimire.

– Domnilor, ţin să vă mulţumesc, spuse el călduros, căci ajutorul dumneavoastră ne va fi foarte preţios. Mulţumiri mai ales dumneavoastră, domnule doctor Jagerman.

Olandezul înclină capul ceremonios.

– Dar spuneţi-mi: de ce nu vreţi să vorbesc cu Gaddafi?

Jagerman repetă argumentele pe care i le prezentase mai devreme în birou lui Eastman.

– Confratele meu are perfectă dreptate, domnule preşedinte, insistă doctorul Tamarkin. Obligîndu-l să dialogheze cu altcineva, aveţi timp să vă pregătiţi răspunsul în linişte.

Psihiatrul american folosise el însuşi cu succes această tactică la Washington, cînd o sectă a musulmanilor negri luase cîţiva ostatici.

– Altfel spus, îl ţinem cu sufletul la gură şi, în acelaşi timp, ne rezervăm un interval de timp de gîndire.

– Am impresia că, deocamdată, el ne ţine pe noi cu sufletul la gură, remarcă amar preşedintele. Şi cui vă gîndiţi să-i încredinţaţi rolul de negociator?

– Sperăm că, pînă la urmă, Gaddafi va accepta să discute cu generalul Eastman, răspunse Jagerman. Toată lumea ştie că este colaboratorul dumneavoastră cel mai apropiat.

Degetele preşedintelui bătură nervos în marginea mesei.

– Foarte bine, domnilor, sînt de acord cu propunerea dumneavoastră. Să sperăm că o să fie de acord şi Gaddafi. Nu pun deloc la îndoială vastele cunoştinţe pe care le aveţi despre psihologia criminalilor, numai că aceea a unui şef de stat nu corespunde neapărat aceloraşi criterii. Aş dori, în această ordine de idei, să-mi explicaţi ce-l poate împinge pe un om de tipul lui Gaddafi să procedeze în acest mod. A înnebunit? Există o nebunie a puterii?

Psihiatrul olandez îşi închise ochii pentru o clipă. Ce n-ar fi dat să se fi aflat în biroul lui liniştit din Amsterdam.

– Nu e chiar atît de important să ştim dacă este sau nu atins de paranoia, domnule preşedinte. Contează în primul rînd să-i descifrăm motivaţiile. Personal, sînt de părerea C.I.A.-ului dumneavoastră: nu este deloc nebun.

– Atunci de ce a pus la cale o asemenea maşinaţiune demenţială?

– Ah, făcu Jagerman încruntîndu-se. Trăsătura dominantă a personalităţii sale este nevoia de singurătate. A fost singur şi în copilărie, şi la şcoală, şi, mai tîrziu, la Academia Militară din Anglia. Ca şef de stat, e la fel de singur. Iar singurătatea este periculoasă. Cu cît omul este mai introvertit, cu atît riscă să devină mai periculos. Teroriştii sînt, în esenţă, indivizi izolaţi, marginalizaţi, excluşi, care se regrupează în numele unui ideal în numele unei cauze. Simţindu-se stingheri, simt nevoia să acţioneze. Violenţa este modalitatea lor de a-şi afirma existenţa în faţa lumii. În aceste condiţii, singurătatea în acţiune generează un complex de superioritate. Se consideră semizei şi întruchipări ale dreptăţii, într-atît sînt de convinşi de justeţea propriei poziţii.

Preşedintele îl fixă pe Jagerman cu o curiozitate atît de mare, încît olandezul îşi lăsă ochii în jos cîteva secunde, înainte de a continua:

– Pe măsură ce Gaddafi se simte mai izolat în raport cu celelalte naţiuni arabe şi pe măsură ce se vede din ce în ce mai izolat şi de comunitatea mondială, nevoia aceasta de a acţiona şi de a demonstra lumii că există devine obsedantă. S-a proclamat campion al cauzei palestiniene şi e ferm convins de temeinicia ei. Iar acum, datorită bombei H, se crede Dumnezeu-Tatăl şi e gata să împartă el însuşi dreptatea, făcînd abstracţie de noţiunile de bine şi de rău.

– Dacă omul e megaloman într-o asemenea măsură, de ce ne mai pierdem vremea încercînd să vorbim cu el? obiectă preşedintele.

– N-o să încercăm să-l facem să se comporte rezonabil, domnule preşedinte. O să încercăm doar să-l convingem de necesitatea de a ne acorda un răgaz, aşa cum încercăm mereu să-i demonstrăm teroristului necesitatea de a-şi elibera ostaticii. Adeseori, pe măsură ce timpul trece, lumea ireală în care se complace teroristul se prăbuşeşte în jurul lui. Realitatea o face să dispară, iar mecanismele ei de apărare se năruie. S-ar putea foarte bine să se întîmple acelaşi lucru şi cu Gaddafi. E posibil ca realitatea şi descoperirea consecinţelor actelor sale să-l paralizeze subit.

Psihiatrul îşi ridică arătătorul în aer.

– Dacă se întîmplă aşa ceva, momentul va fi deosebit de periculos. În asemenea situaţii, teroristul e gata să moară, să se sinucidă într-o manieră spectaculoasă. Iar atunci, riscul ca şi ostaticii să piară o dată cu el este imens. În cazul ăsta...

Jagerman îşi lăsă propoziţia neterminată. Toată lumea pricepuse.

– Pe de altă parte, continuă el, se poate ivi ocazia binecuvîntată de a-l lua pe terorist de mînă – e o figură de stil – şi de a-l îndepărta de sursa pericolului. Va trebui atunci să încercăm să-l convingem că este un erou, un erou care a fost silit să se supună onorabil unor forţe superioare.

– Şi credeţi că o să reuşim să-l manipulăm pe Gaddafi în modul ăsta?

– E o speranţă. Nimic altceva. Dar situaţia nu ne oferă nici o altă variantă.

– Bine. Cum o să procedăm?

– Aici e vorba de obiectivul final, domnule preşedinte. Tactica pentru atingerea lui o s-o punem la punct în timp ce o să vorbim cu el. Iată de ce este absolut esenţial să stabilim un dialog. Strategia noastră va depinde de lucrurile pe care le vom afla ascultîndu-l. Mai presus de orice, este deosebit de important ca toţi cei de aici – psihiatrul îşi plimbă privirea vioaie asupra asistenţei – să accepte această situaţie, spunîndu-şi că, în cele din urmă, vom cîştiga.

Numai că..., își spuse medicul, cugetînd la propriile lui cuvinte, *numai că, la urma urmei, nu poți să cîștigi mereu...*

*

Clopoțelul de deasupra ușii sună. Toți ocupanții cafenelei întunecoase din Brooklyn, cei cinci sau șase băieți trîntiți pe taburetele cu mușamaua ruptă, barmanul gras și nebărbierit, cei trei indivizi în geci de piele care jucau biliard electric, se întoarseră ca să-i privească pe polițiștii care le violau sanctuarul. În sală nu se mai auzea nici un sunet în afară de clicul bilei de plumb care sărea dintr-un arc în altul și de sunetele ce însoțeau luminile care marcau scorul pe tabela aparatului.

– Nu-s aici, îi murmură Angelo lui Rand. Șmecherii ăștia au un al șaselea simț cu care adulmecă „vizitele".

Tommy Malone, șeful brigăzii ce se ocupa de hoții de buzunare, se plimbă încet de-a lungul tejghelei, cercetînd cu privirea fiecare față. Toți erau pungași ce operau de regulă în gara Flatbush și care, între orele de vîrf, veneau să se destindă aici la o cafea columbiană și un pahar de tequila. Malone se opri la un metru de jocurile electronice și-i făcu semn să se apropie unuia dintre cei trei bărbați cu geci de piele.

– Aoleu, domnu' Malone, gemu acesta, contorsionîndu-se ca un dansator de disco la un bal de sîmbătă seara, da' de ce eu? Eu n-am făcut nimic.

– Vreau să stăm puțin de vorbă, îi spuse Malone cu blîndețe. În mașinuță.

Malone și Angelo se așezară pe bancheta din față a Chevroletului, de o parte și de alta a pungașului. Rand vru să se urce în spate, dar coechipierul lui îl opri.

– Mai bine întoarce-te la cafenea, puiuț, și fă ochii cît cepele, îi sugeră acesta amical. Nu se știe niciodată...

Încadrat astfel, columbianul începuse să tremure. Capul i se bîțîia ca un ștergător de parbriz pe o zi ploioasă.

– De ce m-aţi ridicat, domnu' Malone? Vă jur că n-am făcut nimic! se văicări el încet.

– Nu te-am ridicat, răspunse Malone. Am venit doar ca să-ţi cer un mic serviciu. Un mic serviciu pe care am să ţi-l întorc la prima porcărie.

Scoase fotografiile Yolandei Belindez şi ale lui Torres şi le vîrî sub nasul pungaşului. Angelo fixă intens chipul tînărului. Pentru o fracţiune de secundă, văzu ceea ce căuta, o tresărire imperceptibilă: recunoscuse portretele.

– Îi cunoşti pe tipii ăştia? întrebă Malone.

Pungaşul dădu impresia că se gîndeşte.

– Nu. Nu-i cunosc, nu i-am văzut niciodată.

Înainte ca borfaşul să aibă timp să priceapă ce i se întîmpla, Angelo îi apucase braţul drept şi începuse să i-l răsucească.

– Prietenul meu te-a întrebat ceva.

Pe fruntea tînărului apărură broboane de sudoare. Privirea i se mută de la un inspector la altul.

– Vă jur că nu-i cunosc!

Angelo îi mai răsuci puţin braţul. Pungaşul scoase un ţipăt.

– Ai încercat vreodată să ciordeşti un portofel cu o mînă-n ghips? Dacă nu-i răspunzi prietenului meu, îţi rup oasele ca pe nişte surcele.

– Opriţi-vă! O să vă spun!

Angelo slăbi strînsoarea.

– Sînt noi. Nu i-am văzut decît o dată.

– Unde-şi au bîrlogul? Repede!

– Pe Hicks Street. Dincolo de Express Way. Nu le ştiu casa. I-am văzut o singură dată, vă jur!

Angelo îi eliberă braţul.

– *Gracias, amigo!* spuse el apoi, deschizînd portiera.

*

Generalului Bertrand nu-i plăcea să citească transcrierile convorbirilor telefonice ascultate. Şi asta nu pentru că directorul

S.D.E.C.E-ului ar fi avut cumva scrupule față de moralitatea procedeului. Dimpotrivă, anii petrecuți în serviciile secrete îi arătaseră ce ajutor prețios puteau să ofere asemenea materiale. Dacă detesta dosarele cu convorbiri, asta se întîmpla întrucît considera citirea lor deprimantă. Nimic nu dezvăluia mai bine golul și mediocritatea majorității vieților decît roadele acestei supravegheri electronice a sufletului omenesc.

Spera cel puțin să descopere în conversațiile lui Paul Henri de Serre din timpul îndelungatei sale șederi în Libia pecetea unui spirit sclipitor. Dar mare îi fu dezamăgirea constatînd că de Serre era doar un funcționar banal și nimic altceva. Un om fără nici un punct slab și fără umbra vreunei ciudățenii tăinuite, care să-i permită generalului să aibă un ascendent asupra lui. Nu avea nici măcar amante sau, dacă avea, nu le dădea niciodată telefon. *De fapt,* își spuse Bertrand amuzat, *fără îndoială că singura bizarerie de caracter a tipului ăsta e aparenta lui fidelitate conjugală.*

Generalul își netezi sprîncenele cu degetul mare și cu arătătorul. Voluminosul dosar al convorbirilor acoperea o perioadă de cîteva luni. Una dintre transcrieri îl înfățișa pe de Serre sporovăind pe pagini întregi cu directorul administrativ al centrului nuclear de la Fontenay-aux-Roses, pentru a obține numirea a trei dintre asistenții lui cu grad superior, ceea ce ar fi atras după sine propria avansare și, în consecință, o creștere a salariului. Bertrand observă cu interes că discuția se încheiase cu un schimb de remarce personale.

„ADMINISTRATORUL: Apropo, dragă prietene... În curînd, o să avem printre noi un premiant Nobel.

SERRE: Ei hai, doar știi bine că suedezii n-or să dea niciodată Nobelul cuiva care s-a asociat, fie și colateral, programului nostru. Sînt încă prea grijulii ca să facă lumea să uite cum și-a cîștigat averea veneratul lor domn Nobel, așa că n-or să se-apuce să-i recompenseze pe francezii care lucrează într-un centru unde se fabrică bombe.

ADMINISTRATORUL: Ei bine, dragul meu, te înşeli. Îţi aduci aminte de Alain Prevost?

SERRE: Omuleţul care acum cîţiva ani a petrecut cîtva timp la reactorul submarinului de la Cadarache?

ADMINISTRATORUL: Exact. În cel mai mare secret, te anunţ că el şi echipa lui de la secţia raze laser din Fontenay-aux-Roses tocmai au făcut o descoperire hotărîtoare în cadrul cercetărilor asupra fuziunii.

SERRE: Au făcut să explodeze băşica?

ADMINISTRATORUL: Au pulverizat-o, dragul meu. Marţi după-amiază Prevost e invitat la Elysée ca să le explice lui Giscard şi unui grup de miniştri aleşi pe sprînceană în ce constă toată treaba.

SERRE: Drace! Transmite-i lui Prevost felicitările mele. Între noi fie vorba, nu mi-aş fi închipuit vreodată că băiatul ăsta e în stare de o asemenea ispravă. La revedere, dragul meu!"

Alain Prevost... Cum?! Alain Prevost? Ei, drăcie! îşi aminti generalul. *Alain Prevost, inginerul asasinat în Bois de Boulogne, în timp ce mergea la Elysée la o întrunire!*

Generalul Bertrand închise dosarul convorbirilor cu o mişcare scurtă şi trase un fum dintr-o Gitane.

Există două posibilităţi, îşi spuse el. *Prima ar fi că D.S.T.-ul nu era singurul serviciu de informaţii care ascultase această conversaţie atunci cînd avusese loc.*

Cît despre a doua... Venise vremea să facă o cercetare foarte atentă asupra trecutului inginerului francez însărcinat cu proiectul libian.

*

O voce se auzi din cutia de galalit[1] alb încastrată în mijlocul mesei de conferinţe din sala Consiliului Naţional de Securitate

[1] Masă plastică obţinută prin tratarea cazeinei cu formaldehidă (n.tr.).

din Washington. Din avionul Boeing 747 *Catastrophe* care zbura la cincisprezece mii de metri deasupra coastelor libiene, generalul responsabil cu transmisiunile din cadrul Aviației americane din Mediterana îl chema pe președintele Statelor Unite.

– Eagle-One către Eagle-Base. Acum legătura noastră radio protejată cu Fox-Base este operațională.

„Fox-Base" era numele de cod pentru Tripoli.

– Fox-Base anunță că Fox-One va fi pe fir peste fix șaizeci de secunde.

Zumzetul conversațiilor se întrerupse la rostirea numelui Fox-One. Preț de o clipă, singurul zgomot care se auzi fu șuieratul instalației de aer condiționat. Fiecare dintre cei de față își dădea seama că, peste cîteva secunde, avea să audă vocea omului care amenința viața a șase milioane de newyorkezi.

Se auzi un țîrîit și, deodată, vocea lui Gaddafi umplu încăperea. Faptul că se făcea auzită pe un circuit special protejat îi dădea o rezonanță stranie; parcă era din coloana sonoră a unui film cu extratereștri veniți să cucerească Terra.

– Aici colonelul Mu'ammar al Gaddafi, președintele Jamahiriei Arabe Libiene Populare și Socialiste.

De îndată ce interpretul oficial traduse această introducere, Jack Eastman se aplecă spre microfon.

– Domnule președinte, sînt generalul Jack Eastman, consilierul președintelui Statelor Unite ale Americii pentru problemele de securitate națională. Vreau să vă dau imediat asigurarea din partea președintelui meu că legătura noastră prin radio se face printr-un circuit strict oficial. Pentru înlesnirea conversației, îl am alături pe domnul E.R. Sheehan de la Departamentul de Stat, care va asigura traducerea.

Eastman îi făcu un semn interpretului.

– Aranjamentul este satisfăcător, declară Gaddafi la sfîrșitul traducerii. Sînt gata să discut cu președintele dumneavoastră.

– Îi mulțumesc Excelenței Voastre, răspunse Eastman cu deferență. Președintele m-a rugat să încep prin a vă aduce la

cunoştinţă că manifestă un interes deosebit faţă de conţinutul scrisorii dumneavoastră. Chiar în acest moment, domnia sa discută cu membrii executivului pentru studierea celei mai bune modalităţi de a da curs propunerilor pe care le-aţi făcut. M-a însărcinat să îl reprezint şi să dezbat cu dumneavoastră termenii unui acord asupra diferitelor probleme pe care le-aţi ridicat. În scrisoarea dumneavoastră există cîteva puncte asupra cărora am dori să vă cerem cîteva lămuriri. De exemplu, v-aţi gîndit care ar fi cele mai indicate măsuri de securitate pe care să le instauraţi în Cisiordania după plecarea israelienilor?

Cei trei psihiatri schimbară zîmbete satisfăcute. Eastman îşi asuma cu autoritate rolul de negociator, terminînd, conform înţelegerii, prima sa intervenţie cu o întrebare care avea să-l facă pe Gaddafi să creadă că putea obţine ceea ce pretindea şi să-l oblige la continuarea dialogului.

Se făcu linişte înainte ca libianul să răspundă. Chiar dacă vorbea în arabă, fiecare sesiză imediat o diferenţă de ton.

– Domnule general Eastman, voi vorbi doar cu preşedintele şi cu nimeni altcineva.

Asistenţa pîndea continuarea, dar din difuzoare se auzea doar bîzîitul îndepărtat al amplificatorului.

– Încercaţi să cîştigaţi timp, îi şopti doctorul Jagerman lui Eastman, răspundeţi-i că l-aţi anunţat pe preşedinte şi că o să vină şi el. Spuneţi-i orice, numai să rămînă pe fir.

Eastman nici nu apucă să ia cuvîntul din nou, că vocea lui Gaddafi se făcu auzită, exprimîndu-se, de data asta, în engleză.

– Domnule general, dacă vă închipuiţi că mă puteţi face să cad atît de uşor în capcană, vă înşelaţi. Dacă obiectul scrisorii mele nu este suficient de important pentru ca preşedintele dumneavoastră să-l discute el însuşi cu mine, nu mai am nimic de adăugat. Nu încercaţi să luaţi iar legătura cu mine atîta timp cît preşedintele nu va fi gata să discute personal cu mine.

Din nou nu se mai auzi altceva în afară de un hîrîit, urmat la scurt timp de un apel al avionului Boeing 747 *Catastrophe*:

– Eagle-One către Eagle-Base. Fox-Base a întrerupt circuitul.

*

Chevroletul lui Angelo Rocchia făcea slalom cu uşurinţă printre hîrtoapele care se găseau din belşug pe Hicks Street. Înghesuită între docuri şi Express Way, strada oferea un spectacol la fel de jalnic ca şi cele din cartierul de lîngă cheiuri. Tînărul agent federal din Denver holbase nişte ochi îngroziţi. Aceleaşi desene şi inscripţii obscene care anunţau că puterea neagră o să i-o tragă „pe la spate lumii întregi", aceleaşi faţade pe jumătate carbonizate, aceleaşi maşini vandalizate, din ele rămînînd doar carcasele, aceleaşi grămezi de gunoi pe trotuare. La fereastra unei case, Rand zări o bătrînă în zdrenţe. Cu o basma pe cap şi cu poalele unei cuverturi vechi pe umeri, ţinea în mînă o sticlă de whisky. Suferinţa de pe acel chip i se păru insuportabilă. Se întoarse către Angelo.

– Ce facem aici? Mergem din uşă-n uşă?

Angelo reflectă înainte de a-i răspunde.

– Nu, spuse el în cele din urmă. Dacă încercăm să dăm de ei mergînd din uşă-n uşă, rămînem cu buza umflată. Din clipa cînd o să se ştie că a venit poliţia, n-o să mai găseşti pe nimeni. Or să creadă că au venit de la Imigraţii. Jumătate din cei de-aici nu sînt în regulă cu actele. Trebuie să găsim altceva.

Trecură prin faţa unei băcănii micuţe, ca un fel de scobitură într-un perete, cu cîteva coşuri cu legume pe jumătate putrezite, înghesuite în geam. Angelo remarcă numele proprietarului pictat cu alb pe panoul uşii.

– Am o idee, spuse el, căutînd un loc să parcheze maşina.

Cei doi poliţişti îşi croiră drum printre grămezile de resturi presărate pe trotuar, trecură pe lîngă o bandă de vagabonzi care

spărgeau cu praştia ultimele bucăţi de geam ale unui imobil în ruină şi ajunseră în faţa băcăniei.

– Să mă laşi să-mi fac numărul! ordonă Angelo, făcîndu-i cu ochiul.

Zgomotul familiar al clopoţelului răsună cînd uşa se deschise, dînd drumul unui miros persistent de cîrnaţi şi usturoi. Ai fi putut crede că te aflai într-o cambuză din cauza grămezilor de conserve, sticle de ulei, borcane de dulceaţă, teancuri de pachete cu tăiţei şi plicuri de supă. Din tavan atîrnau sticle de vin italian ieftin, în ambalaje de rafie împletită.

O matroană bătrînă, îmbrăcată toată în negru şi cu părul alb strîns în coc, îşi făcu apariţia în spatele unei vitrine frigorifice pline cu sticle de lapte, cu pachete de unt şi cutii cu produse congelate. Îi privi pe cei doi cu un aer bănuitor.

– Signora Marcello? întrebă Angelo, exagerînd accentul din Calabria sa natală.

Bătrîna scoase un mormăit. Angelo făcu un pas spre ea. Avea o mină atît de veselă, încît Rand se întrebă dacă n-o să se apuce să-i cînte *Tosca*. Newyorkezul se apropie de băcăniţă pînă simţi mirosul de leşie care ieşea din rochia ei neagră.

– Signora Marcello, şopti el, suficient de încet ca agentul federal să nu audă, am de rezolvat o mică problemă şi am nevoie de ajutorul dumitale.

Nici prin cap nu-i trecu să-i dezvăluie că era poliţist. Bătrînele de acest gen, născute acolo, în cealaltă ţară, nu stăteau de vorbă cu poliţiştii. Era un lucru ştiut.

– Una dintre nepoatele mele, o italiancă micuţă şi cumsecade de pe la noi, a fost atacată duminica trecută pe 4th Avenue întorcîndu-se de la slujba de dimineaţă de la San-Antonio.

Se aplecă înspre bătrînă, ca un preot ascultîndu-i spovedania.

– Ăsta e *il fidanzato*, logodnicul, murmură el, arătîndu-l cu degetul pe Rand, în timp ce o umbră de repulsie îi stăruia pe chip. Nu e italian. Ei, dar la ce mai poţi să te aştepţi de la fetele din ziua de azi? E neamţ, dar e un bun catolic.

Se trase cu un pas înapoi, simțind că între el și băcăniță se stabilise o legătură de simpatie. Adăugă, prefăcîndu-se copleșit:

– Ți-ai fi putut închipui vreodată că există oameni în stare să-i facă una ca asta unei micuțe, unei fetițe de la noi care tocmai îl primise pe Domnul? Și chiar acolo, aproape pe treptele bisericii? S-o bată și să-i smulgă poșeta?

Se aplecă spre urechea signorei Marcello:

– Erau venetici... Sud-americani...

Scuipă pe jos în semn de dispreț.

– Veneau de pe-aici, adăugă el, arătînd înspre stradă.

Apoi scoase din buzunar portretul lui Torres și Yolanda Belindez.

– Un prieten de-al meu, un inspector italian din Manhattan, mi-a dat pozele astea. Dar ce pot să facă sticleții? se întrebă el și bătu cu degetele păroase în cele două fotografii. Eu sînt cel mai mare din familie, eu trebuie să-i caut. Ca la noi în țară. Pentru onoare și pentru *la famiglia*. I-ai văzut cumva pe ăștia doi?

– Vai de mine și de mine! se tîngui bătrîna. Iisuse Hristoase și Marie Preacurată, ce-a ajuns cartierul ăsta?!

Căută o pereche de ochelari pe tejghea. Degetul ei noduros se opri pe fotografia fetei cu pieptul provocator.

– Pe asta o cunosc. Vine aici în fiecare zi să cumpere lapte.

– Știi și unde locuiește?

– Ceva mai jos, lîngă cafenea. Sînt trei case care seamănă. Într-una dintre ele stă.

*

Președintele fu singurul pe care nu-l surprinsese brutalitatea cu care Gaddafi refuzase să discute cu Jack Eastman și întrerupsese legătura. Se aștepta la așa ceva.

– Lăsați să treacă vreo cîteva minute și spuneți-le celor de pe 747 să restabilească legătura cu Tripoli, ordonă el.

Pe urmă, se întoarse spre cei trei psihiatri.

– Domnilor, haideţi să profităm de acest răgaz şi spuneţi-mi cum să-l abordez pe Gaddafi în acest nou context. Domnule doctor Tamarkin?

Pleoapele medicului american clipiră nervos în spatele ochelarilor de miop.

– Domnule preşedinte, experienţa m-a învăţat că teroriştii se implică în acţiuni spectaculoase fiindcă au ceva pe suflet. Ceva ce trebuie exprimat. Dacă îi asculţi, încep să vorbească şi, în general, ceea ce spun oferă soluţia ripostei. Prin urmare, în principal, sfatul meu este să ascultaţi cît mai mult cu putinţă.

– Frumos spus, domnule doctor, dar cum poţi să începi un dialog doar ascultînd? Cum ar trebui să deschid discuţia? Printr-un apel în favoarea păcii în lume?

Chiar dacă nu luase loc la masa de conferinţe, Lisa Dyson socoti că era de competenţa ei să răspundă la această întrebare.

– Domnule preşedinte, mă tem că un apel în favoarea păcii în lume nu va fi un argument capabil să-l sensibilizeze pe colonelul Gaddafi, remarcă ea, rememorînd imaginea ofiţerului seducător care îi oferise cîndva un pahar cu suc de portocale. Pacea nu este în mod obligatoriu o stare de dorit pentru un beduin. Ea implică supunerea în faţa unei autorităţi, pe cînd dispoziţia naturală a beduinului este de a fi mereu în gardă, gata să atace aşezările triburilor vecine. Eu interpretez acest permanent apetit pentru aventură dincolo de limita normală pe care-l manifestă Gaddafi, precum şi sprijinul pe care-l acordă tuturor mişcărilor revoluţionare, drept o consecinţă a acestei stări de spirit. Chiar dacă s-ar arăta de acord cu dumneavoastră cu privire la necesitatea menţinerii păcii, aţi comite o eroare dacă aţi trage orice fel de concluzie în privinţa a ceea ce ar putea urma.

Preşedintele îi mulţumi cu un zîmbet scurt.

– Şi dumneavoastră, domnule doctor Jagerman?

Psihiatrul olandez scoase un oftat şi se întrebă încă o dată ce putea să facă într-o asemenea situaţie îngrozitoare.

– Domnule președinte, nu trebuie să vă arătați nici amenințător, nici slab, ci gata să-l faceți să creadă că lucrul pe care-l pretinde nu este irealizabil.

– Chiar dacă ceea ce-i spun nu e adevărat?

– *Ja, ja.* Trebuie să-l aduceți încet-încet în situația de a fi convins că poate reuși. Evitați o confruntare directă, prin care am risca o consolidare a atitudinii lui negative. După primul contact, pare mai degrabă sigur pe el și stăpîn pe propriile emoții. Contrar a ceea ce ați putea crede, ăsta e un lucru bun. Oamenii slabi și gata să se sperie sînt periculoși, ne pot face figura la cea mai mică provocare.

Jagerman își mîngîia alunița din mijlocul frunții, cel de-al treilea ochi, de parcă ar fi căutat în el lumina Adevărului.

– Mai încercați o dată să-l convingeți să accepte să discute cu domnul general Eastman. Faceți-l să înțeleagă că, în felul ăsta, veți fi mai liber să vă consacrați tot timpul și întreaga energie încercării de a-i da satisfacție. Este absolut esențial să-l obligăm la un dialog veritabil.

Președintele închise ochii, își împreună mîinile și rămase un moment nemișcat, închizîndu-se în sine pentru a-și aduna gîndurile și pentru a se pregăti pentru încercarea care-l aștepta. Ca un sportiv, inspiră profund și expiră tot aerul dintr-o dată.

– În regulă, Jack, sînt gata!

În timp ce se apropia de microfon, fu cuprins de un val de mînie fiindcă trebuia să joace această comedie și fiindcă era obligat tocmai el, conducătorul celei mai puternice națiuni din lume, să se umilească în fața unui om pregătit să-i ucidă șase milioane de compatrioți.

– Domnule colonel Gaddafi, sînt președintele Statelor Unite și vă vorbesc de la Casa Albă, spuse el imediat după stabilirea legăturii prin radio. Mesajul pe care mi l-ați adresat ieri face obiectul unui studiu serios și aprofundat din partea executivului și a mea. Încă nu am terminat, dar, oricum, nu trebuie să aveți nici un dubiu: condamnăm cu toții acțiunea pe care ați

întreprins-o. Orice sentimente aţi avea faţă de acele probleme din Orientul Apropiat unde părerile noastre sînt diferite sau faţă de nedreptăţile la care a fost supus poporul palestinian, încercarea dumneavoastră de a rezolva această chestiune jucîndu-vă cu viaţa a şase milioane de americani nevinovaţi este un sacrificiu inacceptabil.

Brutalitatea acestei introduceri îi făcu pe psihiatri să pălească. Tamarkin îşi scoase batista ca să-şi şteargă transpiraţia care îi brobonea tîmplele. Jagerman ciulise urechile de parcă ar fi auzit din depărtare sosirea apocalipsului. Imperturbabil, preşedintele îi făcu semn interpretului:

– Tradu. Şi atenţie: nu schimbi o iotă nici în fond, nici în formă!

Imediat după terminarea traducerii, preşedintele continuă:

– Sînteţi soldat, domnule colonel Gaddafi, şi ca soldat ştiţi, fără îndoială, că dispun de capacitatea de a distruge pe loc orice urmă de viaţă de pe teritoriul ţării dumneavoastră. Dacă mă obligaţi, fiţi sigur că nu voi ezita să fac uz de această putere, indiferent de consecinţe.

Eastman zîmbi aprobator. *Ce om!* îşi spuse el uluit. *N-a ţinut cont de nici una dintre recomandările psihiatrilor.*

– În locul meu, urmă preşedintele, majoritatea şefilor de stat ar fi reacţionat în acest mod chiar în momentul cînd ar fi primit ameninţarea. Eu m-am abţinut, fiindcă doresc din suflet să găsesc o reglementare paşnică a acestei situaţii şi s-o fac împreună cu dumneavoastră. Aşa cum ştiţi, desigur, nu am încetat, nici în timpul campaniei electorale şi nici după ce am fost ales, să afirm că nu poate exista o soluţie durabilă în problema Orientului Apropiat atîta timp cît nu se ţine seama de aspiraţiile legitime ale poporului palestinian. Sînt gata să colaborez cu dumneavoastră în acest scop. Însă trebuie să înţelegeţi că satisfacerea pretenţiilor dumneavoastră nu depinde doar de executivul meu. Iată de ce vă propun ca generalul Eastman,

consilierul meu cel mai apropiat, să asigure legătura dintre noi, în timp ce eu voi angaja negocieri cu Ierusalimul.

Preşedintele se lăsă în fotoliu şi-şi şterse ceafa.

– Cum a fost? îl întrebă pe Eastman, în timp ce interpretul traducea.

– Formidabil.

Răspunsul libianului nu se lăsă aşteptat. Contrar temerilor tuturor, tonul lui era măsurat, aproape reţinut, la fel cum îi erau şi cuvintele.

– Domnule preşedinte, nu v-am chemat ca să discutăm conţinutul scrisorii mele. Termenii ei sînt suficient de clari. Nu reclamă nici o explicaţie din partea mea, ci doar o acţiune imediată din partea dumneavoastră.

Gaddafi făcu o scurtă pauză pentru a permite traducerea. Psihiatrii schimbară priviri profund neliniştite.

– Domnule preşedinte, singurul obiect al apelului meu este să vă previn că aparatele mele radar au detectat prezenţa Flotei a VI-a americane în largul coastelor ţării mele. Vă declar solemn că nu mă voi lăsa intimidat de această ameninţare.

– Monstrul, bombăni *sotto voce* texanul Delbert Crandell, secretarul Departamentului Energiei. Auzi cine are tupeul să vorbească de ameninţări.

– Navele dumneavoastră plutesc în prezent la limita apelor mele teritoriale. Cer să fie retrase imediat la o distanţă de cel puţin o sută de mile marine. Dacă această retragere nu are loc în două ore, vă informez cu părere de rău că voi scurta cu cinci ore limita ultimatumului.

Atîta îndrăzneală îl stupefie pe preşedinte. Îi privi pe consilierii strînşi în cerc, sperînd să descopere pe unul din chipuri un răspuns pentru noua dilemă care se ivise. Însă nu văzu nicăieri altceva decît reflectarea propriei sale stupefacţii.

– Domnule colonel Gaddafi, dat fiind pericolul pe care îl faceţi să planeze asupra oraşului New York, consider că noile dumneavoastră pretenţii sînt nu numai exagerate, ci şi nepotri-

vite. Cu toate acestea, ţinînd seama de dorinţa mea sinceră de a ajunge împreună cu dumneavoastră la o soluţie paşnică, sînt dispus să discut şi acest lucru cu executivul meu şi să vă comunic hotărîrea pe care o vom lua într-un interval de timp cît mai scurt cu putinţă.

Şeful statului îşi privi cu severitate consilierii.

– Domnilor, nici unul dintre frumoasele dumneavoastră scenarii nu a prevăzut această complicaţie, spuse el cu amărăciune. Ce răspuns o să dăm?

Se întoarse către şeful Statului-Major Interarme.

– Harry, ce părere ai?

– Domnule preşedinte, sînt cu totul împotriva retragerii navelor, declară amiralul Fuller. Demonstraţia noastră de forţă a avut scopul de a-l obliga pe Gaddafi să-şi dea seama de consecinţele pe care le poate avea pentru el personal ameninţarea îndreptată asupra New York-ului. Şi am reuşit din plin. Retragerea navelor riscă să-l incite, la un moment dat, la declanşarea exploziei bombei.

– În plus, Flota a VI-a este un mecanism uriaş, adăugă şeful operaţiunilor navale, aşezat lîngă Fuller. Nu putem s-o fîţîim de colo-colo ca pe un pion de pe o tablă de şah. Dacă îi anulaţi misiunea, îi vor trebui cîteva ore ca să redevină operaţională.

– Herbert?

– Sînt de aceeaşi părere, răspunse secretarul Apărării fără a-şi descleşta dinţii de pe muştiucul pipei.

– Domnule Middleburger?

Secretarul de stat-adjunct îşi învîrti pixul între degete, încercînd să cîştige timp ca să-şi recapituleze în minte toate datele problemei.

– Dînd deoparte toate consecinţele militare, dar ţinînd seama de personalitatea lui Gaddafi, cred că am comite o greşeală fatală dacă i-am face această concesie de la bun început. Rezultatul va fi că va emite şi alte pretenţii. Din punctul meu de vedere, domnule preşedinte, eu zic să refuzaţi.

– Tap?

Şeful C.I.A.-ului îşi trecu degetul mare de la fiecare mînă prin răscroiala vestei.

– Omul ăsta pare hotărît să se angajeze într-o acţiune de forţă. Dacă într-adevăr asta caută, oare n-ar trebui să-i arătăm imediat că sîntem gata să-l înfruntăm?

Preşedintele îl privi pe personajul sigur de el şi uşor arogant care tocmai vorbise. *Ah, lucrătorii ăştia din serviciile de informaţii,* îşi spuse el, *mereu pregătiţi să răspundă la o întrebare printr-o altă întrebare, în aşa fel încît posteritatea să nu le poată reproşa niciodată faptul că au luat atitudine...* Parcă ar fi studiat cu toţii la Harvard pe vremea lui Kissinger.

– Jack?

Eastman se aşează mai bine în fotoliu, oarecum stingherit.

– Sînt obligat să mă pronunţ împotriva părerii generale. Problema pe care o avem de rezolvat este să aflăm cum vom putea salva viaţa a şase milioane de newyorkezi. Şi o să reuşim doar dacă vom cîştiga ceea ce Gaddafi încearcă să ne ia: timp. Avem mai mare nevoie de cele cinci ore ca să găsim bomba din New York decît de prezenţa Flotei a VI-a în apropierea coastelor Libiei.

– Deci, eşti de părere să retragem navele?

– Da, domnule preşedinte, fără ezitare.

Eastman încercă să-şi alunge din minte imaginea fiicei sale în rochie albă, pentru a putea fi sigur că răspunde exclusiv în funcţie de o analiză lucidă a situaţiei.

– Realitatea acestor cîtorva ore este incomparabil mai importantă pentru noi decît modul cum îşi dă seama Gaddafi de forţa sau de slăbiciunea noastră, continuă el. În orice caz, daţi-mi voie să adaug că nu avem neapărată nevoie de Flota a VI-a ca să distrugem Libia.

– Există ceva care mă miră în această nouă ameninţare a lui Gaddafi, observă şeful statului. De ce cinci ore? De ce nu cincisprezece? Sau de ce nu imediat? Dacă navele noastre îl

neliniştesc într-adevăr atît de mult, de ce nu formulează cerinţe pe măsură?

Tăcu preţ de cîteva clipe, căutînd el însuşi o explicaţie. Pe urmă, li se adresă psihiatrilor:

– Dumneavoastră ce părere aveţi, domnilor?

Henrick Jagerman simţi încă o dată un fior uşor pe şira spinării. Era sigur că sfatul pe care se pregătea să-l dea avea să fie primit nefavorabil de o bună parte din asistenţă. Cu atît mai mult cu cît venea de la un străin.

– Domnule preşedinte, cred că această nouă pretenţie a colonelului Gaddafi îi trădează nesiguranţa fundamentală. Caută în mod inconştient să vă cîntărească, în speranţa că, dacă veţi accepta, îl veţi convinge că sfidarea lui va da rezultate. Întotdeauna observăm o atitudine de acest gen la teroriştii în momentul primelor contacte. O atitudinea agresivă, revendicativă: „Faceţi imediat ce v-am spus sau executăm un ostatic!" De fiecare dată în asemenea situaţii, sfatul meu a fost să i se îndeplinească dorinţa teroristului. Prin urmare, în cazul de faţă, vă sugerez să faceţi ce vrea Gaddafi. În felul ăsta, o să-i arătaţi că se poate înţelege cu dumneavoastră. O să-i inoculaţi foarte subtil în minte ideea că are şanse de reuşită dacă tratează cu dumneavoastră. Însă, în acelaşi timp, aş pune şi eu un preţ pe această concesie. M-aş servi de ea ca să-l oblig să discute conţinutul scrisorii, lucru pe care am impresia că îl refuză în continuare. Astfel, aş pune bazele unui dialog.

Preşedintele ascultase fără să facă vreo mişcare. Îi mulţumi din cap şi închise iarăşi ochii ca să se concentreze şi să ia o hotărîre în intimitatea sufletului său. După aceea, se întoarse către amiralul Fuller.

– Harry, dă ordin Flotei a VI-a să se retragă!

Se auzi imediat o voce:

– Cedînd acestui şantaj, riscaţi să deveniţi un Chamberlain al Americii, domnule preşedinte.

Şeful statului se opri cu privirea asupra chipului rotofei al secretarului Energiei.

– Domnule Crandell, nu îi cedez colonelului Gaddafi.

Fiecare cuvînt cădea în cadenţa fatidică a unei tobe funebre.

– Încerc doar să cîştig ceea ce generalul Eastman a apreciat, pe bună dreptate, ca fiind atuul nostru în această criză, spuse el şi ochii lui albaştri consultară ceasurile. E vorba despre timp. Să se restabilească legătura cu Tripoli.

De îndată ce aparatul Boeing 747 *Catastrophe* anunţă revenirea pe linie a lui Fox-One, preşedintele declară:

– Domnule colonel Gaddafi, sînt gata să dau ordinele necesare pentru ca Flota a VI-a să se retragă la o sută de mile de coastele ţării dumneavoastră, aşa cum aţi cerut. Dar ţin să vă aduc la cunoştinţă că am luat această hotărîre dintr-un singur motiv: ca să vă arăt dorinţa mea arzătoare şi sinceră de a găsi împreună cu dumneavoastră un mijloc de rezolvare a acestei crize, spre satisfacţia noastră reciprocă. În orice caz, nu voi da aceste ordine decît dacă, la rîndul dumneavoastră, veţi accepta începerea imediată a discuţiilor asupra modului de a ajunge la un asemenea mijloc.

Cuvintele sale fură urmate de o aşteptare nefiresc de lungă. *Ce se întîmplă la Tripoli?* se nelinişti Eastman. Cînd, în cele din urmă, Gaddafi intră din nou pe circuit, el se exprimă iar în engleză.

– Atîta timp cît navele dumneavoastră de război sînt încă aici, nu avem ce să discutăm. După ce pleacă, stăm de vorbă. *Inch' Allah!*

Se auzi un declic. Cutia albă amuţise din nou.

PARTEA A ȘAPTEA

„Domnule președinte, m-ați mințit!“

Angelo Rocchia examină cele trei imobile de lîngă cafenea pe care i le indicase băcăniţa italiană. Toate aveau acelaşi aspect decrepit: faţade ca mîncate de lepră, scări de incendiu aproape distruse, atîrnînd ca nişte zdrenţe de fier, ferestre şi uşi baricadate cu scînduri. „Camere de închiriat. Adresaţi-vă portarului de la Hicks Street 305", anunţa o pancartă de pe una dintre clădiri.

– Cocioabe în toată legea, observă Angelo. Mai mult ca sigur că sînt ale vreunui *slum lord*[1] din Manhattan. Pînă cînd iau foc, tot înghesuie locatari clandestini şi jupoaie pielea de pe fiecare în parte.

Cei doi poliţişti intrară în vestibulul din Hicks Street 395. Dădură peste o grămadă împuţită de gunoaie, sticle, cutii de bere şi hîrtii slinoase, care urca pînă în tavan. Însă cel mai rău era mirosul acru şi atotstăpînitor de urină care se infiltrase în pereţi şi în scară.

– Fii atent, băiete!

Angelo apucă o sticlă şi o aruncă spre grămada de resturi. Sub ochii îngroziţi ai agentului federal, o hoardă de şobolani se împrăştie în toate direcţiile. Angelo rîse înveselit de felul cum tînărul lui coechipier se trăsese înapoi şi se îndreptă spre uşa pe care stătea scris „portar". Se auzi un zăngănit de lanţuri. Bine fixată din interior, uşa se întredeschise. Un negru bătrîn în salopetă îşi făcu apariţia în deschizătură. Angelo îi plimbă atît

[1] Stăpîn al mahalalei (n.tr.).

de repede insigna de poliţist prin faţa ochilor, încît portarul zări doar o sclipire aurită. Rand fu cît pe ce să se înece auzindu-l pe newyorkez cum se dă drept „inspector de la serviciul de igienă" şi văzîndu-l cum arată deja spre muntele de murdării.

– Văleu, tataie, da' mult jeg e pe-aici prin baracă! Risc de epidemie plus risc de incendiu... Nasoală chestie...

Părînd copleşit de supărare, negrul începu să tragă unul cîte unul zăvoarele şi lanţurile cu care îşi baricadase cămăruţa.

– Şi eu ce pot să fac? se văicări el. Oamenii ăştia de-aici sînt ca nişte animale. Deschid uşa şi aruncă gunoiul pe scară.

– O să trebuiască să fac niscai procese verbale...

Angelo scosese între timp fotografia tinerei hoaţe de buzunare.

– Dar poate că...

Îi arătă poza.

– O cunoşti pe fata asta? Columbiancă. Are nişte ţîţe de le vezi de la un kilometru.

Portarul cercetă fotografia. Mişcarea bruscă a mărului lui Adam îl dădu de gol că avea să mintă.

– Nu, n-am văzut-o niciodată.

– Păcat!

Angelo îl privi compătimitor pe bătrîn.

– Trăgeam nădejdea că puteam să ne facem cîte un serviciu unul altuia, pricepi?

Poliţistul suspină şi scoase o bucată de hîrtie, ca şi cum s-ar fi pregătit să scrie procesul verbal.

– Dacă mă apuc să număr, ies peste o duzină de infracţiuni.

Arătă gunoaiele, scara fără lumină, scările de incendiu distruse.

Doamne Dumnezeule, îşi spuse Jack Rand, speriat de teatrul pe care îl juca coechipierul lui, *dacă află F.B.I-ul ce mijloace folosim, pot să-mi iau adio de la carieră. O să mă trimită precis în cine ştie ce sătuc din South Dakota pentru tot restul vieţii.*

– Aoleu, domnule inspector, staţi o clipă! imploră portarul. Nu vă enervaţi! Toate procesele verbale, mie mi le impută proprietarul.

– Ce vorbeşti? Păi, sper că ai ceva bani puşi deoparte, fiindcă, de data asta, o să te coste cam... cinci sute de dolari.

Portarul se clătină ca şi cum ar fi primit o lovitură. Dar ştia că locatarii ar fi bucuroşi să-i înfigă un cuţit în spate dacă, din nefericire, l-ar da pe vreunul pe mîna poliţiei.

– Uite ce e, prietene, îi spuse Angelo cu blîndeţe, punîndu-i o mînă pe umăr. O să-ţi fac un bine. O să uit de cei cinci sute de dolari dacă-mi spui repejor unde-şi are bîrlogul păpuşica asta. Ştim că locuieşte aici.

Ochii bătrînului începură să se învîrtă ca nişte bile de loterie, scrutînd uşile care dădeau pe coridor, scara şi trotuarul de afară.

– La 207, murmură el pe jumătate paralizat. Etajul doi, a doua uşă pe dreapta.

– Acum o fi acolo?

Negrul ridică din umeri.

– Vin şi pleacă tot timpul. Cîteodată sînt şi cinspe' înăuntru.

Angelo îl bătu amical pe portar pe obraz şi ieşi împreună cu Rand. Cei doi bărbaţi se sfătuită timp de cîteva clipe.

– Trebuie să cerem întăriri, fu de părere Rand. Poate să fie periculos.

– Ai dreptate, mormăi newyorkezul. Cinşpe' tipi... chestia asta mă pune pe gînduri.

Angelo se ciupi de guşă.

– Dar, în general, hoţii de buzunare nu sînt înarmaţi. E prea mare riscul să furi un pistol cînd cotrobăi după altceva.

Angelo reflectă cîteva clipe.

– Pe de altă parte, să chemi poliţia pe şest în cartierul ăsta e ca şi cum ai vrea să bagi un elefant într-un magazin de porţelanuri. Hai, băiete, vino; mergem pe cont propriu!

Ajungînd la picioarele scării, Angelo îşi căută în buzunar micul calendar de plastic emis de First National City Bank. Dacă i-ar fi cerut cheia portarului, ar fi însemnat să-i semneze nenorocitului condamnarea la moarte. Sigur că puteau încerca să forţeze uşa, dar asta i-ar fi privat de elementul-surpriză. Îi flutură calendarul pe sub nas lui Rand.

– Deschid uşa cu asta şi dăm buzna amîndoi în bîrlog.

Folosită frecvent de poliţişti şi de lăcătuşi, plăcuţele de plastic rigide şi elastice permiteau împingerea fără zgomot a penelor de la încuietorile obişnuite.

– Angelo, nu putem face una ca asta. N-aveam mandat de percheziţie.

– Nu te enerva, replică poliţistul, ajungînd la etajul al doilea. Nu trăim într-o lume perfectă.

*

– Sublim!

Michael Laylord făcu o piruetă în jurul manechinului încremenit într-o poziţie excentrică sub proiectoarele studioului. Îngenunche, cu ochiul fixat în dreptul vizorului aparatului Hasselblad şi pîndind reflexele mov care se ondulau pe rochia de seară Yves Saint-Laurent.

– Fantastic!

Apăsă pe declanşator.

– Fabulos!

Făcu în acest fel cam o duzină de fotografii.

– Mulţumesc, draga mea, asta e tot pentru azi, spuse el apoi, stingînd reflectoarele.

Abia atunci o descoperi, pitită într-un colţ al studioului, pe Leila, care se întorsese la New York după ce-l condusese pe fratele ei, Whalid, la ascunzătoarea din Dobbs Ferry, unde trebuia să meargă după el în ziua următoare împreună cu Kamal, înainte de a fugi în Canada.

– Linda! strigă el. Credeam că iei masa cu...

Îl întrerupse cu un sărut.

– M-am răzgîndit şi am contramandat. Ca să mănînc cu tine.

*

– Poliţia! Nu mişcă nimeni!

Cuvintele ricoşară prin cameră ca o minge de squash dintr-un perete în altul. Angelo şi Jack Rand năvăliră pe uşa deschisă graţie micului calendar de plastic. Semănau cu doi agenţi federali de pe vremea prohibiţiei, dînd buzna într-un restaurant: pălăria trasă pe un ochi, braţul întins şi revolverul îndreptat spre ţintă, genunchii îndoiţi. Era normal ca o asemenea apariţie să-i împietrească de spaimă pe cei şase ocupanţi ai locuinţei.

Locul era exact aşa cum se aşteptase Angelo să fie: cîteva saltele de paie întinse pe podea şi lumină doar de la un bec care atîrna din tavan. Mirosea a transpiraţie şi a parfum ieftin. Pe o sfoară, erau întinse la uscat sutiene, chiloţi, tricouri şi blugi – pavoazare derizorie a acestei cocioabe a pierzaniei. Exista o singură piesă de mobilier, o canapea stricată, ale cărei arcuri ieşiseră prin garnitură şi pe marginea căreia şedea fata cu sîni mari, ocupată să amestece într-o tocană care fierbea înăbuşit pe un reşou aşezat pe jos. Angelo o recunoscu imediat. Se îndreptă, îşi puse din nou revolverul în toc, păşi peste un adolescent înfricoşat şi se postă în faţa ei. Adulmecă mirosul de tocană.

– Păcat că n-o să poţi să te desfeţi, îi aruncă el într-o doară, pentru că miroase al naibii de bine. Hai, *muchacha*, ia-ţi mantoul. Te duc la răcoare.

– Nu v-atingeţi de *mujer* a mea! Ce v-a făcut? lătră atunci vocea unei forme tolănite pe o saltea de-a lungul peretelui.

– Ciocu' mic! i-o tăie Jack Rand.

Torres, columbianul care lucra cu fata, tăcu imediat. Era un tinerel firav, cu pomeţi ascuţiţi, o privire febrilă şi o claie de păr negru şi buclat.

– Ridică drăcia aia! îi comandă Rand, arătînd cu revolverul spre ponchoul roşu cu figuri geometrice care putea ascunde o armă.

Columbianul se execută. În afară de două şosete desperecheate şi de un slip de un alb îndoielnic, era gol puşcă. Angelo se apropie de el, scoase din buzunar fotografia pe care i-o dăduse şeful brigăzii ce se ocupa de hoţii de buzunare şi îl privi surîzînd:

– Hei, *amigo*, eşti exact tipul pe care-l căutăm. Şi tu mergi la răcoare!

Pungaşul începu să protesteze într-un amestec de spaniolă şi engleză, dar Angelo îi închise gura.

– Tipul căruia i-ai şutit portofelul vineri la gară ţi-a recunoscut figura dintr-o grămadă de poze. Deci, e caz de pîrnaie, ascultă-mă pe mine! Dar mai întîi o să stăm puţintel de vorbă.

Unul dintre ceilalţi trei columbieni întinşi pe saltele încercă să-i atragă atenţia poliţistului. Era un bărbat mai în vîrstă, cu un chip trist şi brăzdat de riduri.

– E nou, domnule inspector, imploră el într-o engleză şovăielnică. Încă n-a făcut nimic rău.

Scotoci sub salteaua de paie şi scoase un teanc de bancnote.

– Pot să aranjez lucrurile, spuse el, clipind din ochi.

Angelo îi aruncă o privire dispreţuitoare şi îi făcu semn să iasă atît lui, cît şi celor doi acoliţi şi unei alte fete ghemuite într-un colţ.

– Hai, afară toată gaşca! În clipa asta! Dacă nu, îi chem pe cei de la Imigraţii!

Doar auzind cuvîntul „Imigraţii", cei patru columbieni o luară la sănătoasa în mare viteză. Pe urmă, Angelo se întoarse lîngă Torres, devenind blîndeţea întruchipată.

– *Amigo*, trebuie să ne dai o informație: cui i-ai pasat cărțile de credit pe care le-ai șparlit vineri dimineața în gara Flatbush? Cine ți-a comandat treaba asta?

În spatele lui, Angelo auzi o voce trăgînd o rafală de cuvinte în spaniolă. Înțelese doar două dintre ele, *derechos civicos* – drepturi civile. Exasperat, se întoarse către fata cu sînii mari, care îi aruncă o privire ucigașă. *Trebuie să scap de ea,* își spuse Angelo. Îl cheamă pe Rand, care stătea în continuare de pază în fața ușii.

– Du-o pe puștoaică în mașină! Vin și eu acuși.

Rand ezită. Se temea pentru metodele folosite de coechipierul său. Totuși, îi dădu ascultare.

– Hai, fetițo, afară! strigă el, împingînd-o pe palier.

Ușa se deschise cu zgomot iar Torres începu să îmbrace o pereche de blugi.

– Lasă asta! îi ordonă Angelo, smulgîndu-i pantalonii din mînă. Întîi stăm de vorbă. Îți repet întrebarea: cui i-ai pasat cartea de credit American Express găsită în portofelul pe care l-ai șparlit vineri? Pentru cine ai făcut chestia asta?

– Eu nimic furat, *señor!*

Vocea îi tremura, dar îl privea pe polițist drept în ochi.

– Fii atent, *muchacho!* Te întreb a treia oară: cui i-ai pasat afurisita aia de carte? Tu ești cel care a dat lovitura vineri în gară. Cineva ți-a spus să alegi o victimă care să-i semene clientului. Cine e? Asta e tot ce vreau să știu.

Torres își lăsă ochii în jos, se dădu înapoi și se împiedică de o saltea. Se sprijini de perete. La picioarele lui, pe reșou, tocana fierbea mai departe. Angelo înaintă amenințător.

– Domnule, îl imploră columbianul, dumneavoastră nu are drept! Eu avea *derechos civicos*.

– *Derechos civicos?* rînji Angelo. N-ai nici un drept cetățenesc, jigodie! Le-ai lăsat pe toate la Bogota.

Polițistul se apropie de Torres, pe care îl întrecea cu un cap. Sfrijitul tremura de frig, de frică și din cauza sentimentului de

neputință impus de goliciunea prizonierului în fața celui care-l interoghează. Își apăra organele genitale cu mîinile, iar umerii încovoiați îi dădeau un aer și mai plăpînd.

Lovitura polițistului fu atît de rapidă, încît columbianul nu văzu nimic. Mîna stîngă a lui Angelo îl pocnise sub bărbie și îl proiectase în perete. Capul i se izbi de două ori. Zăpăcit, își lăsă brațele în jos. Angelo profită și-l apucă de testicule cu mîna dreaptă. Columbianul scoase un urlet.

– În regulă, jigodie, acum ori îmi spui cui i-ai pasat cartea de credit, ori îți smulg bombonelele și ți le bag pe gît.

– Vorbesc, vorbesc! gemu Torres, îndoit ca un briceag.

Angelo slăbi ușor strînsoarea.

– Union Street. Benny. Tăinuitorul.

Angelo strînse din nou.

– Unde anume pe Union Street?

Columbianul scoase încă un strigăt. Un val de sudoare îi inundă fața.

– Lîngă 6th Avenue. De partea cealaltă a magazinului universal. Etajul doi.

Angelo îi dădu drumul pungașului care se prăvăli gemînd de durere.

– Hai, pune-ți țoalele! îi ordonă el. Mergem amîndoi să-l vedem pe Benny al tău.

*

– Michael, dragostea mea... Ce-ar fi să uităm de toate pentru cîteva ore... și să ne gîndim doar la noi? întrebă Leila, privindu-și iubitul cu un aer languros.

Fotograful ridică o privire mirată. Adineauri, în taxiul care îi adusese la restaurant, îi dăduse de înțeles că avea să-i spună ceva important. În timpul mesei fusese tăcută și aproape că nici nu se atinsese de porția de *tagliatelle verde* și de paharul cu

Bardolino. Chelnerul strînsese farfuriile, dăduse dezinvolt cu un şervet pe faţa de masă şi adusese două cafele espresso.

– Ăsta era lucrul important pe care voiai să mi-l spui? întrebă el, ducîndu-şi ceaşca la buze.

– Se spune că dragostea e ca o plantă, Michael. Că trebuie s-o hrăneşti, dacă vrei să înflorească. Ar fi minunat, dacă din cînd în cînd tu şi cu mine am face cîte ceva neobişnuit, cîte o mică nebunie. O gură de aer proaspăt în rutina...

– ... legăturii noastre?

– Da, dacă vrei.

– Ce ai vrea să facem?

– Orice. De exemplu, să ieşim din restaurantul ăsta, să luăm un taxi pînă la Aeroportul Kennedy şi să plecăm undeva. Pentru două-trei zile. Fără bagaje, fără nimic. Uite, mîine trebuie să dau o fugă pînă la Montreal ca să văd o colecţie de vară. Am putea să ne întîlnim mîine seară la Quebec. Ai fost în Quebec, Michael? Ai auzit de Château Frontenac? Este un hotel franţuzesc vechi şi imens pe malul lui Saint-Laurent. Cu restaurante, magazine şi prăvălii, exact ca la Paris. Iar în jur, alei şi bănci... O să ne plimbăm cu caleaşca şi o să mîncăm cornuleţe pînă n-o să mai putem.

Îl luă de mînă. Ochii îi străluceau cu o nerăbdare de copil. Michael înghiţi o gură de cafea.

– Linda dragă, mîine am două şedinţe foto pe care nu pot să le amîn. Şi adu-ţi aminte că miercuri luăm prînzul cu Truman Capote. Dacă ai, într-adevăr, chef de o escapadă, hai să ne petrecem week-end-ul următor la Puerto Vallarta, în Mexic, îi sugeră el, în cele din urmă, conciliant. Brrr! În Canada, iarna nici nu poţi să trăieşti de frig. Uite, plecăm vineri după-amiază, iar seara mîncăm sub palmierii de pe malul Pacificului.

Leila pocni din degete de entuziasm.

– Minunată idee! Las totul deoparte şi, în loc de Canada, plecăm mîine după-amiază în Mexic. Eşti un geniu, dragostea mea!

– Nu mîine, scumpo, vineri, rectifică Michael, achitînd nota de plată. Ăia de la *Vogue* mă spînzură dacă nu le fac fotografiile de mîine. Dar vineri...

Leila căzuse din nou pe gînduri. *Pînă unde pot să merg fără să risc să...?* se întrebă ea.

Afară, cerul apăsător şi cenuşiu de decembrie anunţa noi căderi de zăpadă.

– Mai ai de lucru azi?

– Nu, răspunse el, ajutînd-o să-şi îmbrace haina de blană.

– Atunci, hai să mergem la tine. Am nevoie de dragoste.

*

Situat la etajul al treilea, cel al notabilităţilor, biroul secretarului general al ministrului francez al Afacerilor Externe dădea spre splendoarea poluată a Senei. De la una dintre ferestre, baronul Geoffroy de Fraguier, actualul stăpîn al locului, urmărea plutirea lentă a unui şlep, care lupta contra curentului gălbui al fluviului, întrebîndu-se care putea fi motivul vizitei urgente pe care tocmai i-o anunţase directorul S.D.E.C.E.-ului.

Fraguier nu-l aprecia nici pe el, nici structura pe care acesta o reprezenta. În încăpăţînarea de a copia modelul american, S.D.E.C.E-ul reuşise să pătrundă pe domeniul rezervat celor de la Quai d'Orsay, implantîndu-şi reprezentanţi în ambasadele franceze din lumea întreagă, deghizaţi în consuli sau ataşaţi politici. Fraguier îi purta pică guvernului fiindcă tolerase degradarea corpului diplomatic din care, cîndva, făcuseră parte Vergennes şi Talleyrand.

Se întorsese deja la masă, cînd un uriaş îl introduse pe generalul Bertrand. Îl salută cu cel mai rezervat semn din cap compatibil cu regulile curtoaziei.

– Cărui fapt îi datorez plăcerea vizitei dumneavoastră? întrebă el cu o voce prefăcut cordială.

Bertrand căuta o scrumieră. Baronul îi arătă cu degetul o măsuţă aflată în celălalt capăt al camerei.

– Pe 15 aprilie 1973, explică generalul, ţinînd scrumiera pe genunchi, ministerul dumneavoastră a încheiat un contract pe trei ani pe numele unui oarecare domn Paul Henri de Serre, inginer în cadrul Comisariatului pentru Energia Atomică, încredinţîndu-i o misiune în cadrul structurii omoloage indiene, în calitate de consilier tehnic. Acesta s-a întors în Franţa în noiembrie 1975, cu şase luni înainte de expirarea contractului. Dosarul pe care colegii mei din D.S.T. mi l-au pus la dispoziţie cu privire la acest domn de Serre nu indică motivul acestei întoarceri înainte de termen. Aţi putea cumva să mă lămuriţi dumneavoastră?

Baronul îşi sprijini coatele pe birou, cu capul între mîini.

– Aş putea să ştiu care sînt motivele curiozităţii dumneavoastră?

– Mă tem că nu, se scuză Bertrand, jubilând în forul său lăuntric. În orice caz, daţi-mi voie să precizez că această cerere mi-a fost aprobată de autorităţile cele mai înalte.

Braconierii, îşi spuse indignat diplomatul. *Uite-i cum vin iarăşi să vîneze pe pămînturile noastre, invocînd binecuvîntarea castelanului! Ce vremuri...*

Fraguier îi spuse unuia dintre colaboratori să-i aducă dosarul lui de Serre. Îl deschise pe birou în aşa fel încît, din fotoliul său, Bertrand să nu poată citi nimic. Documentului care punea punct activităţii lui Paul Henri de Serre în India îi era ataşată o notă. Aceasta făcea referire la un plic sigilat, conţinînd o scrisoare adresată de ambasadorul Franţei la New Delhi predecesorului, secretarului general. Îl deschise şi citi încet, sfidîndu-l pe generalul a cărui nerăbdarea era vizibilă. După ce termină, împături scrisoarea, o puse la loc în plic, aşeză plicul unde fusese mai înainte şi-i înapoie dosarul colaboratorului care-l adusese.

– Aşa cum era de aşteptat, e vorba de o afacere lipsită de importanţă, spuse el într-un tîrziu.

– Hm! făcu generalul, sceptic.

– Prietenul dumneavoastră, domnul de Serre, s-a folosit de curierul diplomatic pentru a scoate fraudulos antichităţi din ţară. Obiecte cu o valoare destul de ridicată. Pentru evitarea oricăror

litigii cu prietenii noştri indieni, a fost rechemat şi repus în funcţia pe care o avea în cadrul Comisariatului pentru Energia Atomică.

– Extrem de interesant, constată Bertrand, strivind atent chiştocul în scrumieră.

Iată că găsise breşa care avea să-i permită să exploreze zonele de umbră ale unui individ aparent mai presus de orice bănuială. Acele ceasornicului stil Ludovic al XVI-lea aflat pe şemineul din spatele baronului arătau ora 18.30. Dacă voia să se folosească de aceste informaţii înainte de căderea nopţii, trebuia să acţioneze rapid. Era nedumerit şi nu ştia ce să facă. Oare nu era mai înţelept să-şi mai acorde un timp de gîndire şi să aştepte pînă a doua zi? Pe de altă parte, colegul lui de la C.I.A. părea extrem de grăbit...

– Vă rog să mă iertaţi, domnule secretar general, dar trebuie să vă cer permisiunea să mă folosesc de facilităţile dumneavoastră de transmisiune pentru a adresa un mesaj urgent reprezentantului nostru la Tripoli. Date fiind lucrurile pe care mi le-aţi comunicat, nu pot să aştept pînă voi ajunge la birou.

*

Jeremy Oglethorpe, expertul Washington-ului în materie de evacuări, contempla spectacolul cu încîntarea unui băieţel care descoperă în dimineaţa de Crăciun trenuleţul electric pe care îl visase de atîtea ori. Pe un perete întreg al postului de comandă din Direcţia Generală a Transportului în Comun din New York se desfăşura un plan luminos al metroului, o uriaşă pînză de păianjen punctată de patru sute cincizeci de staţii printre care şerpuiau ca nişte licurici cele cinci sute şase garnituri care transportau zilnic patru milioane de călători pe cei trei sute optzeci de kilometri ai celor trei reţele.

– E mult mai impresionant decît îmi închipuiam, se extazie el în faţa negrului masiv şi jovial care îndeplinea funcţia de director de trafic. Domnule Todd, îl întrebă el pe nepusă masă,

presupunînd că ar trebui să evacuăm Manhattan-ul în caz de catastrofă, cîte persoane ar putea transporta cu exactitate metroul dumneavoastră în patru ore, să zicem?

Negrul îl privi mirat pe omuleţul cu papion.

– Mărturisesc că este o problemă pe care nu ne-am pus-o niciodată.

Oglethorpe scoase un dosar din servieta-diplomat.

– Totuşi, am aici un document elaborat de Stanford Research Institute, care arată că, mobilizînd în totalitate cele şapte mii de vagoane, îmbarcînd cîte două sute cincizeci de pasageri în fiecare vagon, mărind frecvenţa de trafic de la patru minute la unul, prelungind garniturile de la zece la paisprezece vagoane şi asigurînd circulaţia cu viteză maximă pînă la punctul terminus, pot fi mutaţi trei milioane şi jumătate de locuitori în mai puţin de patru ore. Este corect?

– Mă tem că estimările dumneavoastră sînt puţin prea optimiste.

– Ce vreţi să spuneţi?

– În calculele pe care le-aţi făcut nu s-a ţinut cont de faptul că 20% din vagoanele noastre sînt permanent indisponibile din cauza reparaţiilor şi întreţinerii. Dacă încercaţi să înghesuiţi mai mult de două sute de oameni într-un vagon, lumea se ia la bătaie. Dacă măriţi frecvenţa de la patru minute la unul, garniturile or să intre una în alta. Dacă le puneţi să meargă cu viteza maximă, deraiază. În sfîrşit, dacă puneţi paisprezece vagoane în loc de zece, patru din ele rămîn în tunel, fiindcă în staţie nu pot să încapă mai mult de zece.

Pe măsură ce Todd îşi enunţa obiecţiile, chipul expertului pălea.

– Totuşi, n-am putea evacua măcar jumătate? imploră el. Măcar două milioane în patru ore?

Negrul clătină trist din cap.

– Planul dumneavoastră este formidabil, domnule expert, numai că e complet irealizabil.

– Complet? se ofuscă Oglethorpe.

Todd rînji, ceea ce însemna că nu-i ardea de glumă.

– Oare cine o să conducă toate garniturile astea? întrebă el.

– Conductorii obişnuiţi, normal. Cine altcineva?

– Şi ce justificare o să le daţi pentru o asemenea evacuare în caz de catastrofă?

– Nu ştiu, ezită Oglethorpe, pipăindu-şi papionul, de exemplu, faptul că un grup de teroriştii a ascuns o bombă atomică undeva în Manhattan.

Negrul pufni în rîs.

– Dacă le spuneţi că în Manhattan se află o bombă, puteţi să fiţi sigur că or să meargă nebuneşte pînă la punctul terminus. Asta da! Numai că acolo or să coboare, la fel ca toată lumea. Cît despre acarii şi şefii de garnituri de care o să aveţi nevoie ca să dirijeze convoaiele înapoi la punctul de plecare, şi ei or să aibă bagajele făcute la ora aceea.

Făcu batjocoritor cu mîna în semn de adio.

– Nu cumva credeţi că tipii or să rămînă acolo, ca să aştepte să le explodeze bomba în cap. Dar de oamenii din staţii cine o să se ocupe? În nici un caz angajaţii metroului, asta v-o garantez. Ăştia or să fie deja plecaţi cu primele garnituri spre Bronx sau în altă parte. Într-o jumătate de oră o să găsiţi toate garniturile abandonate la punctul terminus, într-o dezordine completă de vagoane goale. În timpul ăsta, în staţii, lumea o să înceapă să se încaiere.

Oglethorpe ascultă enumerarea acelor calamităţi cu maxilarele încleştate şi cu mîinile crispîndu-i-se pe hîrtii. Negrul arătă documentele cu un aer plictisit:

– Bietul meu domn, tot ce scrie acolo e apă de ploaie.

*

Flegmaticul şef al Brigăzilor de Depistare a Explozibililor Nucleari avea figura descumpănită a celui care află că soţia tocmai i-a născut cvadrupleţi. De la întoarcerea în sediul aflat în cazarma de pe Park Avenue, Bill Booth aproape că înnebunise.

De trei ori în cursul ultimei ore, elicopterele care survolau partea inferioară a insulei Manhattan semnalaseră importante emisii de radiaţii şi, de fiecare dată, radiaţiile dispăruseră misterios la sosirea echipelor terestre deplasate în grabă la faţa locului pentru a căuta atent în imobilele unde fuseseră detectate. Cu toate acestea, ştia că instrumentele montate la bordul elicopterelor funcţionau corect, aşa cum o dovedise verificarea efectuată asupra primului aparat trimis înapoi la baza McGuire.

Exasperat, Booth se plimba nervos în încăperea din sediu, ascultînd mesajele radio pe care i le expediau posturile de ascultare. Dispunea de un sistem de transmisiuni ultraperfecţionat, adus în mod special din Las Vegas. Absolut autonom, acesta permitea echipelor la sol sau în aer să comunice pe frecvenţe secrete pe care nu le puteau intercepta nici mass-media (staţiile de radio şi de televiziune) şi nici radioamatorii obişnuiţi să spioneze comunicaţiile poliţiei. Pe pereţi erau desfăşurate imense fotografii luate de sus ale celor cinci mari cartiere newyorkeze. Rezoluţia acestor clişee era atît de fină, încît puteai identifica pînă şi culoarea pălăriei unei persoane oarecare plimbîndu-se pe 5th Avenue. Documentele făceau parte dintr-o serie mai vastă, care acoperea şaptezeci de oraşe americane şi era disponibilă zi şi noapte la Cartierul General al N.E.S.T.-ului din Washington. Booth auzi, deodată, vocea unuia dintre oamenii lui.

– Aici Feather 3. Am captat ceva. Sînt deasupra lui 23rd Street, aproape de intersecţia cu Madison Avenue.

Feather 3 era unul dintre cele trei elicoptere ale brigăzilor N.E.S.T.-ului. Pilotul se pregătea să intre în emisie încă o dată pentru a confirma localizarea exactă a radiaţiilor, cînd Booth îl auzi înjurînd:

– Fir-ar a dracului de treabă! Radiaţiile au dispărut!

– Bill, le-am găsit la loc! Nu au dispărut, dar se deplasează. Parcă s-ar plimba pe Madison Avenue.

– Pariez că scîrbele şi-au instalat bomba într-un camion şi acum se flenduresc cu ea prin oraş.

Dădu ordin ca o duzină de furgonete să filtreze imediat sectorul în cauză, trimise un al doilea elicopter în ajutor şi alertă F.B.I.-ul. O veritabilă *armada* de maşini care arătau la fel ca toate celelalte se pregăti să vîneze camionul în circulaţia intensă de la începutul după-amiezei. Urmărite în permanenţă de elicoptere, radiaţiile merseră pe Madison Avenue, trecură de 34th Street, lăsară în urmă The Mobile Building şi cotiră brusc spre vest.

Deodată primul elicopter anunţă:

– Sursa radiaţiilor s-a oprit.

– Unde eşti? întrebă Booth.

– La intersecţia dintre 42nd Street şi 5th Avenue.

Şeful N.E.S.T.-ului îşi trimise echipele spre intersecţia amintită. Prima furgonetă care ajunse acolo confirmă imediat:

– Radiaţiile sînt încă prezente.

– Unde te afli exact?

– Chiar în faţa Bibliotecii Municipale.

*

La Washington, ceasul de perete din sala Consiliului Naţional de Securitate arăta 14.28. De cînd Gaddafi întrerupsese legătura cu Boeingul 747 *Catastrophe,* în urmă cu două ore, în încăpere domnea o atmosferă de neputinţă. Sunau fără încetare telefoanele care asigurau legătura cu Comandamentul Pentagonului, cu Biroul pentru Urgenţe Nucleare al F.B.I.-ului, cu sediul Poliţiei din New York, cu Biroul de Intervenţii al C.I.A.-ului şi cu Centrul de Operaţiuni de la etajul al şaptelea al Departamentului de Stat. Soseau şi plecau tot felul de mesaje. Pe masă, alături de teancurile de telegrame secrete, se îngrămădeau cești de cafea, resturi de sandvişuri şi scrumiere pline de chiştoace. Cu toate acestea, nimic din ştirile care parveneau prin intermediul reţelei ultrasofisticate de telecomunicaţii de la Casa Albă nu adusese

preşedintelui şi consilierilor lui cea mai mică îmbărbătare sau promisiune de găsire a unei soluţii rezonabile de rezolvare a crizei. Cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore înainte de expirarea ultimatumului dat de dictatorul de la Tripoli, preşedintele şi guvernul rămîneau în continuare dezarmaţi, în ciuda fabulosului arsenal de resurse militare pe care le aveau la dispoziţie. Respirînd mirosul acru de fum şi de transpiraţie, Eastman avea impresia că formau un echipaj de pe un submarin pe cale să piară pe fundul mării. Urmăreau, ceas de ceas, desfăşurarea cercetărilor legate de descoperirea bombei la New York. Încet-încet, li se lămurea totuşi un lucru: era o acţiune de avengură şi nu exista nici o speranţă să fie găsit dispozitivul în intervalul stabilit de Gaddafi. Cît despre mesajele care veneau din principalele capitale ale lumii, toate, fără excepţie, îl îndemnau insistent pe preşedinte să nu cedeze şantajului. Nici unul însă nu indica vreo modalitate de a face acest lucru fără a pune în pericol populaţia New York-ului.

În cursul ultimelor ore, preşedintele discutase de două ori cu Begin; prima dată pentru a-i aduce la cunoştinţă situaţia, a doua oară pentru a-i propune, la sugestia C.I.A.-ului, ca experţii israelieni să accepte să simuleze criza pe calculator împreună cu omologii lor americani, aidoma acelor partide de tenis pe care le poţi disputa pe un monitor TV. *S-ar putea ca acele creiere electronice să ne dea soluţia-miracol la care nu ne-am gîndit,* sugerase preşedintele american. Nimeni nu credea în aşa ceva la Washington, dar scopul operaţiunii era să-i oblige pe israelieni să constate pe propriile lor ecrane că doar o concesie teritorială majoră din partea lor ar permite salvarea New York-ului.

Imediat după ora 14.30, un ofiţer de marină întrerupse un raport al C.I.A.-ului expediat de la Paris, pentru a anunţa că ultima navă a Flotei a VI-a tocmai se retrăsese în spatele limitei impuse de Gaddafi. Preşedintele primi vestea cu un amestec de uşurare şi teamă. Dialogul avea să fie reluat, dar oare ce turnură i-ar putea da? Cum să discuţi rezonabil, de la o distanţă de şase

mii de kilometri, cu un fanatic care nu mai departe de ieri era doar şeful al unui mic popor de triburi risipite într-un ocean de nisip, dar care astăzi, graţie petrolului, geniului tehnologic al omului secolului al XX-lea şi nebuniei Occidentului, care îşi împrăştia în cele patru vînturi cunoştinţele cele mai preţioase, poseda mijloacele de a impune lumii întregi viziunea sa de justiţiar? *Omenirea şi-a putut oferi luxul de a naşte tirani în epoca săbiilor, dar nu şi în era atomului,* îşi spuse el.

În timp ce jargonul folosit de Boeingul 747 *Catastrophe* pentru restabilirea contactului cu Tripoli se auzea în difuzor, şeful statului aruncă o ultimă privire pe însemnările făcute în timp ce ascultase recomandările psihiatrilor. „Flatează-l! Exaltă-i vanitatea, lăudîndu-i rolul de lider mondial! E un singuratic: Împrieteneşte-te cu el! Arată-i că numai tu eşti în stare să-l ajuţi să iasă demn dintre zidurile între care s-a închis. Vorbeşte-i cu blîndeţe! Fără ameninţări. Nu-i da niciodată impresia că nu-l iei în serios. Încearcă că-l faci să se îndoiască de anumite lucruri. Minează-i progresiv deciziile! Fă-l să nu mai ştie unde se află!" *Hm! Foarte bune sfaturi pentru a discuta cu spărgătorii mărunţi ai unei bănci de provincie. Dar la ce-ar putea servi cînd aveai de-a face cu un individ de calibrul ăsta?*

Ofiţerul de transmisiuni al Boeing-ului 747 aflat deasupra Libiei anunţă:

– Fox-One e pe recepţie.

Preşedintele simţi un nod în gît. Îşi şterse gîtul de sudoare. Asigurîndu-se că libianul aflase de retragerea Flotei a VI-a, începu prin a declara:

– Domnule colonel Gaddafi, doresc să ne aplecăm împreună asupra problemei foarte grave pe care o ridică scrisoarea dumneavoastră. Ştiu cu cîtă ardoare doriţi să li se facă dreptate fraţilor din Palestina. Vreau să fiţi convins că împărtăşesc aceste sentimente şi că...

Gaddafi îl întrerupse. Vorbi de la bun început în engleză. Vocea îi era la fel de curtenitoare ca şi mai înainte, dar cuvintele lui nu erau cu nimic mai încurajatoare.

– Domnule preşedinte, nu vă irosiţi nici timpul dumneavoastră şi nici pe al meu cu asemenea discursuri. Au început israelienii să evacueze teritoriile arabe ocupate? Da sau nu?

– Nici o urmă de emoţie, informă tehnicianul C.I.A.-ului care manevra analizatorul de voce.

– Vă înţeleg nerăbdarea, replică preşedintele, luptînd ca să-şi păstreze calmul, şi o împărtăşesc. Însă trebuie să punem împreună bazele unei păci durabile, care să satisfacă toate părţile implicate. Nu o pace impusă lumii de ameninţarea dumneavoastră legată de New York...

– Vorbe şi iar vorbe, îl întrerupse din nou Gaddafi. Aceleaşi vorbe goale şi ipocrite pe care le serviţi fraţilor mei palestinieni de treizeci de ani.

– Vă asigur că vorbesc cu toată sinceritatea, insistă preşedintele.

Gaddafi nu-i dădu atenţie.

– Aliaţii dumneavoastră israelieni bombardează şi mitraliază taberele de refugiaţi palestinieni din Liban cu avioane şi tunuri americane, omoară femei şi copii arabi cu gloanţe americane, iar dumneavoastră ce le oferiţi în schimb? Vorbe! Şi în timpul ăsta, continuaţi să le vindeţi mai departe arme israelienilor, pentru ca aceştia să poată ucide şi mai mulţi palestinieni. Ce-aţi făcut de fiecare dată cînd israelienii au pus mîna pe pămînturile fraţilor mei ca să-şi instaleze acolo coloniile ilegale? Ne-aţi oferit pioasele dumneavoastră lamentări, în timp ce purtătorii de cuvînt protestau cu indignare la Washington. Dar aţi intervenit vreodată ca să-i opriţi pe israelieni? Nu, niciodată! Ei bine, domnule preşedinte, de-acum încolo şi dumneavoastră, şi propriii reprezentanţi vă puteţi păstra discursurile pentru dumneavoastră. A trecut vremea cuvintelor frumoase. Arabii din Palestina posedă, în sfîrşit, mijloacele de a obţine dreptatea care li se cuvine de atît

de mult timp. Şi o vor obţine fiindcă, în caz contrar, milioane de compatrioţi de-ai dumneavoastră vor plăti pentru nedreptăţile cărora le-au căzut victimă arabii.

Impactul acestor cuvinte era subliniat de tonul rece, monoton, aproape detaşat, cu care se exprimase şeful statului libian. *Parcă ar fi tonul unui agent de schimb care-i citeşte unui client cotele de la bursă,* îşi spuse Eastman. Pentru doctorii Tamarkin şi Jagerman, vocea precisă şi perfect controlată confirma un fapt de care se temeau amîndoi: Gaddafi nu va ezita să-şi ducă la îndeplinire ameninţarea.

– Nu pot să cred, răspunse preşedintele, că un om ca dumneavoastră, domnule colonel Gaddafi, un om atît de mîndru pentru că a reuşit să instaureze victoria revoluţiei fără vărsare de sînge, un om capabil de compasiune şi de caritate este în stare să decidă explozia bombei, a unui dispozitiv infernal, diabolic, şi că se poate gîndi să mutileze şi să ucidă milioane şi milioane de oameni nevinovaţi.

– De ce nu puteţi crede?

Pentru prima dată, tonul păru biciuitor. Preşedintele era năucit.

– Pentru că ar fi un act total iresponsabil, iraţional... un act dement, un....

– Un act care seamănă leit cu cel pe care l-aţi comis dumneavoastră cînd aţi aruncat o bombă asemănătoare asupra populaţiei civile japoneze. Unde erau caritatea şi compasiunea dumneavoastră atunci? Vreţi cumva să spuneţi că n-are importanţă dacă ucizi, arzi sau mutilezi milioane de asiatici mici şi galbeni, de arabi sau de africani? Numai americani cu pielea albă să nu fie, nu? Asta vreţi să spuneţi? Cine sînt barbarii, domnule preşedinte? Cine a inventat acest dispozitiv diabolic, aşa cum îl numiţi? Evreii germani! Care este singura ţară care l-a folosit? America creştină! Cine acumulează asemenea dispozitive care pot distruge omenirea? Ţările industrializate avansate ale Occidentului dumneavoastră aşa-zis civilizat. Aceste bombe sînt pro-

dusele civilizaţiei dumneavoastră, domnule preşedinte, dar astăzi noi sîntem cei care ne vom servi de ele ca să îndreptăm greşelile pe care le-aţi făcut faţă de noi!

Şeful statului îşi examină disperat carnetul de însemnări. Cît de ridicole i se păreau acum sfaturile pe care şi le scrisese acolo!

– Domnule colonel Gaddafi!

Vocea lui căpătase o rezonanţă patetică.

– Oricît de mare ar fi ardoarea cu care doriţi să vă arătaţi solidar cu drama palestinienilor, recunoaşteţi că de vină nu sînt locuitorii New York-ului, negrii din Harlem, portoricanii din Bronx, milioanele de proletari care-şi cîştigă din greu pîinea cu sudoarea frunţii.

– Ba sigur că sînt de vină! Toţi! De fapt, cine este răspunzător pentru crearea statul Israel? Voi, americanii! Şi cu ce bani supravieţuieşte Israelul? Cu ai voştri!

Preşedintele căută un alt argument. De data asta, el deveni insidios:

– Presupunînd că israelienii acceptă să plece din teritoriile pe care le revendicaţi, credeţi, domnule colonel Gaddafi, că vă vor lăsa să scăpaţi aşa de uşor? Ce fel de garanţie pentru o soluţie durabilă speraţi să obţineţi?

Întrebarea era vizibil una la care libianul fu încîntat să poată răspunde.

– Cereţi sateliţilor dumneavoastră care, în acest moment, survolează teritoriul ţării mele să cerceteze fîşia de deşert de-a lungul frontierei noastre răsăritene, de la mare pînă la oaza Koufra. Vor observa existenţa anumitor instalaţii. Fireşte că rachetele mele nu sînt atît de puternice ca ale dumneavoastră, domnule preşedinte, şi nici nu sînt încă în stare să facă ocolul pămîntului, pentru ca apoi să lovească o gămălie de ac. Dar pot să parcurgă o mie de kilometri şi să atingă coastele Israelului. Asta îmi şi doresc de la ele. Reprezintă toate garanţiile de care am nevoie.

Doamne, îşi dădu seama preşedintele, *e mai rău decît mi-am închipuit!* Răsfoi febril paginile carnetului de însemnări, căutînd formula magică susceptibilă de a atinge acea coardă sensibilă pe care încă n-o putuse descoperi. Aruncă o privire psihiatrilor, însă chipurile lor nu reflectau nimic altceva decît sentimentul unei totale neputinţe.

– Domnule colonel Gaddafi, am urmărit cu o vie admiraţie cuceririle revoluţiei dumneavoastră. Ştiu cu cîtă voinţă v-aţi folosit bogăţiile petroliere ale subsolului pentru a-i asigura poporului progrese materiale şi prosperitate. Oricare ar fi sentimentele dumneavoastră faţă de New York totuşi nu cred că aţi dori ca ţara şi populaţia dumneavoastră să fie distruse în urma represaliilor unui holocaust termonuclear, nu-i aşa?

– Poporul meu e gata să moară pentru Cauză, domnule preşedinte, la fel cum sînt şi eu.

Libianul se exprima tot în engleză, pentru uşurarea dialogului.

– Mao Tzedun a putut desăvîrşi una dintre cele mai mari revoluţii din istorie practic fără vărsare de sînge, continuă preşedintele.

Bineînţeles că era un lucru inexact, dar referirea la liderul chinez îi fusese sugerată de Jagerman: „Invocaţi-l pe Mao. Mai mult ca sigur că se crede un Mao arab".

– Aveţi aceeaşi posibilitate, domnule colonel Gaddafi. Fiţi rezonabil: retrageţi-vă ameninţarea împotriva New York-ului şi haideţi să colaborăm pentru construirea unei păci juste şi solide în Orientul Apropiat.

– Să fiu rezonabil?! exclamă libianul. A fi rezonabil, în opinia dumneavoastră, înseamnă a accepta ca arabii din Palestina să fie izgoniţi de pe pămîntul lor şi să fie obligaţi să trăiască, generaţii după generaţii, în tabere de refugiaţi. A fi rezonabil înseamnă, fără îndoială, ca arabii din Palestina să asiste cu braţele încrucişate la anexarea progresivă a patriei lor de către colonizatorii prietenului dumneavoastră Begin, nu? A fi rezonabil pesemne că înseamnă şi să tolerez ca voi, americanii,

împreună cu aliaţii israelieni, să-i privaţi în continuare pe fraţii mei palestinieni de dreptul divin de a avea căminul lor, în timp ce vă vindem mai departe petrolul care vă pune în funcţiune maşinile şi uzinele şi vă încălzeşte locuinţele? Pentru dumneavoastră, toate astea înseamnă a fi rezonabil. Dar cînd fraţii mei şi cu mine vă spunem să ne faceţi dreptatea pe care ne-aţi refuzat-o atît de mult sau vă lovim, brusc, asta nu vi se mai pare a fi rezonabil.

În timp ce Gaddafi vorbea, Jagerman îi trimise un mesaj preşedintelui. „Încercaţi tactica obiectivului superior". Era vorba de o manevră pe care psihiatrul olandez o explicase mai devreme. Ea consta în tentativa de a-l convinge pe Gaddafi să se asocieze la realizarea unui obiectiv şi mai înalt, să-şi sublimeze ambiţia într-un proiect care depăşea limitele pe care şi le fixase. Din păcate, nimeni nu fusese capabil să stabilească un asemenea obiectiv care să permită aplicarea acestei teorii.

Inspiraţia de moment îl făcu pe preşedinte să întrevadă o soluţie. Aceasta nu avea nici un precedent şi prezenta dificultăţi aprioric insurmontabile. Dar era atît de îndrăzneaţă şi de dramatică, încît avea şanse să găsească ecou în imaginaţia lui Gaddafi.

– Domnule colonel Gaddafi! strigă el, fără să-şi poată ascunde agitaţia. Am să vă fac o propunere. Eliberaţi-i pe compatrioţii mei de sub povara ameninţărilor dumneavoastră şi am să iau imediat avionul spre Tripoli. Fără escortă, la bordul lui Air Force One. Eu, preşedintele Statelor Unite ale Americii, am să fiu, de bunăvoie, prizonierul dumneavoastră şi, în acest timp, o să lucrăm cot la cot ca să le oferim fraţilor dumneavoastră din Palestina o pace veritabilă, durabilă, acceptabilă pentru toţi. O să facem acest lucru împreună, iar gloria dumneavoastră va fi mai mare chiar şi decît cea a lui Saladin, fiindcă veţi fi ajuns la această pace fără vărsare de sînge.

Această ofertă absolut neaşteptată îi stupefie pe membrii Consiliului de Criză. Jack Eastman rămase stană de piatră. Era de neconceput: conducătorul celei mai puternice naţiuni a lumii

să devină ostaticul unui prinţ arab al petrolului, sechestrat în plin deşert, ca un negustor oarecare de acum două secole, răpit de piraţii de pe coastele barbare? Cu toate acestea, pe chipul obosit al preşedintelui american se vedea un aer triumfător. Era convins că va provoca o bine venită surpriză, capabilă să rezolve problema. Difuzorul rămase mut. La fel de stupefiat, libianul întrerupse legătura pentru a-şi putea pregăti răspunsul. Secretarul de stat-adjunct profită de ocazie pentru a-şi exprima dezaprobarea:

– E o propunere foarte curajoasă, domnule preşedinte, dar mă tem că ea ridică o serioasă problemă de ordin constituţional.

Şeful statului îşi aţinti ochii albaştri asupra diplomatului.

– Unica noastră problemă adevărată este să salvăm viaţa a şase milioane de newyorkezi, domnule Middleburger. Iar Constituţia nu ne dă nici o soluţie, nu-i aşa?

Vocea lui Gaddafi umplu din nou încăperea.

– Domnule preşedinte, oferta dumneavoastră se bucură de respectul şi de admiraţia mea. Însă este inutilă. Scrisoarea pe care v-am adresat-o este suficient de limpede. Acolo sînt revendicările noastre. Nu are rost să continuăm discuţia, nici aici, nici în altă parte...

– Domnule colonel Gaddafi, îl întrerupse preşedintele pe libian. Vă rog să-mi acceptaţi propunerea. În cursul ultimelor ore, executivul meu a luat contact cu principalii şefi de stat din lume, inclusiv cu cei ai ţărilor arabe înfrăţite cu a dumneavoastră: preşedintele Sadat, preşedintele El Assad, regele Hussein, regele Khaled, chiar şi cu Yasser Arafat. Toţi, fără excepţie, condamnă acţiunea pe care o întreprindeţi. Sunteţi singur, izolat. Şi veţi rămîne aşa în continuare, dacă nu-mi acceptaţi oferta.

– Nu în numele lor vorbesc, domnule preşedinte, ci în numele *poporului* arab. Cei ce aparţin acestui popor au fost cei deposedaţi, nu preşedinţii şi monarhii care se lăfăie în palate.

În acel moment vocea lui Gaddafi fu cuprinsă de iritare şi de nerăbdare.

– Toată această discuţie este perfect inutilă, domnule preşedinte. Ce trebuie făcut se va face.

– Apariţia anumitor semne de nervozitate, indică agentul C.I.A.-ului care manevra analizatorul de voce.

– Aţi avut timp treizeci de ani ca să faceţi dreptate poporului meu şi n-aţi făcut nimic. Acum v-au rămas mai puţin de douăzeci şi patru de ore!

Un val de mînie îi îmbujoră chipul preşedintelui american.

– Domnule colonel Gaddafi!

Spre consternarea psihiatrilor, aproape că striga.

– Refuzăm să ne supunem acestui şantaj! Această ameninţare abominabilă nu ne va putea obliga să cedăm în faţa pretenţiilor dumneavoastră nebuneşti!

Această izbucnire fu urmată de o tăcere lungă, de rău augur. Pe urmă, vocea lui Gaddafi se auzi din nou, la fel de calmă şi de echilibrată ca la început.

– Domnule preşedinte, e rîndul dumneavoastră să fiţi rezonabil. Eu nu vă cer imposibilul, nu ţintesc spre distrugerea statului Israel, ci reclam doar ceea ce este just: ca fraţii mei din Palestina să-şi capete înapoi pămînturile şi să-şi regăsească patria pe care Dumnezeu o dă fiecărui popor. Noi, arabii, avem acest drept de peste treizeci de ani, dar nici războiul, nici acţiunea politică nu ne-au permis să ne facem auziţi fiindcă ne lipsea forţa. Astăzi o avem, domnule preşedinte. Prin urmare, ori îi obligaţi pe israelieni să ne acorde drepturile care ni se cuvin, ori, precum Samson din Biblia dumneavoastră, vom face să cadă acoperişul Templului asupra capetelor voastre şi ale tuturor celor care locuiesc în el!

*

În vreme ce Mu'ammar al Gaddafi îşi reînnoia ameninţarea, unul dintre teroriştii pe care se bizuia pentru explozia bombei se pregătea să facă dragoste într-un apartament newyorkez.

Ce fac aici? se întrebă Leila Dajani, cuprinsă brusc de remuşcări.

Uşa camerei se deschise şi, în cadrul ei, apăru Michael, cu un prosop înnodat în jurul taliei şi cu cîte o cupă de şampanie în fiecare mînă. Se întinse pe pat. Preţ de o clipă, rămaseră tăcuţi unul lîngă celălalt.

– Michael? Hai să mergem mîine în Québec.

Michael se ridică şi văzu în semiîntuneric ochii rugători ai Leilei.

– De ce insişti, draga mea Linda? Ştii bine că mîine e imposibil, îi spuse el cu blîndeţe.

– Pot să-ţi fac o mărturisire?

Michael îşi lăsă din nou capul pe pernă.

– Sigur că da, scumpo, te ascult...

– Cunosc un bătrîn ghicitor care locuieşte în Brooklyn, îi povesti Leila. E un loc de necrezut. Cînd intri la el, te crezi pe malul Nilului. Soţia lui e îmbrăcată complet în negru, ca o beduină, şi are chipul acoperit de tatuaje. Îţi aduce o ceaşcă de *masbout*, cafea arabă. El stă într-o odaie mică şi întunecoasă în care îşi petrece ziua rugîndu-se. Te asigur că, atunci cînd îl vezi, îţi dai seama că te afli în prezenţa unui om sfînt. Are figura cea mai pură şi ascetică pe care ţi-o poţi imagina. Radiază. Îţi ia ceaşca de cafea şi o ţine între mîini. Îţi cere numele tău, pe al mamei şi data naşterii tale. Intră într-un fel de transă şi începe să se roage. Nu-ţi permite să fumezi şi nici să-ţi încrucişezi picioarele sau braţele. Asta ar întrerupe fluxul dintre el şi tine. Din cînd în cînd, nu se mai roagă şi îţi vorbeşte. Michael, o să mă crezi dacă o să-ţi spun cîteva dintre lucrurile pe care mi le-a prezis omul ăsta?

– Vreo întîlnire secretă în Québec?

Ea zîmbi.

– Am fost să-l văd de dimineaţă. La sfîrşitul întîlnirii, cînd trebuia să plec, chipul i s-a încordat brusc, ca şi cum l-ar fi izbit ceva. A spus: „Văd pe cineva foarte aproape de tine. Un bărbat.

Un tînăr blond. E un *messawarati*", a zis apoi în arabă. Ştii ce-i acela un *messawarati*?

Capul blond se clătină de cîteva ori pe pernă.

– Un infidel dezmăţat?

– Te rog să fii serios, dragul meu. *Messarawati* înseamnă fotograf. Cum putea să ştie asta?

Făcu o pauză, după care continuă:

– A adăugat: „Aici îl paşte o primejdie foarte mare. Trebuie neapărat să plece din New York pînă mîine".

Îi luă mîna lui Michael şi o strînse într-a ei.

– Michael, te rog, vino mîine în Québec după mine.

El se ridică şi, sprijinindu-se într-un cot, se uită la ea. Îi privi chipul rugător şi lacrimile care-i curgeau pe obraji. *Ce superstiţioase pot fi femeile.* Îi şterse cu duioşie lacrimile cu vîrful buzelor.

– Eşti o scumpă, draga mea. Dar nu fi îngrijorată! Vezi tu, dacă te iei după previziunile unui vrăjitor arab...

Leila se întoarse şi veni să se întindă alături de el. Dezamăgită şi resemnată, contemplă cîtva timp chipul iubit pe care îl cuprinse în mîini. *Am încercat tot,* îşi spuse ea. *Cît de mult am putut.*

– Ce păcat, Michael, murmură apoi cu simplitate.

*

Preşedintele era livid. Aluzia lui Gaddafi la Samson şi la distrugerea Templului îl zgudui la fel de mult ca mingea de foc pe care o văzuse ţîşnind la miezul nopţii pe ecranele Pentagonului.

– Jack, ordonă el cu o voce stinsă, cere-i Boeing-ului 747 *Catastrophe* să provoace o pană de transmisie pentru cîteva minute. Vreau să mă gîndesc.

Preşedintele privi toate chipurile abătute din jurul lui.

– Domnilor, ce părere aveţi?

În capul mesei, şeful Statului-Major Interarme, amiralul Fuller, îşi îndesă capul în gulerul cămăşii ca o bătrînă broască ţestoasă care se retrage în carapace.

– Mă tem, domnule preşedinte, că nu avem altă soluţie în afara unei acţiuni militare...

– Nu sînt de aceeaşi părere.

Middleburger, secretarul de stat-adjunct, interveni înainte ca amiralul să apuce să termine.

– În loc să încercăm să-l facem să judece pe exaltatul ăsta, ar trebui să folosim răgazul pe care îl mai avem ca să le smulgem israelienilor cîteva concesii capabile să-l satisfacă şi să salvăm New York-ul.

– Iată o iniţiativă care, cel puţin, are meritul de a cere foarte puţin timp, observă sarcastic directorul C.I.A.-ului. Doar secunda de care o să aibă nevoie Begin ca să spună nu. De cinci ani, noi cei de la C.I.A. tot spunem că acele colonii „izolate" sînt o ameninţare la adresa păcii şi că, într-o bună zi, or să ne vîre în bucluc. Din păcate, nimeni n-a binevoit să ţină seama de avertismentele noastre.

Preşedintele fu cuprins de o dorinţă bruscă de a-i lovi pe aceşti oameni. Iată că nu există nici o criză suficient de înspăimîntătoare pentru a destrăma retorica stereotipă a înalţilor demnitari din executivul american. *Pentagonul ne conjură să-l nimicim pe fanatic, Departamentul de Stat ne sfătuieşte să batem în retragere, iar C.I.A.-ul se gîndeşte doar să se eschiveze, aşa cum face în permanenţă de la eşecul iranian,* îşi zise preşedintele.

– Jack? întrebă el, dezgustat.

– Domnule preşedinte, nu pot decît să repet ce am spus mai devreme, răspunse Eastman. Singurul meu cuvînt de ordine este: să cîştigăm timp. Middleburger are dreptate: trebuie cu orice preţ să obţinem cîteva concesii din partea israelienilor şi să ne servim de ele pentru a-l obliga pe Gaddafi să-şi retragă ameninţarea. Sau măcar să întîrzie cu cîteva ore expirarea ultimatumului, ca să avem şanse mai mari să găsim bomba.

– Dar dumneavoastră, domnilor psihiatri, ce ne sugerați?

Tamarkin aruncă o privire consternată asupra notițelor fără importanță pe care le mîzgălise ascultîndu-l pe Gaddafi.

– Este limpede că avem de-a face cu o persoană care suferă de o psihoză a puterii, declară el, așa cum sînt cei atinși de o paranoia ușoară, dar care nu-i indisponibilizează absolut deloc. În general, acest gen de subiecți prezintă dificultăți în stăpînirea situațiilor complexe. Trebuie să evitați să-i oferiți vreun mijloc de a-și cristaliza acțiunile. La drept vorbind, el se așteaptă la unul din două răspunsuri din partea dumneavoastră. Fie să capitulați, fie să-l amenințați că-l distrugeți. Cu alte cuvinte, se așteaptă să luați hotărîrile în locul lui. Pe de altă parte, e posibil să se simtă deconcertat dacă îl punem în fața unei multitudini de probleme secundare.

– *Ja, ja*, aprobă Jagerman, sînt întru totul de acord cu confratele meu. Dacă-mi permiteți, domnule președinte, aș dori să vă sugerez că, după părerea mea, nu aveți mare lucru de cîștigat dacă îl îndemnați să explice și mai amănunțit *de ce* face ceea ce face. Este absolut convins că are dreptate și riscați să-l faceți și mai inabordabil zgîndărindu-l pe tema asta. În schimb, cred că ar trebui să-l întrebați cum o va face și să încercați să-i distrageți atenția bombardîndu-l cu o grămadă de întrebări de ordin tehnic și lipsite de importanță, referitoare la modul în care își va pune în aplicare ideea. Mai țineți minte teoria numită „pui sau hamburger" pe care v-am prezentat-o mai devreme?

Președintele făcu semn că da. Titlul teoriei în cauză ar fi putut părea grotesc în situația de față. Era vorba, de fapt, de o tehnică pusă la punct de psihiatrul olandez pentru rezolvarea cazurilor de luare de ostatici, teorie care în acel moment figura în toate manualele pentru polițiști din lume. „Trebuie să distragi atenția teroriștilor, considera Jagerman, să-i obligi să răspundă la un flux neîntrerupt de întrebări și de probleme care n-au nici o legătură cu fondul chestiunii în discuție". Exemplul invariabil pe care-l dădea era modul de a-i răspunde unui terorist care cerea

de mîncare. „Ce vrei? Pui sau hamburger? Aripă sau pulpă? Bine friptă sau în sînge? Cu muştar sau cu ketchup? Cu sau fără pîine? Normală sau prăjită? Cu ce condimente? Castraveciori? Cu ceapă? Normală sau prăjită?"[1] Să deturnezi un terorist de la propriile-i obsesii printr-un asemenea asalt al întrebărilor însemna adeseori să-l calmezi, să-l repui în contact cu realitatea şi, în cele din urmă, să-l determini să fie maleabil.

– Dacă reuşiţi să adaptaţi această tehnică situaţiei actuale, îl sfătui Jagerman, poate că veţi reuşi să-l convingeţi să discute, în continuare, cu domnul Eastman, în vreme ce dumneavoastră vă veţi adresa israelienilor.

– O încercare se poate face oricînd, răspunse preşedintele cu o doză de fatalism. Jack, dă ordin să se restabilească legătura cu Tripoli!

Se gîndi la acea îndepărtată seară de vară cu treizeci de ani în urmă, cînd, singur în barca lui cu pînze, se pierduse în negură şi întuneric în larg, pornind de pe coasta Maine-ului. Neputincios, prizonier al acelei coji de nucă, se lăsase în voia valurilor o noapte întreagă, pîndind cu disperare sirena geamandurii care să-i indice direcţia portului. Se confrunta pentru prima dată cu eventualitatea morţii. Înnebunise, îşi pierduse orice nădejde, se rugase. Şi, într-un tîrziu, auzise sirena geamandurii. *Doamne,* se rugă el, *acum oare cînd o să aud sirena în bezna care mă înconjoară?*

– Domnule colonel Gaddafi, începu el, ştiţi că, la ora actuală, în teritoriile arabe ocupate există treizeci de puncte cu populaţie israeliană. Aceasta înseamnă, cu tot cu Ierusalimul de Est, cam o sută de mii de persoane. Problemele de logistică pe

[1] Medicul olandez adăugase numeroase rafinamente acestei tehnici. De exemplu, se asigura că hrana era trimisă mereu în farfurii adevărate, cu pahare şi tacîmuri adevărate. Această precauţie, afirma el, introducea subtil un element de civilitate în relaţiile dintre poliţie şi terorişti. În plus, ori de cîte ori era posibil, le cerea teroriştilor să spele vasele înainte de a le trimite înapoi. Aceasta îi obişnuia încetul cu încetul să execute ordinele (n.a.).

care le-ar pune evacuarea lor în intervalul extrem de limitat pe care l-aţi stabilit sînt, practic, insurmontabile.

– Domnule preşedinte.

Ponderată, curtenitoare, vocea libianului nu se schimbase.

– Aceşti oameni şi-au instalat coloniile ilegale în cîteva ore, o ştiţi foarte bine. Au profitat de căderea nopţii pentru a pătrunde acolo; în zori au pus lumea întreagă în faţa faptului împlinit. Dacă au putut să se instaleze într-o noapte, pot la fel de bine să se cărăbănească în douăzeci şi patru de ore.

– Dar bine, domnule colonel Gaddafi, se încăpăţînă preşedintele, astăzi familiile acelea au case, ferme, ateliere, şcoli, sinagogi, au o cultură. Doar nu vă aşteptaţi să plece şi să părăsească tot...

– Ba exact asta aştept să facă. Bunurile lor vor fi puse sub protecţia poporului arab. De îndată ce statul arab palestinian va intra în posesia teritoriului, evreii vor fi autorizaţi să se întoarcă şi să-şi recupereze ceea ce le aparţine.

– Cum putem fi siguri că nu se va produce haos, pe măsură ce israelienii se vor retrage?

– Poporul, în bucuria sa de a-şi regăsi patria, va veghea la respectarea ordinii.

– Mă tem că asta nu e de-ajuns. Nu ar fi mai convenabil să-i cerem regelui Hussein să ne trimită trupe?

– Sub nici o formă. De ce-ar trebui ca un valet al imperialismului să recolteze gloria acestei victorii?

– Dar O.E.P.-ul?

– Rămîne de văzut.

– Oricare ar fi situaţia, va trebui să elaborăm reglementările cu cea mai mare grijă, sublinie preşedintele. Să ne hotărîm ce unităţi alegem. Să ştim ce şefi au. De unde or să vină. Cum or să se recunoască între ele. Cum o să coordonăm mişcările lor cu cele ale israelienilor. Toate acestea vor cere o pregătire şi discuţii dintre cele mai serioase.

După o tăcere îndelungată, Gaddafi răspunse:

– Vă stau la dispoziţie întru totul în această privinţă.

– Şi bomba din New York? Presupun că, după ce vom lua toate măsurile necesare, o să ne comunicaţi unde se află şi o să le daţi ordin reprezentanţilor dumneavoastră la faţa locului s-o dezamorseze imediat. Sîntem de acord?

Urmă din nou o tăcere prelungită.

– Bomba este reglată să explodeze automat la expirarea ultimatumului meu. Singurul semnal pe care îl poate primi receptorul ei radio e un semnal negativ, care provoacă anularea exploziei. Singurul care cunoaşte semnalul acesta sînt eu.

Eastman scoase discret un fluierat admirativ.

– Isteţ! Asta-i garanţia că n-o să-i trimitem cîteva rachete în ultimul moment. Ca să salvăm New York-ul, trebuie să rămînă în viaţă.

– Cu condiţia să nu fie atît de abil, încît totul să fie o cacealma, se aventură directorul C.I.A.-ului. De altminteri, se prea poate să mintă şi în legătură cu rachetele îndreptate spre Israel.

Se întoarse brusc către şeful statului.

– Domnule preşedinte, faptul că ştim dacă minte sau nu ne-ar putea modifica întreaga atitudine. Laboratorul nostru a pus la punct un detector de minciuni care ne-ar putea furniza un ajutor imens. E suficient să-l facem pe Gaddafi să continue dialogul în faţa unei camere de televiziune.

– Despre ce e vorba?

– Despre o maşinărie care foloseşte fascicule de raze laser şi care permite o analiză ultrasensibilă a mişcărilor globilor oculari ai unui individ care vorbeşte. Ea descifrează în mod special anumite modificări caracteristice acelor mişcări atunci cînd persoana în cauză minte.

Preşedintele îi adresă un zîmbet admirativ directorului C.I.A.-ului.

– Ai dreptate, merită să încercăm.

Se concentră cîteva secunde şi făcu semn pentru restabilirea contactului cu Tripoli.

– Domnule colonel Gaddafi, în cadrul discuţiilor complexe pe care o să le avem pentru organizarea situaţiei din Cisiordania, ar fi benefic să ne putem elabora aranjamentele pe hărţi şi fotografii aeriene, diminuînd astfel riscul de a greşi. Pentru aceasta, un contact vizual şi sonor în acelaşi timp mi se pare indispensabil. Aţi fi de acord să stabilim între noi o legătură prin televiziune? Putem să vă trimitem imediat un avion cu materialul necesar.

Colonelul păstră din nou o tăcere îndelungată. Directorul C.I.A.-ului îşi curăţă distrat pipa Dunhill, rugîndu-se în sinea lui pentru un răspuns afirmativ din partea lui Gaddafi. Spre mirarea sa, libianul acceptă, părînd foarte satisfăcut de propunere. Dădu chiar de ştire că avea deja echipamentul adecvat în propriul său post de comandă. *Dobitocul,* jubilă directorul C.I.A.-ului după ce detectase o vagă urmă de aroganţă în răspunsul lui Gaddafi, *e atît de fascinat de jucăriile tehnologiei moderne, încît e gata să cadă în orice capcană.*

În timp ce tehnicianul Boeing-ului 747 *Catastrophe* punea în funcţiune circuitele care trebuiau să transmită imaginile între Tripoli şi Washington prin intermediul satelitului Comstat, doi ingineri ai C.I.A.-ului instalau scanner-ul în faţa unui ecran din sala de conferinţe a Consiliului Naţional de Securitate. Toată lumea urmări cu un interes pasionat amplasarea acestui ultim instrument inventat de C.I.A. pentru forţarea barierelor celor mai îndepărtate ale inconştientului şi pentru a-i constrînge pe oameni să se dea de gol în ciuda dorinţei lor. Scanner-ul semăna vag cu un aparat portabil de radioscopie. Pe partea superioară erau fixate două tuburi de mărimea unui binoclu. Din ele ieşeau două fascicule luminoase, care dansau deja pe ecranul de televiziune unde urma să apară chipul dictatorului libian. Erau cele două raze laser care aveau să fie îndreptate asupra pupilelor pentru a li se înregistra cele mai mici variaţii şi pentru a se transmite

informaţiile acestea unui minicomputer instalat în interiorul scanner-ului. Rezultatele aveau să fie comparate imediat cu datele stocate în memoria computerului şi reproduse pe miniecranul fixat în partea superioară a aparatului.

Timp de cîteva secunde, imaginea captată de la Tripoli păru o colonie de amibe colcăind sub lentila unui microscop. Apoi apăru deodată figura liderului libian. În mod curios, apariţia avu un efect aproape liniştitor. Gaddafi avea un aer atît de tineresc şi de rezervat, încît nimănui nu-i putea veni să creadă că se gîndea să ucidă şase milioane de newyorkezi. Îmbrăcat cu o bluză kaki, fără vreun alt adaos în afara însemnelor de colonel, părea un instructor de tactică militară şi nicidecum un vizionar care se credea sabia răzbunătoare a lui Dumnezeu.

Eastman nu depistă nici o umbră de emoţie sau tensiune pe chipul său. Abia de puteai zări bănuiala unui surîs ironic în colţul buzelor. Aşezată pe un scaun în fundul încăperii, Lisa Dyson simţi o uşoară tulburare revăzîndu-l pe acel om care o onorase cu atenţia lui odinioară.

Cele două puncte luminoase emise de scanner alunecară pe fruntea lui Gaddafi şi se opriră cîte una pe fiecare pupilă, ca nişte lentile de contact.

– Înregistrarea a început, anunţă unul dintre tehnicieni.

– De data asta, al nostru e, mormăi directorul C.I.A.-ului, înainte de a trage cu nădejde din pipă.

În faţa preşedintelui, o lumină roşie se aprinse pe camera TV care îi transmitea imaginea la Tripoli.

– Totul e la locul lui, şopti Eastman.

În acel moment, cei doi şefi de stat apărură unul lîngă celălalt pe ecranele sălii de conferinţe, americanul făcînd eforturi pentru a surîde, iar libianul impenetrabil ca bustul unui senator roman de pe una dintre coloanele din Leptis Magna.

– Domnule colonel Gaddafi, începu preşedintele, cred că acest contact vizual o să fie foarte util pentru amîndoi pentru a da de capăt problemelor delicate pe care le avem de rezolvat.

Adineauri, cu ocazia ultimei convorbiri, ne-aţi indicat că explozia dispozitivului pe care l-aţi amplasat în New York e reglată de un mecanism automat şi că doar un semnal radio trimis de dumneavoastră în persoană ar putea anula declanşarea exploziei. Este exact?

În jurul preşedintelui, toate privirile se concentrară asupra imaginii libianului cu cele două puncte strălucitoare acoperindu-i pupilele. Înainte de a răspunde, Gaddafi duse mîna dreaptă la buzunarul bluzei. Îl deschise cu o încetineală calculată şi scoase din el o pereche de ochelari negri pe care şi-i puse ostentativ pe nas.

– Ticălosule! înjură unul dintre tehnicienii C.I.A.-ului, în vreme ce toţi ceilalţi oftară surprinşi.

Uşoara ironie vizibilă pe buzele colonelului Gaddafi înflori într-un surîs larg.

– Da, domnule preşedinte, este foarte exact.

*

În comparaţie cu sala Consiliului Naţional de Securitate de la Casa Albă, vila Pietri de unde Mu'ammar al Gaddafi se adresa preşedintelui Statelor Unite se înfăţişa într-o goliciune spartană. Acolo nu se găseau nici hărţi ale globului, nici ceasuri digitale, nici telefoane cu semnale luminoase. Gaddafi era aşezat pe un scaun de lemn în faţa camerei TV care-i trimitea imaginea la Washington.

Alături se afla ultima sa achiziţie, un blond masiv cu părul lung şi murdar care îl făcea să semene cu un beatnik din anii '60. Doctorul german Otto Falk preda psihologie aplicată la universitatea liberă din Berlinul de Vest. Descoperit de renumitul terorist venezuelean Carlos în mediile de stînga ale fostei capitale germane, juca pe lîngă stăpînul de la Tripoli acelaşi rol pe care îl interpretau psihiatrii de la Washington pe lîngă preşedintele american. Falk îi făcuse mai-marelui său o descriere riguroasă

a modului în care avea să reacţioneze Casa Albă şi a capcanelor pe care aveau să încerce să i le întindă omologii lui. Chiar dacă libianul nu-i respectase sfatul numărul unu – refuzul categoric al oricărui dialog –, ajutorul său se dovedise extrem de eficace, aşa cum Washington-ul putuse constata cu amărăciune.

Şeful statului libian fixă camera TV din spatele ochelarilor negri.

– Domnule preşedinte, problema nu este să ştim cum va exploda bomba ci *dacă* va exploda. Deci, ce aţi făcut pînă în prezent pentru a-mi satisface cererile? Ce concesii aţi smuls prietenilor dumneavoastră israelieni?

– Fiţi încredinţat, domnule colonel, că sînt în legătură permanentă cu Ierusalimul.

Imaginea preşedintelui ajungea la sediul libian prin canalul unui televizor cu diagonală mare purtînd marca franceză Radiola. Prin ochelarii lui de soare, Gaddafi distingea două minuscule puncte luminoase acoperind pupilele interlocutorului. C.I.A.-ul ar fi fost foarte surprins s-o afle, dar şeful statului libian poseda şi el un scanner pentru explorarea conştiinţelor. Doctorul Falk îi descoperise existenţa după ce poliţia vest-germană îl utilizase pentru interogarea presupuşilor asasini ai financiarului Dietrich Waldner. Achiziţionarea unui exemplar chiar din fabrică, de la Standarten Optika din Stuttgart, prin intermediul unui laborator fictiv, fusese o joacă de copii. Fusese suficient să plătească un preţ echivalent cu două sute patruzeci de milioane de centime.

– Şi pot să vă anunţ, domnule colonel Gaddafi, continuă preşedintele, că prima reacţie a domnului Begin la cererile dumneavoastră este deosebit de favorabilă. Iată de ce este esenţial să acceptaţi să discutaţi cu consilierul meu Jack Eastman, pentru ca eu să pot relua negocierile cu Israelul.

Unul dintre cei doi tehnicieni arabi care manevrau scanner-ul libian tresări. Linia verde care străbătea osciloscopul se frînsese într-o serie de dinţi de ferăstrău în momentul cînd computerul

înregistrase cuvintele preşedintelui. Tehnicianul apăsă pe un buton roşu care îl puse în contact cu Gaddafi.

– *Ya Sidi*! Minte!

Libianul nu lăsă să i se clintească nici un muşchi pe figură. Îşi scoase ochelarii negri şi se apropie de camera TV.

– Domnule preşedinte, vă credeam un om cinstit şi sincer. M-am înşelat. M-aţi minţit. De acum încolo, orice conversaţie este inutilă.

Se auzi un declic. Imaginea şi sunetul emise de Tripoli fuseseră întrerupte.

*

Din furgoneta Avis de culoare roşie tehnicianul de la N.E.S.T. ajuns primul la colţul dintre 42nd Street şi 5th Avenue cercetă scara monumentală a Bibliotecii Municipale din New York. Osciloscopul detectorului său înregistra o emisie constantă de treizeci şi patru de milirazi. Spre marea lui mirare, în faţa edificiului nu oprise nici un camion, nici o maşină. Între captatorii aflaţi în interiorul vehiculului şi cei doi uriaşi lei din granit aşezaţi de-o parte şi de alta a scării se aflau doar oamenii forfotind la ora prînzului, studenţi care mîncau hot-dog pe trepte, vînzătoare şi funcţionari din imobilele învecinate, ieşiţi să stea puţin în bătaia soarelui timid, precum şi cîţiva locuitori din cartier care-şi plimbau cîinii.

Tehnicianul se scărpină în cap, în culmea nedumeririi.

– Doamne sfinte! De unde vin radiaţiile astea?! se întrebă el încă o dată.

Chiar atunci, Bill Booth dădu buzna într-una dintre celelalte furgonete. Şeful echipelor N.E.S.T. examină ecranul osciloscopului, după care privi esplanada. Părea la fel de deconcertat ca şi tehnicianul său. Elicopterul confirmă încă o dată prezenţa unei surse de radiaţii în acel loc. Acum tot sectorul era împînzit de maşinile fără semnele distinctive ale poliţiei şi F.B.I-ului. Îşi

făcură apariția două noi furgonete de la N.E.S.T., trimise ca întăriri. Fiecare corobora pe loc primele observații.

Booth își aprinse o țigară și cercetă meticulos zona. *Oare ar fi fost posibil ca un dispozitiv cîntărind o tonă și jumătate să fie introdus în clădire înainte de sosirea primei furgonete? Nu, nu era cu putință,* își spuse el, *elicopterul n-ar fi putut capta nicicum radiațiile printr-o asemenea masă.* Constatarea îl înciudă cumplit. *Mai mult ca sigur că ne-am ținut după vreun tip care tocmai își făcuse o radiografie a stomacului și coborîse în stația de autobuz.*

Cu toate acestea, ordonă ca patru tehnicieni să-l însoțească în explorarea intrărilor în bibliotecă, folosindu-și detectoarele portabile. Își croiră drum printr-un grup dezordonat de tineri care se dădeau cu *skateboard*-uri și aveau căști pe urechi, ca să nu piardă nici o notă din muzica disco ce le ritma acrobațiile. Trecură de doi negri voinici tunși în stil afro, de un vînzător ambulant care făcea reclamă unor instrumente de bucătărie și de un altul care vindea sifoane. Înaintau pe o traiectorie ca un arc de cerc ca să cerceteze întreg ansamblul pieții. Deodată, cineva anunță:

– Vin de undeva de sus!

Tehnicianul care mergea în urma lui Booth îl arătă pe Prudence, unul dintre cei doi lei de piatră care flancau scara. Cam o duzină de oameni erau așezați pe trepte, la picioarele animalului.

În timp ce se apropiau, emisia de radiații se deplasă dintr-o dată. O bătrînă cocîrjată, care purta un palton negru cîrpit, tocmai se ridicase și pleca agale, cu pași mărunți.

Booth le făcu semn oamenilor lui să se îndepărteze. Precedat de un singur agent federal, se apropie de bătrînă. Două pete mari de ruj îi colorau obrajii descărnați, machiaj stîngaci al unei frumuseți de mult trecute. La vederea uriașului postat în fața ei, cu insigna de polițist în mînă, degetele i se crispară pe gura sacoșei de plastic. Îngrozită și tremurînd toată, bîigui:

– Vă cer iertare, domnule ofițer, nu știam că e interzis. Nu am cum să-mi cîștig existența.

Îşi ridică o mînă noduroasă spre frunte ca să-şi aşeze la loc o şuviţă sub baticul de bumbac. Privirea îi era plină de suferinţă.

– Vremurile sînt atît de grele şi... Nu ştiam că fac ceva rău dacă-l iau să-l duc acasă. Nu ştiam că sînt ai statului. Vă jur că nu ştiam!

Booth îl dădu deoparte pe agentul federal şi se aplecă blînd spre biata femeie.

– Iertaţi-mă, doamnă, dar ce anume aţi luat?

Ea îşi deschise timid sacoşa. Booth văzu ceva cenuşiu înăuntru. Vîrî o mînă şi scoase corpul care încă era cald al unui porumbel mort. La unul dintre picioruşe avea ataşat un inel cu o capsulă.

– Sfinte Dumnezeule! strigă el. Cînd aţi luat porumbelul ăsta?

– Acum cinci minute, chiar înainte să apăreţi dumneavoastră.

Bill Booth avu o străfulgerare. Totul devenea clar: radiaţiile care apăreau şi dispăreau, urcînd de pe străzi pe acoperişuri... Era vorba despre porumbei purtători de pastile radioactive. Îi întinse pasărea unuia dintre tehnicieni.

– Bagă chestia asta într-un container de plumb! Doamne sfinte! Avem de-a face cu nişte oameni diabolici!

*

Pentru a treia oară în patru ore, statul-major însărcinat cu căutarea bombei se reunise în jurul şefului său în sediul subteran din Foley Square.

– Harvey, îl întrebă Quentin Dewing pe directorul F.B.I.-ului newyorkez, aţi reuşit să puneţi mîna pe individul ăla din Boston care a stat la Gaddafi?

Hudson clătină din cap.

– Nu. Avem cincizeci de băieți pe urmele lui. Dar un lucru e sigur: docherii care au încărcat barilii de diatomee pe cheiul din Brooklyn nu i-au recunoscut fotografia.

– Trebuie mărit cercul cercetărilor! tună Dewing. Trebuie cercetate toate cluburile și restaurantele arabe din Boston pînă în Philadelphia. Sînt convins că individul ăsta e pista noastră cea mai bună.

La celălalt capăt al mesei se auzi o tuse slabă.

– Vrei să spui ceva, domnule șef? o se adresă Dewing lui Al Feldman.

Șeful inspectorilor își scărpină nasul.

– Dacă indivizii ăștia sînt atît de șmecheri precum spuneți, un restaurant arab ar fi ultimul loc unde și-ar face apariția. Ar alege, mai degrabă, o pizzerie sau un bistro unde se servesc hamburgeri.

– Nu trebuie neglijat nimic, domnule șef. Că veni vorba, au găsit experții dumitale ceva interesant în antrepozitul din Queens unde au fost depozitați barilii?

Dewing le ordonase tehnicienilor din laboratorul Poliției Municipale să examineze antrepozitul din Queens. Cît despre furgoneta Hertz care fusese închiriată cu acte furate, aceasta fusese încredințată unei echipe specializate a Laboratorului Național de Criminalistică, sosită cu avionul de la Washington.

Feldman își scoase carnetul și îl puse pe masă.

– Antrepozitul din Queens aparține unui agent de schimb din Long Island care s-a retras din afaceri. L-a moștenit de la soră-sa. O femeie i l-a închiriat începînd din august, anul trecut. Dat fiind că a plătit pe un an în avans, n-a încercat să-i pună prea multe întrebări. I-am arătat portretul-robot al tinerei arăboaice care a părăsit hotelul Hampshire de dimineață, realizat pe baza indicațiilor portarului și ale îngrijitoarei. Se pare, că într-adevăr, despre ea este vorba.

Dewing își manifestă satisfacția.

– Trebuie să distribuim portretul-robot tuturor băieţilor care fac cercetări în Brooklyn, îi ordonă el lui Hudson. Ce ai descoperit interesant cu privire la antrepozitul propriu-zis?

– După spusele vecinilor, cei care l-au închiriat n-au trecut prea des pe-acolo. Totuşi, am găsit pe cineva care afirmă că a văzut intrînd un camion Hertz săptămîna trecută.

– Ce fel de canale există în cartierul respectiv? întrebă şeful N.E.S.T.-ului.

Feldman se stăpîni să nu izbucnească în rîs. Ce aveau de-a face canalele cu toată povestea asta?

– Canalele oraşului, ce altceva?

– Am să trimit o echipă să le sondeze, anunţă Bill Booth. De fapt, urina şi materiile fecale ale persoanelor care s-au aflat în contact fizic cu un dispozitiv nuclear păstrează aproape întotdeauna urme de radioactivitate. Nu e mare lucru, dar, oricît de puţin am găsi, măcar o să avem o dovadă în plus că e vorba, într-adevăr, de barilul pe care-l căutăm.

– Şi furgoneta, Harvey?

– Oamenii noştri tocmai au cercetat-o. Tot ce ştim deocamdată este că avea patru sute zece kilometri la bord în seara cînd a fost adusă înapoi. Asta înseamnă că bomba poate să se găsească oriunde pe o rază de două sute cinci kilometri. Dar tot n-am făcut nimic, fiindcă, de multe ori, răufăcătorii se învîrt în cerc ca să fenteze poliţia.

– Înseamnă că aici batem pasul pe loc, se plînse Dewing. Cum stăm cu ancheta asupra hîrtiilor furate? întrebă el, întorcîndu-se spre Feldman.

– L-am găsit pe hoţul de buzunare şi acum ne ocupăm de tăinuitorul pentru care a dat lovitura.

Dewing nu-şi putu ascunde nerăbdare.

– Nu pot fi grăbite niţel lucrurile în direcţia asta?

– Domnule Dewing, trebuie să fim prudenţi, răspunse Feldman. Sînt unii care se închid în ei ca nişte scoici dacă nu ştim cum să-i luăm. Şi atunci chiar că sîntem în rahat.

*

– Acolo, sus!

Pablo Torres, pungaşul columbian, arătă din cap spre etajul al doilea al clădirii din cărămidă aflate peste drum. Era aşezat pe bancheta din spate a Chevroletului lui Angelo Rocchia, cu mîinile prinse în cătuşe şi împreunate într-un gest protector peste burta care încă îl durea. Amalia, fata care îi era complice, fusese deja trimisă la Secţia 81.

Angelo examină clădirea. Ferestrele murdare şi existenţa unei scări de incendiu îl împiedicau să vadă înăuntru.

– Cam cum arată?

Pungaşul ridică din umeri:

– O dugheană. O fată. Şi Benny, patronul.

– Tipic, constată Angelo. Toţi tăinuitorii din New York îşi dau aere de angrosişti. O secretară într-o cuşcă de sticlă şi tot tacîmul. Cumpără orice. Aparate de fotografiat, televizoare, instrumente electrice, covoare, piese auto. Sînt unii care iau şi puşti. Şi te trezeşti că sîmbătă seara au şaizeci sau optzeci de puşcoace. Le închiriază cu douăzeci de mardei pe seară şi o cotă parte din pradă.

Coti pe 6th Avenue şi căută un loc de parcare în afara cîmpului vizual al tăinuitorului.

– Băiete, te arăţi şi tu cu columbianul un minut după ce intru eu. Pune-i mantoul tău pe umeri ca să nu se sperie lumea cînd i-o vedea brăţările.

Magazinul tăinuitorului se recomanda printr-o tăbliţă indicatoare pe care scria Brooklyn Trading şi numele proprietarului: Benjamin Moscowitz. Aşa cum prevăzuse Angelo, la intrare era

instalată o secretară binevoitoare care își făcea conștiincios unghiile. Își ridică genele false, uitîndu-se la polițist. Privind-o, Angelo pricepu că nu avea obiceiul să primească musafiri îmțoliți atît de elegant.

– Cu ce vă pot fi de folos? se grăbi ea să spună cu o voce pițigăiată.

Tăinuitorul se afla în încăperea alăturată, de partea cealaltă a unui perete de sticlă. Era un omuleț durduliu, de vreo șaizeci de ani, îmbrăcat cu o cămașă cu dungi cu gulerul descheiat, cu o cravată cu nodul slăbit și cu o jiletcă de catifea verde. Își ridicase ochelarii pe creștetul pleșuv. Fuma un trabuc.

– Pe el vreau să-l văd, indică Angelo.

Înainte ca fata să aibă timp să facă vreun gest, polițistul intrase deja în biroul tăinuitorului.

– Cine sînteți? lătră Benny Moscowitz, mișcînd trabucul ca pe o măciucă.

Angelo scoase legitimația de polițist. Pe chipul tăinuitorului nu apăru nici o umbră de neliniște.

– Ce-aveți cu mine? mormăi el. Sînt un negustor cinstit. N-am ce să discut cu poliția.

Angelo îl privi insistent pe omuleț, dominîndu-l cu silueta lui impozantă și cu acel aer disprețuitor pe care îl numise „aer de Naș".

– Sînt cu un amic de-al tău care ar dori să-ți dea bună-ziua, anunță el condescendent.

Se întoarse spre ușă și îi văzu, așa cum spera, pe Rand și pe Torres. Le făcu semn să intre.

– Și putoarea asta cine mai e? răcni Benny, îndreptîndu-și trabucul spre hoțul de buzunare. Nu l-am văzut în viața mea!

„Nașul" adoptă tonul unui judecător de instrucție.

– Pablo Torres, îl recunoști pe domnul Benjamin Moscowitz aici de față și îl identifici drept persoana care ți-a cerut să furi portofelul unui călător în gara Flatbush, vineri dimineața, și căreia i-ai adus o carte de credit și acte de identitate?

Pungaşul dansa de pe un picior pe altul.

– Mda, el e.

– Rahatul ăsta hispanic habar n-are ce spune, vociferă Benny.

Se ridicase şi gesticula, împrăştiind fumul puturos al trabucului.

– Asta ce drăcovenie mai e? Şantaj?

– Stai jos, Benny, îl sfătui calm Angelo. Vreau să stăm puţin de vorbă.

Spumegînd de furie, tăinuitorul se aşeză în fotoliu. Angelo se instală pe un colţ al biroului.

– Ascultă, Benny, columbianul mi-a spus că operezi regulat cam cincizeci de cărţi de credit pe săptămînă. Pe mine mă doare-n fund de ele. Mă interesează una singură, aia care ai pus să fie furată vinerea trecută. Vreau să ştiu pentru cine ai comandat treaba asta.

Tăinuitorul îşi luă o mutră buimăcită.

– Zău că nu ştiu ce vreţi să spuneţi!

Angelo îl cercetă pe Moscowitz cu o privire placidă, dar fără a se lăsa dus de nas.

– Torres l-a buzunărit pe tip la sosirea trenului de ora 9.00. A venit aici cu hîrtiile la 9.30. La 10.00 le-a luat cineva şi, servindu-se de ele, a închiriat un camion de la agenţia Hertz de pe 4th Avenue.

– Da' ştiu că aveţi tupeu! se înfurie tăinuitorul, morfolindu-şi enervat trabucul. V-am spus că aici se face comerţ cinstit. Am registre. Tot felul de registre. Îmi plătesc impozitele. Vreţi să vă uitaţi pe registre?

– Benny, mi se fîlfîie de registrele tale. Vreau să ştiu doar cui i-ai revîndut cartea aia. E foarte important pentru mine, Benny. Foarte, foarte important.

Deşi din vocea lui Angelo răzbătu o nuanţă de ameninţare, tăinuitorul nu-şi pierdu capul.

– Nu fac nimic ilegal! Vînd articole de ocazie, atîta tot. Marfa mea e absolut în regulă.

Arătă spre etajerele pline de camere de luat vederi, maşini de ras electrice, televizoare şi ceasuri.

– Puţin îmi pasă de tot ce ai aici.

În vocea lui Angelo nu mai era nimic amical.

– Te mai întreb o dată, Benny: vineri dimineaţă Torres ţi-a adus o carte de credit American Express, da? Iar de aici cartea de credit a plecat imediat. Unde ai trimis-o, Benny? Unde?

– Eu n-am nimic de-a face cu sticleţii, se încăpăţînă tăinuitorul.

Angelo îl fulgeră cu o privire furioasă şi îi smulse trabucul cu o mişcare scurtă.

– Javră împuţită, scrîşni poliţistul, arătînd spre pancarta pe care scria „Plecat la masă", agăţată în spatele uşii de la intrare. Dacă refuzi să colaborezi, îţi închidem prăvălia şi atunci cine ştie cît o să stai cu pancarta asta pe uşă.

Omuleţul se ghemui în fotoliu, dar rămase de neînduplecat.

– Îţi punem lacăt pe magherniţă, Benny, îi repetă Angelo, şi sper că ai o poliţă cumsecade de asigurare în caz de incendiu.

Încet, metodic, poliţistul scutură trabucul pînă cînd scrumul incandescent începu să cadă în coşul de hîrtii.

– Asta e sursă de foc în toată regula. Proprietarul tocmai a ieşit puţin şi drăcovenia ia foc. Pricepi?

Benny devenise alb ca varul.

– Nemernicilor, n-o să faceţi una ca asta!

– Ce n-o să facem? răcni Angelo, lăsînd din nou scrumul să cadă peste hîrtiile care începuseră să miroasă a ars. Oho, ce mai focuri bengale or să iasă din prăvălioara asta!

Tăinuitorul se ridică dintr-un salt.

– O să fac plîngere! explodă el. Plîngere pentru şantaj şi pentru că m-aţi ameninţat să-mi incendiaţi magazinul!

Angelo izbucni în rîs. Îşi aminti de promisiunea pe care i-o strecurase la ureche Al Feldman, şeful lui direct, cu cîteva ore în urmă: „Te acoperim pentru tot, Angelo".

– Ştii ce poţi să faci cu plîngerea, Benny? Să ţi-o bagi în fund.

Tăinuitorul clipi. Era din ce în ce mai intrigat. Mai fusese arestat de şase ori, dar, de fiecare dată, îi dăduseră drumul repede. Astăzi parcă era altfel, se simţea încolţit, cum nu mai fusese niciodată.

– În regulă, făcu el resemnat. Nu prea am bani gheaţă la mine, dar ne înţelegem noi.

Angelo strivi furios trabucul pe biroul lui Moscowitz. Era stacojiu la faţă.

– Nu la soiul ăsta de înţelegere m-am gîndit, Benny, îi spuse el pe un ton glacial. Mă doare-n cot de cîte cărţi de credit furate ai vîndut. Pentru a suta mia oară, Benny, un singur lucru vreau să ştiu, atît şi nimic mai mult: cui i-ai pasat cartea de credit American Express?

Moscowitz îşi scoase un alt trabuc din buzunarul cămăşii şi îl aprinse. Gustul de tutun îi învioră forţele. Ridică receptorul telefonului. Mîna lui Angelo se încleştă pe mîna lui.

– Am dreptul să-mi chem avocatul, se revoltă tăinuitorul.

– Bineînţeles, recunoscu Angelo, retrăgîndu-şi mîna. Cum să nu, cheamă-l!

Apoi adăugă, arătînd spre trabucul şi coşul de hîrtii care fumegau deja:

– Sper că avocatul tău e şi pompier...

Angelo îşi examină prada. Există în fiecare interogatoriu un moment critic, cînd omul începe să cedeze sub acţiunea unei lovituri plasate cu dibăcie. Sau cînd, dimpotrivă, înspăimîntat subit de consecinţele unei trădări, se retrage brusc şi preferă închisoarea riscului represaliilor. Inspectorul se aplecă asupra lui Moscowitz cu o expresie de simpatie atît de călduroasă, încît Rand crezu că o să-l strîngă în braţe. Vocea îi devenise mîngîietoare:

– Benny, înţelege-mă bine, tot ce vreau să aflu e cui i-ai vîndut cartea aia de credit. Cum îmi spui, cum am plecat şi nu ne mai vezi niciodată.

Tăinuitorul își scutură nervos trabucul. Stătu cu capul plecat cîteva clipe, după care și-l ridică brusc și-l fixă cu privirea pe inspector.

– Ei, fir-ar a dracului de treabă, mîrîi el, trimiteți-mă la zdup! N-am ce să vă spun!

Atunci se auzi vocea cumpănită a lui Jack Rand.

– Poate vrei să-mi dai voie să am o mică discuție cu acest domn înainte de a-l lua cu noi, îi sugeră el lui Angelo.

Polițistul newyorkez se întoarse iritat spre tînărul agent federal. Se simțea cuprins de neputință, de umilință și de furie că dăduse greș în prezența lui.

– Sigur, băiete, făcu el, fără să încerce să-și ascundă amărăciunea. Vorbește cu ticălosul, vorbește cît ai chef!

Se ridică, genunchii îi trosniră și se îndreptă apăsat spre anticamera unde se găsea secretara, adăugînd:

– Și dacă tot vorbești, încearcă să-i vinzi o poliță suplimentară de asigurare în caz de incendiu.

– Domnule Moscowitz, începu agentul federal de îndată ce coechipierul său închise ușa după el, presupun că sînteți mozaic?

Privirea i se oprise pe steaua de aur a lui David de la gîtul tăinuitorului. Moscowitz se uită la el complet aiurit. *Ăsta cine mai e?* se întrebă el intrigat. *E predicator, profesor, e vreun țăcănit sau ce?*

Își îndreptă bărbia spre Rand.

– Da, sînt evreu. Și ce-i cu asta?

– Și îmi închipui că sînteți preocupat de securitatea și bunăstarea statului Israel?

Moscowitz sări din fotoliu ca o jucărie cu arc.

– Ce-ți veni, puișor? Vinzi bonuri de trezorerie pentru Israel?

– Domnule Moscowitz, răspunse calm Rand, aplecîndu-se spre tăinuitor, lucrul strict secret pe care o să vi-l încredințez este infinit mai important pentru Israel decît vînzarea cîtorva bonuri de trezorerie.

Angelo îi privea prin peretele de sticlă. Moscowitz păru la început sceptic, apoi perplex, iar în cele din urmă extrem de interesat. Brusc, strivi trabucul, se repezi afară din birou, trecu în goană prin fața lui Angelo și se opri în fața ferestrei care dădea spre stradă. Apăsîndu-și arătătorul pe geam, strigă:

– Cartea de credit a luat-o un bulangiu de arab!

Pronunțase cuvîntul „arab" cu dezgust.

– Își pierde vremea prin barul din colțul străzii!

*

Ia te uită, își spuse generalul Henri Bertrand, *cardinalul nostru s-a metamorfozat în Sacha Guitry mergînd să cineze la Maxime.* Pentru a doua oară în cursul aceleiași zile, se afla în salonul-muzeu al lui Paul Henri de Serre, inginerul specializat în domeniul nuclear care supraveghease construirea și punerea în funcțiune a reactorului atomic vîndut de Franța Libiei. În seara aceea, inginerul purta o vestă de catifea grena cu papion negru și papuci de catifea neagră brodați cu aur.

– Sînt de-a dreptul dezolat că v-am făcut să așteptați.

Primirea lui de Serre părea cu atît mai călduroasă cu cît Bertrand întrerupea dineul oferit în onoarea unor prieteni. Deschise o cutie de trabucuri luxoasă din acaju și i-o întinse oaspetelui:

– Vă rog să luați un Château-Laffite, sînt excelente.

Pe urmă, inginerul scoase din băruleț o sticlă de coniac Napoleon vechi și turnă în două pahare mici și largi. După ce-i oferi unul lui Bertrand, se lăsă pe perna confortabilă a unui fotoliu.

– Spuneți-mi, stimate domn, ați înaintat cît de cît în ancheta pe care ați început-o după-amiază?

Bertrand mirosi coniacul. O minunăție! Își ținea ochii întredeschiși, iar chipul îi oglindea o deplină bunăstare.

– Din păcate, deloc. Există totuşi un detaliu despre care aş dori să vă vorbesc. De fapt, am descoperit că libienii au fost obligaţi să oprească reactorul la destul de puţin timp după ce a fost pus în funcţiune ca să scoată din el barele de uraniu defecte.

– A, da...

Cu un aer distrat, de Serre urmărea cu privirea rotocoalele de fum ale trabucului.

– Un banal incident, aşa cum se întîmplă în toate instalaţiile atomice. Oricum, a fost destul de neplăcut avînd în vedere că uraniul respectiv era de provenienţă franceză, în timp ce, după cum nu mă îndoiesc că ştiţi, cea mai mare parte a uraniului ars în centralele nucleare e de origine americană.

– Mă mir că nu mi-aţi semnalat acest fapt imediat.

– Stimate domn, era vorba de nişte chestiuni de ordin tehnic atît de complexe, încît nici prin cap nu mi-ar fi trecut că ar fi putut prezenta un oarecare interes pentru dumneavoastră, explică de Serre netulburat.

– Înţeleg, spuse Bertrand, scoţînd rotocoale din trabuc.

Discuţia continuă cam un sfert de oră într-un mod atît de evaziv, încît directorul S.D.E.C.E.-ului se mărgini, în linii mari, să-l întrebe pe inginer despre fiabilitatea tehnicilor de inspectare ale agenţiei din Viena. În cele din urmă, îşi goli paharul şi se ridică să plece.

– Vă rog să mă iertaţi că am abuzat de timpul dumneavoastră, dar problemele acestea...

Fraza lui Bertrand se termină într-un mormăit deliberat. Îndreptîndu-se spre uşă, se opri în faţa capului de roman pe care îl admirase cu cîteva ore mai devreme.

– Ce piesă superbă! se extazie el încă o dată. Sînt convins că nici la Luvru nu sînt multe care să-i semene.

– Cu siguranţă!

De Serre nu-şi ascunse mîndria:

– N-am mai văzut nimic cît de cît comparabil.

– Probabil că aţi avut mare bătaie de cap ca să obţineţi de la libieni permisul de export pentru această minune.

– Aşa este, m-am izbit de greutăţi inimaginabile.

– Dar, în cele din urmă, aţi reuşit să-i convingeţi. Bravo!

– Fiindcă am fost încăpăţînat. Şi după săptămîni întregi de discuţii.

– Vă felicit sincer.

Generalul ajunse la uşă. Se opri cu mîna pe clanţă, ezită o secundă, iar apoi se întoarse.

– Sînteţi un mincinos, domnule de Serre!

Inginerul păli.

– Libienii nu v-au autorizat să scoateţi această statuie pentru simplul motiv că, de cinci ani, au instituit un embargo total asupra tuturor antichităţilor din patrimoniul naţional.

Paul Henri de Serre se clătină şi se prăbuşi într-un fotoliu. Chipul lui de obicei rumen devenise brusc livid, iar mîinile îi tremurau.

– E absurd! protestă el gîfîind. E lipsit de noimă!

Bertrand îl domina cu statura sa impunătoare, aidoma lui Torquemada hărăzind un eretic focului veşnic.

– Vin de la Quai d'Orsay. Am vorbit cu prietenii noştri de la Tripoli. Am avut ocazia să aflu despre peripeţiile dumneavoastră în India. M-aţi mînţit întruna, din clipa cînd v-am călcat pragul. M-aţi mînţit şi despre funcţionarea reactorului, şi despre felul cum i-au păcălit libienii pe inspectorii agenţiei din Viena.

Generalul se lăsă călăuzit de instinct, lovind la întîmplare. Se aplecă şi-l apucă de braţ pe inginer.

– Ajunge cu balivernele! Acum o să-mi spuneţi tot ce s-a întîmplat acolo! Nu peste o oră, ci imediat!

Generalul întări strînsoarea pînă cînd inginerul scoase un geamăt.

– Dacă nu, vă garantez că o să vă tîrîţi papucii auriţi pe cimentul unei celule de la Fresnes. Ce părere aveţi despre o şedere la puşcărie?

Doar la auzul cuvîntului „puşcărie" în ochii inginerului se ivi o lucire de panică.

– La Fresnes, dragul meu domn, nu se servesc nici trabucuri Davidoff, nici coniac Napoleon după masă şi singurele piese de colecţie pe care le puteţi admira sînt căpăţînile patibulare ale bandiţilor ca domnia voastră.

Bertrand simţi că personajul era gata să cedeze. *Zdrobeşte-l!* îi şopti glasul experienţei. *Zdrobeşte-l imediat, pînă nu apucă să-şi vină în fire!* Acelaşi glas îi indica şi unde să-şi atingă adversarul prăbuşit, cum să-l distrugă.

– Parcă aveaţi de gînd să vă pensionaţi peste cîteva luni, nu? Şi bănuiesc că sînteţi preocupat să ştiţi cum o să vă păstraţi strălucitorul mod de viaţă. Ştiu asta fiindcă mi-am petrecut după-amiaza verificîndu-vă conturile bancare. Inclusiv pe cel pe care-l aprovizionaţi cu regularitate la Cosmos Bank din Geneva.

Paul Henri de Serre tresări.

– O să vă arătaţi dispus să colaboraţi, domnule de Serre. În caz contrar, voi fi obligat să-mi vîr nasul în afacerile dumneavoastră pînă la ultimul bănuţ.

Îşi slăbi strînsoarea, iar tonul i se îndulci.

– Domnule de Serre, motivul prezenţei mele aici este atît de grav, încît pot să vă fac o promisiune. Dacă mă ajutaţi să-mi rezolv problema, mă angajez să fac să vă dispară din dosar absolut tot ce v-ar putea păta onoarea, inclusiv mica dumneavoastră aventură indiană. Chiar dacă pentru asta ar trebui să intervin în favoarea dumneavoastră pe lîngă însuşi preşedintele republicii.

Chipul lui de Serre devenise cenuşiu. *Doamne sfinte,* îşi spuse Bertrand, *te pomeneşti că ticălosul îmi face o criză cardiacă.* Într-adevăr, inginerul lăsă să-i cadă paharul de coniac şi-şi duse mîna la gură, vărsîndu-şi maţele pe vesta de catifea şi pe pantalonii de la smoching. Ghemuit pe fotoliu şi cu capul pe genunchi, izbucni în sughiţuri.

– Nu eu am vrut, gemu el, ci m-au forţat!

Bertrand luă paharul şi se îndreptă spre micul bar ca să-l umple cu Fernet Branca, licoarea verzuie care drege stomacul după stările de vomă. Nu avea rost să mai facă pe marele inchizitor: îl dovedise. De Serre trase o înghiţitură de Fernet Branca şi se învioră puţin.

– Deci, aţi fost silit, spuse Bertrand cu vocea liniştitoare a unui medic de familie aflat la căpătîiul unui prieten. Asta poate cîntări în favoarea dumneavoastră. Povestiţi-mi tot. Începeţi cu începutul.

– Eu nu voiam, sughiţă din nou de Serre. Aveam obiceiul să merg în fiecare week-end la Leptis Magna. Uneori mai puteai descoperi cîte ceva, mai ales după furtuni, din cauza surpăturilor. Mă împrietenisem oarecum cu unul dintre paznicii libieni. Pentru cîţiva dinari, îmi arăta unde puteam găsi cîte un fragment de statuie, o bucată de friză sau monede. Într-o zi, m-a invitat să beau un ceai la ei în cabană. Mi-a arătat acest cap.

Inginerul îl contemplă cu deznădejdea unui îndrăgostit de altădată, părăsit de aleasa inimii.

– Mi l-a oferit pentru zece mii de dinari.

– Presupun că era o sumă derizorie pentru o asemenea piesă.

– Fireşte. Valorează milioane. După două săptămîni, urma să plec şi să stau de Rusalii la Paris. Libienii nu-mi deschiseseră niciodată bagajele. Aşa că m-am hotărît să-l iau cu mine.

– Iar la aeroport vameşii au venit glonţ la valiză.

– Da.

– Vă întinseseră o capcană, evident. Şi pe urmă?

– M-au băgat la închisoare: o gaură neagră, fără ferestre. Nu puteam nici măcar să stau în picioare. Nu exista nici pat, nici scaun, nici găleată, nimic.

Amărîtul, îşi spuse Bertrand, care cunoştea locurile de soiul ăsta. *Nu e de mirare că şi-a dat ochii peste cap cînd am vorbit de puşcărie.* Inginerul se agăţă de braţul generalului.

– Era plin de şobolani. Se suiau pe mine. Mi se dădea un polonic de orez pe zi. Trebuia să mă grăbesc să-l înghit înainte să dea buzna şobolanii, zise el, tremurînd tot mai tare. Am făcut dizenterie. Timp de trei zile m-au lăsat să urlu după ajutor în propria murdărie. Pînă la urmă au venit. Mi-au spus că încălcasem legile referitoare la protecţia antichităţilor naţionale. Au refuzat să-mi dea voie să vorbesc cu consulul. Mi-au spus că urma să rămîn în închisoarea aceea un an dacă nu...

– Dacă nu-i ajutaţi să scoată plutoniul din reactor?

De Serre aprobă din cap.

Bertrand se ridică pentru a umple paharul cu Fernet Branca.

– După tot ce aţi îndurat, cine ar mai putea să vă poarte pică? spuse el, întinzîndu-i paharul. Şi cum aţi făcut?

De Serre bău o gură şi se străduí să redevină calm.

– Asta a fost relativ simplu. Pana cea mai frecventă într-un reactor cu apă uşoară este datorată unei anomalii la încărcătura de combustibil. De exemplu, unei fisuri în teaca uneia dintre barele care conţin pastilele de uraniu. Deşeurile radioactive care se acumulează în teci pe măsură ce uraniul arde scapă prin aceste fisuri, se răspîndesc în apa de răcire a reactorului şi o contaminează. Aşa ceva am pretins că se întîmplase.

– Dar reactoarele astea sînt nişte maşini extrem de perfecţionate, obiectă Bertrand, rememorînd explicaţiile consilierului său ştiinţific. Sînt prevăzute cu o mulţime de dispozitive de siguranţă. Cum aţi putut înscena o asemenea defecţiune?

De Serre clătină din cap, ca pentru a alunga coşmarul pe care îl trăise.

– Reactoarele în sine sînt, într-adevăr, modele de perfecţiune. Sînt echipate cu nenumărate sisteme de securitate absolut inviolabile. Vulnerabile sînt doar acele lucruri mărunte care se grefează în jurul lor.

De Serre făcu o pauză.

– Uitaţi, aveam un prieten bun, care conducea o maşină de curse. Într-o zi, l-am însoţit la Marele Premiu de la Monaco. Pe atunci, el pilota un Ferrari, iar patronul îi dăduse un prototip superb, cu doisprezece cilindri. Maşina a rămas în pană la prima trecere pe lîngă Hotel de Paris, dar nu din cauza vreunei deficienţe la motorul magnificului domn Ferrari, ci din cauza unei lipituri de cauciuc de doi bani, care n-a rezistat. În cazul reactorului, ne-am îndreptat atenţia asupra instrumentului care măsoară radioactivitatea în fiecare dintre cele trei compartimente cu combustibil. Ca toate instrumentele de acest gen, şi ăsta funcţionează cu ajutorul unui reostat care pleacă de la zero. Printr-o simplă modificare a reglajului aparatului, am făcut în aşa fel încît să ne arate prezenţa radioactivităţii, chiar dacă, în realitate, nici nu putea fi vorba de aşa ceva. Am extras un eşantion din lichidul de răcire şi l-am trimis la laborator pentru analiză. Şi cum laboratorul respectiv era condus de libieni, am primit răspunsul pe care-l doream.

– Şi cum aţi procedat după aceea cu inspectorii de la Viena?

– Am scris Agenţiei Internaţionale pentru Energia Atomică, spunîndu-le că trebuia să oprim reactorul ca să scoatem o încărcătură de uraniu necorespunzător. Prin poştă, bineînţeles, ca să mai cîştigăm cîteva zile. Aşa cum am prevăzut, ni s-a trimis o echipă de inspectori care să supravegheze operaţiunile de înlocuire a uraniului „necorespunzător".

– Cum i-aţi convins că era, într-adevăr, ceva neobişnuit în barele de uraniu?

– N-a fost nevoie. Ne-a ajuns să arătăm un document informativ, atestînd că pe contoarele noastre au fost semnalate urme de radioactivitate. Plus rezultatele false ale analizei de la laboratorul libian. Oricum, uraniul pe care l-am scos era atît de radioactiv, încît nimeni n-ar fi îndrăznit să se apropie.

– Şi v-au crezut?

– Singurul lucru care i-a mirat a fost că s-a întîmplat ca trei încărcături de uraniu să se dovedească necorespunzătoare în acelaşi timp. Însă, cum tot uraniul avea aceeaşi proveniență, lucrul a părut credibil. Sau, mă rog, la limita credibilului.

– Şi cum aţi făcut ca să subtilizaţi uraniul acesta din barele unde l-aţi depus după scoaterea din reactor? Misiunea camerelor de luat vederi plasate de inspectorii de la Viena pe fundul bazinului nu era tocmai să controleze din cincisprezece în cincisprezece minute că uraniul se află la locul lui?

– Libienii s-au angajat să rezolve ei problema. Camerele pe care le foloseşte agenţia din Viena sînt camere Psychotronics fabricate în Austria. Au cumpărat şase asemenea camere prin intermediari. Fiecare aparat posedă două obiective, un unghi mare şi unul normal de 50 mm, reglate pentru a se declanşa la intervale regulate. În bazin există mai multe puncte fixe de ancorare pentru aceste camere. Libienii procedaseră la ascultarea celor ale agenţiei din Viena cu ajutorul unor stetoscoape extrem de sensibile, pînă cînd au aflat ritmul exact al declanşării şi fotografierii. Filmaseră deja, cu propriile lor aparate şi chiar din acelaşi loc, scena pe care o imortalizau camerele agenţiei. Developaseră un număr de fotografii în mărime naturală pe care le amplasaseră în bazin, în faţa obiectivelor camerelor agenţiei, aşa încît acestea nu făceau de fapt altceva decît să filmeze nişte fotografii. Mulţumită acestui şiretlic, au putut mai tîrziu să scoată barele de uraniu fără să-i deranjeze nimeni.

Bertrand se gîndi din nou la explicaţiile consilierului său ştiinţific.

– Dar cum au făcut ca să-i înşele pe inspectori cînd aceştia au revenit ca să se asigure că barele de uraniu se găseau la locul lor în piscină?

– N-a fost nici o problemă. Cînd libienii au scos din bazin adevăratele bare de uraniu pline cu plutoniu, le-au înlocuit cu

alte bare false, tratate cu cobalt 60. Cobaltul 60 dă acelaşi efect albăstrui – efectul Gzermikon – pe care îl dă şi uraniul ars într-un reactor. Aşa se face că furniza aceleaşi indicaţii contoarelor de detecţie instalate de inspectorii de la Viena.

Isteţimea acestor tehnicieni libieni îi trezi admiraţia generalul Bertrand. *De ce oare,* îşi spuse el, *sîntem mereu porniţi să-i denigrăm şi să ne spunem că nu ne pot egala numai fiindcă sînt arabi, negri sau mai ştiu eu ce?*

– Şi cum de-au putut să extragă plutoniul conţinut în acel uraniu?

În vocea generalului nu mai era nici urmă de ostilitate, ci mai degrabă un sentiment de compasiune faţă de omul distrus pe care-l avea în faţă.

– N-a fost nevoie să mă ocup personal. Eu am văzut o singură dată locul unde au operat. Era într-o staţiune agricolă de lîngă mare, la vreo douăzeci de kilometri de reactor. Îşi procuraseră din Statele Unite planurile pentru o mică uzină de extragere a plutoniului. O societate americană, Phillips Petroleum, vindea acest gen de informaţii prin anii '60. Ele cuprindeau descrieri foarte amănunţite ale lanţului operaţiunilor chimice adecvate şi schiţe ale diferitelor aparate necesare pentru a extrage plutoniul.

– Şi au putut să pună mîna pe tot materialul de care aveau nevoie?

– S-au descurcat, răspunse de Serre, ridicîndu-şi braţele spre cer. Au cumpărat de ocazie de la pakistanezi una dintre cele trei maşini hidraulice de tăiat care serveau la decuparea barelor de uraniu iradiat şi pe care Franţa le livrase Islamabadului. Este o maşinărie foarte complexă, care s-a fabricat doar în America şi în Franţa.

Pentru prima oară, Bertrand văzu un surîs timid luminînd chipul livid al inginerului.

– Dacă stai să te gîndeşti, nu e curios că o asemenea maşină, care constituie unul dintre principalele secrete ale întregii tehnologii nucleare, poate fi fabricată într-o mică lăcătuşărie pariziană? Bun, să revenim la libieni... Vă spuneam că s-au descurcat. De fapt, au cam ars etapele. Au neglijat anumite precauţii de securitate fundamentale. Dar adevărul e că astăzi găseşti pe piaţa mondială tot ce-ţi trebuie ca să construieşti o asemenea uzină. În ea nu există nimic atît de rar încît să nu poată fi procurat. Mai ales cînd cîştigi miliarde din vînzările de petrol, cum face Gaddafi.

– Nu e vorba de operaţiuni teribil de periculoase?

Bertrand îşi amintise de felul cum îl pusese în gardă tînărul lui consilier de dimineaţă apropo de riscurile de iradiere. De Serre păru deodată incomodat de mirosul hainelor sale.

– Dumnezeule, trebuie să mă schimb, mormăi el. Să ştiţi că erau voluntari cu toţii. Palestinieni. Nu mi-ar plăcea să închei poliţe de asigurare pentru viaţa lor. Peste cinci sau zece ani..., adăugă el, ridicînd din umeri. Dar au făcut rost de plutoniu.

– Cîte bombe pot să fabrice?

– Mi-au spus că reuşiseră să extragă două kilograme de plutoniu pe zi. Suficient ca să facă două bombe pe săptămînă. Asta era în iunie. Per total şi luîndu-ne o marjă de eroare, aş spune că au extras cît să le ajungă pentru vreo patruzeci de bombe.

Bertrand scoase un fluierat uşor, lăsînt să cadă scrumul trabucului pe haină.

– Aţi putea să-i recunoaşteţi pe cîţiva dintre aceşti chimişti în fotografii?

– Posibil. Omul cu care am fost eu în legătură era palestinian, nu libian. Un tip destul de voinic şi cu mustaţă. Vorbea franceza perfect. Nu mi-a spus niciodată cum îl cheamă.

– Bine, haideţi să vă schimbaţi, domnule de Serre, vă conduc.

Inginerul îi aruncă directorului S.D.E.C.E.-ului o privire pierdută.

– Asta înseamnă că sînt...

– Deocamdată, vă mărturisesc că soarta dumneavoastră este cea mai mică dintre grijile pe care le am. Trebuie să rezolv o problemă şi contez pe ajutorul dumneavoastră.

Inginerul se ridică şi se îndreptă spre uşă.

– Mă duc să mă pregătesc.

Bertrand se ţinu în urma lui.

– Date fiind împrejurările, n-o să vă formalizaţi dacă o să vă însoţesc.

*

Există un moment în orice criză internaţională cînd omul învestit cu răspunderea pentru destinul unei ţări întregi simte nevoia să-şi părăsească anturajul oficial şi să se izoleze cu un apropiat, cu un confident. În orele sumbre care urmaseră atacului de la Pearl Harbor, Franklin Roosevelt se întorsese spre fragilul Harry Hopkins. Vocea pe care o ascultase John Kennedy în timpul crizei rachetelor din Cuba fusese cea a fratelui său, Robert. După eşecul ultimei sale discuţii cu Gaddafi, preşedintele rămăsese singur cu Jack Eastman. Se plimba încet prin galeria cu colonade care lega Aripa de Vest a Casei Albe de reşedinţa personală. Soarele după-amiezei era călduţ, iar zăpada se topea la marginea cornişei într-o adevărată dantelărie de picături. La capătul galeriei, un agent din serviciile de pază şi protecţie făcea discret de gardă, ţinîndu-şi braţele încrucişate. Preşedintele era tăcut.

– Jack, spuse el într-un tîrziu, am impresia că am fost atins de un virus care este, în acelaşi timp, misterios şi refractar la toate leacurile miraculoase pe care le recomandă medicii.

Se întoarse spre fundul parcului şi privi uriaşul pom de Crăciun pe care trebuia să-l inaugureze oficial peste vreo două ore, o demonstraţie tradiţională a speranţei şi a mîngîierii, o afir-

mare a permanenței anumitor valori pe care le întrupa în ochii compatrioților atît la bine, cît și la rău. *Dar există riscul ca, de data asta, speranța să nu mai vină la întîlnire,* își spuse el. Își puse mîna pe umărul lui Jack.

– Și acum încotro mergem, Jack?

Eastman se aștepta la întrebare.

– Bineînțeles că nu spre Gaddafi. Asta v-ar obliga să-i cădeți la picioare. În ciuda a ceea ce spun psihiatrii, nu cred că am putea să-l convingem să renunțe. De cînd l-am auzit, nu-mi mai fac nici un fel de iluzii.

– Eu nici atît.

Președintele se scărpină în cap gînditor.

– Ne rămîne Begin.

– Begin sau să găsească sticleții afurisita aia de bombă.

Cei doi bărbați își reîncepură plimbarea.

– Trebuie să-i oferim lui Begin un pact inatacabil, care să-i garanteze frontierele israeliene din '67 în schimbul retragerii din Cisiordania. Și să-i vîrîm și pe ruși în tratat. Mi se pare singura soluție rezonabilă ca să ieșim din bucluc.

Președintele pîndi reacția consilierului.

– Poate, zise Eastman, dînd din cap. Dar, în starea actuală a lucrurilor, mi se pare improbabil ca Begin să accepte. Poate doar dacă sînteți dispus să-i puneți cuțitul la beregată. Amintiți-vă ce-a spus unul dintre generalii noștri aseară. Sînteți hotărît să intrați peste ei și să-i mutați pe coloniști cu forța, dacă trebuie? Sau măcar să-l amenințați c-o veți face?

Președintele încremeni. O asemenea eventualitate nu era deloc plăcută. Dar, pe de altă parte, perspectiva de a vedea cum dispare New York-ul într-o explozie termonucleară era incomparabil mai sumbră.

– N-am de ales, Jack. Trebuie să mă agăț de Begin. Hai să ne întoarcem!

Joseph Holborn, directorului F.B.I.-ului, pîndea revenirea celor doi bărbaţi.

– Tocmai am vorbit cu New York-ul la telefon, anunţă el. Bomba este, într-adevăr, acolo. Am găsit urme de radioactivitate într-un antrepozit din Queens, unde se presupune că a fost ascunsă vineri timp de cîteva ore.

*

Mai exista un personaj care dispăruse din sala Consiliului Naţional de Securitate: secretarul Departamentului Energiei. Delbert Crandell alerga pe un coridor subteran din Aripa de Vest a Casei Albe în căutarea unei cabine telefonice. Găsind-o, formă febril un număr. Lăsă mult să sune, pînă cînd, în cele din urmă, răspunse o femeie.

– Ce-ţi veni? scînci Cindy Garett cu o voce surdă. Te-am aşteptat pînă la 5.00 dimineaţa şi, pînă la urmă, am luat două somnifere.

– O să-ţi explic mai tîrziu, îi spuse Crandell grăbit. Vreau să te rog să faci urgent nişte chestii.

Cindy îşi trăsese cearşafurile brodate peste sîni, îşi aprinsese o ţigară şi îşi proptise receptorul de ureche cu perna. Această blondă de douăzeci şi trei de ani, cu nasul cîrn, era originară dintr-un orăşel din Alabama, de unde plecase după ce îi născuse un copil unui ajutor de şerif. Ajunsă la Washington, îşi găsise un post de recepţionistă la secretariatul deputatului din statul ei. Cucerirea capitalei fusese pe punctul de a se încheia cînd deputatul respectiv o descoperise pozînd goală într-un număr din *Playboy*. Dată afară, Cindy îşi datora salvarea întîlnirii providenţiale cu bogătaşul texan Delbert Crandell care o instalase într-un apartament luxos din Washington, la cîteva străzi de el. Îşi petrecea toate week-end-urile la New York, unde Crandell mai avea un apartament superb.

– Ce vrei? întrebă ea cu accentul tărăgănat tipic celor din sud.

– Să iei maşina şi s-o ştergi imediat la New York. Te duci la apartament şi...

– Nu pot să merg acum la New York, mîrîi ea. Peste o oră mă duc să mă epilez.

– Dă-l dracului de epilat! tună Crandell. O să faci exact ce-ţi spun şi fără să mai pierzi o clipă. Vezi tabloul de deasupra şemineului?

– Ăla de luceşte de parcă te-ai fi pişat pe el?

– Exact.

„Ăla de luceşte" era un Jackson Pollock pe care cei de la asigurări îl estimaseră la trei sute cincizeci de mii de dolari.

– Dar pe cel din stînga televizorului?

– Cu ochiul la mijlocul feţei?

– Da.

Era vorba de un Picasso.

– Le iei pe amîndouă, iei şi femeia din cameră, din faţa patului – Crandell nu crezu că era necesar să dea mai multe amănunte despre acel Modigliani – şi le aduci aici. Cît poţi de repede.

Crandell auzi un concert de proteste la celălalt capăt al firului.

– Gura! Dă-i drumul imediat!

Închise imediat şi formă un al doilea număr. De data asta, voia să discute cu agentul său imobiliar de la Douglas Ellman din New York.

Cîteva minute mai tîrziu, liniştit, îşi reluă loçul în mijlocul colegilor din Consiliul Naţional de Securitate.

*

Îngustimea biroului primarului din New York contrasta foarte curios cu imensitatea oraşului pe care-l administra. Multe

secretare de la depozitele de sticlă din Manhattan beneficiau de un spaţiu mai mare. Aşezat la masa lui din lemn de trandafir, Abe Stern contempla portretul ilustrului său predecesor Fiorello La Guardia, încercînd să înăbuşe mînia care fierbea în el. La fel ca preşedintele, se străduia să-şi îndeplinească îndatoririle ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Ultimul său efort în acest sens fusese primirea unui roi zumzăitor de ziarişti acreditaţi pe lîngă Primărie şi încercarea de a le explica logistica degajării zăpezii de pe străzile New York-ului. Imediat după ce ultimul reporter ieşise, îl introduse pe musafirul care aştepta. Era directorul departamentului care se ocupa de bugetul municipal.

– Ce doreşti? se răsti el la timidul funcţionar.

– Şeful Poliţiei vrea să mobilizeze toate forţele poliţieneşti pentru nu ştiu ce problemă urgentă, domnule.

– Foarte bine, să le mobilizeze!

– Asta înseamnă că vom fi obligaţi să plătim ore suplimentare, protestă directorul financiar.

– Şi ce-i cu asta? Plătiţi-le!

Stern era în culmea exasperării.

– Doamne sfinte! Domnia voastră îşi dă seama ce lovitură o să însemne asta pentru finanţele noastre?

– Puţin îmi pasă! Pentru numele lui Dumnezeu, dă-i prefectului ce vrea!

– Prea bine, prea bine, bîigui contabilul, deschizîndu-şi servieta. Dar, în acest caz, va trebui să-mi semnaţi autorizaţia.

Stern smulse foaia de hîrtie din mîna funcţionarului şi mîzgăli o semnătură, clătinînd din cap cu un aer consternat. *Dacă pe pămînt ar mai rămîne cîndva un singur om, mai mult ca sigur că ar fi tot un birocrat,* îşi spuse el.

După alte zece minute, bătrînul se urca într-un elicopter împreună cu Jeremy Oglethorpe, expertul de la Washington, pentru a face o recunoaştere aeriană a căilor de evacuare a New York-ului. Bannion, şeful Poliţiei, şi locotenentul Walsh se aşezaseră pe bancheta din spate. De îndată ce rotoarele propul-

sară sfera de plexiglas în înaltul cerului, Stern simți cum îi bate inima îmbătrînită; orașul punea stăpînire pe el. New York-ul era acolo, la picioarele lui, ca un adevărat Turn Babel oglindindu-se în soare, superb, vibrant, agresiv, cu toate clădirile înălțîndu-se ca niște totemuri, cu trotuarele pe care observa o colcăială multicoloră, cu străzile drepte și înguste ca niște canioane pe care se scurgeau șuvoaie de taxiuri galbene, cu baletul acvatic al ambarcațiunilor care dansau în jurul Manhattan-ului, lăsînd urme de spumă. Orașul lui, familia lui, oamenii lui pe care aproape că îi auzea de acolo, de sus... *Nu e cu putință! Nu, nu e cu putință ca toate acestea să dispară dintr-o dată!* Vocea expertului de la Washington îl smulse din viziunea îngrozitoare căreia îi căzuse pradă.

– Metroul o să ridice o problemă serioasă, dacă nu găsim un mijloc de a-i evacua pe oameni fără să le dăm un motiv, anunță Oglethorpe.

– Fără să le dăm un motiv? zbieră Stern. Ați căzut în cap? În orașul ăsta nu poți să faci nimic fără să le dai explicații oamenilor. Știți cum merge treaba aici? Dacă vreți să-i mobilizați pe cei de la metrou, trebuie mai întîi să-l preveniți pe liderul de la sindicatul conductorilor că oamenii lui trebuie să facă ore suplimentare. „O urgență", îi spuneți. „Ce urgență?" întreabă el, după care adaugă: „Așteptați, trebuie să-l anunț pe colegul de la sindicatul angajaților municipali". La rîndul lui, ăsta o să-l avertizeze pe colegul de la sindicatul pompierilor și așa mai departe. Ăsta e New York-ul, domnule Oglethorpe.

Strecurîndu-se printre zgîrie-norii de pe Wall Street, elicopterul ieși deasupra limbii de pămînt a Manhattan-ului.

– Atunci, singura soluție este evacuarea pe căile rutiere, declară Oglethorpe, uitîndu-se la copiii care se băteau cu bulgări de zăpadă în Battery Park.

Arătă cu degetul în jos.

– Dar aici, în colțul ăsta de oraș, riscăm să avem dificultăți serioase. Tunelurile rutiere din partea inferioară a Manhattan-ului au doar două benzi. Cu un debit maximal de șapte sute cincizeci

de vehicule pe oră şi cu cinci pasageri în fiecare vehicul, înseamnă doar şapte mii cinci sute de persoane pe oră.

Oglethorpe oftă, vizibil depăşit de amploarea problemei.

– Or, numai de aici avem de deplasat un milion. Va trebui ca poliţia să ia măsuri draconice pentru a nu se produce panică. Vreau să spun, domnule primar, că va trebui ca poliţiştii dumneavoastră să fie gata să tragă asupra celor care nu vor respecta ordinea şi vor dori s-o ia înaintea altora.

– În cazul ăsta, interveni sec locotenentul Walsh, faceţi-vă socoteala că va trebui să împuşcaţi nouă locuitori din zece.

Elicopterul cotise şi zbura acum deasupra Hudson-ului şi a zonei centrale din Manhattan.

– Din fericire, aici o să fie mai uşor, continuă Oglethorpe, luminîndu-se brusc. Avem cele şase benzi ale tunelului Lincoln, cele nouă de pe podul Washington şi cele douăsprezece ale celor două autostrăzi de ieşire spre nord. Asta ne aduce la un debit de peste o sută de mii de persoane pe oră.

Vocea expertului răguşise încercînd să acopere zgomotul rotoarelor. Se încăpăţîna totuşi ca un adevărat sclav al cifrelor, al statisticilor şi al tuturor acelor ani petrecuţi la Washington, să caute pe hărţi şi în computere soluţiile unei probleme imposibile.

Abe Stern încetase să-l asculte. *Tipul bate cîmpii,* îşi spuse el. Se întoarse către şeful Poliţiei, sperînd să găsească pe chipul acestuia un licăr de speranţă. Dar nu văzu pe trăsăturile vechiului său prieten nimic altceva decît oglindirea propriei sale descurajări.

– E imposibil să evacuăm oraşul, nu-i aşa, Michael?

– Imposibil, Abe.

Bannion contemplă uriaşa îngrămădire de construcţii de pe îngusta fîşie de pămînt înconjurată de apă.

– Cine ştie, poate că acum treizeci sau patruzeci de ani am fi reuşit. Fără îndoială că atunci lumea ar fi fost destul de disciplinată. Pe cînd astăzi…

Clătină trist din cap, amintindu-şi de zilele de altădată.

– Astăzi nu mai avem nici un mijloc să izbutim. Ne-am schimbat prea mult...

Inepuizabil, Oglethorpe continua să debiteze măsurile pe care avea de gînd să le ia ca să organizeze accesul în tuneluri şi pe poduri.

– Mai tăceţi odată! urlă în cele din urmă Abe Stern. Toată chestia asta e curată nebunie! Ne pierdem vremea. E imposibil să evacuăm oraşul ăsta. Am să-i spun preşedintelui. Sîntem prinşi în capcană!

Se aplecă în faţă şi-l bătu pe umăr pe pilot.

– Fă o jumătate de rotire! Ne întoarcem.

Elicopterul descrise o curbă strînsă. Atunci panorama insulei Manhattan basculă înspre cer. Lui Abe Stern rotirea îi păru a fi viziunea simbolică a unei lumi cu fundul în sus, în care erau cu toţii prizonieri.

PARTEA A OPTA

„Fii și fiice ale lui Israel, pământul acesta este al vostru“

Scena care se desfăşura la nouă mii de kilometri de New York oferea o imagine idilică, ce radia linişte familială. Aşezată la pianul cu coadă din reşedinţa primului-ministru al Israelului, Hassia, fiica cea mai tînără a lui Menahem Begin, îşi vrăjea tatăl cu notele cristaline ale unui studiu de Chopin. Pe pervazul ferestrei fusese pus un sfeşnic. Chiar Begin aprinsese una dintre cele şapte lumînări cu o oră mai devreme pentru a marca începutul primei nopţi de Hanukka, Sărbătoarea Luminilor, cînd se aniversează recucerirea Israelului de către Iuda Macabeul.

Stătea într-un fotoliu de piele, cu picioarele încrucişate, cu bărbia sprijinită în palmă şi părea absorbit de muzică. De fapt, gîndurile lui rătăceau aiurea, într-un alt univers; era preocupat de criza cu care se confrunta ţara sa. Forţele armate erau în stare de alarmă. Tocmai îl sunase pe guvernatorul militar al teritoriilor ocupate şi pe ambasadorul de la Washington. În Cisiordania nu erau semne de agitaţie. Dacă erau la curent cu înspăimîntătoarea acţiune declanşată în folosul lor, palestinienii nu lăsau totuşi să se întrevadă nimic. Aceeaşi tăcere şi la Washington. Nu transpirase nimic din ceea ce i-ar fi putut dezvălui poporului american criza în plină desfăşurare. Şi, ceea ce era şi mai rău, pînă şi informatorii infiltraţi de israelieni în interiorul Casei Albe observaseră aceeaşi muţenie.

Tînăra pianistă se întrerupse cînd mama ei intră în cameră.

– Menahem, te cheamă preşedintele de la Washington.

Hassia văzu cum chipul tatălui ei se întunecă. Îi adresă un surîs drăgăstos şi se îndepărtă cu un pas măsurat. *Ce aer obosit are,* îşi spuse ea.

Begin se întoarse în biroul său din fundul casei, unde de dimineaţă avusese prima convorbire telefonică urgentă cu şeful statului american. Ascultă impasibil cum preşedintele îi relată dificilele încercări de negociere cu Gaddafi şi cum îi propuse, pe urmă, o soluţie de rezolvare a crizei: Statele Unite se ofereau să-i garanteze Israelului graniţele fixate în iunie 1967 cu ajutorul umbrelei lor nucleare. Preşedintele prezidiului Sovietului Suprem acceptase deja asocierea Uniunii Sovietice la această iniţiativă. În schimb, guvernul israelian trebuia să-şi anunţe imediat hotărîrea de a se retrage, la nivel de forţe armate, administraţie şi colonii de populaţie, din teritoriile ocupate şi de a permite reinstituirea jurisdicţiei arabe în teritoriile ocupate.

Begin păli la enunţarea acestui tîrg, dar rămase pe deplin stăpîn pe sine.

– Cu alte cuvinte, domnule preşedinte, ceea ce ne cereţi, mie şi ţării mele, e să cedăm şantajului unui tiran?

– Vă cer doar să acceptaţi unica soluţie rezonabilă pentru cea mai gravă criză internaţională din cîte au existat vreodată, replică preşedintele.

– Unica soluţie rezonabilă este cea pe care ruşii ne-au împiedicat s-o punem în aplicare de dimineaţă, cu sau fără complicitatea ţării dumneavoastră.

Ca de obicei, liderul evreu vorbise cu o voce ponderată, fără să trădeze nimic din tumultul interior care îl măcina.

– Dacă intervenţia dumneavoastră ar fi fost rezonabilă, răspunse preşedintele, aş fi fost primul care s-o propună de la bun început. Însă preocuparea mea principală în această criză, domnule Begin, este să salvez vieţi omeneşti. Să împiedic holocaustul a şase milioane de newyorkezi nevinovaţi – o sumă egală cu cea a evreilor masacraţi de nazişti – şi a altor două milioane de libieni, la fel de nevinovaţi.

– Vă dați seama că ne cereți să călcăm în picioare chiar temeliile suveranității noastre naționale ca să cedăm unei acțiuni criminale fără precedent în istorie și capabile, după cum chiar dumneavoastră mi-ați spus de dimineață, să distrugă bazele păcii mondiale și ale ordinii internaționale?

– Propunerea mea nu dăunează cu nimic suveranității dumneavoastră, domnule prim-ministru.

Begin ghici exasperarea președintelui.

– Israelul n-are nici un drept de suveranitate asupra Cisiordaniei și nici n-a avut vreodată. Aceste teritorii au fost atribuite în 1947 de Națiunile Unite arabilor din Palestina o dată cu crearea statului național al poporului evreu.

– Regret, domnule președinte, dar Iudeea și Samaria n-au fost niciodată atribuite de Națiunile Unite.

În vocea liderului israelian se făcea simțită credința.

– Aceste pământuri au fost dăruite poporului evreu de Dumnezeu strămoșilor noștri, odată pentru totdeauna.

– Oricum, ca om de stat responsabil care trăiește în secolul douăzeci, în era termonucleară, nu puteți avea pretenția de a conduce lumea după o tradiție religioasă nesigură, care datează de patruzeci de secole.

– Această „tradiție religioasă nesigură", așa cum o numiți, ne-a sprijinit și ne-a hrănit, ne-a ocrotit și ne-a adunat laolaltă timp de patru mii de ani. Dreptul unui evreu de a se instala pe acest pământ este inalienabil, ca și dreptul unui american de a trăi în New York sau în California.

– Dreptul de a se instala pe pământul altui popor? se indignă președintele american. Domnule Begin, nu cred că vorbiți serios.

– Niciodată n-am fost mai serios, domnule președinte. De fapt, dumneavoastră doriți ca Israelul să se supună unui dictat pe care-l respinge și care pune în discuție însuși principiul existenței sale. Dacă ne obligați să abandonăm Iudeea și Samaria pentru a da ascultare unui dictator totalitar, transformați din nou poporul

evreu într-un popor de sclavi, ne distrugeți credința în noi înșine și în patria noastră.

– Propunerea mea oferă țării dumneavoastră exact ceea ce reclamă de atît de multă vreme: garanția solemnă a supraviețuirii. Departe de a vă slăbi voința națională, ea de fapt v-o întărește.

– Garanția supraviețuirii noastre! Ce încredere presupuneți că o să aibă poporul meu într-o asemenea garanție, cînd o să afle că America, singura națiune care se consideră prietena și aliata noastră, ne obligă să acționăm contrar voinței, intereselor și dreptului nostru la existență? E ca și cum... – Begin ezită o clipă înainte de a se exprima, dar convingerile sale erau atît de puternice, încît nu se putu abține – ... ca și cum Franklin Roosevelt ne-ar fi spus în 1939: „Mergeți în lagărele naziste! Garantez eu pentru buna purtare a lui Hitler".

Președintele simți că-l părăsește răbdarea. Era prins între Begin și Gaddafi, între două voințe inflexibile, între doi exponenți ai fanatismului religios.

– Domnule prim-ministru, eu nu pun în discuție dreptul statului Israel la existență, ci dreptul lui de a urma o politică de anexare a pămîntului unui alt popor.

Urmă o pauză îndelungată. Tot președintele fu cel care vorbi primul. Vocea sa era caldă, aproape vibrantă.

– Pactul de protejare pe care vi-l propun garantează pentru totdeauna existența Israelului. Renunțînd doar la teritoriile arabe pe care le-ați cucerit prin forța armelor în 1967, veți aduce pacea țării dumneavoastră și veți salva viața a șase milioane de newyorkezi. Oricum, dacă refuzul dumneavoastră se menține, trebuie să știți că n-am să-mi las compatrioții să fie masacrați, fără să încerc un ultim gest. Și firește că va fi ordinul cel mai dureros pe care îl voi fi dat în toată viața mea... Vă informez solemn, domnule Begin, că, dacă nu evacuați imediat coloniile din Cisiordania, forțele armate ale Statelor Unite se vor însărcina să o facă în locul dumneavoastră.

Begin era copleşit. Iată deci că ameninţarea cu folosirea forţei împotriva Israelului, pe care o simţise plutind în aer încă de la începutul discuţiei cu preşedintele american, fusese pînă la urmă exprimată. Din străfundurile memoriei sale se ridică o viziune stranie. Era un băieţel de patru ani care tremura la fereastra casei din Lodz, în Polonia, cînd o hoardă de cazaci năvălise în galop în ghetou, învîrtind deasupra capului reteveie zdravene în chip de săbii, spărgînd capetele şi rupînd spinările evreilor, lăsîndu-şi caii să le calce în copite trupurile.

– Domnule preşedinte, spuse el cu o voce răguşită şi tristă, Israelul este o democraţie. Nu pot nici să accept, nici să resping pe cont propriu propunerea sau, mai degrabă, ultimatumul dumneavoastră. Această putere o are doar guvernul meu. Voi reuni de urgenţă Consiliul de Miniştri şi vă voi aduce la cunoştinţă hotărîrile pe care le va lua.

După ce închise telefonul, Begin îi ceru un pahar cu apă soţiei sale. Tremurînd uşor, luă una dintre pilulele prescrise de medici în caz de stres. Nici nu pusese bine paharul pe masă, că telefonul sună din nou. De data asta, era ministrul de Interne.

– Yehud, îi spuse el după ce-l ascultase o clipă, împiedică-i să treacă! Nu-i putem lăsa să facă aşa ceva! Cu atît mai puţin în seara asta.

*

Noaptea se lasă repede iarna la New York, iar asfinţitul acelei zile de luni, 14 decembrie, învăluia deja oraşul. Cei patru oameni care stăteau la pîndă la fereastra tăinuitorului Benny Moscowitz distingeau cu mare greutate prin binoclu trăsăturile clienţilor care intrau în Brooklyn Bar&Grill, localul aflat la colţul străzii.

– Drace, mormăi Angelo, dacă ticălosul ăsta arab nu se grăbeşte, o să ne trebuiască nişte carton de Tampax ca să-l mai ţinem pe Benny în maşină.

„Cartonul de Tampax" era, de fapt, un vechi procedeu folosit de poliţie. El consta în protejarea anonimatului unui informator punîndu-i-se în chip de glugă o cutie de carton de Tampax prevăzută cu două găuri.

Benny se uită la ceas. Era aproape 17.00.

– Ar trebui să vină, murmură el. Întotdeauna ajunge la 17.00.

– Ştiu pe cineva care o să facă un tărăboi de toată frumuseţea dacă arabul ăsta nu se arată, mormăi cineva în spatele lui Angelo.

Poliţistul înţelese aluzia şi se întoarse. Cel care vorbise era directorul-adjunct al F.B.I.-ului din New York. Şeful lui, Harvey Hudson, îl expediase aici ca să dirijeze operaţiunile de capturare a arabului, de îndată ce sediul îl pusese în temă cu informaţiile de la tăinuitor. Mai mulţi agenţi federali se plimbau încolo şi încoace în faţa biroului secretarei cu gene false care bătea din picior, ascultînd la tranzistor parada săptămînală a şlagărelor, indiferentă la forfota din jur.

Cooperarea tăinuitorului fusese totală. Clientul arab care venea în fiecare seară să bea un Seven&Seven la Brooklyn Bar&Grill, la colţul străzii, intrase în contact cu el prin intermediul barmanului. Îi închiriase odată un pistol de calibrul 38 cu amortizor, pe care îl restituise a doua zi, fără să fi tras. După două zile, îl anunţase pe tăinuitor că avea nevoie de „plastic", de două cărţi de credit bune şi mai ales „proaspete", şi de actele de identitate corespunzătoare. Benny îl luase drept un tip plin de bani. Îi ceruse – şi primise – două sute cincizeci de dolari, un preţ cu mult deasupra tarifului obişnuit. Pe urmă, miercurea trecută, arabul îi ceruse o treabă „pe măsură": să fure, vinerea care urma, o carte de credit de la un tip de vreo treizeci de ani, de statură mijlocie, cu tenul mat şi care să nu fie blond. Pentru afacerea asta, Benny îi storsese cinci sute de dolari.

Aceste informaţii îi obligaseră pe responsabilii de la sediu să treacă imediat la acţiune. Într-adevăr, era improbabil ca

furgoneta Hertz să fi fost închiriată chiar de arabul cu pricina. Acesta avea mai degrabă aerul unui intermediar. Dar fără îndoială că numai el îi putea duce pe poliţişti la cel care o închiriase de fapt. La început, F.B.I.-ul hotărîse să-l ia la întrebări pe barman, numai că se opuseseră şeful Poliţiei şi cel al inspectorilor. Înhăţarea barmanului ar fi produs riscul „deconspirării" barului. Arabul ar fi putut afla, situaţie în care ar fi dispărut, iar pista aceasta nu ar mai fi dus nicăieri. Era mult mai recomandată întinderea unei curse.

Nici unul dintre obişnuiţii de pe Union Street n-a fi putut bănui că, în seara aceea, pe stradă se petrecea ceva neobişnuit. Şi totuşi, cartierul era înţesat de inspectori şi de agenţi federali. Unii dintre ei, deghizaţi în lucrători ai companiei de electricitate Consolidated Edison, se pregăteau să spargă asfaltul cu un ciocan pneumatic. Îmbrăcaţi în salopete, mergeau pe rînd să bea cîte o bere la tejgheaua barului. O camionetă avînd pe ea firma unui depanator TV din Queens era parcată în spatele localului. Din interior, patru agenţi supravegheau intrarea de serviciu a barului. Ceva mai încolo, trei negri cu aerul unor drogaţi în căutare de marfă stăteau la pîndă, gata să blocheze orice tentativă de fugă prin 6th Avenue.

La ora 17.05, încă nu se vedea nici urmă de arab. Privind prin binoclu, Angelo începu să se enerveze. La fel de nerăbdător, directorul-adjunct al F.B.I.-ului se adresă, în cele din urmă, agentului federal care făcea de gardă lîngă telefon:

– Sună la sediu şi spune-i lui Hudson că ar fi bine să dăm buzna înăuntru şi să punem mîna pe barman.

Agentul federal era pe punctul de a executa odinul, cînd tăinuitorul anunţă:

– Uite-l!

Arătă spre un bărbat tînăr şi slăbuţ, îmbrăcat cu o vestă din piele de oaie, care trecu pe sub reclama luminoasă pentru berea Budweiser şi dispăru în Brooklyn Bar&Grill. Înăuntru, un ţîrîit se auzi în receptoarele de ureche ale tuturor poliţiştilor

împrăştiaţi printre consumatori. Ei îl văzură pe arab cum se îndreaptă spre taburetul pe care stătea de obicei. Trei locuri mai încolo, un agent federal cu gulerul de la bluză răsucit şi cu o haină militară veche îşi învîrtea halba de bere între mîini, avînd un aer de om afumat. Era Jack Rand. Angelo intră în bar şi dădu ocol tejghelei fără să se grăbească. Se opri în spatele arabului, care bea liniştit un Seven&Seven. Fără brutalitate, dar ferm, îi propti în coaste ţeava pistolului de calibrul 38 şi-i puse sub ochi insigna de inspector.

– Poliţia, îi spuse el cu o voce joasă. Ieşi cu mine! Avem de vorbit.

Înainte ca arabul să aibă timp să protesteze, Rand şi ceilalţi trei falşi muncitori se grăbiră deja să-l încercuiască.

– Aoleu, bîigui arabul, ce s-a întîmplat?

– Îţi spunem la comisariat.

*

Ca de obicei, expresia de pe figura generalului Henri Bertrand era de nepătruns. Dar în sinea sa simţea că explodează. De mai bine de o oră, Paul Henri de Serre examina fotografiile fizicienilor şi teroriştilor arabi expuse pe biroul directorului S.D.E.C.E.-ului şi încă nu recunoscuse nici o figură. Generalul nu se îndoia de buna lui credinţă. Omul era gata de orice pentru a mai atenua consecinţele tribulaţiilor lui libiene. De altminteri, în timp ce veniseră cu maşina, Bertrand căpătase convingerea că nu fusese absolut deloc complice la uciderea colegului său, Alain Prevost. Mai mult ca sigur că şi acest asasinat, ca de altfel şi capcana întinsă chiar lui de Serre, fusese opera serviciilor secrete ale lui Gaddafi. *Amărîţii au făcut progrese,* îşi spuse el. *Mai ştii, le-o fi dat K.G.B.-ul lecţii. O să trebuiască să verificăm imediat după ce terminăm povestea asta.*

Se întoarse spre inginerul care studia pentru a doua oară fiecare fotografie.

– Nici o mutră cunoscută?

– Nici una.

– La dracu'!

Ţigara Gitane din colţul buzelor generalului se mişcase. Era sigur că acolo, pe birou, existau toate documentele disponibile. De ce nu i-o fi transmis C.I.A.-ul tot ce avea? Cît despre Mossad, acesta îi dăduse, cu siguranţă, toate clişeele; de treizeci de ani, Bertrand întreţinea cele mai bune relaţii de încredere şi prietenie cu acest serviciu israelian de informaţii. Directorul S.D.E.C.E.-ului era nedumerit. Oare trebuia făcut un portret-robot al savantului palestinian? Nu avea deloc încredere în procedeul acesta.

Încetă să se plimbe prin birou şi ridică receptorul. Experienţa îl învăţase că printre oamenii cei mai apropiaţi trebuie să-i cauţi pe cei care îţi ascund ceva în problemele cele mai delicate. Trebui să formeze mai multe numere pînă să dea de Paul Robert de Villeprieux, directorul D.S.T.-ului, care în seara aceea cina în oraş.

– Spune-mi, dragă prietene, îşi întrebă el colegul, există întîmplător în arhivele voastre anumite informaţii despre nişte arabi, probabil palestinieni, implicaţi în chestiile astea nucleare şi care nu se găsesc în dosarele mele?

Tăcerea încurcată care urmă îl făcu pe Bertrand să surîdă.

– Mă tem că va trebui să te sun eu, răspunse în cele din urmă Villeprieux.

– Nu te osteni, dragă prietene. Sună-l doar pe secretarul general de la Elysée şi cere autorizaţia de la preşedinte pentru a-mi fi trimis imediat tot ce deţineţi.

O jumătate de oră mai tîrziu, un motociclist din Rue de Saussaies îi aducea o lădiţă directorului S.D.E.C.E.-ului. Acesta scoase din ea un plic burdușit, sigilat cu ceară şi cu o inscripţie scrisă cu cerneală roşie: „Conţinutul acestui plic poate fi divulgat doar cu autorizaţia explicită a preşedintelui republicii sau, în cazul absenţei sale din teritoriu, a primului-ministru". În interior se afla raportul amănunţit, rămas secret, cu privire la tentativa

nereuşită a fraţilor Dajani de a fura plutoniu de la Cadarache şi la expulzarea lor din Franţa.

Bertrand îi arătă lui de Serre fotografia lui Whalid Dajani.

– Aceste e omul dumneavoastră?

Inginerul păli.

– Da, chiar el e!

Pe urmă, Bertrand îi întinse fotografia lui Kamal.

– Dar acesta?

De Serre examină cu atenţie portretul.

– Îmi spune ceva... Mi se pare că l-am văzut prin laboratorul de extracţie...

Între timp, Bertrand îi pasase fotografia Leilei.

– Nu. N-au fost niciodată femei printre noi.

– Faceţi-mi rapid legătura cu Langley, ordonă el, şi anunţaţi-l pe prietenul nostru Whitehead că fotografiile persoanelor pe care le caută sînt în drum spre Washington.

*

Nici un sociolog n-ar fi putut să strîngă un eşantion mai reprezentativ al societăţii israeliene decît mulţimea disparată care alerga în noaptea complice spre Zidul Plîngerii din Ierusalim. Erau profesori de fizică de la Universitatea Technikon din Haifa, docheri yemeniţi din portul Ashod, dulgheri din Nazareth, tăietori de diamante din strada Dizzengoff din Tel-Aviv, ţărani din chibuţurile din Neguev şi Galileea. Mai erau acolo un interpret de folclor, o autoritate mondială în domeniul cancerului limfatic, un pilot şi două stewardese ale companiei naţionale israeliene El Al. Era chiar şi un fost ministru al lui Ben Gurion. Veneau din toate colţurile Israelului, ducînd cu ei rucsacuri, valize moderne tip Samsonite sau geamantane vechi, legate cu sfori, chitare, sfeşnice vechi, lopeţi şi cazmale. Unii ajungeau pe jos, alţii cu maşina personală, iar alţii la bordul autobuzelor roşii ale companiei Egged sau în camioanele chibuţurilor.

Cu toţii făceau parte din Gush Emonim, Blocul Credinţei, mişcarea ai cărei militanţi îşi întemeiaseră coloniile „izolate" în teritoriile luate de Israel de la Iordania în timpul războiului din 1967. Îi strîngea laolaltă pasiunea comună, dorinţa arzătoare de a duce la îndeplinire promisiunea făcută de Dumnezeu lui Avraam: „Îţi voi da ţie şi urmaşilor tăi pămîntul în care eşti astăzi un străin, pămîntul din Canaan".

Fondat imediat după victoria amară de Yom Kippur, în 1973, Blocul Credinţei strînsese sub steagul său o nouă generaţie şi un nou tip de sionişti, o parte veniţi din străinătate, mulţi dintre ei bucurîndu-se de o viaţă confortabilă, dar hotărîţi cu toţii să readucă în sufletul Israelului acel spirit de pionierat pe care-l credeau pierdut. Ce importanţă avea că lumea întreagă, arabii şi chiar majoritatea compatrioţilor le condamnau acţiunea şi le considerau ilegale coloniile?! Femeile şi bărbaţii profund religioşi din Gush Emonim se considerau fii ai Mîntuirii, îndeplinind, prin recuperarea fiecărei parcele din vechiul lor patrimoniu, comandamentul cel mai sfînt al propriei religii.

Coloana lor trecu pe sub poarta Jaffa şi pe sub zidurile crenelate ale Turnului lui David şi intră în oraşul vechi. Ignorînd complet ultimatumul libian care ameninţa New York-ul şi ţara lor, se pregăteau să declanşeze una dintre acele operaţiuni-fulger care îi făcuseră celebri. Fiecare amănunt fusese cîntărit cu grijă pentru obţinerea unui maximum de impact politic, emoţional şi publicitar. Numele ei codificat îl constituia vechiul îndemn adresat de profetul Osea poporului evreu: „Shuvah Israel", „întoarce-te la tine, o, Israel". Alegerea orei 24.00 fusese hotărîtă pentru a li se reaminti acestor bărbaţi şi femei exemplul strămoşilor lor care, în istoria Palestinei, ieşiseră din întuneric pentru a-şi întemeia coloniile pe pămîntul părinţilor. Într-o singură noapte, Operaţiunea „Shuvah Israel" avea să adauge alte paisprezece centre de populare pe suprafaţa teritoriilor arabe ocupate.

Această operaţiune avea ca punct de plecare peretele vestic al Templului lui Solomon, Zidul Plîngerii, simbolul religios spre

care se întorseseră evreii pe durata celor două mii de ani ai Risipirii, pentru a căuta speranţă şi consolare.

Conducătorul lui „Shuvah Israel", Yaacov Levin, îşi conduse jeep-ul pînă în centrul pieţei. Cu statura sa înaltă, părul fin şi buclat, fruntea lată şi profilul lung şi drept, semăna cu un războinic asirian de pe un basorelief din vechiul Babilon. La treizeci şi doi de ani era deja o figură legendară. Văzuse lumina zilei în aprilie 1948 în chibuţul Kfar Etzion, aflat la sud de Ierusalim, cu puţin timp înainte de ocuparea acestuia de către Legiunea Arabă în timpul Războiului de Independenţă a Israelului. Găsit între ruine de un soldat beduin, fusese redat israelienilor şi crescuse într-un alt chibuţ. În timpul războiului din 1967, Levin, pe atunci în vîrstă de nouăsprezece ani, condusese o companie de paraşutişti pornită să recucerească chibuţul în care pieriseră părinţii săi. Era unul dintre şefii Blocului Credinţei.

Lîngă el era Ruth Navon, secretara-adjunctă a mişcării, o tînără care, prin silueta ei graţioasă, trăsăturile delicate şi părul lung şi auriu, amintea de Catherine Deneuve. Spre deosebire de Levin, Ruth nu se născuse în Israel, ci în Algeria franceză, unde crescuse în atmosfera de teamă şi de violenţă a războiului.

În timp ce coloniştii se adunau în jurul lui, Levin legă firele unui difuzor la acumulatorul jeep-ului. Deodată, cineva începu să sufle într-un *shofar*, cornul de berbec cu care preoţii lui Iosua făcuseră să se dărîme zidurile Ierihonului. Mulţimea salută cu urale vechiul sunet plîngăreţ al cărui ecou făcu înconjurul pieţei. O farandolă de locuitori ai chibuţului în blugi şi sandale, bătînd din picioare în cadenţa veselă a unei *hora*, se apropie atunci de jeep. În mijlocul cercului care se învîrtea, purtînd pe cap o pălărie rotundă cu boruri largi, înainta un bătrîn plăpînd, încotoşmănat într-o redingotă neagră şi uzată. Păşea şovăitor, punînd un picior în faţa celuilalt într-un mers sacadat, fiind susţinut de doi militanţi tineri, a căror statură îl făcea să pară şi mai fragil. Barba lungă şi neîngrijită i se mişca în ritmul

mormăiturilor de recunoştinţă pe care le îngîna. Te făcea să te gîndeşti la un supravieţuitor rătăcit al unei lumi dispărute definitiv în camerele de gazare de la Treblinka şi Auschwitz sau la amabilul patriarh al vreunui ghetou din Europa centrală care, la sfîrşitul zilei, merge să le dăruiască nepoţilor înţelepciune şi alinare.

Rabinul Zvi Yehuda Kook era orice, numai asta nu. Comandantul acţiunii coloniştilor care făcea parte din Gush Emonim nu era nici Menahem Begin, nici Ariel Sharon, nici Moshe Dayan şi nici vreuna dintre celelalte figuri legendare ale Israelului. Era un rabin nonagenar, herald al iudaismului militant, succesor al războinicilor răzbunători din Vechiul Testament, unde îşi găsise izvorul şi justificarea viziunii sale mistice. Era fondatorul, forţa spirituală care însufleţea mişcarea; era cel care îşi trimisese adepţii cu miile să revendice teritoriile arabe; era cel care dăduse acestor lucruri o formă filozofică în numele căreia îşi pusese în primejdie pacea ţării lui şi a lumii întregi, sfidîndu-i pe vecinii arabi ai Israelului, trei preşedinţi ai Statelor Unite şi conducerea Uniunii Sovietice.

Rabinul Kook îşi descoperise mesajul profetic atît în paginile venerabile ale Talmudurilor din Babilon şi Ierusalim, cît şi în scrierile profeţilor şi înţelepţilor lui Israel. Îşi dedicase întreaga viaţă studierii acestor scrieri. La fel ca majoritatea ideilor susceptibile de a înflăcăra mulţimile şi a lui îşi trăgea forţa din extrema ei simplitate. Dumnezeu alesese poporul evreu pentru ca, prin profeţie, să îşi reveleze natura şi opera întregii omeniri. Îi dăduse lui Avraam şi urmaşilor lui Israel ţara Canaanului ca să consfinţească natura legăturii privilegiate care îi unea, ca să lumineze sufletul evreilor şi să aducă poporului lui Dumnezeu hrana spirituală şi pămîntească de care acesta avea nevoie pentru a-şi îndeplini misiunea care îi fusese încredinţată.

Bătrînul mistic privi chipurile extatice strînse în jurul său. Se simţea însufleţit de duhul profeţilor şi de flacăra celor care îşi asumaseră, aşa cum făcea el astăzi, teribila răspundere de a con-

duce poporul evreu pe căile întunecate şi dificile pe care i le impusese Dumnezeu.

– Fii şi fiice ale lui Israel, fraţii mei şi surorile mele, strigă Kook în megafonul pe care i-l ţinea Levin, în această noapte veţi îndeplini, în numele întregului popor evreu, una dintre îndatoririle cele mai sacre ale credinţei noastre. După două mii de ani de absenţă, veţi consfinţi întoarcerea în alte teritorii ale Pământului Sfînt, lăsat moştenire de Dumnezeu părinţilor noştri.

Se opri ca să-şi recapete suflul.

– Nu lăsaţi pe nimeni să vă înşele sau să vă întoarcă din drum! Acest pământ este pământul *vostru*. Cei care s-au instalat pe el au făcut-o uzurpîndu-vă drepturile.

Întinse o mînă zbîrcită în direcţia Samariei.

– Trebuie să se ştie odată pentru totdeauna că acolo nu există nici pămînt arab, nici teritoriu arab. Acela este pămîntul lui Israel, moştenirea veşnică a părinţilor noştri. Chiar dacă au venit alţii şi s-au instalat aici în absenţa noastră, noi n-am renunţat niciodată la legăturile şi la drepturile noastre asupra sa, n-am renunţat niciodată la denunţarea modului crud şi nelegitim în care străinii ne-au impus deposedarea de pămînt.

Bătrînul profet se întrerupse din nou. Imaginea acestui moşneag care-şi cheltuia ultimele puteri îndemnîndu-şi discipolii să-i îndeplinească visul sacru tulburase asistenţa. Pentru Levin, în noaptea asta, rabinul Kook părea să fie „trimisul lui Mesia, venit, în sfîrşit, să anunţe învierea lui Israel".

– Lăsaţi-i pe cei care vor să impună o pace himerică în Orientul Apropiat să ne combată! reluă bătrînul rabin. Gîndiţi-vă la cuvîntul profetului Iezechiel: „Vă voi elibera de cei ce se revoltă şi se răscoală împotriva mea! Îi voi goni de pe pămîntul pe care l-au uzurpat şi nu vor mai pune piciorul în ţara lui Israel!" Dacă duşmanii noştri doresc pace în Orientul Apropiat, să respecte mai întîi legea divină! Fii şi fiice ale lui Israel, strigă el din toate puterile, ridicînd braţele, mergeţi şi faceţi să triumfe dreptatea! Mergeţi să vă acoperiţi de glorie!

Mergeţi în numele tuturor fraţilor noştri risipiţi în întreaga lume! În noaptea asta, voi sînteţi instrumentele voinţei lui Dumnezeu şi ale profeţiei Sale!

Pe cînd bătrînul se lăsa încet să cadă pe unul dintre scaunele jeep-ului, din mulţime ţîşni urale înflăcărate. Apelurile stridente ale fluierului lui Yaacov Levin îi trimiseră apoi pe colonişti la maşini.

În timp ce caravana condusă de Levin şi Ruth părăsea vechile ziduri ale Ierusalimului pentru a se înfunda în valea Cedronului, doi tineri ofiţeri ai armatei israeliene alertau prin radio sediul unităţii căreia îi aparţineau. Unul dintre ei îşi întrebă camaradul:

– Ştii unde îi aşteaptă forţele noastre?

– Chiar înainte de Ierihon.

*

Întîrzie, îşi spuse cu nerăbdare Leila Dajani, simţind zeci de priviri cum se fixează pe ea ca nişte lipitori. Era 19.30, iar localul din West Street 12 era cotropit de o faună de tineri vagabonzi ieşiţi parcă din *Portocala mecanică* şi de homosexuali cu curele şi ghete de piele, care se vindeau pe un sandviş sau pe o doză de drog.

În cele din urmă, Leila îl zări pe fratele ei Kamal, care tocmai ieşea dintr-o pizzerie, cu şapca în carouri trasă pe urechi, cu gulerul gecii de piele ridicat şi cu o cutie de carton de pizza sub braţ. Kamal se strecură lîngă sora lui şi porniră amîndoi pe West Street 12.

– E totul în regulă la Dobbs Ferry? întrebă el.

Leila încuviinţă din cap.

– Atîta doar că Whalid s-a apucat iar de băut. De dimineaţă şi-a cumpărat whisky.

– Lasă-l să bea! rînji fratele ei. Acum nu mai poate să ne încurce. Mai mult ca sigur că e uşurat fiindcă nu mai trebuie să-şi contemple jucăria.

Kamal privea vitrinele sex-shop-urilor în fața cărora se aduna mulțimea liniștită a micilor funcționari care lucrau în zgîrie-norii din Manhattan. Privirea lui întîlni ochii negri ai unei adolescente în fustă mini, care își oferea corpul descărnat, stînd în umbra ușii unui bar. Îi aruncă un zîmbet. I se vînduse cu cîteva minute mai devreme pentru douăzeci și cinci de dolari. O treabă făcută la repezeală și mașinal, încălcînd toate regulile de prudență învățate la Tripoli. *Poate că e pentru ultima dată,* își spusese el, *aruncîndu-se asupra fetei ca un animal.*

Hotărît lucru, urăsc orașul ăsta, își mai zise el în timp ce mergea hotărît. *Nu pe evreii din Israel îi urăsc, ci pe americani. Ghiftuiți, aroganți, oameni care tot timpul dau lecții omenirii... Care se cred conștiința universului.* Trase un scuipat. *De ce nimeni dintre noi nu poate să-i sufere?* Nici tipii din Baader Meinhof pe care îi cunoscuse în Germania, nici prietenii din Brigăzile Roșii italiene, nici iranienii și nici măcar japonezii cu care se antrenase în Siria... *Ce anume au de ne sînt atît de nesuferiți?*

– Ce faci diseară? o întrebă brusc pe sora lui.

– Nimic deosebit. Mi-am luat o cameră la Hilton. Nu mă mișc de-acolo pînă mîine. Pînă cînd o să vin să te caut.

– Perfect!

Mergînd în continuare pe West Street 12 spre centru, trecură prin fața unei fierării situată la numărul 74.

– Ceasul tău cît e?

– E 19.36.

– Te iau de aici mîine dimineață la 11.00. Dacă n-ai ajuns, mai vin o dată la 11.10 și încă o dată la și douăzeci. Dacă nici atunci nu ești aici, mă duc la adăpost prin mijloace proprii.

Kamal își puse mîinile pe umerii surorii sale.

– Dar, pentru Dumnezeu, dacă se întîmplă ceva și vrei să mă anunți la garaj, fă cumva ca să știu că ești tu. Fiindcă, începînd din seara asta, la cel mai mic zgomot suspect, declanșez sistemul automat de explozie.

Îi strînse umerii surorii lui.

– *Ma Salameh*, spuse el apoi, totul o să fie bine. *Inch Allah*.

Dispăru în mulţime pentru a-şi petrece ultima noapte de veghe în mijlocul şobolanilor, alături de bomba aflată în inima oraşului pe care îşi dorea atît de mult să-l distrugă.

*

– Culcă-te acolo, păpuşă!

Proxenetul Enrico Diaz se prăvălise pe cearşafurile de mătase aurită, cu capul şi umerii sprijiniţi de peretele lăcuit în culoarea neagră, cu picioarele depărtate şi faldurile satinate ale *djellabei* căzîndu-i pe glezne. Graţie drogului pe care tocmai îl aspirase, simţea cu încîntare cum plutea într-o imponderabilitate nirvanescă.

Două dintre fetele lui erau întinse pe un colţ al patului, împărţind extazul unei ţigări de haşiş al cărei miros acru se combina cu cel de tămîie cingaleză arsă în nişte casolete pentru mirodenii. Cea de-a treia fată, Anita, îngenunchease la picioarele lui ca o femeie care se roagă în faţa unei înalte feţe bisericeşti. Era o tinerică înaltă şi slăbuţă, de vreo douăzeci de ani, originară din Minnesota, al cărei păr blond îi cădea în dezordine pe umeri. Se strecură lîngă el. Buzele i se adunaseră într-o grimasă de îmbufnare care o făcea să semene puţin cu Marilyn Monroe. Purta pantaloni mulaţi, de culoare verde-smarald, cumpăraţi de Rico cu banii obţinuţi din hîrjoneală, şi unul dintre acele sutiene de dantelă neagră, fără bretele, pe care-l făcea să sară într-o clipă în faţa clienţilor nerăbdători.

– Ştii ce-a făcut omul tău pentru tine azi? o întrebă Rico.

Anita clătină din cap.

– Te-a scăpat de cei cinci ani de pîrnaie.

– Dragul meu... Înseamnă că...

– Mda... M-am întîlnit cu un individ. Am aranjat să-şi retragă plîngerea.

Anita se pregătea să se arunce în braţele bărbatului, cînd acesta se ridică. O prinse de păr şi o răsturnă pe spate.

– Putoare ce eşti, doar ţi-am spus să nu-i ameninţi pe clienţi!

– Rico, mă doare! gemu Anita.

Codoşul trase mai tare.

– N-am chef ca poliţiştii să dea tîrcoale fetelor mele, ai înţeles?

Rico îşi strecură o mînă sub saltea şi scoase un cuţit cu dispozitiv de oprire a lamei. Anita începu să tremure la vederea lamei scînteietoare care ţîşni în semiîntuneric. Înainte de a avea timp să facă vreo mişcare, Rico îi trecu lama pe lîngă obraz.

– Ar trebui să-ţi tai buzele!

O cicatrice cu briciul pe gură era răzbunarea tradiţională a proxenetului împotriva unei tîrfe care încălcase consemnul.

– Dar am altă idee...

Lăsă cuţitul să cadă şi, cu o mişcare lentă, îşi ridică poalele *djellabei*, centimetru cu centimetru, pînă dezgoli mădularul aflat deja în erecţie sub pîntece. O ţinea pe tîrfă de păr.

– Iar acum, ticăloasă mică, spuse el, scuturînd violent capul Anitei, o să-i spui stăpînului tău cît de rău îţi pare că i-ai făcut atîtea necazuri!

Chiar în acel moment, se auzi soneria de la uşa de la intrare.

Rico deveni livid la vederea celor doi indivizi cu haine kaki şi berete negre care stăteau în prag. Cel mai solid arătă cu capul spre scară.

– *Vamonos, hay trabajo*! lătră el. Vino, ai ceva de lucru!

*

La Ierusalim, zorile zilei de marţi, 15 decembrie, începeau să mijească în spatele clopotniţelor de pe Muntele Măslinilor. Cu ochii întredeschişi în spatele lentilelor groase, Menahem Begin asculta cu un aer obosit torentul de imprecaţii pe care le schimbau între ei, de o oră, membrii guvernului. Aşa cum se aştepta, ameninţarea preşedintelui american dezlănţuise cea mai rea furtună pe care o cunoscuse vreodată sala de consiliu, mult mai violentă decît toate dezbaterile care precedaseră Războiul

de Şase Zile, mai îndîrjită ca recriminările de a doua zi după Războiul de Yom Kippur, mai pătimaşă ca discuţiile care duseseră la raidul din Entebbe. Urmărind propunerile înfierbîntate, Begin încerca să-şi numere partizanii printre cele paisprezece personaje care împărţeau cu el răspunderea guvernării Israelului. Conform aşteptărilor, reacţia cea mai brutală faţă de ameninţarea americană venise din partea ministrului Construcţiilor, Benny Ranan.

Fostul paraşutist se ridicase în picioare. Bătînd aerul cu pumnii lui de boxer, reclamă o mobilizare imediată şi totală a forţelor de apărare israeliene, pentru a se opune oricărei intervenţii americane pe teritoriul naţional. Suporterul său cel mai înfocat era rabinul Orent, reprezentantul partidului religios. O uniune stranie, dar semnificativă: credinciosul mistic şi ateul indiferent, sinagoga şi chibuţul, omul Bibliei, legat de acest pămînt pentru că acesta fusese dăruit de Dumnezeu părinţilor săi, şi omul sabiei, obsedat de securitatea poporului său. *O alianţă care întruchipează forţa Israelului,* îşi spuse Begin.

Spre surprinderea sa, adeptul cel mai îndîrjit al unui compromis cu americanii era ministrul de Interne, Yehud Nero, pe care opinia publică îl asociase întotdeauna deciziilor extremiste ale guvernului. După părerea lui, Israelul trebuia să profite de ocazie pentru a smulge americanilor şi sovieticilor garanţiile capabile să-l pună la adăpost de orice ameninţări odată pentru totdeauna. Aceasta ar fi permis reducerea poverii covîrşitoare a bugetului Apărării, care împingea ţara în prăpastie mai sigur decît Gaddafi cu bomba lui.

Viceprim-ministrul, arheologul pleşuv Jacob Shamir, şi ministrul Apărării, fostul comandant-şef al aviaţiei Ariel Salamon, erau de părere că trebuia căutată o cale de mijloc. Decizia pe care o aveau de luat era atît de gravă, afirmase Shamir, încît la dezbateri ar fi fost cazul să fie invitaţi şi liderii opoziţiei laburiste, pentru ca rezoluţia finală să fie luată prin consens naţional. Begin nu avea nici cea mai mică intenţie să se lase atras

în această capcană, conştient fiind că în acest fel ar fi scăpat, cu siguranţă, situaţia de sub control.

Încă sub şocul decepţiei de a-şi fi văzut atacul împotriva Libiei anulat în ultimul moment, generalul Yaacov Dorit, comandantul Forţelor de Apărare, se păstrase într-o expectativă prudentă. Însă Begin era convins că, fiind un bun militar, va şti să se arate hotărît, la momentul oportun, să le reziste americanilor. Primul-ministru putea, deci, să conteze pe cinci voturi ca să se opună ultimatumului de la Washington: cele ale paraşutistului Ranan, rabinului Orent, miniştrilor Finanţelor, Afacerilor Externe şi Educaţiei. Împotrivă erau ministrul de Interne, cel al Energiei şi cel al Comerţului, toţi trei membri ai propriului său partid, observă cu amărăciune Begin, precum şi miniştrii Comunicaţiilor şi Muncii, care aparţineau partidului reformist. Ţinînd seama că Shamir şi Salamon nu se pronunţaseră, guvernul era iremediabil divizat.

Begin îşi drese vocea pentru a atrage atenţia membrilor guvernului. Într-o ţinută la fel de corectă ca de obicei, cu haina încheiată, cu nodul cravatei la locul lui şi cu batista din buzunarul de lîngă rever călcată cu grijă, era la fel de calm şi de stăpîn pe sine ca în zori, cînd vorbise pentru prima dată la telefon cu preşedintele Statelor Unite.

– Ţin să amintesc fiecăruia dintre dumneavoastră răspunderea fundamentală pe care o avem faţă de ţară şi istorie: trebuie să rămînem uniţi! De fiecare dată cînd evreii le-au permis duşmanilor sau prietenilor să-i dezbine, consecinţele au fost catastrofale.

Apariţia unui membru al gărzii personale îl întrerupse pe primul-ministru.

– Scuzaţi-mă, Menachik, anunţă el cu acea familiaritate israeliană care îl îngrozea pe Begin, generalul Dorit e chemat de urgenţă la telefon.

– Forţele noastre n-au reuşit să-i oprească pe toţi coloniştii plecaţi în noaptea asta din Ierusalim, declară Dorit cînd se întoarse.

Toată lumea cunoştea abilitatea cu care militanţii din Gush Emonim scăpau de urmăritori. „Întunericul, împrejurările...", se plînse Dorit. Guvernul ştia că vînătoarea de colonişti nu era o sarcină capabilă să stîrnească entuziasmul recruţilor din armata israeliană.

Begin se încordă, abia stăpînindu-şi mînia.

– Domnule general, incapacitatea forţelor noastre în neutralizarea operaţiunilor din noaptea aceasta este dramatică. Peste cîteva ore, coloniştii se vor regrupa şi îşi vor face cunoscută victoria în cele patru vînturi. Nici Gaddafi, nici americanii nu vor mai avea nevoie de un alt pretext ca să treacă la acţiune.

– Trebuie să acţionăm urgent, adăugă cu însufleţire ministrul de Interne. Aceşti fanatici pun patria în pericol. Cer guvernului să ordone Forţelor de Apărare să procedeze la expulzarea imediată a tuturor coloniilor implicate în teritoriile ocupate. Demonstraţia publică realizată printr-o asemenea măsură ar trebui să le permită americanilor să angajeze negocieri cu Gaddafi şi să obţină anularea ultimatumului său împotriva New York-ului. Vom vedea pe urmă dacă este posibil să găsim termenii unui acord căruia să-i putem subscrie.

Begin se întoarse spre comandantul Forţelor de Apărare.

– Domnule general, putem conta pe faptul că armata va evacua aceste colonii cu forţa? Şi că le va evacua pe toate?

– Le veţi explica dumneavoastră motivele unei asemenea operaţiuni?

Begin ridică din sprîncene, cu un aer mirat.

– Fiindcă, dacă le spuneţi adevărul, vor refuza să se supună, continuă generalul. Armata noastră este expresia majorităţii şi, oricare ar fi sentimentul majorităţii faţă de aceste colonii, nimeni din ţara asta nu va accepta să plecăm la război împotriva evreilor. Nici chiar pentru a salva New York-ul.

– Şi dacă nu le dăm adevăratul motiv?

Stînjenit, Dorit ridică din umeri.

– Nici aşa nu am fi mai siguri că trupele ne vor da ascultare.

În mod straniu, Begin păru aproape uşurat. Îl privi pe ministrul de Interne.

– Vezi, bietul meu Yehud, probabil că, nici dacă am vrea, n-am putea să capitulăm în faţa ameninţării lui Gaddafi. Am risca să tîrîm ţara într-un război civil.

Îşi scoase ochelarii şi bătu cu degetele în rama lor, adăugînd:

– Ştiu că voi fi acuzat că m-am lăsat prins şi eu de mitul Massadei. Dar cred cu sinceritate că n-avem de ales. Nu trebuie să-i cedăm nici lui Gaddafi şi nici americanilor.

– Americanii încearcă o cacealma, mormăi Ranan. N-or să îndrăznească niciodată să vină pînă aici. Iar dacă îndrăznesc, îi tocăm mărunt.

Begin îl privi cu un aer glacial.

– Mi-ar plăcea să gîndesc ca dumneavoastră, dar, vai! mă tem că sînteţi mult prea optimist.

Continuă, întorcîndu-se spre Dorit:

– Însă vreau să facem un gest simbolic, iar forţele noastre să expulzeze, dacă e nevoie *manu militari*, nucleul coloniştilor din Samaria, din colonia de la Elon Sichem. Acolo îşi au reşedinţa toţi şefii mişcării. Iniţiativa pe care au luat-o ieri seară constituie o provocare intolerabilă în împrejurările actuale. Cereţi ambasadei noastre să-i anunţe pe americani că am adoptat această hotărîre. Poate că asta o să dezamorseze o eventuală acţiune din partea lor.

*

Nu se poate, îşi închipuiau că li-l aduc pe Khomeiny în persoană, se miră Angelo Rocchia, împingîndu-l afară din maşină pe arabul pe care îl arestase în barul din Brooklyn. În blocul zgîrie-nori din Federal Plaza, mai mulţi agenţi federali, cu degetul pe trăgaciul revolverului aflat în fundul buzunarului, se grăbiseră spre cei doi bărbaţi ca să-i escorteze pînă la ascensorul rezervat F.B.I.-ului. Atunci Angelo putu să-şi examineze în linişte prizonierul. Era un bărbat de vreo treizeci de ani, mai

degrabă slăbuţ, cu o claie deasă de păr negru şi lucios, cu o mustaţă care-i masca buzele subţiri şi efeminate şi cu o bărbie fermă.

Quentin Dewing, Bannion, şeful Poliţiei, Salisbury de la C.I.A., Hudson, Al Feldman, toţi ştabii erau acolo, pe palier, cînd uşile se deschiseră în dreptul etajului al douăzeci şi şaselea. Timp de o scundă, Rocchia avu impresia că era o vedetă gata să primească un Oscar.

– Bună treabă! îi aruncă şeful Poliţiei. E primul succes!

Imediat după luarea amprentelor digitale şi executarea de fotografii din toate unghiurile, arabul, care declarase că se numea Mustapha Kaddourri, fu condus în sala de interogatorii a F.B.I.-ului. Podeaua era acoperită cu mochete moi. Locul rezervat suspectului era o canapea comodă, de un albastru închis, pe care se găseau cîteva perne. Pe măsuţa joasă erau aranjate ziare, ţigări, o cafetieră şi cîteva ceşti. În faţa canapelei se aflau două fotolii pentru persoanele însărcinate cu efectuarea interogatoriului. Această ambianţă rafinată era destinată destinderii şi dezarmării celui care urma să fie luat la întrebări.

Cel mai mic zgomot, frecatul unui chibrit sau un suspin, erau înregistrate automat prin intermediul microfoanelor ultrasensibile ascunse în braţele fotoliilor. Pe pereţi se aflau acuarele care disimulau obiectivele mai multor camere de luat vederi. Pe peretele despărţitor opus canapelei se afla o oglindă uriaşă, care, în realitate, era un geam fără amalgamul de cositor şi mercur. Mai departe, se găsea o cabină de control unde vreo douăzeci de persoane puteau vedea şi auzi tot ce se întîmpla în sala de interogatorii. Arestarea arabului îi conferea lui Angelo Rocchia dreptul de a lua loc în această cabină. Fascinat, el cercetă chipurile din jurul lui.

– Ia spuneţi-mi, dom' şef, murmură el, făcînd un semn discret spre o fată brunetă în pulover şi pantaloni, piţipoanca asta cine-i?

– E de la serviciile secrete israeliene... Mossad-ul..., şopti Feldman.

Eliberat de cătuşe, arabul se aşezase chiar pe marginea canapelei. Doi agenţi federali se agitau în jurul său, avînd mai multă grijă pentru confortul lui personal, constată Angelo indignat, decît pentru a afla imediat tot ce ştia. Tocmai cînd crezu că interogatoriul avea să înceapă în sfîrşit, newyorkezul văzu cum unul dintre agenţi scoate din buzunar o foaie de carton şi i-o arată arabului.

– S-au ţicnit! gemu el în urechea lui Feldman. Am pus mîna pe un tip care poate să ne ducă la baril şi căcăcioşii ăştia îi arată o afurisită de cărticică.

Feldman ridică din umeri resemnat. „Cărticica" era documentul imprimat pe care-l aveau asupra lor inspectorii şi agenţii F.B.I.-ului. Scopul ei era de a reaminti oricărui individ căzut în mîinile poliţiei drepturile cetăţeneşti de care se putea prevala. Astfel, arabul avea libertatea de a cere un avocat, înainte de a răspunde la orice întrebare. Atmosfera din cabina de control se încordase brusc. Fiecare simţea că toate eforturile de căutare a bombei riscau să se poticnească aici. Dacă arabul reclama prezenţa unui avocat, ar fi putut trece cîteva ore pînă la începerea interogatoriului şi alte cîteva pînă la încheierea tîrgului şi pînă la obţinerea unor mărturisiri în schimbul eliberării.

Arabul respinse cărticica: nu avea nevoie de avocat. Nu avea nimic de zis.

Chiar atunci, un tînăr agent federal dădu buzna în cabina de control.

– E deja fişat la noi! anunţă el triumfător.

Amprentele lui digitale fuseseră transmise Cartierului General al F.B.I.-ului din Washington, unde memoria calculatorului de la siguranţa federală le comparase cu sutele de mii de amprente ale tuturor indivizilor arestaţi în Statele Unite în ultimii zece ani. Pe urmă, fuseseră expediate la Langley, unde computerul C.I.A.-ului le păstra în memorie pe cele ale tuturor

teroriştilor palestinieni înregistraţi şi fişaţi în arhivele principalelor servicii de informaţii din lume. La trei minute după ce le înghiţise, maşina scosese un sunet scurt şi comunicase fişa de semnalmente a arabului.

Era vorba de un anume Nabil Suleiman, născut la Bethlehem în 1951 şi arestat pentru prima dată de către israelieni în 1969, în urma unei manifestaţii organizate de elevii Colegiului Arab din Ierusalim. În 1972, fusese arestat din nou pentru port ilegal de armă şi condamnat la şase luni de detenţie. După eliberare, i se pierduse urma timp de un an, dispariţia ducîndu-i pe cei de la Mossad la concluzia că se afla într-una dintre taberele de pregătire ale F.P.E.P., conduse de George Habache în Liban. În 1975, fusese identificat drept unul dintre cei doi teroriştii care amplasaseră o încărcătură de explozive într-un coş cu merinde în piaţa Nahane Yehuda din Ierusalim. În acest atentat fuseseră ucise trei bătrîne şi rănite alte şaptesprezece persoane. De atunci, numitul Nabil Suleiman dispăruse fără urmă.

– Ai verificat la Departamentul de Stat şi la Biroul pentru Imigraţii? întrebă Dewing, comparîndu-l pe bărbatul din sala de interogatorii cu fotografia prinsă de fişă.

– Da, domnule, răspunse tînărul agent federal. N-au nici o informaţie despre individ. Se află clandestin aici.

În sala de interogatorii, arabul acceptase totuşi să spună unde locuieşte: Century Hotel, Atlantic Avenue 844, Brooklyn.

– Trimiteţi repede doi băieţi acolo! ordonă Hudson.

Indicarea adresei era, în mod vădit, singura informaţie pe care arabul părea dispus s-o ofere. Cu ochii plecaţi, adoptă o expresie de ostilitate dispreţuitoare.

Angelo îl privi atent. *E un dur,* îşi spuse el. *Un tip care a trecut prin taberele fedayinilor şi a pus bombe în Israel în mod sigur nu e o mămăligă. Dacă agenţii cred că or să-l înmoaie, punîndu-i pernuţe sub fund şi servindu-l cu cafea, îşi fac frecţie la piciorul de lemn.* Rocchia încă nu-şi digerase umilinţa pe care i-o produsese Rand la Benny, tăinuitorul. Se apropie de Feldman.

– Dom' şef, faceţi cumva să rămîn singur cu el vreo zece minute. La urma urmei, eu am pus laba pe el, nu?

După cinci minute, Angelo se instală în locul celor doi agenţi federali, în faţa arabului. Feldman fusese nevoit să apeleze la intervenţia şefului Poliţiei pentru ca şefii F.B.I.-ului să-şi lase prada, fie şi pentru scurt timp, la discreţia unui simplu inspector newyorkez. În cabina de control, tensiunea ajunsese la apogeu. Angelo simţea toate privirile aţintite asupra lui. Ştia că agenţii federali nu or să-i aducă bomboane dacă o să dea greş. Deşi era în criză de timp, se hotărî să nu se grăbească. Adresîndu-i arabului un surîs părintesc, scoase o pungă cu alune.

– Ia de-aici, amice.

E închis în el ca o scoică, micuţul, îşi spuse el, văzînd cum claia de păr negru se mişcă scurt. Angelo se lăsă pe spate şi mestecă liniştit cîteva alune.

– Să ştii, Nabil, că n-ai nevoie de avocat ca să mănînci alune.

Îi rostise prenumele ca şi cum ar fi izbit cu o măciucă. Văzu cum arabul tresare. Angelo se înfundă şi mai mult în fotoliu şi ronţăi pe îndelete şi restul de alune, ca să-i dea timp celuilalt să mediteze asupra faptului că i se cunoştea adevărata identitate.

– Vezi tu, noi, poliţiştii, n-avem toţi aceleaşi metode...

Vorbea cu aceeaşi voce puţin înfundată, pe un ton ce sugera confidenţialitate, pe care îl folosise fără succes şi cu tăinuitorul.

– Agenţii au stilul lor de muncă. Eu îl am pe-al meu. Înţelegi, mie-mi place să joc întotdeauna cu cărţile pe faţă. Sînt cinstit cu toată lumea.

– Nu vă obosiţi, scrîşni arabul, n-o să vorbesc!

– Să vorbeşti? rîse în hohote Angelo. Dar cine ţi-a cerut să vorbeşti? Stai puţin, eu nu-ţi cer decît să asculţi.

Se descheie la haină şi-şi trecu nepăsător degetele prin răscroiala vestei.

– Bun, hai să vedem cum stau lucrurile. Te-am înhăţat pentru dosire de obiecte furate. Din cauza acelui pachet de cărţi de

credit şterpelite, pe care Benny Moscowitz ţi l-a vîndut vineri pentru cinci sute de mardei.

Angelo se întrerupse şi îi zîmbi prietenos arabului.

– Apropo, micuţule, ai plătit mult prea mult. Chestia valora două sute cincizeci, nimic în plus.

Nici dacă ar fi un manechin de ceară, nu ar fi fost atît de lipsit de reacţie.

– Bagă-ţi bine-n tărtăcuţă că te-ai învîrtit de cel puţin trei ani de gherlă. Depinde de judecător. Dar pe mine mă doare-n cot dacă mergi sau nu la zdup. Un singur lucru mă interesează: să ştiu cui i-ai dat cărţile alea.

– Vă repet că n-am nimic să vă spun! insistă arabul, la fel de arţăgos.

– De acord cu tine, amice. Nu eşti obligat. Adineauri ţi-ai citit drepturile.

Vocea lui Angelo devenise liniştitoare, aproape amicală. Cu un aer gînditor, îi arătă oglinda cea mare din spatele lui.

– Vezi chestia aia? E o oglindă falsă. De dincolo ne privesc cel puţin douăzeci de persoane: judecători, agenţi federali, tot felul de oameni. Ba chiar şi un şoricel pe care-l interesează nemaipomenit mutrişoara ta.

Angelo făcu o pauză pentru a da timp curiozităţii arabului să se manifeste.

– Face parte din drăcia aia israeliană... Cum îi zice?... A, da, Mossad.

Angelo se întrerupse din nou, chipurile ca să-şi aranjeze cravata dar privindu-şi în continuare prada cu coada ochiului. Văzu că, în sfîrşit, palestinianul dă un prim semn de nelinişte.

– Bun, acum să vedem cum stăm.

Vocea îi devenise brusc rece, detaşată.

– Eşti un clandestin, ştim asta. N-ai viză americană. Iar noi avem tratatul ăsta cu israelienii, pentru extrădarea teroriştilor. Bum! făcu Angelo şi pocni din degete. Da, ce să-i faci?! La tribunal e un tip care se ocupă deja de actele tale de extrădare. Iar

fetiţa asta de la Mossad ţi-a pregătit un avion, unul numai pentru tine, la Aeroportul Kennedy. Şi-a făcut socoteala că o să fii la bord înainte de ora 20.00.

Angelo observă schimbarea bruscă de expresie de pe chipul arabului. *Încă un pic şi face în pantaloni*, îşi spuse el.

– N-avem de ales, micuţule. Trebuie să te trimitem înapoi verişorilor tăi din Israel. N-are nici un rost să te ţinem aici, în America, pentru nişte amărîte de cărţi de credit furate.

Îşi scutură cojile de alune căzute pe vestă şi se încheie la haină, ca şi cum s-ar fi pregătit să plece.

– N-ai nimic să ne spui? Mă rog, e dreptul tău. Dreptul tău absolut. Dar, în cazul ăsta, nici noi n-avem vreun motiv să te mai reţinem.

Angelo se ridică.

– Aşteptaţi, nu înţeleg...

– Şi totuşi, e simplu. Ne dai ca să-ţi dăm. Ne dai o mînă de ajutor şi-ţi facem şi noi un bine. Te aşezi la masă şi te transformi în martor. Atunci, sîntem obligaţi să te ţinem aici. Nici vorbă să te trimitem la evrei.

Angelo era în picioare. Se întinse făcînd să-i trosnească încheieturile.

– Dacă taci, ce putem să facem? Sîntem nevoiţi să te predăm. Aşa e legea...

Poliţistul începu să se plimbe în jurul arabului.

– Eu cred că-i cunoşti mai bine decît mine pe amicii din Mossad. Din cîte ştiu, nu prea pun mare preţ pe cărticelele de genul celei pe care ţi-au arătat-o agenţii.

Angelo lăsă un surîs uşor să-i înflorească în colţul buzelor:

– Mai ales cînd au ocazia să stea cîteva ore singuri-singurei într-un avion cu un arab care le-a pus o bombă în piaţă şi le-a omorît trei bătrînele. Pricepi? Vreau să spun că e bine să nu te aştepţi să-ţi servească şampanie în avion.

Trăsăturile palestinianului încremeniră subit la evocarea atentatului din Ierusalim.

– În regulă, rosti el. Ce doriți?

Angelo se așează la loc. Își aranjă pedant dunga de la pantaloni și își încrucișă picioarele.

– Să stau niței de vorbă cu tine, micuțule, atîta tot. Să stăm de vorbă cîteva minute.

*

Grace Knowland fu foarte surprinsă să-l vadă pe fiul ei Tommy, așteptînd în fața porți cazărmii Regimentului al 7-lea din Park Avenue. Trecuse de ora 19.00 în acea zi de luni, 14 decembrie, iar meciul de tenis ar fi trebuit să înceapă de zece minute.

– Mămico! scînci puștiul deznădăjduit. Meciul a fost anulat!

Grace încercă să domolească printr-un sărut decepția băiatului care bătea din picior de necaz.

– De ce, dragul meu?

– Nu știu. Înăuntru sînt o mulțime de oameni și nimeni nu vrea să ne lase să intrăm. Nici măcar nu mi-au dat voie să mă duc să-mi caut racheta.

Grace suspină. Hotărît lucru, era o zi ratată. Călătoria făcută de pomană la Washington, fiindcă primarul nu se întorsese la New York la ora obișnuită, eforturile fără rezultate de a încerca să-i smulgă purtătorului de cuvînt cîteva detalii despre proiectul de construcție din South Bronx, aglomerația pe care o suportase ca să ajungă aici... Iar acum afla că meciul de tenis al fiului ei n-o să mai aibă loc.

– Dragul meu, mă duc să încerc măcar să-ți recuperez racheta.

Se îndreptă spre soldatul de la poliția militară care făcea de pază în fața clădirii.

– Ce s-a întîmplat? Băiatul meu trebuia să joace un meci de tenis aici în seara asta.

Soldatul își lovi mănușile negre una de alta.

– N-am nici cea mai vagă idee, doamnă. Ştiu doar că am primit ordin să nu las pe nimeni să intre. Înăuntru are loc chiar acum un exerciţiu.

– Cred că fiul meu n-ar deranja pe nimeni dacă s-ar duce doar să-şi ia racheta de pe stelaj, insistă Grace cu o voce alintată.

Soldatul ridică din umeri cu un aer încurcat.

– Ce vreţi să vă spun? Am primit ordin. Nu intră nimeni.

Grace simţi că-i sare ţandăra. Ziariştii de la *New York Times* nu prea aveau obiceiul să se lovească de uşi închise.

– Cine răspunde de toată povestea?

– Domnul locotenent. Vreţi să-l chem?

După cîteva minute, soldatul se întoarse însoţit de un tînăr ofiţer surîzător. Acesta o privi pe Grace cu interes.

– Domnule locotenent, spuse ea pe un ton blînd, oare ce se întîmplă aici atît de important, încît un băiat de doisprezece ani nu poate să meargă să-şi caute racheta de tenis pe stelaj?

– Nimic foarte important, doamnă. Doar un exerciţiu de studiere a celor mai bune modalităţi de degajare a zăpezii de pe străzile din New York şi a modului în care armata poate ajuta municipalitatea în cazul unor căderi masive de zăpadă, aşa cum s-a întîmplat săptămîna trecută.

Lui Grace îi veni o idee. Poate că, pînă la urmă, nu era chiar o zi ratată.

– Sînt Grace Knowland de la *New York Times* şi, întîmplător, tocmai fac o anchetă asupra aceastei probleme. Aş fi fericită să-i iau un interviu celui ce răspunde de acest exerciţiu şi să aflu la ce concluzii a ajuns.

Tînărul locotenent păru încurcat.

– Sînt dezolat, dar nu pot să vă ajut absolut deloc cu privire la acest subiect, spuse el. N-am nimic de-a face cu toată povestea. Eu mă ocup doar cu asigurarea pazei cazărmii.

Tommy privea cu admiraţie pistolul de la centura ofiţerului.

– E încărcat Coltul?

– Sigur că da, puişor.

Întorcîndu-se către Grace, locotenentul îi făcu o propunere:

– Uitaţi, dacă fiul dumneavoastră îmi explică unde se află racheta, încerc să mă duc s-o caut. Şi, în acelaşi timp, îi spun comandantului că vreţi să-l vedeţi.

Cînd tînărul ofiţer reapăru, izbea mîndru racordajul rachetei de palmă.

– Astea zic şi eu corzi bine întinse! Probabil că eşti un jucător pe cinste, îi spuse el lui Tommy.

Pe urmă, zîmbindu-i lui Grace, îi explică:

– Mi s-a spus că orice întrebare despre exerciţiul în curs de desfăşurare trebuie să-i fie adresată comandantului McAndrews, şeful biroului de presă al Cartierului General al Armatei I.

Îi întinse o foaie de hîrtie.

– Acesta e numărul de telefon.

Ofiţerul o privi vrăjit pe tînăra femeie.

– Dacă vă întoarceţi să faceţi un reportaj, adăugă el timid, am putea merge să bem o cafea împreună?

Grace îşi notă în carnet numele înscris deasupra buzunarului uniformei.

– Cu plăcere, domnule locotenent. Pe curînd.

*

Instalat comod în fotoliu, cu picioarele puse neglijent pe masă, Angelo Rocchia continua interogarea arabului.

– Deci, te ocupi cu treburi mărunte pentru cei de la Ambasada Libiei la O.N.U. Cum luau legătura cu tine?

– Lăsau un mesaj la barul din Brooklyn.

– Şi cum vă fixaţi întîlnirile?

– Adăugam patru unităţi la ziua în curs a lunii şi mă postam la intersecţia dintre strada corespunzătoare şi 1st Avenue. De exemplu, dacă întîlnirea era pentru data de 9, mă duceam la colţul dintre 13th Street şi 1st Avenue.

Angelo dădu din cap.

– Mereu la aceeaşi oră?

– Nu. Între 13.00 şi 17.00. Adăugam o oră la fiecare întîlnire şi, după un timp, o luam de la capăt.

– Şi te întîlneai de fiecare dată cu aceeaşi persoană?

– Nu întotdeauna. Aveam în mînă un număr din *Newsweek*. Ei mă abordau.

– În legătură cu povestea noastră cum s-au petrecut lucrurile?

– Prima oară a venit o fată.

– Îţi aduci aminte ziua?

Arabul ezită.

– Trebuie să fi fost marţea trecută, fiindcă întîlnirea urma să aibă loc la colţul lui 12th Street.

– Cam cum arăta?

– Binişor. Şatenă cu părul scurt. Purta un palton de blană.

– Era de la tine din ţară?

Suspectul îşi plecă ochii, ruşinat.

– Probabil. Dar vorbea engleza.

– Ce voia?

– Cărţi de credit noi-nouţe. Trebuia să i le aduc a doua zi la ora 10.00.

– Atunci te-ai dus să-l vezi pe tăinuitor.

Arabul dădu din cap.

– Şi pe urmă?

– I-am dat cărţile de credit fetei. Mi-a cerut să merg cu ea să facă nişte cumpărături. Am fost la un magazin de aparate de fotografiat. Mi-a spus să intru şi să cumpăr unul.

– Şi-ai intrat?

– Întîi m-am dus la toaleta unui bar, ca să exersez semnătura şi a ţinut. Casierul n-a observat nimic.

Arabul scoase un suspin, strivit deodată de amploarea propriei mărturisiri.

– Pe urmă, mi-a spus: „Bun, merge, asta e dovada că este bună". Voia şi altele, plus un permis de conducere pentru vinerea următoare, la 10.00 dimineaţa. Pentru un tip între treizeci şi patruzeci de ani, cu tenul închis şi cu părul negru. Mi-a dat o mie de dolari.

– Şi ce s-a întîmplat vineri?

– De data aia, la întîlnire a venit un tip. Nu-l mai văzusem pînă atunci.

În acel moment, Quentin Dewing dădu buzna în încăpere. Angelo se înfurie, fiindcă interogatoriul care se desfăşura atît de bine fusese întrerupt.

– Iartă-mă, domnule inspector Rocchia, dar am dori ca domnul Suleiman să examineze aceste fotografii. Tocmai ne-au sosit de la Paris.

Îi arătă arabului fotografiile Leilei Dajani, pe care generalul Bertrand le trimisese C.I.A.-ului cu mai puţin de douăzeci de minute în urmă.

– E cumva vorba, din întîmplare, de persoana care v-a contactat?

Arabul privi clişeul şi îşi ridică ochii spre directorul F.B.I.-ului.

– Da, ea este.

Dewing îi dădu fotografia lui Whalid Dajani.

– Dar el? E tipul care a venit după cărţile de credit vineri?

Arabul examină documentul şi clătină din cap.

Dewing îi arătă apoi fotografia lui Kamal. Arabul o studie o clipă şi pe urmă îşi ridică privirea.

– Da, spuse el. Ăsta e.

În cabina de control, Al Feldman nu-şi putut stăpîni o explozie de bucurie. Ridicîndu-şi braţele spre cer, strigă:

– În sfîrşit, le avem mutrele!

*

Dacă situaţia n-ar fi fost atît de gravă, spectacolul acelor gentlemeni în smoching aşezaţi la masa Consiliului Naţional de Securitate ar fi avut nuanţe mai degrabă comice. Îndîrjiţi în a se preface că totul era normal, preşedintele şi secretarii lui aveau să-şi întîlnească peste cîteva clipe soţiile în Sala Albastră a Casei Albe. Pe urmă, aveau să ia parte la un banchet la care se folosea vesela roşu-închis a lui Lincoln, în onoarea decanului corpului diplomatic, ambasadorul Boliviei, care părăsea Washington-ul. Pe toată durata serii, aveau să fie nevoiţi să mănînce, să bea şi să stea la taclale, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

– În orice caz, nimic din buletinele de ştiri de seară – la radio şi la televiziune – nu arată că presa ar bănui ceva, declară Eastman uşurat.

– Slabă consolare, oftă preşedintele, continuînd să deschidă mesajele sosite din Israel, în timp ce îşi îmbrăca smochingul. Domnule Middleburger, îi spuse el secretarului de stat adjunct, această iniţiativă a Ierusalimului nu este deloc suficientă.

– Domnule preşedinte, răspunse diplomatul aproape scuzîndu-se, ambasadorul israelian a fost categoric. Israelul doar atît e dispus să facă. A afirmat că armata israeliană nu va executa niciodată un ordin de expulzare a coloniilor în totalitate.

– În acest caz, singura soluţie pe care ne-o lasă Begin e să o facem noi în locul lui, nu-i aşa?

Tonul morocănos al preşedintelui îi ascundea prost emoţia. Fiecare ştia cît de mult îi displăcea o asemenea acţiune. Dar ce altceva putea să facă?

Se întoarse către directorul C.I.A.-ului:

– Tap, care sînt şansele ca Israelul să se opună prin forţă intervenţiei noastre?

– Aş spune cincizeci la sută, domnule preşedinte.

Şeful statului se sprijini de spătarul fotoliului şi închise ochii, ţinîndu-şi bărbia sprijinită în podul palmei şi dînd impresia că era adîncit în rugăciune. Şi poate că acest om atît de credincios chiar se ruga.

Deodată, el deschise ochii.

– Sîntem prinşi la mijloc, între două tipuri de fanatism, îngînă el. Fanatismul evreiesc şi fanatismul islamic... Dar n-o să le sacrificăm şase milioane de americani.

Se întoarse spre secretarul de la Departamentul Apărării.

– Herbert, vreau ca Forţa de Intervenţie Rapidă să fie gata de plecare cu preaviz maxim de o oră.

Forţa de Intervenţie Rapidă era o structură interarme care fusese constituită în 1979, în vederea unor acţiuni imediate în orice parte a globului.

– Domnule Middleburger, îi ordonă pe urmă secretarului de stat adjunct, vreau să-i previi în cel mai deplin secret pe regele Hussein şi pe sirieni. Fă în aşa fel încît să ne putem folosi, la nevoie, de aerodromurile lor ca baze de plecare.

Se ridică. Mersul îi era hotărît şi rapid. Ajunse la uşă, cînd fu chemat de directorul F.B.I.-ului:

– Domnule preşedinte!

Chipul de obicei impasibil al lui Joseph Holborn strălucea, trădîndu-i agitaţia.

– Oamenii noştri din New York au identificat trei palestinieni implicaţi în afacere. Începînd din zori, o să avem peste patruzeci de mii de agenţi pe urmele lor.

*

– Ce ghinion! bombăni directorul F.B.I.-ului newyorkez.

Unul dintre agenţii lui tocmai îi făcea un raport despre vizita lui Grace Knowland la cazarma din Park Avenue.

– Imediat după ce ofiţerul de serviciu i-a vorbit despre un exerciţiu de degajare a zăpezii, tînăra femeie a părut foarte agitată. A scos legitimaţia de presă şi a cerut să stea de vorbă cu un responsabil. Pînă la urmă, ca să scăpăm de ea, i-am dat numărul liniei pe care o folosim pentru protejarea celor de la N.E.S.T. E o linie falsă, care duce, chipurile, la şeful biroului de presă al

Armatei I, dar care, de fapt, sună în centrala cazărmii. Ziarista aşteaptă chiar acum la telefon. Ne cere o explicaţie completă despre exerciţiul în curs.

Harvey Hudson era consternat.

– Vă daţi seama? Riscăm să descopere presa întreaga afacere numai fiindcă un puşti aiurit i-a bătut pe toţi la cap ca să-şi recupereze racheta de tenis.

Trăgea de capetele papionului care atîrna trist sub gulerul decolorat.

– Cassidy, îi ordonă el asistentului, deghizează pe cineva de la noi în ofiţer şi trimite-l la cazarmă mîine dimineaţă. S-o vadă pe fată şi treaba lui cum face, dar să-i tragă cel mai frumos discurs pe care l-a auzit cineva despre degajarea zăpezii la New York. Puţin îmi pasă ce-o să-i spună, numai să ţină. Ultimul lucru de care avem nevoie acum e să ne trezim cu *New York Times* pe cap.

*

La New York era deja noapte. Ziua de luni, 14 decembrie, avea să se încheie curînd. O maşină Toyota verde aluneca în linişte de-a lungul liniei pustii a docurilor. Proxenetul Enrico Diaz stătea pe bancheta din faţă, între cei doi compatrioţi care veniseră să-l smulgă din atmosfera agreabilă a acelei seri pentru o misiune urgentă. La dreapta, dincolo de grilajul care împrejmuia antrepozitele din Jersey City, zărea panglica strălucitoare a Hudson-ului, iar mai departe, luminile orbitoare din Manhattan.

Şoferul se opri la intrarea pe o alee părăsită, care ducea la o baracă aparent abandonată. Cei trei bărbaţi coborîră din maşină fără să scoată un cuvînt. Cei doi portoricani care mergeau în faţa lui Rico purtau ghete militare cu talpă groasă de cauciuc, făcute pentru jungla din Vietnam. Înaintau fără zgomot, ca fiarele în pădure. Ajungînd la baracă, unul dintre cei doi însoţitori ai lui Rico făcu un semn de recunoaştere. Se întredeschise o uşă de unde ţîşni fasciculul luminos al unei lanterne.

– *Venga!* comandă cel care o ţinea, după ce-i recunoscu pe cei trei vizitatori.

Imediat cum trecu pragul uşii, Rico înţelese motivul pentru care venise. În fundul încăperii erau aliniate cinci scaune în spatele unei scînduri puse pe două capre. La fiecare capăt al acestei mese improvizate, cîte o lampă cu petrol arunca o lumină tremurătoare asupra portretelor agăţate pe pereţi, care îi reprezentau pe Che Guevara, Hector Galindez şi Luis Cabral, cei trei întemeietori ai Frontului de Eliberare din Puerto Rico.

Această mişcare portoricană era singura organizaţie teroristă implantată solid pe teritoriul Statelor Unite. Ea reuşise să-şi menţină coeziunea datorită practicilor nemiloase de genul celei care era pe punctul să înceapă în seara aceea. Era vorba de procesul unui trădător. Spre marea lui uşurare, Rico observă că acuzatul, legat zdravăn şi avînd un căluş în gură, era deja aşezat pe un taburet în faţa celor cinci scaune.

În calitatea sa de membru conducător al Frontului, Rico era unul dintre judecătorii din acel tribunal revoluţionar. Se strădui să-şi întoarcă privirea de la ochii acuzatului, care se zbătea cu chipul plin de deznădejde şi cu venele gîtului umflate, încercînd zadarnic să rostească prin căluş cuvintele unei eventuale pledoarii.

Procesul nu era, de fapt, decît justificarea rituală a unei uciderи. Nu ţinu mult. Acuzatul era unul dintre informatorii poliţiei, adus din Philadelphia fiindcă sentinţa era mai uşor de executat în Jersey City. Odată stabilită vinovăţia, se trecu la vot. Unul după altul, cei cinci judecători pronunţară cuvîntul *muerte*. Nu se auzi nici o voce care să ceară clemenţă tribunalului. Cu excepţia cîtorva personaje, ca Enrico Diaz, conducerea Frontului era formată din intelectuali proveniţi din mica burghezie, învăţători rataţi şi studente de profesie, care nu aveau noţiunea de milă.

Pe masă se găsea un pistol Walter P de calibrul 38. Fără a scoate o vorbă, preşedintele tribunalului i-l dădu lui Rico.

Codoşul încercă din răsputeri să-şi reprime un fior de groază. Şi aici era vorba tot de un ritual al Frontului. Să omori cu sînge rece, la ordinul organizaţiei, constituia dovada definitivă a loialităţii unui militant. Rico luă pistolul, se ridică şi dădu ocol mesei. Străduindu-se să nu tremure, cu ochii aţintiţi în fundul sălii, ca să evite înfruntarea privirii victimei, ridică arma, căută scobitura tîmplei şi apăsă pe trăgaci.

Se auzi un „clic".

Atunci Rico percepu hohotul înăbuşit de rîs care o scutura pe pretinsa lui victimă. Îi privi pe cei patru „judecători" din spatele mesei. Chipurile lor erau la fel de goale ca un zid de puşcărie.

– Există, într-adevăr, un trădător aici în cameră, dar nu e el, declară preşedintele tribunalului.

Şase bărbaţi ţîşniră imediat dintr-o cameră alăturată ca să-l lege pe Rico. Acesta fu aruncat într-un scaun, legat fedeleş; îi puseră căluş. Nu mai era nevoie, de data asta, de nici o parodie de proces. Avusese loc înaintea sosirii proxenetului Enrico Diaz.

Preşedintele scoase încărcătorul pistolului, îl umplu fără grabă cu gloanţe de 9 mm şi îl puse la loc cu un zgomot sec. I-l întinse omului care se proţăpise în faţa condamnatului. Era Pedro, micul traficant de droguri al cărui nume fusese comunicat de Rico F.B.I.-ului ca fiind cel ce adusese un medicament unei arăboaice care stătea la Hampshire House.

Fără cea mai mică ezitare, Pedro îndreptă ţeava îngheţată spre tîmpla turnătorului său. Savurîndu-şi răzbunarea, îl privi fix în ochi pe Rico preţ de cîteva clipe. Apoi izbucni într-un rîs sălbatic şi apăsă pe trăgaci.

*

Nu poate să existe ceva mai frumos, îşi spuse extaziat Angelo Rocchia, cu ochii roşii de oboseală, hipnotizat de acest spectacol de care nu se plictisea niciodată. Zgîrie-norii din

Manhattan i se păreau şi mai impunători noaptea decît ziua, cu galaxia lor de ferestre de aur care străpungeau întunericul. În inima acestei geometrii de lumini, cele paisprezece etaje ale Cartierului General al Poliţiei şi cele ale sediului F.B.I.-ului sclipeau cel mai intens. Nici unul dintre inspectorii şi agenţii federali care alergaseră toată ziua în căutarea barilului nu fusese autorizat să se întoarcă acasă sau la hotel. Primiseră cu toţii ordin să rămînă în birouri, gata să răspundă la orice apel. Rand şi Rocchia se despărţiseră după interogatoriul arabului ca să meargă fiecare la cartierul general căruia îi aparţinea şi să se odihnească vreo cîteva ore.

– Tot aici dormi şi tu?

Angelo recunoscu accentul gutural al vechiului său coleg Ludwig, care îl întrebase din biroul de alături.

– Mda... Mă ocup mîine dimineaţă la 6.30 de chestia asta.

Înainte de a se întinde pe patul de campanie trimis de Serviciul de Apărare Civilă, trebuia să completeze nenumăratele documente care însoţeau inevitabil o anchetă poliţienească. Nici măcar o asemenea zi extenuantă nu se putea încheia fără redactarea raportului tip DD5 şi a fişelor referitoare la toate persoanele interogate şi la toate locurile vizitate. O plictiseală cumplită... „Dar un bun poliţist, îi spusese tînărului său coechipier, trebuie să fie la zi cu hîrtiile".

Angelo îşi ridică nasul din hîrţoage şi se întoarse spre prietenul său.

– Ştii ceva, Ludwig, mi s-a acrit de treburile astea care încep în zori. Vîrsta, fără doar şi poate...

– Şi mie la fel, spuse colegul lui, desfăcîndu-şi cravata. Îl mai ţii minte pe căcăciosul ăla de şef pe care l-am avut pe cap în '52, cînd am venit la Secţia 9? Spune, îl mai ţii minte?

– Auzi vorbă!

Timp de o săptămînă întreagă, în fiecare dimineaţă, la 6.00, pe un frig polar, Angelo şi Ludwig trebuiseră să se înfiinţeze pe West Side Highway ca să încerce să pună mîna pe un şofer care

provocase un accident mortal şi fugise de la locul faptei. Opreau toate maşinile. „Iertaţi-ne, domnule, treceţi pe aici în fiecare zi? N-aţi văzut, din întîmplare, un automobil care a călcat un pieton vineri dimineaţă?" Probabil că îi întrebaseră acelaşi lucru pe mai mult de o mie de conducători auto. În cele din urmă, un vînzător de cravate le furnizase informaţia care le permisese să-l găsească pe vinovat.

Angelo căscă şi se întinse, zîmbind la amintirea vremurilor bune de altădată.

– Cînd te gîndeşti cîte am îndurat doar ca să punem mîna pe un şofer!

– Îţi dai seama cîte lovele ne-ar ieşi azi din orele suplimentare, dacă ni s-ar mai da cazuri din astea?

– Visezi, bătrîne! Azi n-ar mai folosi nimeni asemenea mijloace doar ca să înhaţe un amărît de şofer care vrea s-o şteargă, spuse Angelo, stingînd lumina. Noapte bună.

Era pe punctul de a adormi, cînd sună telefonul. Întinse braţul în întuneric şi ridică receptorul.

– Grace... Draga mea, te-am sunat de două ori în seara asta.

– Şi eu te-am căutat toată ziua. Totuşi, ce faci la serviciu la ora asta?

Afurisiţii ăştia de ziarişti! Sînt mai ai naibii ca poliţiştii cînd e vorba de pus întrebări încuietoare. Răspunse pe un ton glumeţ:

– Ar trebui să ştii, draga mea, că ziua unui poliţist nu se termină niciodată.

– Fîs! făcu ea rîzînd, după care adăugă, pe un ton serios: Ia spune, Angelo, ce-mi ascunzi de fapt? Ce se petrece?

În voce i se ghicea o undă de nelinişte.

– Nimic. În orice caz, nimic grav. Pur şi simplu avem o groază de treabă ca să căutăm, ca de obicei, acul în carul cu fîn.

Se lăsă liniştea. O auzi trăgînd adînc din ţigară. De luni de zile încerca s-o convingă să se lase de fumat.

– Angelo? întrebă ea, ezitînd cîteva clipe. Cred că, pînă la urmă, o să pot să iau prînzul cu tine miercuri.

– Dar credeam că...

– Nu. M-am răzgîndit.

Urmă o nouă tăcere.

– M-am hotărît să păstrez copilul.

– Vorbeşti serios, Grace? bîigui el.

– Cel mai serios cu putinţă.

– Vrei chiar atît de mult să mai ai un copil?

– Da.

O auzi trăgînd iar din ţigară. Apoi vocea reveni, calmă şi firească:

– Dar fii liniştit, scumpule: asta nu o să schimbe absolut nimic între noi.

*

Nopţile de iarnă sînt reci în Samaria. Dîrdîind, cu gluga bluzonului lăsată în jos pe frunte şi lovindu-şi picioarele unul de altul pe terenul stîncos, omul care stătea de gardă la intrarea în colonia izolată de la Elon Sichem privea cum se ivesc zorii zilei de marţi, 15 decembrie. Ţîşnind dintre munţii de dincolo de Iordan, soarele începea să scalde ţinutul într-o lumină palidă de chihlimbar. Acolo, între culmile pietroase ale munţilor Ebal şi Garizim, se ridica marele tîrg arab Nablus, străvechiul Sichem din Biblie. La porţile lui se găsea unul dintre locurile importante ale istoriei evreieşti, cîmpia unde îşi ridicase tabăra Avraam cînd venise în ţara Canaanului. Chiar acolo, la umbra unui terebint, cum spune Biblia, i se arătase Dumnezeu ca să-i reveleze că pămîntul pe care păşise era pămîntul lui Israel şi că acesta aparţinea urmaşilor săi. Mai apoi, pe acele meleaguri stătuse şi Iacov, înainte ca Iosua, ascultînd porunca lui Moise, să-i adune pe israeliţi şi să meargă să moară acolo.

Aproape patru milenii mai tîrziu, o mînă de militanţi aparţinînd Blocului Credinţei veniseră să scrie între acele coline ale Samariei o nouă pagină a istoriei evreilor. În noaptea de 9 a

lunii Ab a anului 1974, data comemorativă a distrugerii Templului din Ierusalim de către legiunile romane ale lui Titus, un comando ocupase un deal nelocuit din apropierea satului arab Kaddoum pentru a implanta acolo o colonie formată din vreo zece caravane. În amintirea locului învecinat, unde Dumnezeu îi dăruise lui Avraam pământul lui Israel, coloniştii o numiseră Elon Sichem.

Această instalare ilegală într-un teritoriu arab ocupat prin forţa armelor în 1967 pecetluia deznodământul lungilor luni de lupte de gherilă dintre adepţii Blocului Credinţei şi guvernul statului Israel, condus pe atunci de generalul Itzak Rabin. Invocînd dreptul sacru al evreilor la colonizarea tuturor pămînturilor dăruite de Dumnezeu părinţilor lor, discipolii bătrînului rabin Kook nu încetaseră să sfideze sistematic interdicţiile guvernamentale. Ocupaseră un hotel în Hebron, în Iudeea, şi implantaseră alte cîteva colonii izolate în regiunile Bethlehem şi Ierihon, după care îşi lansaseră comandourile în direcţia Sebastiei, capitala legendară a Samariei. După ce îi făcuse să se mute de nouă ori cu ajutorul armatei, în cele din urmă generalul Rabin cedase şi tolerase implantarea a treizeci de caravane mobile pe colina aridă de la Elon Sichem. Însă refuzase să acorde ajutoare de orice fel coloniştilor: nici apă, nici electricitate, nici drumuri şi nici măcar şcoli pentru cei din Elon Sichem. Cu toate acestea, sute şi chiar mii de familii se oferiseră voluntar pentru a se alătura primului nucleu de evrei care se întorceau în Samaria. Autorizaţia de a deschide o *yeshiva* permisese introducerea clandestină a cîtorva locuitori în plus. Cu ocazia primei aniversări, în decembrie 1975, cincisprezece mii de simpatizanţi veniţi din toată ţara urcaseră colina pustie pentru a-şi manifesta solidaritatea cu ei. Cu ajutorul cîtorva panouri prefabricate şi plăci de tablă ondulată, coloniştii ridicaseră un hangar pe care îl transformaseră în sinagogă. În mijloc aşezaseră pupitrul ritual acoperit cu covorul de mătase roşie cu franjuri şi împodobit cu steaua lui

David. Fixaseră etajere de-a lungul pereţilor, pentru a aşeza pe ele cărţile sfinte oferite de o familie bogată din Tel-Aviv primilor evrei care reuşeau să se instaleze în Samaria. Tabernaculul din lemn aurit fusese dăruit în 1945 de o comunitate de israeliţi italieni soldaţilor din brigada evreiască. Treizeci şi cinci de ani mai tîrziu, aceştia o aduseseră la colonie în ziua primei aniversări. Cît despre cele trei Tora frumos împodobite, acestea erau un cadou al locuitorilor din Ierusalim.

Pentru propriile lor nevoi, pe culmea aceea necultivată, locuitorii construiseră un mic atelier de feronerie a cărei producţie o vînduseră în Tel-Aviv şi Haifa. Însă condiţiile lor de viaţă erau atît de proaste, încît mulţi capi de familie fuseseră nevoiţi să lucreze prin alte părţi, întorcîndu-se acasă doar pentru prăznuirea sabatului. Cu toate acestea, viaţa se organizase. Primul copil se născuse în decembrie 1975. Diverse plante ornamentale începuseră să înflorească în jurul coloniilor, simbol al voinţei irevocabile a acelor evrei de a prinde rădăcini pe pămîntul pe care-l ocupau. Venirea la putere a lui Menahem Begin marcase începutul unei ere noi în aspra lor existenţă. Abia ales, primul-ministru alergase la Elon Sichem, asigurîndu-i pe locuitori de sprijinul guvernului său. Trecuse de la remorcile de camping la ateliere, repetîndu-le tuturor: „Vă iubesc, vă iubesc! Sînteţi cei mai buni dintre copiii mei". În cele din urmă, colonia restrînsă ajunsese să semene cu un sat adevărat. În scurt timp, existau deja o sută de rulote de camping legate printr-o veritabilă reţea de canalizare, de electricitate şi chiar de telefonie. Se deschisese o şcoală, apoi un dispensar. Sinagoga, devenită neîncăpătoare, fusese mărită. Încetul cu încetul, Elon Sichem devenise trambulina şi cartierul general al operaţiunilor de populare iniţiate de Blocul Credinţei în Cisiordania, iar pe urmă în Golan şi Sinai, pînă la Fîşia Gaza.

Ca şi în acţiunile precedente, cartierul general al acţiunii începute cu o zi înainte la miezul nopţii de către bătrînul rabin

Kook în faţa Zidului Plîngerii din Ierusalim se afla în *Hadar ha Okel*, refectoriul coloniei, o baracă lungă din azbociment şi cu acoperişul din tablă, care se afla în vîrful colinei. Peretele din fund al încăperii era acoperit cu un fotomontaj uriaş de patru metri lungime şi doi înălţime, care arăta magnifica esplanadă Haram ech Cherif din Ierusalim. Dar clişeul era trucat. Sanctuarele musulmane – Domul Stîncii, de unde Mahomed se ridicase la cer, şi Moscheea El Aqsa, care se înalţă astăzi pe esplanadă, şi care fac din Ierusalim al treilea oraş sfînt al Islamului – fuseseră şterse şi înlocuite cu o imagine monumentală a Templului evreiesc al lui Solomon înainte ca Titus să-l distrugă în anul 70. Pe cer, deasupra acelei panorame, era scrisă cu litere mari porunca profetului Iosua dată poporului lui Israel:

Reconstruieşte-ţi casa
Aşa cum a fost la început.

În colonie domnise o agitaţie intensă în tot cursul nopţii. După ce-şi conduseseră trupele pînă la ieşirea din Ierusalim, Yaacov Levin şi Ruth Navon se întorseseră la Elon Sichem ca să dirijeze operaţiunile prin radio. De fapt, era pentru prima dată în această noapte cînd militanţii din Blocul Credinţei făceau uz de mijloace puternice de telecomunicaţii. Artizanul acestui dispozitiv inedit era un rabin atletic de treizeci şi cinci de ani, cu ochi albaştri şi barbă roşcată. Născut în Brooklyn, tată a patru copii, Joel Ben Sira era ofiţer de transmisiuni în trupele de paraşutişti.

La unul dintre posturi se auzi deodată un apel.

– Yaacov, Yaacov! Aici Ephraim, sîntem încercuiţi.

– Unde sînteţi?

– La kilometrul şase de pe drumul Ramalah-Ierihon. Soldaţii trag în aer.

– Abandonaţi vehiculele şi împrăştiaţi-vă! Vă regrupaţi mai încolo!

Tactica era la fel de veche şi de eficientă ca şi colonizarea evreiască din Palestina. Dar, de data asta, risipirea grupurilor era însoţită de o manifestare simbolică. Aşa cum evreii jalonaseră cu focuri mari pămînturile pe care le invadau pentru a arăta că acestea le aparţineau, tot aşa coloniştii din cadrul Operaţiunii „Shuvah Israel" aprindeau focuri peste tot pe unde treceau prin ţinuturile Iudeei şi Samariei.

Yaacov Levin şi Ruth Navon examinară harta militară întocmită la scara 1/25 000 şi pusă pe unul dintre panourile refectoriului. Băiatul simţi obrazul tinerei israeliene lipindu-se de al său. Recunoscu parfumul de iasomie pe care-l simţise pentru prima oară cînd se iubiseră în camera lui din Katamon, la Ierusalim.

– Îţi aduci aminte de unul dintre primele lucruri pe care mi le-ai spus? o întrebă el pe neaşteptate.

– Nu.

– Ai spus aşa: „Acţiunea este cea care îi uneşte pe oameni, nu ideile". N-am uitat chestia asta niciodată.

Ea îi luă mîna şi i-o strînse cu duioşie. Apoi prinseră împreună cu ace pe hartă drapelele micuţe cu steaua lui David, care marcau locurile prevăzute pentru noile colonii. Chiar atunci sosi un căpitan de armată, însărcinat să le înmîneze conducătorilor coloniei un plic purtînd sigiliul de la cabinetul primului-ministru. Yaacov Levin desprinse rapid pecetea de ceară şi recunoscu imediat semnătura lui Menahem Begin la sfîrşitul mesajului. Citi cu voce tare:

„Am trista datorie de a vă informa că, din raţiuni superioare de stat, toţi locuitorii coloniei din Elon Sichem vor fi obligaţi să evacueze locul în această zi de marţi, 15 decembrie, înainte de orele 11.00.

Forţele de Apărare Israeliene au primit ordin să vă pună la dispoziţie mijloacele de transport necesare spre zona prevăzută pentru a vă primi.

În cazul neexecutării prezentei cereri pînă la termenul precizat, Forţele de Apărare Israeliene vor proceda la evacuarea forţată a teritoriului."

Levin îşi ridică încet chipul pe jumătate acoperit de barbă. Toţi putură să-i vadă în privire reflectarea propriei lor stupefacţii. Se întoarse către Abraham Katsover, şeful coloniei.

– Abraham, trebuie să-i strîngem pe toţi la un loc. N-or să ne prindă ca pe nişte cîini!

*

În frumoasa lui reşedinţă din Gracie Mansion, de pe malul lui East River, primarul New York-ului ataca omleta. Era 7.15 în acea dimineaţă de 15 decembrie. Chipul lui Abe Stern era răvăşit. În cele din urmă, se hotărîse să plece din centrul de comandă subteran la 3.00 noaptea pentru a se întoarce, desigur, acasă, dorind să nu trezească în nici un fel curiozitatea ziariştilor aflaţi mereu la pîndă în căutarea unei indiscreţii cît de mici. Însă nu putuse închide un ochi în restul nopţii, repetîndu-şi la nesfîrşit teribilele imagini ale coşmarului care îl urmărea. Iar pînă la expirarea termenului ultimatumului lui Gaddafi rămăseseră mai puţin de cinci ore!

Descoperirea radiaţiilor într-un antrepozit din Queens şi în furgoneta care servise la transportarea bombei, precum şi certitudinea că unul dintre palestinienii care participaseră la programul nuclear libian şi şoferul venit să ridice încărcătura lui *Dionysos* erau una şi aceeaşi persoană, spulberaseră definitiv speranţa nebună pe care Stern o nutrise inconştient în timpul acestor ultime ore. Da, bomba exista cu adevărat!

Primarul New York-ului fu smuls din gînduri de intrarea soţiei sale, a cărei siluetă fragilă era învеşmîntată în rozul spălăcit al unui chimonou de satin pe care îl cumpăraseră împreună la Tokio în 1960.

– De ce te-ai trezit aşa devreme? se miră el.

Fără să-i răspundă, Esther Stern îşi îmbrăţişă soţul.

– La mulţi ani, dragul meu Abe! Viaţă lungă, plină de sănătate şi fericire!

În atmosfera de groază a acelor ore tragice, Abe Stern uitase complet că acest 15 decembrie era ziua celei de-a şaptezeci şi doua lui aniversări.

– Ce nu e-n regulă, iubitule? Te-am auzit cum te-ai agitat toată noaptea.

– Nimic, absolut nimic, bodogăni el. N-am putut să dorm, atîta tot.

Soţia lui arătă mustrător cu degetul spre farfurie.

– De ce mănînci ouă la micul dejun? Ştii bine că doctorul Mori ţi le-a interzis. Îţi fac rău din pricina colesterolului.

– Mai dă-l dracului de colesterol!

Cuprins brusc de furie, Stern îşi înfipse cuţitul în bucata de unt şi îşi puse un strat gros pe o felie de pîine prăjită.

– Dacă o să dau vreodată în primire şi-o să fac infarct, crede-mă că nu din cauza ouălor o să se întîmple. La ce oră ai avion?

Esther Stern pleca în fiecare an şi în aceeaşi perioadă ca să-şi petreacă sărbătorile de Crăciun la Miami, cu nepoţii. Plecarea fusese prevăzută cu două săptămîni în urmă. Faptul că destinul avea s-o cruţe era singura consolare a primarului New York-ului.

– Nu prea ştiu dacă mai am chef să plec.

– Ce?! făcu el, izbind cu pumnul în masă. Ce te-a apucat? Trebuie să pleci!

– De ce ţii atît de mult să plec? Te-ai săturat de mine?

– Esther!

Vocea îi era încărcată de reproş. După treizeci şi doi de ani de perfectă înţelegere conjugală, cum putea să spună aşa ceva?

– Trebuie să iei avionul, copiii ar fi foarte dezamăgiţi, insistă el cu simplitate.

Esther îşi turnă o ceaşcă de cafea pe care o bău cu înghiţituri mici şi cu un aer gînditor. Părul alb îi flutura ca beteala uitată pe un vechi pom de Crăciun.

– Iartă-mă, glumeam, firește.

Îşi privi soţul cu o dragoste profundă.

– Dar simt că e ceva care nu merge, Abe. Ceva care nu-ţi dă pace. Ce anume? Spune-mi, te rog!

Stern oftă. După o viaţă atît de lungă împreună, secretele nu aveau ce să caute între ei.

– Da, răspunse el într-un tîrziu. E vorba de ceva grav, foarte grav. Dar nu pot să-ţi spun ce. Te implor, Esther, ia avionul! Măcar fă-mi bucuria asta! Du-te la Miami!

Esther se ridică, se apropie de soţul ei şi îi cuprinse chipul cu mîinile deformate de artroză.

– Abe, ori ai spus prea mult, ori n-ai spus de-ajuns. N-are importanţă. Dar, cum e vorba de ceva grav, locul meu e lîngă tine, nu la Miami.

Dincolo de ulmii desfrunziţi din parc, primarul New York-ului văzu cum se ivesc zorii peste apele învăluite în ceaţă ale lui East River.

Cît e de frumos, îşi spuse el, mîngîind drăgăstos mîinile soţiei. *Cît e de frumos.*

*

La postul subteran de comandă, unde agenţii federali şi poliţiştii lucrau fără întrerupere, titanica operaţiune de căutare îşi schimbase brusc direcţia şi, căpătînd o dimensiune nouă. Atît urmărirea tuturor arabilor intraţi în Statele Unite în ultimele şase luni, cît şi ancheta desfăşurată pe cheiuri fuseseră abandonate. În prezent, toate forţele disponibile erau concentrate asupra celor trei palestinieni, în cea mai palpitantă vînătoare de oameni pe care o cunoscuse vreodată un oraş american.

Al Feldman îşi petrecuse toată noaptea coordonînd cu F.B.I.-ul acţiunea efectivelor lor, de data asta în întregime. Cei trei suspecţi fiind identificaţi, se hotărîse aruncarea în luptă a tuturor celor treizeci şi două de mii de paznici ai ordinii publice din New York. Pentru a se păstra secretul şi pentru a se evita orice risc de a crea panică, fraţii Dajani fură prezentaţi drept asasinii a doi motociclişti ai Poliţiei din Chicago. Feldman ştia că întotdeauna poliţiştii manifestă maximum de zel pentru găsirea celor care le uciseseră camarazii.

Fuseseră făcute cîteva mii de exemplare ale fişelor de semnalmente ale celor trei palestinieni şi ale fotografiilor lor. În zori, documentele fură distribuite tuturor agenţilor care veniseră la datorie în toate secţiile oraşului, inclusiv celor care îşi terminaseră tura de noapte şi fuseseră opriţi pentru încă un schimb. Peste tot, consemnul era acelaşi: „În dimineaţa asta lăsaţi baltă totul – spărgători, hoţi de buzunare, şoferi imprudenţi, beţivani, drogaţi şi prostituate. Misiunea unică a tuturor este să-i găsiţi pe cei trei ucigaşi ai poliţiştilor, ale căror portrete le aveţi la voi."

Convins că măcar unul dintre cei trei Dajani va ieşi la suprafaţă într-un moment sau altul, Feldman întocmise un plan general de acţiune pentru fiecare secţie. Fotografiile trebuiau să fie arătate tuturor vînzătorilor de ziare, celor din drogherii, chelnerilor din bistrouri, tuturor casierelor din autoserviri, din snack-barurile unde se vindeau hamburgeri şi din pizzerii, celor care vindeau sandvişuri şi cartofi prăjiţi, patronilor de baruri, chelnerilor din restaurante, femeilor de serviciu, garderobierelor, tuturor patronilor, funcţionarilor, vînzătorilor, magazinerilor şi casierilor din toate magazinele alimentare, începînd cu cea mai prăpădită băcănie din Brooklyn şi pînă la cel mai mare supermarket din Queens. Acelaşi lucru era valabil şi pentru vînzătorii ambulanţi de hot-dog şi răcoritoare, paznicii cabinetelor de toaletă şi băilor publice şi administratorii băilor turceşti.

Inspectorii de la Moravuri fură solicitaţi să desfăşoare cercetări în zonele în care erau prostituate, în saloanele de masaj, sex-shop-uri şi hoteluri de tranzit. Cei de la Departamentul Stupefiante fură expediaţi în locurile populate de drogaţi, deşi Feldman se îndoia că trei teroriştide o asemenea anvergură ar fi putut ceda unor tentaţii atît de distrugătoare. Fură plasaţi poliţişti la toate locurile de acces spre marile căi de comunicaţie, la intrările şi ieşirile podurilor şi tunelelor, cu consemnul de a-i cerceta pe toţi pasagerii din toate maşinile. Trei mii de agenţi de la poliţia metroului fură împrăştiaţi la toate punctele din reţea.

La rîndul său, Quentin Dewing îşi trimisese miile de agenţi federali să caute atent în toate hotelurile, apartamentele mobilate şi agenţiile de închiriere a maşinilor. O parte dintre ei se duseseră la agenţiile imobiliare ca să verifice minuţios contractele de închiriere semnate în cursul ultimelor şase luni, în speranţa că ar putea da peste ascunzătoarea bombei. Alţii, lucrînd alături de specialiştii în prevenirea criminalităţii de la fiecare secţie, telefonau la sute de comercianţi, încercînd să obţină informaţii inedite din cartierul respectiv. În sfîrşit, o a treia parte însoţea echipele N.E.S.T., inspectînd toate localurile şi imobilele abandonate, cu ajutorul contoarelor Geiger şi al aparatelor de detecţie.

Aşezarea în teren a acestui dispozitiv provocase discuţii înverşunate. Trebuia mass-media pusă în temă? Feldman voia să trimită fotografiile şi semnalmentele celor trei Dajani presei: ziarelor, radioului şi canalelor de televiziune. Spera să cîştige timp preţios, dînd ocazia populaţiei să se asocieze cercetărilor. Dar, prin vocea lui Jack Eastman, Washington-ul se opusese categoric. De la incidentul cu scanner-ul şi cu ochelarii negri, consilierul pentru securitate naţională manifesta o neîncredere absolută faţă de Gaddafi. Era pe deplin încredinţat că libianul trimisese la New York doar nişte kamikaze gata să sară în aer o dată cu bomba. Nu voia să riste

ca, descoperindu-se pe prima pagină a ziarelor, aceştia să declanşeze explozia înainte de vreme.

Al Feldman îşi frecă bărbia nerasă şi îşi turnă o ceaşcă de cafea. Tot ce avea de făcut era să aştepte. Bînd încet lichidul fierbinte, încerca să-şi aducă aminte dacă uitase ceva. În cîteva rînduri fu cuprins de o dorinţă nebunească de a-i telefona soţiei acasă, în Forest Hills, în partea de nord a New York-ului, ca să-i spună să nu-i trimită pe copii la şcoală şi să-i ducă unde vedea cu ochii, cît mai departe. Cu toate acestea, reuşise să se abţină de fiecare dată. *Mă întreb dacă bătrînul Bannion şi-a prevenit băbuţa,* îşi spuse el.

Şeful Poliţiei intră chiar atunci, cu ochii încercănaţi şi cu o figură distrusă. A doua zi după ce fusese numit în funcţie, Bannion îşi părăsise reşedinţa din Long Island ca să se instaleze în centrul Manhattan-ului, pentru a-şi dovedi „sentimentele de solidaritate faţă de populaţia New York-ului". Văzîndu-i aerul epuizat şi deznădăjduit, şeful inspectorilor se simţi cuprins de ruşine pentru gîndul care îi trecuse prin minte.

– Ce crezi, îl întrebă obosit şeful Poliţiei, avem vreo şansă de reuşită?

Al Feldman fusese dintotdeauna o fire pesimistă. Sorbi ultimele picături de cafea amară de pe fundul ceştii şi ridică o privire înfrîntă.

– Ţinînd seama de puţinul timp care ne-a mai rămas şi vorbind sincer, nu, nu cred.

PARTEA A NOUA

**„Pentru numele lui Dumnezeu,
mai obțineți-ne douăzeci și patru de ore!“**

Doi soldaţi de la Poliţia Militară o escortară pe Grace Knowland în interiorul cazărmii din Park Avenue. Un tînăr ofiţer o aştepta în hol şi se prezentă zîmbind.

– Comandantul McAndrews, de la biroul de presă al Armatei I, spuse el degajat, ca un autentic profesionist în domeniul relaţiilor publice. Vă sîntem deosebit de recunoscători, doamnă, pentru interesul pe care binevoiţi să-l manifestaţi pentru munca noastră.

O conduse pe ziarista de la *New York Times* pe coridor şi o introduse într-un birou luminat puternic.

– Dînsul este ofiţerul însărcinat cu operaţiunile, domnul comandant Calhoun, spuse el, prezentîndu-l pe ofiţerul jovial care se ridicase la intrarea lor.

Cei doi bărbaţi îi indicară un fotoliu tinerei femei pentru a se aşeza.

– Cum vă place cafeaua? întrebă plin de solicitudine McAndrews.

– Neagră şi fără zahăr, mulţumesc.

În timp ce McAndrews ieşea pentru a aduce cafeaua, Calhoun îşi puse nonşalant picioarele pe masă, aprinse o ţigară şi arătă spre hărţile regiunii New York-ului care acopereau pereţii.

– În linii mari, începu el, scopul exerciţiului nostru este să stabilim un fel de inventar al ajutoarelor pe care le poate oferi Armata I oraşului New York în caz de catastrofă naturală, cum

a fost această furtună de zăpadă de săptămîna trecută, precum şi în caz de pană generală de electricitate sau în eventualitatea unui ciclon.

Comandantul se ridică şi arătă cu indicatorul diferitele instalaţii amplasate de Armata I în sector.

– Să luăm, de exemplu, baza aeriană McGuire din New Jersey. Ea poate, cu siguranţă, să ofere condiţii de evacuare pe calea aerului, dar asta nu ne ajută cu nimic la degajarea zăpezii de pe străzi, nu-i aşa?

Ofiţerul rîse cu un hohot satisfăcut şi îşi continuă expunerea cît mai serios cu putinţă. Reprezentaţia dură mai bine de o jumătate de oră, intervalul în care cei de la F.B.I. socotiseră că ar fi putut fi potolită curiozitatea celei mai insistente ziariste faţă de problemele degajării zăpezii din New York.

– Aveţi întrebări asupra vreunui punct anume? întrebă el după ce termină.

– Da, spuse Grace, aş dori să vorbesc cu cîţiva dintre militarii care participă la execiţiu.

– Hm! Deocamdată e cam greu. Toate echipele sînt în plină activitate şi, cum durata intervenţiei contează foarte mult, după calculele noastre, ar fi inoportun să-i deranjăm. Am risca să ne falsificăm rezultatele. Dar iată ce pot să fac: dacă vreţi să reveniţi mîine seară, la sfîrşitul exerciţiului, o să aranjez să vă puteţi întîlni atunci cu oricine doriţi.

– În exclusivitate?

– Sunteţi singura care ştie.

Perfect, îşi spuse Grace. Îi mulţimi ofiţerului şi îşi închise carnetul de însemnări. McAndrews o conduse pînă la poarta cazărmii. Pe cînd traversau sala imensă unde venea, din cînd în cînd, să-şi vadă fiul jucînd tenis, ceva o intrigă pe ziaristă. În locul camioanelor verde-oliv ale Gărzii Naţionale care erau parcate acolo de obicei, observă surprinsă numeroase furgonete cu însemnele agenţiilor Hertz şi Avis.

– Camionetele astea de închiriat ce fac aici? Participă şi ele la exerciţiu?

– Oarecum..., ezită comandantul, luat prin surprindere. Ne ajută la transportarea materialului. Un fel de sprijin logistic.

– Înseamnă că armata nu dispune de suficiente mijloace de transport? se miră Grace.

McAndrews începu să-şi caute batista ca să-şi şteargă nasul, pentru a-şi acorda răgazul necesar să găsească un argument plauzibil.

– Ba cum să nu, doamnă. Însă, din cauza gabaritului, camioanele noastre militare sînt destul de greu de manevrat pe străzile aglomerate din oraş. Ar risca să producă blocaje serioase. Iată de ce preferăm să folosim acest tip de vehicule, care sînt mai uşor de condus. Ca să evităm incomodarea populaţiei.

Agentul federal deghizat în comandant era încîntat de propria-i găselniţă.

– A, înţeleg, spuse Grace pe un ton ironic. Armata nu se dă înapoi de la nici o cheltuială.

Chiar cînd era pe punctul de a pleca, îşi aminti de promisiunea făcută cu o zi înainte tînărului din Poliţia Militară care făcea de gardă la cazarmă.

– Domnule comandant, credeţi că l-aţi putea chema pe domnul locotenent Daly? A fost foarte amabil cu fiul meu ieri şi aş vrea să-i mulţumesc.

*

Preşedintele se bucura de binefacerile regeneratoare ale masajului rece cu gheaţă. Era o adevărată binecuvîntare acest duş cu jet puternic. La Casa Albă era cunoscut sub numele de „metoda de trezire a lui Lyndon". Într-adevăr, preşedintele Johnson fusese cel care instalase acest tip de duş. Actualul şef al executivului se întorsese în apartamentul personal cam pe la 4.30 dimineaţa, ca să se odihnească puţin. Nu putuse adormi nici

măcar cît primarul New York-ului, căutînd obsesiv să-şi imagineze o soluţie-miracol. Idi Amin Dada, Khomeiny, iar astăzi Gaddafi... Echilibrul fragil al planetei era pe care să se dezintegreze din cauza capriciilor acestor fanatici beţi de ură. *Dar, în fond,* îşi spuse el, *oare nu noi sîntem de vină pentru ascensiunea unor asemenea monştri, noi, ţările industrializate, cu nepotolita noastră lăcomie de petrol?*

Un servitor îi pregătise în cameră masa cu micul dejun obişnuit: un pahar de suc de portocale, cafea, două ouă moi şi pîine prăjită. Preşedintele bău sucul de fructe şi o ceaşcă de cafea neagră, dar nu se atinse de rest. În dimineaţa aceea, nu avea deloc poftă de mîncare. Ca în fiecare zi, apăsă pe telecomanda celor trei televizoare aliniate la picioarele patului ca să arunce o privire la ştirile de dimineaţă ale marilor posturi naţionale. Chipul i se ilumină cînd îşi văzu soţia adresîndu-se unei adunări de tineri handicapaţi din Illinois. Preocupat de păstrarea aparenţelor unei situaţii normale, o rugase să ia parte la această manifestare fixată cu mult timp în urmă. Înviorat de imaginile emoţionante şi de constatarea că nu ieşise nimic la iveală din tragedia în desfăşurare, reveni cu un pas hotărît în sala de conferinţe.

Membrii Comitetului de Criză erau cu toţii acolo, într-o stare jalnică. Încercaseră pe rînd să prindă cîteva minute de somn în cîte un fotoliu, dar majoritatea rezistau doar cu ajutorul calmantelor. Doar Jack Eastman, proaspăt ras, avea o înfăţişare cît de cît normală.

De îndată ce preşedintele îşi ocupă locul, consilierul pe problemele de securitate naţională îi prezentă singura informaţie importantă primită cît timp lipsise: un mesaj de la Kremlin. La ordinul Moscovei, ambasadorul sovietic la Tripoli se dusese să îl roage insistent pe Gaddafi să amîne ora de expirare a ultimatumului şi să reia negocierile cu Washington-ul. Libianul fusese inabordabil. Conform părerii diplomatului rus, era gata să moară şi să permită nimicirea propriei ţări, dacă nu îi erau satisfăcute

pretenţiile. Avînd în vedere că şi cei credincioşi lui păruseră la fel de hotărîţi, nu se putea spera că o lovitură de stat ar fi putut modifica situaţia.

În continuare, Eastman îi prezentă şefului statului pe cei trei nou-veniţi în sala de conferinţe, trei generali de la aviaţie, de la armata de uscat şi de la puşcaşii marini, însărcinaţi cu primul proiect de expulzare a coloniştilor israelieni din Cisiordania.

– Domnule preşedinte, declară amiralul Fuller, şeful Statului-Major Interarme, trebuie să luăm de urgenţă mai multe hotărîri. Prima se referă la Divizia 82 Aeropurtate şi la Brigada 2 Blindate. Primele aparate sînt pe punctul de a ajunge la jumătatea drumului. Îi lăsăm să meargă mai departe?

Divizia 82 Aeropurtate, staţionată la Fort Bragg, Carolina de Nord, şi Brigada 2 Blindate din Camp Hood, Texas, fuseseră puse în stare de alarmă în cursul nopţii. Şeful statului ştia că aceste două mari unităţi aparţineau Forţei de Intervenţie Rapidă, pe care o crease în 1979 pentru a răspunde la imperativele politicii externe americane. O sută zece mii de soldaţi de elită, pregătiţi special şi supraechipaţi, puteau fi expediaţi fără întîrziere în orice zonă de criză de pe glob. În 1979, aceşti oameni fuseseră alertaţi de două ori pentru a interveni în Golful Persic. Prima dată, în Arabia Saudită, după ameninţarea unui complot împotriva regimului de la Riad, a doua oară, pentru preluarea controlului asupra instalaţiilor petroliere iraniene din Abadan, cu ocazia crizei provocate de luarea de ostatici din corpul Ambasadei S.U.A. de la Teheran.

La acest moment, trupele de elită fuseseră îmbarcate, cu material cu tot, într-o *armada* de aparate C-5 Galaxy. Avioanele zburau spre Germania, fiind împărţite în douăsprezece flotile, dintre care prima se afla deja departe, deasupra Oceanului Atlantic.

Înainte ca preşedintele să aibă timp să răspundă la întrebarea amiralului, Michael York, şeful diplomaţiei americane, întors în cursul nopţii din America Latină, interveni în discuţie, spunînd:

– Am primit permisiunea cancelarului Schmidt. Putem folosi bazele din Germania ca puncte de escală.

– A doua hotărîre se referă la debarcarea marinarilor Flotei a VI-a, continuă amiralul Fuller. Domnule general, aveţi cuvîntul.

Generalul puşcaşilor marini apăsă pe un buton care făcu să apară unul dintre ecranele încastrate în perete. Pe el se ivi o imagine transmisă de Pentagon, înfăţişînd partea de răsărit a Mediteranei şi poziţia forţei amfibii a marinarilor din Flota a VI-a: două portelicoptere şi patru nave de asalt. Vasele se găseau la douăzeci de mile marine de coasta libaneză, exact la nord de Beirut.

– Avem trei posibilităţi, domnule preşedinte. Prima este să debarcăm trupele aici, în regiunea Tyr, în Libanul de Sud, sau ceva mai la nord, în Golful Djouniyé, ocupat de falangele creştine. A doua este să le debarcăm aici, lîngă Latakia, în Siria, adică în unghi drept spre nord. A treia este să le transportăm direct cu elicopterele pînă în Iordania, unde fireşte că s-ar găsi în imediata apropiere a obiectivelor. Însă pentru asta trebuie să obţinem acordul regelui Hussein.

Secretarul de stat interveni:

– Ambasadorul nostru la Amman a discutat cu suveranul haşemit. Acesta acceptă să ne regrupăm trupele pe aerodromurile sale şi ne asigură de totala sa discreţie.

– Dar unităţile Forţei de Intervenţie Rapidă? întrebă preşedintele. Ce destinaţie le-aţi atribuit?

– Singurul loc convenabil ar fi Damascul, răspunse amiralul Fuller. Acolo am avea toate facilităţile aeroportuare pentru descărcarea materialului greu.

– Aţi luat legătura cu Hassad?

– Nu, domnule preşedinte, explică secretarul de stat. Am considerat că era mai bine să aşteptăm aprobarea dumneavoastră. Relaţiile noastre cu preşedintele sirian nu se bazează pe aceeaşi încredere caracteristică relaţiei cu regele Hussein.

Şeful executivului îşi recapitulă mental în cîteva clipe toate datele problemei, înainte de a-şi anunţa deciziile:

– Perfect, domnilor! Unităţile Forţei de Intervenţie Rapidă să-şi continue drumul pînă în Germania. Să fie pregătite să decoleze spre Orientul Apropiat! Anunţaţi-l pe ambasadorul nostru la Damasc şi spuneţi-i ce aşteptăm de la Hassad, dar recomandaţi-i să nu ia legătura cu el pînă la noi instrucţiuni.

Se întoarse spre generalul de la puşcaşii marini.

– În ce vă priveşte, pregătiţi-vă să debarcaţi la Djouniyé pentru o primă etapă. Trupele pe care le aveţi probabil că vor fi întîmpinate mai prietenos acolo decît în regiunea Tyr, unde s-ar putea ca artileria israeliană să nu se arate prea ospitalieră. După ce îl prevenim pe Hassad, o să le trimitem cu elicopterele prin Siria pînă în Iordania. Însă deocamdată toată lumea trebuie să rămînă la bordul navelor. Nici o debarcare fără ordinul meu expres.

Preşedintele reflectă o clipă şi, în cele din urmă, i se adresă secretarului de stat.

– Michael, pregăteşte un mesaj pentru Kremlin, în care să explici intervenţia noastră şi motivele ei. Fă în aşa fel încît informaţiile să-i fie aduse la cunoştinţă lui Gaddafi. Trimite un mesaj similar însărcinatului nostru cu afaceri la Tripoli. Pentru nimic în lume nu trebuie să riscăm ca, într-un fel sau altul, Gaddafi să se înşele cu privire la obiectivul pe care-l avem şi să decidă să acţioneze mai repede. Şi profită de ocazie ca să le transmiţi ruşilor că le-am fi foarte recunoscători dacă ar putea exercita orice presiuni posibile asupra lui Gaddafi, ca să-şi decaleze cu cîteva ore data expirării ultimatumului!

– Şi israelienii? se nelinişti secretarul de stat. N-ar trebui să-i avertizăm şi pe ei? Dacă îşi dau seama că nu glumim, poate că pînă la urmă or să-i expulzeze chiar ei pe cei din colonii.

– Domnule preşedinte, se grăbi să riposteze amiralul Fuller, dacă trebuie să avem în vedere o confruntare de forţe cu israelienii, protestez energic împotriva ideii de a le dezvălui intenţiile noastre cu cîteva ore înainte!

În timpul tăcerii apăsătoare care urmă, fiecare pîndi reacţia preşedintelui.

– Nu-ţi face iluzii, domnule amiral. Nu e deloc nevoie să-i anunţăm pe israelieni în privinţa operaţiunii pe care o proiectăm. Vor vedea şi singuri.

*

O minuţiozitate de ceasornicar, se extazie Angelo Rocchia, văzînd cum specialiştii laboratorului de criminalistică al F.B.I.-ului disecau furgoneta Volkswagen care servise la transportarea bombei de pe *Dionysos* la ascunzătoarea finală. Sute de piese ale vehiculului zăceau răspîndite acolo, pe cimentul unuia dintre garajele agenţiei Hertz, de pe 4th Avenue în Brooklyn. Fiecare dintre cele treizeci şi şapte de defecte ale caroseriei – zgîrieturi, lovituri, şocuri –, dintre care unele de-abia se vedeau, fuseseră încercuite cu roşu. Cea mai mică lucire de vopsea era examinată cu un echipament de analiză spectografică trimis cu avionul de la Washington.

O echipă de agenţi federali stabilise, în cele din urmă, proveniența vehiculului. Pornind de la contractele de închiriere, îi căutaseră pe toţi cei ce o folosiseră în ultimele două săptămîni şi îi reconstituiseră împreună cu aceştia toate itinerariile. Fusese convocată tînăra pereche care o închiriase după palestinieni pentru a se vedea dacă nu fusese găsit ceva semnificativ: cutii de chibrituri, şerveţele de hîrtie din restaurant, vreo hartă rutieră – orice ar fi putut oferi o cît de mică indicaţie asupra locurilor pe unde umblaseră teroriştii cu o zi înainte.

Cauciucurile fuseseră analizate la microscop pentru a se descoperi orice particulă revelatoare cu privire la natura solului pe unde circulase sau staţionase maşina. Şi stratul de sol fusese cercetat cu atenţie, pentru descoperirea prafului sau a vreunei urme de talpă a unuia dintre fraţii Dajani, capabilă să dea o minimă orientare geografică investigaţiilor. Nu fusese neglijat nimic. Aflînd că lucrările de vopsitorie fuseseră executate în vinerea respectivă pe podul Brooklyn, agenţii federali inspectaseră cu lupa fiecare centimetru pătrat al caroseriei: o urmă

din aceeaşi vopsea ar fi dovedit că teroriştii îşi transportaseră, într-adevăr, bomba în Manhattan.

Minunat! Angelo era pradă admiraţiei în faţa unei asemenea demonstraţii de rigoare, minuţiozitate şi precizie. Numai că toată această investigaţie uriaşă nu servise, de fapt, la nimic. Stătuse mai mult de o oră în biroul agenţiei Hertz, puricînd documentele anchetei. Se ştia că Whalid şi Kamal Dajani se prezentaseră la agenţie vineri dimineaţă, pe la 10.30. Funcţionarul îşi amintea că voiseră o furgonetă „ca să mute ceva mobilă". Această precizare arăta că fraţii cunoşteau regulile după care se făcea închirierea vehiculelor de transport. Într-adevăr, pentru a folosi un asemenea vehicul ca să ridice mărfuri din docuri, permisul de conducere furat de Kamal nu ar fi ajuns. I s-ar fi cerut şi o autorizaţie comercială de efectuare a transportului. Funcţionarul îşi mai amintea că respectivii clienţi se informaseră asupra sarcinii utile pe care o putea transporta modelul propus. Păruseră mulţumiţi cînd aflaseră că ea era de trei tone.

Conform orei înscrise pe contract, închiriaseră vehiculul la ora 10.47. Kamal îl adusese înapoi singur, în aceeaşi seară, la 18.15, după închiderea biroului. Paznicul de noapte pusese la loc în rezervor şaizeci şi unu de litri şi jumătate de benzină. Pentru cei patru sute zece kilometri înscrişi la bord, era vorba de un consum mediu de cincisprezece litri la suta de kilometri, ceea ce era normal. Cealaltă indicaţie precisă pe care o deţineau anchetatorii era ora, adică 11.42, înscrisă de paznicii docurilor pe buletinul de ridicare a mărfii. Cam asta era tot ce se ştia. O altă echipă îşi petrecuse toată noaptea verificînd în calculatorul Biroului de Contravenţii infracţiunile de staţionare comise în cursul zilei de vineri, însă fără a ajunge la vreun rezultat.

Angelo ieşise în curte. Se plimba gînditor pe asfaltul crăpat, încercînd să pună cap la cap puţinele informaţii de care dispunea.

– Aoleu, dar ce căutaţi cu toţii aici de atîtea ore? Vreun asasin?

Angelo îl recunoscu pe paznicul căruia îi restituise furgoneta Kamal Dajani. Îi puse prietenește o mînă pe umăr.

– E vorba, într-adevăr, de un asasin şi ne-ai putea ajuta să-i salvăm viitoarele victime. Hai să recapitulăm încă o dată ce s-a întîmplat vineri seara, bine?

– Vă arde de glumă? spuse paznicul, a cărui iritare era evidentă. Le-am povestit deja totul colegilor dumneavoastră de acolo. Vineri, garajul ăsta arăta ca un afurisit de patinoar. Hai, gata, m-aţi făcut să pierd destul timp cu chestiunile astea! Salutare!

Angelo începu din nou să se plimbe încet. Deodată se opri. „Un afurisit de patinoar", spusese paznicul. *Un afurisit de patinoar? Păi sigur, de ce nu?* Era un lucru ştiut: după fiecare cădere de zăpadă, numărul accidentelor de circulaţie urca vertiginos. *Or, cum naiba ştiau arabii să conducă maşina pe zăpadă? Un afurisit de patinoar... Trebuie verificat imediat. Nu se ştie niciodată...*

*

Grace Knowland îi surîdea tînărului locotenent intimidat care stătea în faţa ei. *Ce emoţionant,* îşi spuse ea. *Aproape că aş putea să-i fiu mamă şi mă priveşte de parcă s-ar fi îndrăgostit de mine.* Stăteau la masă, într-un băruleţ din Madison Avenue, cu cîte o cafea şi cîte o farfurie de alune în faţă.

– Ştiţi, spuse tînărul ofiţer, în realitate nu fac parte din Poliţia Militară, ci din infanterie. Sînt la New York doar într-o misiune temporară.

– E o şansă formidabilă! E minunat să te trezeşti dintr-o dată la New York!

– Nu e chiar aşa. Închipuiţi-vă că ne-au trimis aici pe nepusă masă şi că n-a avut nimeni grijă de cazare. Stăm pe pămînt, în saci de dormit, iar de mîncare ni se dă doar hrană rece.

– Adevărat? se miră Grace. Vreţi să spuneţi că armata îşi permite luxul de a închiria o mulţime de furgonete, dar nu poate să vă dea nici măcar o masă caldă?

– Dar furgonetele astea n-au fost închiriate de armată.

– Nu de armată?

– Nu, sînt folosite de civilii care au organizat exerciţiul.

– Ca să degajeze zăpada?

– Nici vorbă. Cred că le umplu cu tot felul de aparate, ies cu ele pe străzi şi se plimbă ore întregi. Probabil ca să măsoare ceva, cine ştie? Poate poluarea...

Gînditoare, Grace îşi goli ceaşca. Luă nota de plată.

– Ei, poftim, mormăi ea, căutîndu-şi portofelul. Am impresia că mi-am lăsat carnetul de însemnări în biroul comandantului. Sunteţi amabil să mă duceţi la dînsul?

Zece minute mai tîrziu, ea ieşea din cazarmă, strîngea călduros mîna tînărului ofiţer şi oprea primul taxi care trecea pe Park Avenue.

Intră în maşină, îşi scoase carnetul şi îşi notă în grabă un număr. Aceasta era informaţia pentru care dorise să se întoarcă la cazarmă. Era vorba de numărul de înmatriculare al uneia dintre furgonetele Avis care erau parcate în acel loc.

*

– Aveţi idee cam cîte furgonete Hertz circulă în New York într-una dintre zilele obişnuite ale săptămînii?

Angelo Rocchia îi puse întrebarea angajatului cu coşuri pe faţă care conducea agenţia de pe 4th Avenue. Acesta fluieră uşor şi se lăsă în fotoliu ca să facă un calcul.

– Noi facem cam patruzeci de închirieri pe zi aici şi mai avem două agenţii în Brooklyn, la care se adaugă şi cele din Manhattan, Bronx şi Queens. Asta ar însemna între patru şi cinci sute cel puţin. Chiar mai mult în zilele aglomerate. De ce?

– Întrebam şi eu aşa.

Pe geamul micului birou înghesuit, Angelo urmărea munca agenţilor federali ai laboratorului în garajul vecin. *Fac într-adevăr tot ce pot ca să scoată ceva din fierăraia asta,* îşi spuse el, *dar nu prea mai tragem nădejde. Măcar de-am mai avea timp, cît mai mult timp. Dacă stai să te gîndeşti, nu s-a îngrijit nimeni să ne dea un răgaz ca să găsim barilul ăla blestemat. De fapt, ni se*

ascund o grămadă de lucruri în toată afacerea. Începînd cu raportul de expertiză al furgonetei, pe care agenţii l-au pitit imediat cum am vrut să-mi vîr nasul. „Secret", aşa mi-a spus maimuţoiul ăla de agent care conduce echipa. Ce-o fi atît de important, că nici măcar cei care trebuie să găsească barilul n-au voie să ştie?

Angelo scoase o alună din buzunar şi şi-o aruncă în gură. Se gîndea la povestea cu patinoarul şi la deducţiile pe care le făcuse. Erau trase de păr? Zăpadă plus arab la volan egal accident. *Am pornit pe o pistă falsă sau am dat, într-adevăr, peste ceva?* Îi privi pe agenţii federali care se agitau în continuare în jurul furgonetei. *Decît să-mi pierd vremea ca un dobitoc aşteptînd să termine, mai bine să dau cîteva telefoane.* Dezamăgit, ceru o carte de telefoane şi formă un prim număr.

– Alo, Secţia 1? Daţi-mi-l pe inspectorul de la Delicte Curente.

„Delictele curente" se aflau în registrul în care cele treizeci şi două de secţii de poliţie din New York consemnau valul de infracţiuni zilnice, începînd cu plîngerea vreunei femei pe care o bătuse bărbatul şi terminînd cu crimele.

– Spuneţi-mi, domnule inspector, întrebă el după ce se prezentă, aţi înregistrat cumva vreun „61" vinerea trecută?

În terminologia Poliţiei newyorkeze, un „61" era un accident de circulaţie provocat de o terţă persoană neidentificată.

*

Grace Knowland împinse uşa imobilului în care se afla ziarul *New York Times* şi le făcu cu ochiul paznicilor înarmaţi care păzeau calea de acces acces spre ascensoare. În holul de la intrarea în redacţia ziarului celui mai influent din lume se simţea, parcă, un aer discret de distincţie. Într-o nişă, bustul cu chipul sever al lui Adolph Ochs, fondatorul lui *Times*, părea să amintească oricui intra aici că simţul datoriei era prima regulă pe care îşi întemeiase afacerea.

Strecurîndu-se prin labirintul redacţiei, Grace ajunse în biroul ei strîmt şi împrejmuit cu geam. Prima ei grijă fu să cheme la telefon sucursala newyorkeză a agenţiei de închiriat maşini Avis. Obţinu repede informaţia pe care o dorea: furgoneta căreia îi notase numărul la cazarmă aparţinea filialei din New Brunswick, un oraş din statul învecinat New Jersey. Îi mai rămînea să descopere identitatea celui care o închiriase. Ştiind că agenţia Avis nu dădea asemenea informaţii necunoscuţilor, recurse la o stratagemă pe care fără îndoială că austerul fondator al ziarului ar fi dezaprobat-o.

– Sînt sergentul Lucie Harris de la biroul Poliţiei Rutiere a statului New York, o anunţă ea pe funcţionara agenţiei Avis din New Brunswick. Unul dintre posturile noastre de control radar a constatat excesul de viteză al unei furgonete cu numărul NJ 48 749 care aparţine agenţiei dumneavoastră. V-am fi recunoscători dacă ne-aţi comunica identitatea şi adresa persoanei pe numele căreia a fost încheiat contractul de închiriere.

– S-ar putea să dureze puţin, se scuză funcţionara. Unde pot să vă sun?

– Nu e nevoie, domnişoară, rămîn pe fir.

După cîteva minute, persoana cu care vorbise îi dădu informaţia:

– După permisul de conducere, este vorba de domnul John McClintock, cu domiciliul în Las Vegas, Clear View Avenue 104. Permis de Nevada, cu numărul 432 701, eliberat la 4 mai 1979. Valabil pînă la 3 mai 1983.

Grace îşi notă în grabă aceste precizări în carnet. *De ce naiba s-or fi dus în plin deşert ca să caute un expert în degajarea zăpezii?* se miră ea.

– A lăsat vreun număr de telefon?

– Da. Prefixul 202, numărul – 293 3000.

Ziarista mulţumi şi formă imediat numărul obţinut.

– Baza aeriană McGuire, îi răspunse o voce.

Aha, e militar, se dumiri Grace. Îl ceru pe John McClintock.

– Îmi puteţi spune cărui serviciu îi aparţine?

– Nu. Mi-a lăsat doar numărul acesta şi m-a rugat să-l sun.

– Vă dau legătura la informaţii.

Dat fiind că baza McGuire nu avea pe nimeni cu numele de John McClintock, ziarista închise telefonul dezamăgită. Frumosul ei vis de a denunţa un nou exemplu de risipă a fondurilor publice se ducea de rîpă. Îşi aruncă ochii pe ceas. Trecuse cu puţin de ora 10.00 a acelei zile de marţi, 15 decembrie, la New York şi de 8.00 la Las Vegas. *Încă o încercare,* îşi spuse ea, *o ultimă încercare şi mă dau bătută.*

Printre informaţiile telefonice primite din Las Vegas, obţinu numărul unui oarecare John McClintock care locuia la adresa înscrisă pe contractul de închiriere făcut cu Avis. Lăsă să sune la nesfîrşit. Era pe punctul de a închide, cînd îi răspunse o voce de femeie. Grace îşi exprimă din nou dorinţa de a vorbi cu domnul John McClintock.

– Îmi pare rău, nu este acasă. Eu pot să vă fiu de folos?

– Ştiţi cumva unde l-aş putea găsi?

– Cine e la telefon? Sînt doamna McClintock.

– Iertaţi-mă că vă deranjez, doamnă. Sînt de la First National City Bank din New York. Am primit o dispoziţie de virament pentru soţul dumneavoastră şi am nevoie de instrucţiuni din partea dînsului. Mi-aţi putea spune cum să iau legătura cu dînsul?

– Din păcate, nu. E plecat pentru cîteva zile.

– Şi cînd se întoarce?

– Sinceră să fiu, nu ştiu.

– Nu există nici un loc unde aş putea să-i las un mesaj?

După o clipă de ezitare, doamna McClintock explică:

– Regret, dar nu pot să vă spun unde se află soţul meu. A plecat în misiune trimis de guvern. Ar fi bine să-l sunaţi la birou, la Federal Building, în Las Vegas.

Ca de fiecare dată cînd instinctul său de reporter o făcea să adulmece o afacere babană, ziarista se simţi cuprinsă de un val de căldură. Comandantul McAndrews îi spusese că acele furgonete de închiriat aparţineau armatei; locotenentul Daly afirmase exact contrariul. Unul din ei se înşela sau mintea. Sună la Federal Building, în Las Vegas.

– Aici Tom Reily, Serviciul de Protecţie, se prezintă cineva la numărul lui McClintock

Protecţie? Protecţie împotriva cui? se miră Grace.

– Cu domnul McClintock, vă rog.

– Este biroul lui, dar lipseşte cîteva zile.

Tînăra femeie adoptă un ton complice, în speranţa că interlocutorul ei o va lua drept o veche cunoştinţă a lui McClintock.

– Aha! Şi pe cine mai protejează de data asta?

– Cine e la telefon?

Vocea era seacă, distantă. Ziarista îşi reîncepu comedioara viramentului bancar.

– Fiţi amabil şi spuneţi-mi unde pot să-l sun.

– Nu puteţi vorbi cu el pînă cînd se întoarce. Este într-o misiune confidenţială.

Grace era stupefiată. Oare ce motiv ar fi putut avea guvernul american să ţină secret un exerciţiu de degajare a zăpezii de pe străzile din New York? Înţelese brusc: vehiculele acelea nu aveau nici o legătură cu zăpada. Dar atunci ce căutau acolo?

Se gîndi la vorbele lui Angelo cu o seară înainte: „O zi clasică a anchetatorului care caută acul în carul cu fîn". *Şi apropo, el ce face la ora asta tîrzie la birou? Dar primarul? De ce s-a întors de la Washington cu un avion prezidenţial?* Toate acestea i se păreau foarte ciudate.

Mai sună o dată la biroul lui Angelo, dar tot nu-i răspunse nimeni. Frunzări cartea de telefon secretă a Poliţiei newyorkeze şi formă febril numerele directe ale vreo zece inspectori principali. Nu răspunse nici unul.

Două minute mai tîrziu, Grace Knowland dădu buzna în biroul redactorului-şef.

– Myron, îi şopti ea, trebuie să vorbesc imediat cu tine. Am impresia că am prins o chestie foarte, foarte mare.

*

O problemă îl obseda din ce în ce mai mult pe primarul New York-ului de cînd se întorsese, la ora 8.00, în sediul subteran din Foley Square în acea zi de marţi, 15 decembrie. Dar dacă bufonul ăla de Oglethorpe se înşela, tot vorbind despre panică pentru a evita evacuarea New York-ului în caz de catastrofă? Nu cumva experienţa demonstrează că, dimpotrivă, oamenii au cîteodată tendinţa să se comporte mai bine într-o tragedie decît într-un incident mărunt? Şi, atunci, nu avea datoria morală absolută să le strige tuturor concetăţenilor să-şi ia tălpăşiţa imediat, cu toată viteza, cît încă mai era timp şi indiferent prin ce mijloace? La naiba cu celelalte considerente! Valora mai mult să salvezi cîteva sute de mii decît să-i condamni pe toţi să piară.

Rapoartele pesimiste din ultimele ore îl întăriseră pe primar în această intenţie. După euforia care urmase identificării palestinienilor şi mobilizării tuturor forţelor de poliţie, cu mai puţin de patru ore înainte de expirarea ultimatumului, în sediul subteran domnea o apăsare insuportabilă.

Pentru a-şi lansa strigătul de alarmă, Abe Stern dispunea de un instrument unic în Statele Unite, şi anume de „linia 1000". Era vorba de o legătură radio şi TV directă între biroul de la Primărie sau reşedinţa de la Gracie Mansion şi postul de control al postului municipal de radio şi TV W.N.Y.C. La indicaţia primarului, tehnicienii de serviciu de la W.N.Y.C. chemau cele trei principale staţii din oraş: W.N.B.C., W.C.B.S. şi W.A.B.C. Toate acestea declanşau la rîndul lor un sistem de alarmă, iar me-

sajul ajungea la toate posturile newyorkeze. La acest semnal, toate posturile aveau obligaţia categorică să-şi întrerupă instantaneu programele şi să-i anunţe pe ascultători şi pe telespectatori să rămînă pe recepţie pentru un mesaj urgent. La mai puţin de două minute de la acţionarea „liniei 1000", primarul New York-ului putea să apară pe ecran şi să vorbească în acelaşi timp pe lungimile de undă a peste o sută de posturi radio şi TV. Nici măcar preşedintele Statelor Unite nu avea cum să li se adreseze atît de rapid compatrioţilor.

Abe Stern încă ezita în a lua această hotărîre, cînd vocea preşedintelui se auzi în amplificatorul încastrat în masa de conferinţe a sediului subteran. O legătură telefonică directă fusese stabilită cu o zi înainte între acest sediu şi sala de consiliu a Casei Albe. Stern fremătă auzind glasul nerăbdător al şefului statului care implora veşti liniştitoare cu privire la căutarea bombei. *Singura lui speranţă acum e aici, la noi*, îşi spuse primarul cu amărăciune. Optimismul afişat cu o zi înainte – „Ai încredere, Abe, o să reuşim să-l convingem pe Gaddafi să nu-şi pună în aplicare ameninţarea funestă..." – făcuse loc celei mai negre spaime. Preşedintele îl anunţă că încercase de trei ori fără succes să restabilească legătura cu Tripoli. Gaddafi rămînea neclintit în refuzul de a discuta. Apoi îi aduse la cunoştinţă intervenţia militară prevăzută pentru expulzarea coloniştilor israelieni din Cisiordania. Stern păli. Nu era un sionist militant, însă perspectiva unui masacru între compatrioţii lui israelieni din cauza complotului urzit de acest libian fanatic îl umplu de groază. Cu toate acestea, nici un preţ nu era prea mare pentru salvarea oraşului.

Spre stupefacţia sa, văzu că Feldman, taciturnul şef al inspectorilor, pusese mîna pe microfonul liniei directe cu Casa Albă. Vocea îi era gîtuită de emoţie.

– Domnule preşedinte, n-avem nici o şansă să găsim bomba în intervalul prevăzut. Dar am reuşi, dacă am mai avea douăzeci

şi patru de ore. Pentru numele lui Dumnezeu, domnule preşedinte, obţineţi-ne aceste douăzeci şi patru de ore!

*

Numai pe data de 11 decembrie, vinerea trecută, listele de delicte ale celor treizeci şi două de secţii din New York înregistraseră cincisprezece accidente de circulaţie cu terţe persoane neidentificate. Aşa cum îşi imaginase Angelo Rocchia, această cifră, cu mult mai mare decît cea din statisticile obişnuite, se datora căderilor de zăpadă care făcuseră şoselele deosebit de alunecoase.

Doar unul dintre aceste accidente se soldase cu un rănit grav şi făcea obiectul unei anchete aprofundate. Toate celelalte aveau trecută în registru aceeaşi menţiune: „Afacere încredinţată inspectorului Lacoş". Pentru neştiutori, acest inspector putea să treacă drept cel mai ocupat poliţist din New York. În realitate, el nici nu exista. Numele lui era expresia sentimentului poliţiei cu privire la accidentele concrete cu terţe persoane neidentificate: un maldăr de hîrţoage inutile. Majoritatea plîngerilor erau depuse de conducători auto de la diverse societăţi, puşi să semnaleze şi cea mai mică zgîrietură pentru încasarea asigurării, sau de lucrători independenţi, care aveau nevoie de o constatare a poliţiei pentru justificarea cheltuielilor de reparaţie în decontul declaraţiei fiscale. Pe vremuri, poliţiştii aruncau direct la coş acest gen de plîngeri, pe care tot ei îşi dăduseră osteneala să le dactilografieze conştiincios în faţa victimelor. Aceasta pentru a se evita ca statisticile delictelor nepedepsite să fie falsificate de incidente minore. F.B.I.-ul descoperise această practică şi îi pusese capăt. Astăzi, fiecare accident provocat de către o terţă persoană neidentificată primea un număr şi era înregistrat pe acea listă de delicte. Însă şi aceste declaraţii culese cu tot respectul cuvenit sfîrşeau tot prin a fi date uitării.

Chiar dacă situaţia era urgentă, Angelo, conform obiceiului, nu se grăbea. După ce telefonase la nouă secţii şi inventariase şase din cele cincisprezece accidente semnalate, acum la celălalt capăt al firului se afla cineva de la Secţia 10 din Manhattan.

– De fapt, pentru ziua aceea am o singură plîngere, îl informă poliţistul de serviciu. Un reprezentant de la Colgate care şi-a găsit aripa maşinii zgîriată.

– Perfect. Cum sună exact declaraţia?

– Reclamantul declară, citi poliţistul, că vineri, 11 decembrie, automobilul său marca Pontiac, cu numărul de înmatriculare al statului New York 349 271, era parcat între orele 13.00 şi 14.00 pe 29th West Street, la numărul 537. Cînd s-a întors la maşină, a constatat că aripa din stînga faţă fusese lovită. Un necunoscut îi lăsase sub ştergătorul de parbriz o notă în care scrisese „Un camion galben v-a lovit şi a dispărut". Declaraţie consemnată pe 11 decembrie de ofiţerul de poliţie Natale. Afacerea a fost încredinţată inspectorului Lacoş, în aşteptarea de informaţii pentru continuarea urmăririi.

Angelo nu se putut abţine şi izbucni în rîs în faţa acestui exemplu de birocraţie perfectă.

– Ia spune, ce fel de informaţii aşteptaţi, de fapt, pentru „continuarea urmăririi"? întrebă el în bătaie de joc.

Pe urmă se răzgîndi.

– Camion galben, ai spus?

– Aşa scrie.

– Dă-mi numele şi adresa acestui reprezentant de la Colgate.

*

La cealaltă extremitate a Statelor Unite, primele raze ale soarelui mîngîiau cu o sclipire luminoasă valurile verzi ale Pacificului, care se spărgeau de nisipul plajei din Santa Monica. Un alergător matinal urca spre vila lui de pe faleză, cînd auzi de departe ţîrîitul telefonului. Şeful de birou de la *New York Times*

pentru Coasta de Vest alergă înăuntru; îl recunoscu imediat pe cel care sunase după tonul confidențial, aproape misterios.

– Am ceva foarte important pentru tine, îi spuse redactorul-șef Myron Pick. Găsește-ți urgent corespondentul din Las Vegas! La Federal Building de pe Highland Street există un anume John McClintock care lucrează într-un „serviciu de protecție". Vreau ca omul tău să se informeze despre activitățile precise ale acestui McClintock și să mă sune imediat la New York.

*

– Fir-ar a dracului de treabă! înjură Angelo Rocchia, închizînd telefonul.

Reprezentantul Colgate a cărei mașină fusese lovită era plecat în West Side, în Manhattan, și se întorcea la birou abia spre seară. Dacă voia să-l întîlnească mai repede, centralista îi sugerase să meargă la Pascuale, o cafenea de pe 34th Street, unde reprezentanții comerciali din cartier se strîng în fiecare zi pe la zece ca să bea o cafea și să mănînce alune.

Patru sute de furgonete Hertz, calculă Angelo. *Sute de alte furgonete, tot galbene și ele. Zilnic, cîteva mii pe străzile orașului. Și eu n-am găsit decît un petic de hîrtie unde stă scris că un camion galben a strîmbat aripa unei mașini în staționare. Trebuie să fiu masochist ca să mă bucur pentru așa ceva.* Își ridică ochii spre agenții federali ai laboratorului de criminalistică aflați în continuare în plină analiză a pieselor extrase din furgonetă. *Altă poliție, altă metodă,* își spuse el.

Se ridică plictisit, își puse pălăria și se îndreptă spre garaj, recapitulîndu-și datele problemei. Dacă mașina acestui reprezentant de la Colgate fusese lovită la aripa din stînga față, camionul o atinsese cu partea dreaptă. Se duse să privească piesele de pe flancul drept al caroseriei adunate de agenții federali și găsi paisprezece cercuri roșii numerotate, cîte unul pentru fiecare punct de impact depistat. Consultă rapoartele de analiză spec-

trografică pentru fiecare număr. Din păcate, nici unul nu avea vreo concluzie hotărîtoare. Reuşiseră identificarea sclipirilor provenite din trei mărci diferite de vopsea, două folosite de General Motors şi una de Ford. Dar tipurile care utilizau aceste trei mărci echivalau cu peste 55% din totalul vehiculelor aflate în circulaţie. *Ce să zic, nemaipomenită descoperire!* rînji Angelo.

– Pot să fac ceva pentru dumneavoastră, domnule inspector? întrebă sec unul dintre agenţii federali ai laboratorului.

– Nu, îi mulţumi Angelo. Aruncam o privire, atîta tot.

– În cazul ăsta, ar fi bine să aşteptaţi în biroul de acolo. E mai confortabil. Vă anunţăm imediat cum descoperim ceva care să vă intereseze.

Hotărît lucru, sînt la fel de bine venit ca un inspector de la Departamentul Stupefiante în mijlocul drogaţilor, îşi zise Angelo. Lipsa de încredere a agenţilor F.B.I. faţă de ceilalţi poliţişti îl exasperase dintotdeauna. Chiar atunci îl zări pe coechipierul lui, Jack Rand. I se păru că şi el îl ţinea la distanţă ca pe un ciumat.

– Ia spune, băiete, poţi să-mi faci un mic serviciu? îi şopti newyorkezul.

Îi puse o mînă pe umăr şi îl trase deoparte. Bineînţeles că nici prin cap nu-i trecea să-i spună exact ce avea de gînd. Rand respecta prea mult regulamentul. Ar fi sunat imediat la sediu ca să trimită pe altcineva pe urmele reprezentantului de la Colgate. Iar Angelo nu voia una ca asta nici în ruptul capului. Îl privi fix în ochi pe Rand. Nu se putea ca tînărul agent să nu fie în stare de o oarecare solidaritate.

– Poţi că mă acoperi o oră, două? îl întrebă el şi-i făcu cu ochiul. Trebuie să văd pe cineva nu departe de-aici... O păpuşică pe care am neglijat-o cam mult timp. Vreau să dau o fugă pînă la ea şi să-i spun bună ziua.

Rand îl privi înspăimîntat.

– Angelo, ai înnebunit?

Indignarea lui era absolut sinceră.

– Nu poţi să faci una ca asta! Nu-ţi dai seama cît de repede trebuie să găsim această...

Fu cît pe-aici să spună „bombă", dar îşi dădu seama.

– Această ce? întrebă Rocchia.

– Acest baril... Acest baril de gaz.

– Ia spune, băiete, ce e atît de secret în povestea asta, că şi tu şi amicii tăi de acolo – arătă spre garaj – sunteţi atît de misterioşi? Oare blestematul ăla de baril chiar conţine gaz?

– Bineînţeles!

Angelo îşi măsură coechipierul cu o privire de entomolog. *Şi tu minţi, la fel ca ăilalţi,* îşi spuse el scîrbit. Rand insistă:

– Dacă te eschivezi acum, faci la fel ca... – Îşi căută în minte cel mai rău exemplu la care s-ar fi putut gîndi – ... ca un soldat care dezertează în faţa duşmanului.

Rocchia scoase un mormăit şi-l pişcă de ureche pe agent.

– Nu-ţi bate capul, băiete. O s-o întreb dacă n-are vreo prietenă.

*

Myron Pick, redactorul-şef de la *New York Times*, se plimba nervos prin birou. Prin uşa deschisă îi ajungea la urechi toată gălăgia din uriaşa sală de redacţie. Imediat după ce Grace Knowland îi adusese la cunoştinţă ce bănuieli avea, îşi expediase toţi reporterii disponibili la secţiile de poliţie cu misiunea de a culege toate informaţiile care ar putea dezvălui ceva neobişnuit. De douăzeci de minute, toţi cei care telefonau aduceau aceeaşi veste: cu excepţia cîtorva ofiţeri de serviciu, cele treizeci şi două de secţii din New York erau, practic, pustii. Unul dintre reporteri ajunsese chiar la Cartierul General al F.B.I.-ului din Federal Plaza. Nu fusese lăsat să intre, dar izbutise să afle de la liftieri că, încă din ziua precedentă, clădirea fusese invadată de sute de agenţi veniţi din provincie. Intrigat, coborîse să cerceteze parcarea şi descoperise şiruri întregi de automobile cu numere de

înmatriculare din statele vecine New York-ului. Era limpede: F.B.I.-ul avea o misiune de o mare importanţă.

Pick încerca să-şi imagineze motivul acestei mobilizări generale, cînd unul dintre tinerii lui reporteri dădu buzna în birou. Jubila, manifestînd acea mîndrie a novicelui care dă prima lovitură.

– Am aflat toată povestea! spuse el, gîfîind şi aruncînd fotografiile fraţilor Dajani pe biroul redactorul-şef. Palestinieni! Ucigaşi de poliţişti! Toată poliţia din oraş e pe urmele lor!

Pick examină fotografiile una după alta.

– Pe cine au ucis?

– Doi poliţişti motociclişti din Chicago, acum cincisprezece zile.

– Din Chicago?

Pick îşi încruntase sprîncenele. De cînd arăta Poliţia din New York atîta compasiune faţă de sora ei mai mică de lîngă Lacul Michigan?

– Fugiţi şi aduceţi-mi-o pe Grace Knowland! ordonă el, în timp ce ridică receptorul telefonului.

Cînd Grace intră, Pick îi arătă cele trei fotografii.

– Uite şi acul din carul cu fîn. Cică trei palestinieni au ucis doi poliţişti la Chicago acum cincisprezece zile. Chestia e că la Chicago n-a mai fost asasinat nici un poliţist de trei luni. Tocmai am verificat prin corespondentul de acolo.

Chipul lui Pick devenise sever.

– Vreau să aflu adevărul.

Ridică din nou receptorul şi o sună pe Patricia McKnight de la biroul de presă al şefului Poliţiei. Aceasta preluă apelul pe firul direct. Înalţii funcţionari ai administraţiei newyorkeze n-aveau obiceiul să-l facă să aştepte pe redactorul-şef de la *Times*.

– Patty, vreau să aflu ce se întîmplă. Ştiu că la cazarma din Park Avenue are loc un exerciţiu-fantomă de deszăpezire. Şi mai ştiu că toţi poliţiştii din oraş caută trei palestinieni pentru un motiv care nu e cel adevărat. De fapt, ce se petrece, Patty? Vă

ocupaţi de nişte afurisiţi de teroriştipalestinieni şi vreau să ştiu ce-au făcut.

La celălalt capăt al firului se lăsă o tăcere prelungită şi încurcată.

– Sînt dezolată, Myron, dar mă tem că întrebarea ta îmi depăşeşte competenţele. Eşti la birou?

– Nu mă mişc de aici.

– Îi spun şefului să te sune imediat.

*

Angelo Rocchia inspiră cu nesaţ mirosurile de salam, usturoi, *provolone*, ulei de măsline şi piper proaspăt. Aceste miresme apetisante i-ar fi ajuns şi unui orb să recunoască locul: se afla la Pascuale, cafeneaua de pe 35th Street frecventată la ora prînzului de reprezentanţii comerciali din West Side. Angelo cercetă sala dintr-o privire. În faţa tejghelei erau aliniate douăsprezece taburete acoperite cu muşama roşie, iar în spate se aflau mesele apropiate una de alta cu feţe de masă din hîrtie roşie. Personalul se reducea la un singur chelner care, cu vivacitatea unui prestidigitator, stivuia sandvişurile unul peste altul, prevăzînd afluxul de clienţi de la ora prînzului. În spatele casieriei, trona o robustă matroană italiană îmbrăcată complet în negru, pe care Angelo o salută ceremonios, scoţîndu-şi pălăria.

Apoi făcu semn cu capul spre sticlele de Chianti suspendate de tavan şi, cu cel mai bun accent sicilian, comandă un pahar de Ruffino.

– *Bellissima signora*, şopti el, în timp ce ea îi turna vinul cu o condescendenţă aprobatoare, cunoaşteţi cumva un domn McKinney care lucrează la Colgate?

– Sigur că da. E acolo!

Arătase spre un bărbat pe la vreo cincizeci de ani, care purta un impermeabil negru şi îşi bea cafeaua singur la o masă, în timp

ce citea *Wall Street Journal*. Angelo se apropie pe furiş şi-i arătă legitimaţia de inspector pe care o ţinea în podul palmei.

– Îmi daţi voie să mă aşez?

– Poftiţi.

Nasul strîns între lentilele fără montură ale ochelarilor şi începutul de chelie îl făceau să semene, mai degrabă, cu un preot decît cu un reprezentant comercial. *Prea bun ca să-l trimiţi să facă turul băcăniilor*, îşi spuse Angelo, înainte de a-l informa ce-l determinase să vină şi să stea un pic de vorbă cu el.

– Deci, asta era, răspunse reprezentantul, cu un aer uşurat. Ştiţi, am povestit deja totul în declaraţia dată după accident.

– În regulă, domnule McKinney, dar am nevoie de cîteva precizări suplimentare.

Angelo zîmbi şi se aplecă spre cel cu care stătea de vorbă.

– Ascultaţi, îi spuse el confidenţial, avem un caz foarte important şi există o posibilitate, o posibilitate infimă, ca accidentul dumneavoastră să ne pună pe o pistă foarte importantă pentru noi. Sunteţi absolut sigur că bucăţica de hîrtie lăsată sub ştergătorul de parbriz menţiona, într-adevăr, un camion galben?

– Absolut!

Răspunsul lui McKinney veni imediat:

– I-am şi arătat hîrtia poliţistului de la secţie.

Angelo bău o înghiţitură de vin.

– Perfect. Domnule McKinney, vă rog foarte mult să mă credeţi că n-are nici o legătură cu dumneavoastră, dar este extrem de important să ştiu ora şi locul exact unde s-a produs coliziunea.

– Şi asta figurează în raport.

– Ştiu. Însă îmi trebuie o certitudine absolută. Sunteţi chiar atît de sigur că v-aţi parcat maşina la ora 13.00?

– N-am cum să mă înşel, fiindcă exact înainte de a coborî din maşină am ascultat buletinul de ştiri de la ora 13.00 difuzat pe W.C.S.B.

– În regulă. Şi pe urmă cît timp aţi lipsit?

– Staţi să văd...

McKinney încruntă din sprîncene, făcînd un efort de memorie. Îşi scoase carnetul de comenzi din servietă.

– În ziua aceea, am vizitat trei clienţi, spuse el, răsfoind carnetul. Ultimul a fost cel de la supermagazinul din colţ. Însă a fost o simplă vizită de curtoazie, ei cumpără direct de la sediu. Am fost doar ca să-i dau bună ziua directorului, să-mi verific amplasarea produselor şi să văd ce face concurenţa, după care am plecat. În total, nu mi-am lăsat maşina acolo mai mult de o jumătate de oră.

Angelo îşi notă în grabă cîte ceva pe un colţ de ziar.

– Şi aţi parcat, într-adevăr, pe 29th West Street la numărul 537?

– Sînt sigur. Mi-am notat imediat.

Bărbatul se îmbujorase uşor. *De ce-o fi mințind?* se întrebă Angelo. *E limpede că n-are nici un amestec în toată povestea. Dar, atunci, ce are de ascuns? Poate că, în loc să viziteze un client, s-a dus la o şedinţă de amor. Iar la Colgate cu chestiile astea nu-i de glumit. Bun, hai să încercăm să-l atacăm pe omul ăsta cumsecade de pe altă poziţie.*

Dădu peste cap paharul cu Ruffino şi îşi luă un aer jovial.

– Parcă am înţeles că locuiţi la White Plains.

– Da, cunoaşteţi zona?

– Mişto cartier... La un moment dat, cînd trăia şi biata nevastă-mea, am vrut chiar să mă mut acolo. Aer curat şi tot ce-ţi trebuie. Sunteţi însurat?

– Da. Am trei copii.

Angelo îl răsplăti pe reprezentant cu surîsul său cel mai cordial şi se aplecă din nou spre el.

– Puteţi să mă credeţi, domnule McKinney, cînd vă spun că nu aveţi nici un amestec în povestea asta care ne priveşte. Dar am nevoie de certitudinea absolută că v-aţi oprit, într-adevăr, pe 29th West Street la numărul 537. Pentru mine, acesta este un lucru capital.

Reprezentantul de la Colgate făcu un gest de enervare.

– Doar v-am spus-o de atîtea ori. De ce insistaţi atît?

– Pentru că este fals, domnule McKinney! Venind aici, am trecut prin faţa numărului 537 de pe 29th West Street. E un depozit cu trei ieşiri pentru camioane. N-aţi fi putut să vă lăsaţi maşina în locul ăla nici un minut. Nici vineri, nici într-o altă zi.

McKinney se făcuse stacojiu. Mîinile începuseră să-i tremure uşor. Lui Angelo i se făcu milă, dar tipul îl iritase. De ce se juca de-a v-aţi ascunselea? Nu se putea să nu fie vorba de o pipiţă. Iar cînd îşi găsise aripa bușită, o cam încurcase. Şi-a zis că era mai bine să nu se afle la Colgate locul exact al accidentului, ca să nu-l întrebe nimeni ce naiba căuta acolo.

– Uite ce e, domnule McKinney, ar trebui să ştiţi că e foarte grav să faceţi declaraţii false la poliţie. Aţi putea avea necazuri mari la locul de muncă. Eu nu vreau să vă fac nici un rău, fiindcă sînt sigur că sunteţi un cetăţean cinstit, care respectă legile. Însă încă o dată, trebuie să ştiu unde anume a avut loc accidentul.

McKinney îşi ridică privirea din ceaşca de cafea.

– Şi ce urmări ar putea avea toată chestia? întrebă el neliniştit.

– Nici una. Aveţi cuvîntul meu. Tot ce-mi spuneţi rămîne doar între noi. Unde vă aflaţi de fapt?

– Pe Christopher Street.

– Furgoneta galbenă şi mesajul sînt adevărate?

Înfrînt, reprezentantul făcu semn că da.

– Şi ora?

– Am ieşit din maşină pe la 12.05, după primul buletin bursier de la radio. Am cumpărat o sută de acţiuni Teltron cu cincisprezece zile în urmă.

Angelo asculta, făcînd, între timp, cîteva calcule rapide. *Furgoneta Hertz a plecat de la chei la 11.42. Dacă a trecut prin tunelul din Brooklyn Battery şi a urcat pe West Side, nu i-au trebuit mai mult de douăzeci, douăzeci şi cinci de minute ca să ajungă pe Cristopher Street.*

– Cît timp aţi rămas acolo?

Bărbatul părea din ce în ce mai stînjenit.

– Nu mult. Pe-acolo prin zonă e un bar. Am stat cît să beau un pahar şi să-i dau barmanului un mesaj pentru cineva. Nu mai mult de o jumătate de oră.

– Vă amintiţi exact la ce număr aţi parcat?

– Nu, dar v-aş putea arăta locul.

*

Cei două sute de locuitori din Elon Sichem, din Samaria, se adunaseră în refectoriu, în mai puţin de un sfert de oră. Cu ochii umflaţi de somn, ciufuliţi, nebărbieriţi, în halate sau cu pulovere îmbrăcate în grabă, semănau cu un grup de evrei prinşi într-o razie. Printre ei se aflau un bogat importator de pietre preţioase, cinci familii americane, două franceze, una rusă şi chiar un fost căpitan al armatei japoneze, care trecuse la iudaism după masacrul din Lod comis de japonezii din Armata Roşie. Ofuro Kazamatsu îşi schimbase numele în Aaron Bin Nun.

După ce toată lumea se aşează în jurul meselor de lemn din refectoriu, Abraham Katsover, secretarul coloniei, dădu citire mesajului lui Menahem Begin. După citirea ultimatumului, chipurile se descompuseră. După acordurile de la Camp David şi deciziile Curţii Supreme israeliene, care cereau desfiinţarea anumitor colonii întemeiate pe terenuri arabe particulare, colonia din Elon Sichem trăise în nesiguranţă. Dar cine ar fi putut prevedea că şeful venerat, care în iunie 1977 făcuse pelerinaj la colina lor pustie ca să le spună: „Vă iubesc, sunteţi cei mai buni dintre copiii mei", ar fi fost în stare, într-o bună zi, să le acorde patru ore ca să-şi abandoneze căminele, sinagoga şi roadele muncii? Katsover îşi ridică braţele pentru a potoli furtuna care se iscase în sală. În pofida situaţiei urgente, voia ca procedurile democratice obişnuite să fie respectate, în aşa fel încît fiecare

să-şi poată exprima părerea, iar decizia de a se supune sau nu ordinului primului-ministru să fie votată.

– Camarazi! strigă el, fluturînd scrisoarea lui Begin, ştiţi cu toţii ce gîndesc: prezenţa noastră pe această colină nu este o realitate, ci un simbol. Ea dovedeşte atît evreilor care încă mai sînt risipiţi, cît şi tuturor naţiunilor că Israelul este, într-adevăr, al nostru.

Declaraţia fu întîmpinată cu urale. Pe toate chipurile, stupefacţia făcuse loc unei atenţii pasionate. Cu toate acestea, un omuleţ cu părul sur se ridică în fundul sălii pentru a-i răspunde secretarului coloniei.

– Ai grijă, Abraham! Adu-ţi aminte de cuvintele lui Maimonide: „Cînd eşti ameninţat de un pericol autentic, interesul superior îţi cere să baţi în retragere". Cred că această rezistenţă împotriva armatei ar fi curată nebunie.

Colonistul care vorbise era decanul din Elon Sichem. În vîrstă de şaizeci şi şapte de ani, fost avocat în Viena, Isaac Rubin era singurul dintre cei de faţă care cunoscuse lagărele naziste de exterminare. Această experienţă tragică, împreună cu rolul avut alături de Ben Gurion în timpul războiului de independenţă din 1948, îi confereau o autoritate incontestabilă, dar, chiar şi aşa, cineva se ridică pentru a-i da replica.

– Bietul meu Isaac, bombăni rabinul Moshe Hurewitz, află că integritatea morală lui Eretz Israel e mai importantă decît pericolul unei confruntări cu armata.

Rabinul Hurewitz era unul dintre adepţii cei mai îndîrjiţi ai lui Eretz Israel – Marele Israel, un teritoriu care trebuia să cuprindă Libanul, Siria şi Iordania, teritoriul cucerit odinioară de Iosua şi David. Prin urmare, era, în acelaşi timp, unul dintre partizanii cei mai fanatici ai colonizării evreieşti a pămînturilor arabe din Iudeea şi Samaria. Înainte de a se stabili la Elon Sichem cu soţia lui americancă şi cu cei opt copii, iniţiase cîteva operaţiuni spectaculoase de implantări de populaţie evreiască în teritoriile arabe ocupate. El era cel care, timp de patru ani şi jumătate, locuise ilegal într-un hotel din Hebron pentru a obliga

guvernul israelian să-l autorizeze să întemeieze un cartier evreiesc în mijlocul oraşului.

Acum se urcă pe o masă pentru a-şi încuraja însoţitorii.

– Prieteni! E timpul ca Tora să nu mai fie doar o carte care stă în rafturile sinagogilor! tună el. E timpul să redevină o carte vie, o călăuză a poporului nostru hotărît să-şi afirme suveranitatea asupra patriei strămoşeşti, căreia i se aplică legile şi învăţăturile sale, chiar dacă pentru asta riscurile pe care trebuie să le înfruntăm sînt foarte mari!

– Eu cred că e mai bine să lăsăm deoparte Tora în toată povestea asta, i-o tăie japonezul Aaron Bin Nun.

Vorbea cu vocea sacadată a unui bonz care psalmodiază o rugăciune budistă.

– Mi se pare că teoriile stimatului nostru rabin nu trebuie să fie amestecate cu strategia politică şi considerentele tactice imediate. Oricît de crud ar fi, ultimatumul pe care ni-l adresează primul-ministru conţine, fără îndoială, compensaţii însemnate. De exemplu, garanţiile de pace pe care le considerăm mai importante decît prezenţa noastră aici.

Secretara Blocului Credinţei sări, la rîndul ei, pe o bancă.

– Te înşeli, Aaron! strigă blonda Ruth Navon. Cine crede că putem obţine pacea vînzînd la preţ redus pămîntul lui Israel străinilor se înşală! Pămîntul lui Israel, Aaron, este propriul nostru trup!

Rostise aceste cuvinte strigînd, cu trăsăturile încordate de credinţă şi durere.

– Şi orice altă ţară care şi-ar aroga suveranitatea asupra acestui trup ar crea prilejul unei reacţii de apărare, adică război. *Yehareg uval vaavar!* Mai bine pierim decît să plecăm!

Strigătul ţîşnise. Vocile îl preluară şi îl scandară în cor. Yaacov Levin încercă să domolească vacarmul. Cu trăsăturile

[1] Cetăţean israelian născut în Israel (n.tr.).

adîncite, cu obrajii acoperiţi de barbă, acel *sabra*[1] care avea vîrsta statului Israel declară la rîndul său:

– Camarazi! Noi sîntem nădejdea şi viitorul Israelului! Datorită faptului că astăzi există colonii ca a noastră, mîine mii şi sute de mii de evrei vor putea şi ei să vină în această ţară. Nu ca să trăiască în clădirile moderne din Tel-Aviv, ci să ajungă aici şi să reconstruiască Israelul. Politicienii care ne ameninţă nu au nici o putere asupra voinţei care ne-a condus spre această colină. Chiar dacă ea ar putea...

Căută în privirile celorlalţi forţa de a evoca o imagine care obseda mintea tuturor.

– ...chiar dacă ar trebui să murim cu toţii aici precum părinţii noştri zeloşi la Massada!

În ochii tînărului strălucea o hotărîre de neclintit. Îi făcu semn lui Katsover că venise vremea să se treacă la vot. Toţi coloniştii se ridicară. Secretarul le ceru celor care erau de părere că ultimatumul lui Begin trebuia acceptat să ridice mîna. În marele refectoriu împodobit cu imagini din Templul lui Solomon nu se mişcă nici un braţ. Atunci Levin le ordonă coloniştilor să-şi caute pistoalele-mitralieră şi ceru voluntari pentru transportarea mitralierelor şi mortierelor pe amplasamentele de tragere, care erau pregătite de luni de zile, în eventualitatea unor atacuri ale fedayinilor.

În timp ce sala se golea, Ruth Navon se urcă pe o masă, iar şuviţele ei blonde îi fluturară în aerul încărcat de nelinişte. „*Kol od balevav panima nefesh yehudi homia*", îngînă ea. „Atît cît în străfundul inimii palpită sufletul de evreu..." Preluat de glasurile hotărîte ale celor din asistenţă, începutul *Hatikvei* se înalţă ca un veşnic cîntec de speranţă al evreilor în primejdie. Vîntul de iarnă purtă acordurile printre colinele Samariei.

*

Michael Bannion, şeful Poliţiei din New York, păli citind nota pe care i-o înmînase un secretar din sediul subteran.

– Ce s-a întîmplat? se îngrijoră Harvey Hudson, văzînd aerul consternat al comandantului. Să nu-mi spui că iar avem veşti proaste.

– Mai proaste de atît nu se putea, se strîmbă Bannion. Cei de la *New York Times* au aflat şi trebuie să-i anihilez.

Comandantul se ridică şi căută un colţ mai retras, de unde să poată suna la sediul ziarului fără să fie deranjat. Străbătînd încăperea de unde Al Feldman îşi dirija efectivele, îl auzi dîndu-i un ordin operatorului radio.

– Trimite imediat zece maşini la intersecţia dintre Cristopher Street şi 7th Avenue pentru Romeo 14.

Asta ce-o mai fi? se întrebă şeful Poliţiei.

*

Angelo Rocchia şi reprezentantul de la Colgate tocmai ajunseseră în mijlocul „triunghiului fierbinte" din Greenwich Village, unde viermuia o adevărată faună de homosexuali negri şi albi, echipaţi ca nişte îngeri ai lui Satan cu ghete şi geci de piele negre, cu lanţuri de bicicletă la încheieturile de la mîini, cu căşti de motociclist şi ochelari de pilot. Erau, parcă, nişte personaje ieşite dintr-un roman-foileton de gang. Aceste namile atrăgeau o droaie de funcţionari sobri, în costum, care ieşeau în fiecare zi la ora prînzului de pe Wall Street sau 5th Avenue pentru cîteva clipe de extaz sub lovituri de lanţ sau de bici – specialităţile „sălilor de recepţie" amenajate în docurile abandonate din West Side.

Cu o atitudine de dezgust şi milă deopotrivă, Angelo se întoarse spre McKinney. Oare ce forţă bizară putea să-l atragă pe acest cumsecade tată de familie, rezident în White Plains, în acest cuib al sadismului, violenţei şi perversiunii?

– Îmi promiteţi că nu o să spuneţi nimănui aceste lucruri? spuse reprezentantul, dîrdîind de frică.

– Nu vă faceţi sînge rău, îl linişti Angelo. Toată chestia asta legată de plimbarea noastră rămîne numai şi numai între noi.

– Aici e.

McKinney arătă spre colţul dintre Cristopher Street şi 7th Avenue.

– M-am dus să beau un păhărel acolo, la Butch. Şi am lăsat un mesaj pentru...

Vocea lui McKinney era înecată de ruşine:

– ...pentru prietenul meu.

Angelo făcu un semn cu mîna prin aer.

– Asta nu mă priveşte.

Înseamnă că furgoneta a mers pe Hudson Street şi a făcut la stînga, ca s-o ia pe urmă pe Cristopher Street, îşi zise poliţistul. *Dacă ipoteza mea, mulţumită acestui accident, este exactă, atunci înseamnă că barilul de gaz trebuie să fie pe undeva pe aici, între fluviu şi 5th Avenue. Fiindcă, dacă barilul s-ar găsi dincolo de 5th Avenue, adică în partea estică din Manhattan, palestinienii ar fi venit din Brooklyn prin est, trecînd pe podul Brooklyn.* Clătină din cap. *Da' ştiu că am ceva blocuri de cercetat,* îşi spuse el.

Îi privi pe găliganii încălţaţi cu ghete de piele care se intersectau pe trotuare, ţinînd în mîini lanţuri de biciclete şi bice. Majoritatea erau profesionişti. Dar dacă persoana care lăsase mesajul sub ştergătorul de parbriz de la maşina lui McKinney era chiar unul dintre ei? Făcuse bine cerînd ajutoare pentru interogarea oamenilor din cartier, în speranţa că va găsi un martor al coliziunii. Mai era şi autoturismul lui McKinney... Dar fiindcă urma era destul de jos pe aripa din stînga faţă, fără îndoială că lovitura fusese provocată de bara de protecţie. Nu era de mirare. Strada era plină de gropi. Unde mai pui că era şi

acoperită de zăpadă. Trebuia să fii Fangio ca să circuli fără să derapezi şi să te ciocneşti de altă maşină în trecere.

– Domnule McKinney, vă promit că o să am grijă ca societatea dumneavoastră să nu afle nimic, dar trebuie să vă aducem imediat maşina în Brooklyn. Avem puţin de lucru la aripă. Slavă Domnului că încă n-aţi reparat-o!

*

Vocea gravă a lui Michael Bannion vibra în telefon cu o putere wagneriană.

– Domnule Pick, spuse el, iertaţi-mă că nu v-am sunat mai devreme. Dar, aşa cum ştiţi, avem de rezolvat o situaţie foarte serioasă.

– Ştiu. Dar despre ce anume e vorba? întrebă nerăbdător redactorul-şef de la *Times*.

– Ceea ce o să vă spun este strict confidenţial, domnule Pick, fiindcă ştiu că *Times* se preocupă la fel de mult ca noi de siguranţa populaţiei din New York. Avem motive să credem că palestinienii pe care-i căutăm au ascuns un baril cu gaz clorhidric undeva în oraş. Ameninţă cu explozia dacă nu le vor fi satisfăcute revendicările politice.

– Drace! Şi ce vor?

– Asta e una dintre problemele noastre... Deocamdată, cererile sînt mai degrabă vagi. Se referă la coloniile israeliene din Cisiordania şi la Ierusalim.

Pick îşi nota, făcîndu-i cu ochiul tot timpul lui Grace Knowland.

– Vă imaginaţi ce panică şi harababură ar produce informaţia, dacă publicul ar prinde de veste înainte să putem determina cu precizie în ce sector se află barilul de gaz.

– Desigur, domnule comandant, dar îmi imaginez la fel de bine şi pericolul care ameninţă populaţia.

– Absolut. Vă aduceţi aminte ce măsuri de precauţie au luat canadienii cînd a deraiat trenul acela? Şi gîndiţi-vă că atunci era vorba de un întreg vagon cu clor, în timp ce noi, din fericire, avem de-a face doar cu un baril. Încă avem toate şansele să-l găsim şi cred că ar fi o nebunie să ne pripim şi să ordonăm o evacuare generală.

Vorbind cu şeful Poliţiei, Pick formula deja o serie de instrucţiuni pentru redacţie. Voia urgent ca serviciul ştiinţific să pregătească un studiu despre efectele toxice ale gazului clorhidric, Grace să facă investigaţii în cercurile fidele O.E.P.-ului din New York, iar corespondentul lui *Times* la Ierusalim să-i comunice prin cablu date despre evoluţia recentă a programului israelian de colonizare în teritoriile arabe ocupate.

– Joc cu cărţile pe faţă cu dumneavoastră, domnule Pick, şi vă solicit cooperarea. Cunosc reticenţa pe care o manifestă *Times* faţă de acest gen de cereri, dar vă implor să nu publicaţi nimic pînă cînd localizăm barilul.

– Domnule comandant!

Înainte de a răspunde cererii acestuia, Pick ţinu să facă lumină într-o altă problemă.

– Apropo, ce fac toţi oamenii ăia din cazarma din Park Avenue cu furgonetele închiriate? Au vreo legătură cu toată povestea?

Mai tîrziu, amintindu-şi de acea convenţie, Pick avea să-şi dea seama de ezitarea comandantului şi să se supere pe sine însuşi fiindcă nu mirosise imediat cum stăteau lucrurile.

– Bineînţeles! Este o echipă a laboratorului federal care participă la căutarea barilului, încercînd să depisteze eventuale scurgeri de gaz. Am să vă ţin chiar eu la curent cu modul cum avansează cercetările. Vă dau cuvîntul meu! Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu publicaţi nimic pînă nu descoperim blestematul ăla de baril! Gîndiţi-vă la consecinţele foarte grave ale panicii inevitabile pe care aţi provoca-o!

– Nu sînt în măsură să-mi iau un asemenea angajament, domnule comandant. Aşa ceva ţine de hotărîrea conducerii ziarului.

– Sînt gata să vorbesc personal cu preşedintele Consiliului de Administraţie.

După ce închise telefonul, Pick se întoarse spre Grace.

– E cumplită povestea asta cu gazul toxic, îi spuse el. Dar, cum să-ţi spun, la un moment dat, am crezut că e vorba de ceva mult mai grav. M-am gîndit că, pînă la urmă, un terorist a reuşit să pună o bombă atomică în New York.

Michael Bannion se întorsese în sala de comandă din adăpostul subteran, sală pe care o împărţea cu agenţii federali.

– Cred că am aranjat problema, spuse el oarecum uşurat. Pentru moment, cel puţin. Dar să ne ferească Dumnezeu dacă află că i-am mînţit!

*

Angelo Rocchia apăsă pe claxonul Pontiacului pe care-l avea reprezentantul de la Colgate, pînă cînd trei agenţi federali ieşiră din garajul Hertz din Brooklyn.

– Haideţi, deschideţi odată hruba asta a lui Ali Baba! strigă inspectorul, arătînd spre uşa laboratorului improvizat unde agenţii demontaseră furgoneta Volkswagen. Am găsit pe cineva care şi-a buşit o aripă din cauza unei furgonete galbene!

Conform aşteptărilor lui Angelo, primirea fu dintre cele mai „calde". Responsabilul echipei care îl expediase din garaj cu o oră mai înainte nu făcu economie de sarcasme aflînd că viteazul inspector newyorkez pornise pe o pistă atît de puţin promiţătoare.

– Asta-i tot ce-aţi găsit, rînji el, un tip care şi-a tamponat maşinuţa de o furgonetă galbenă?

– Nu mă îndoiesc că veţi avea amabilitatea să efectuaţi analiza spectrografică a aripii din stînga faţă a acestui Pontiac, îi ceru

Rocchia cu o deferență forțată. Poate că veți găsi o mică pată de vopsea care să arate că aceste două vehicule s-au întîlnit deja.

Întrebîndu-se dacă nu cumva Angelo își bătea joc de el, agentul federal introduse Pontiacul în garajul-laborator.

Doi experți se puseră imediat pe treabă. Unul dintre ei plimbă un fel de scanner metalic gri de-a lungul aripei. *Un magnet de mare putere,* își spuse Angelo. *Probabil că poate aspira bucățelele minuscule încastrate în tablă.* Se apropie intrigat.

– Ce aparat e ăsta? întrebă el.

– Un contor Geiger.

– Un contor Geiger ca să examinați vopseaua?

– Da, verificăm dacă n-are întîmplător urme de radioactivitate.

Angelo deveni livid. Simți că i se moaie genunchii și crezu că o să se prăbușească pe ciment. *Ah, ticăloșii! Au știut de la început și nu ne-au spus nimic!*

Se sprijini de perete. Atunci îl zări pe Rand discutînd însuflețit cu unul dintre tehnicieni. *Împuțiții ăștia din South Dakota, Colorado și Washington, cu cravatele lor înguste și costumele lor din poliester. Lor li s-a spus adevărul, fiindcă sînt agenți federali. Dar în mine, care sînt născut în orașul ăsta, în mine, care îi am pe toți aici, în mine n-au avut încredere!*

Se apropie de Rand și-l bătu atît de tare pe umăr, încît tînărul agent federal se clătină.

– Lasă trăncăneala, avem treabă!

Intră în mașină și trînti portiera cu atîta arțag, încît Rand rămase stupefiat.

– Ce te-a apucat, Angelo? îl întrebă acesta, așezîndu-se alături de el.

– Știai de la început, așa-i?

– Ce să știu?

– M-ai tot mințit, așa cum au făcut-o și ceilalți. Nu e nici un fel de gaz clorhidric în rahatul ăla de baril al vostru. E o afurisită de bombă atomică!

Întoarse cheia în contact şi făcu să duduie motorul.

– Oraşul meu, casa mea, familia mea şi n-au avut încredere!

În furia care îl cuprinsese, se elibera de toată durerea, amărăciunea şi umilinţa.

– Au avut încredere într-un puşti din Louisiana, care abia a ieşit din maternitate, dar în mine nu, cu treizeci şi cinci de ani de poliţie bătuţi pe muchie!

Apăsă la maximum pe acceleraţie şi-şi lansă Chevroletul într-o cursă nebună, făcînd să scrîşnească roţile, spre marea uimire a paznicului garajului.

*

Puţin peste două ore! Aruncînd o privire spre ceasul din sala Consiliului Naţional de Securitate, preşedintele cîntări situaţia îngrozitoare în care se aflau: mai rămăseseră două ore şi şase minute pînă la expirarea termenului ultimatumului lui Gaddafi. Se întoarse către Jack Eastman. Îi venise o idee. Poate că nu avea sorţi de izbîndă, dar, avînd în vedere cum stăteau lucrurile, trebuia să încerce tot ce putea.

– Jack, îi spuse el consilierului, vreau să vorbesc cu Abe Stern.

– Abe! strigă el apoi, de îndată ce primi legătura cu sediul subteran din New York. Timpul trece! În curînd o să fim obligaţi să trecem la acţiune şi atunci n-o să mai putem da înapoi.

– Înţeleg foarte bine, domnule preşedinte, răspunse primarul New York-ului. Dar ce anume o să faceţi?

– Avioanele care transportă trupele Forţei de Intervenţie Rapidă tocmai au aterizat în Germania. Îşi fac plinul şi se pregătesc să plece în Orientul Apropiat. Acum o jumătate de oră am primit asigurarea preşedintelui Hassad al Siriei că ne lasă să aterizăm la Damasc. În acelaşi timp, forţa amfibie a Flotei a VI-a va debarca în Liban, iar unităţile eliopurtate vor ajunge în Iordania.

Aceste trei elemente vor prinde Cisiordania ca într-un cleşte şi îi vor expulza pe coloniştii israelieni.

– Israelienii vor reacţiona, domnule preşedinte. Amintiţi-vă că şi ei dispun de armament nuclear.

– Ştiu, Abe, răspunse preşedintele cu o voce egală, dar, înainte de a acţiona, ca măsură de precauţie, o să-i informez cu privire la obiectivul-limită al acestei operaţiuni, aşa cum o să comunic, de altfel, lumii întregi.

– S-ar putea să nu fie suficient, domnule preşedinte.

– Dacă nu o să fie suficient, am să cer Kremlinului să le explice limpede eventualele consecinţe ale folosirii armelor atomice. Poţi să fii sigur că or să ia în serios o ameninţare care vine de la ruşi.

– Doamne! Altceva nu mai e de făcut?

– Mai avem de jucat o carte, Abe: dumneata.

– Eu?!

– Da, dumneata. Telefonează-i dumneata lui Begin, Abe. Încearcă să-l convingi că face o nebunie refuzînd expulzarea tuturor coloniilor din Cisiordania.

– Pot să-i spun că sîntem pe punctul să...

– Abe, spune-i absolut tot ce doreşti, suspină preşedintele. Încearcă doar să-l faci să anunţe imediat la radio că evacuarea totală a Cisiordaniei a început.

*

Angelo îşi oprise Chevroletul pe Cristopher Street în faţa numărului 178, aproape de locul unde reprezentantul de la Colgate îşi parcase Pontiacul vinerea precedentă. Cu un aparat de emisie-recepţie în mînă şi cu o hartă detaliată a cartierului întinsă pe genunchi, supraveghea munca poliţiştilor care cercetau zona în căutarea individului care plasase mesajul pe parbrizul maşinii reprezentantului. Mergeau din bloc în bloc, băteau la toate uşile, intrau în toate prăvăliile, îi interogau pe toţi trecătorii.

Privirea poliţistului se opri o clipă asupra ceasului din tabloul de bord. *Oare în cît timp o să explodeze nenorocita asta de bombă?* se întrebă el. Fu cuprins deodată de dorinţa furioasă de a lăsa totul baltă şi de a alerga să-şi strîngă în braţe fetiţa care nu avusese parte de noroc, care era suferindă, copilul pe care-l iubea şi care îi era ca o cruce pe care trebuia s-o poarte.

Încă se gîndea la imaginea micuţei sale Maria cîntîndu-şi colindul de Crăciun, cînd auzi bătaia în portieră. Era unul dintre poliţiştii în civil, care aducea un tînăr de vreo douăzeci de ani, îmbrăcat cu o tunică neagră atît de strînsă pe corp, încît semăna cu un balerin, cu părul blond pieptănat în sus spre vîrful capului, după moda Elvis Presley. Ţinea în lesă un boxer arămiu.

– Dacă vrei să-i repeţi domnului inspector Rocchia ce mi-ai spus mie, îi ceru poliţistul.

– A, da, cu plăcere, făcu băiatul, fîţîindu-se pe loc. Tocmai îl scosesem la plimbare pe Ashoka... Ştiţi, bietul de el are atîta nevoie de mişcare... Nu-i aşa, scumpule?

Îşi mîngîie animalul.

– Deci, mă găseam acolo...

Arătă spre partea cealaltă din Cristopher Street, mai spre 5th Avenue.

– Şi, deodată, am auzit un zgomot ca într-o ciocnire. Am întors capul şi am zărit furgoneta galbenă care mergea pe stradă, spre centru. Atunci am traversat, fiind atent să nu alunec, fiindcă strada era un patinoar în toată regula, şi am văzut că atinsese aripa unei maşini care staţiona.

– Şi i-ai lăsat cîteva cuvinte pe parbriz.

– Da, nu era mare lucru.

– Era cumva un camion Hertz?

– Asta-i acum, zise băiatul, părînd perplex. Habar n-am! E posibil. Dar mergea destul de repede şi nu l-am văzut prea bine. Oricum, ştiţi, eu cu maşinile...

– Ar mai fi putut să-l vadă şi altcineva de pe aici?

– A, mai erau doi indivizi dezgustători care ieşiseră la agăţat şi-şi pierdeau vremea pe la colţ.

Arătă spre vitrina unui sex-shop lîngă care îşi parcase Angelo Chevroletul.

– Îi cunoşti?

Tînărul luă un aer ofuscat.

– Nu mă întîlnesc cu astfel de indivizi.

Îşi îndreptă braţul spre teritoriul nedefinit care se întindea dincolo de bordura de pe West Side Drive.

– Lucrează acolo, în docurile alea părăsite.

Angelo ţîşni din maşină.

– Hai cu mine, trebuie să-i găsim!

*

Preşedintele Statelor Unite nu se înşelase. Serviciile israeliene de informaţii aflaseră despre pregătirile americane în vederea unei intervenţii în Cisiordania aproape în momentul cînd operaţiunea fusese declanşată. Un agent de la baza aeriană americană din Wiesbaden, din Germania, anunţase Ambasada Israelului din Bonn despre aterizarea aparatelor C-5 Galaxy aparţinînd Forţei de Intervenţie Rapidă. Detectată de radarele evreieşti, apropierea forţei amfibii a puşcaşilor marini din Flota a VI-a făcea deja obiectul unei supravegheri atente din partea aviaţiei israeliene. Cu toate acestea, raportul cel mai cuprinzător cu privire la intenţiile americanilor venise de la un corespondent al Mossad-ului, infiltrat în palatul regelui Hussein din Amman, un locotenent-colonel al armatei iordaniene, membru al statului-major personal al suveranului.

După prezentarea situaţiei în faţa guvernului israelian, Yuri Avidar, şeful serviciului de informaţii militare, cel care, cu o zi înainte, provocase eşecul bombardării atomice a Libiei prevenind Ambasada S.U.A., conchise:

– Nu mai avem nici o îndoială. Statele Unite se pregătesc să vină peste noi.

– Trebuie să alertăm imediat presa mondială, tună ministrul Construcţiilor, Benny Ranan. Asta o să-i ţintuiască pe loc pe americani. Opinia publică o să-i oblige să-l atace pe Gaddafi.

Viceprim-ministrul Jacob Shamir îşi privi stupefiat colegul.

– Ai înnebunit, Benny! Dacă americanii află că New York-ul riscă să fie nimicit de o bombă H din cauza coloniilor noastre, n-o să găseşti unul care să se opună unei intervenţii militare împotriva noastră.

Yuri Avidar se ridicase. Chipul său exprima o ironie disperată.

– N-ar fi cu putinţă ca, măcar o dată, ţara noastră să-şi recunoască greşelile? De ce nu ne retragem noi înşine toate coloniile astea, odată pentru totdeauna? Vă garantez că armata va sfîrşi prin a se supune.

– Greşeala noastră a fost că nu ne-am continuat ieri atacul asupra Libiei, lăsă să-i scape Ranan cu o voce gravă.

Mereu stăpîn pe el, Menahem Begin se întoarse spre Avidar.

– Din nefericire, serviciile noastre de informaţii n-au fost în stare să descopere ce făcea Gaddafi. Dacă am fi fost mai bine informaţi despre programul lui nuclear, am fi putut lua măsurile care se impuneau înainte să-şi poată fabrica bomba.

Avidar schiţă un protest, dar Begin îl opri cu un gest al mîinii.

– V-am citit toate rapoartele. Nu l-aţi luat niciodată în serios. Nici chiar după descoperirea filierei pakistaneze. V-aţi încăpăţînat să afirmaţi că nu posedă resursele tehnologice şi infrastructura. Că e doar un farseur, un...

Un secretar intră în încăpere.

– Vă rog să mă iertaţi, îi spuse el primului-ministru, dar primarul New York-ului doreşte să vă vorbească de urgenţă.

*

Spectacolul era atît de respingător, încît lui Angelo i se făcu greaţă: vechiul chei părăsit, presărat cu resturi şi murdării,

baraca sinistră cu inscripția decolorată „Vama S.U.A.", nenorocitul pe jumătate gol stînd pe pămînt în fundul încăperii, cu pieptul plin de răni, de echimoze și cu aerul unui animal hăituit, cei doi derbedei cu geci de piele, dintre care unul încă mai învîrtea un lanț de bicicletă în mînă. Inspectorul făcu un pas ca să intre în această peșteră a plăcerilor sado-masochiste, dar se opri dezgustat.

– Tu de acolo, spuse el, arătîndu-l pe tipul cu lanțul, vino la lumină! Am să-ți spun ceva.

Băiatul înaintă, tîrîndu-și ghetele pînă în prag.

– Ce vreți? întrebă el cu o voce ascuțită și cu un aer răutăcios. Clientul e major și vaccinat. Iar acum avem și noi drepturi cetățenești.

– Ciocu' mic, tîrîtură! se răsti Angelo. Mă doare-n pix ce faceți acolo. Vineri, amicul aici de față – arătă spre băiatul cu cîinele – a văzut cum o furgonetă galbenă a bușit o mașină pe Cristopher Street și zice să l-ai văzut și tu.

– Mda, răspunse haimanaua, învîrtindu-și arogant lanțul în timp ce clientul lui gemea în semiîntuneric, ținîndu-și capul în mîini.

– Îți aduci aminte de camion?

– A, da, era un camion Hertz. Una dintre furgonetele lor obișnuite.

– Ești sigur că era un camion Hertz?

– Mda, sigur și precis. De ce?

Angelo scoase din catalog un pliant cu toate vehiculele utilitare închiriate de Hertz în New York.

– Ai putea să-mi arăți ce model era?

– Ăsta de-aici.

Își pusese fără ezitare arătătorul pe imaginea unei furgonete Volkswagen tip Econoline. Angelo îi făcu cu ochiul întîi lui Rand, iar apoi tipului.

– Mulțumesc, puiule, cîndva o să capeți o medalie pentru bună purtare.

*

În timp ce Rocchia şi Rand se îndreptau în grabă spre Chevrolet, la douăsprezece străzi de ei un bărbat urca liniştit într-un Ford oprit în faţa unui magazin de podoabe de pe 12th West Street. Kamal Dajani admiră peruca blondă cu care se împopoţonase Leila. Îi transforma atît de mult fizionomia, încît nici un poliţist n-ar fi putut s-o recunoască, nici chiar ţinîndu-i fotografia în mînă. Maşina porni încet şi intră în traficul de pe 6th Avenue.

– E totu-n regulă? întrebă ea, cu un ochi pe oglinda retrovizoare, ca să se asigure că n-o urmărea nici o maşină suspectă.

– În perfectă ordine.

– La radio încă nu s-a anunţat nimic.

– Ştiu, am un tranzistor.

– Crezi că ar fi posibil ca americanii să refuze?

Kamal ridică din umeri, cu chipul golit de expresie. Tăcu în continuare, privindu-i pe oamenii care se loveau unii de alţii pe trotuare, cu braţele pline de pachete de Crăciun. Leila era nervoasă; îşi aprinse o ţigară.

– Ar fi bine să fii atentă la drum, îi spuse Kamal încordat. Nu e momentul să tamponezi pe cineva.

Se lăsă o tăcere prelungită.

– Tu ce simţi? întrebă ea într-un tîrziu.

– În legătură cu ce?

– În legătură cu bomba asta, pentru numele lui Dumnezeu! În legătură cu ce-o să se întîmple dacă americanii refuză. Tu nu ai nici un fel de sentimente, Kamal? Triumf, răzbunare, remuşcări, nu contează, orice.

– Nu, Leila. M-am învăţat de mult să nu mai simt nimic.

Se izolă din nou în tăcere, privind zgîrie-norii care străluceau în lumina soarelui palid.

Maşina înainta o dată cu şuvoiul celor care ieşeau din New York. Cu o mişcare rapidă, Kamal apucă harta rutieră de pe banchetă.

– N-o lua pe drumul pe care ai mers ultima oară, ordonă el.

– De ce?

– Nu vreau să trecem prin filtrul poliţiei. Dacă ne caută, înseamnă că sînt acolo.

*

În raport cu toate îndemnurile, ameninţările şi promisiunile pe care le auzise Menahem Begin la prima convorbire cu preşedintele, cu treizeci de ore în urmă, nimic nu-l impresionă mai mult ca apelul primarului New York-ului. Begin se întîlnise cu Abe Stern de două ori, o dată la New York, cu ocazia unei strîngeri de fonduri pentru Israel, a doua oară la Ierusalim, în cadrul unui grup de sionişti newyorkezi.

– Domnule prim-ministru, pledase primarul cu o voce vibrînd de emoţie, permiteţi-i unui bătrîn care îşi serbează astăzi a şaptezeci şi doua aniversare şi care şi-a consacrat întreaga viaţă bunăstării concitadinilor săi să vă adreseze o rugăminte. Poate că şase milioane de bărbaţi, femei şi copii nevinovaţi de dramele, nedreptăţile şi suferinţele îndurate de Israel în cursul luptei sale pentru supravieţuire vor pieri fiindcă refuzaţi să expulzaţi o mînă de colonişti dintr-un teritoriu care, de două mii de ani, ne place sau nu, a încetat să aparţină evreilor. Însă nu fac apel la dumneavoastră doar în numele milioanelor de albi, negri, *chicanos* şi chinezi care alcătuiesc populaţia oraşului meu, ci, în primul rînd, în numele celor trei milioane de evrei, ca dumneavoastră şi ca mine, care trăiesc în New York. Ştiţi că aici sînt mai mulţi evrei decît în ţara dumneavoastră şi, de asemenea, sunteţi informat despre lupta zilnică pe care o ducem ca să vă ajutăm să vă apăraţi dreptul la existenţă. De ce credeţi că acest arab nemilos a ales New York-ul pentru şantajul lui înspăimîntător? De ce nu s-a oprit

la Washington, Chicago sau Los Angeles? Din cauza noastră, domnule prim-ministru. Noi, evreii de aici, din New York, sîntem în prima linie astăzi, nu dumneavoastră.

Primarul făcuse o pauză şi îşi şterse ochii înlăcrimaţi recăpătîndu-şi suflul. Vocea lui ajunsese la Begin uşor deformată din cauza ecoului.

– Sunteţi un om religios, domnule prim-ministru, continuase Abe Stern. Cunoaşteţi învăţăturile Torei noastre, preceptele sacre pe care ne obligă să le respectăm, pe noi, ceilalţi evrei. Cînd viaţa unui singur om este în pericol, întreaga comunitate trebuie să alerge în ajutorul lui. Astăzi este ameninţată viaţa a trei milioane de evrei, domnule Begin, numai că ei nu se află în Israel, ci aici, în New York.

*

– Ce zici, băiete? Parc-am fi la Kennedy Space Center în seara cînd a pornit Armstrong pe Lună.

Angelo şi Rand nu coborîseră niciodată în sediul subteran din Foley Square, unde criza de timp declanşase o veritabilă isterie. Toate telefoanele sunau în acelaşi timp, uşile se trînteau, oamenii intrau şi ieşeau într-un iureş nebun, radiourile bîrîiau, telescriptoarele păcăneau, calculatoarele îşi aprindeau semnalele luminoase.

Hărţuit fără încetare de Washington, conştient de zădărnicia propriilor eforturi, căpitanul acestei nave în derivă încerca să-şi păstreze calmul. În lipsă de altceva mai bun, Quentin Dewing, directorul F.B.I.-ului, cedase insistenţelor lui Al Feldman şi îşi strînsese statul-major pentru a-i asculta pe Angelo Rocchia şi pe Jack Rand.

– Ia loc, domnule inspector, îi spuse sec directorul federal, arătînd spre un scaun aflat în capul mesei, şi fă-ne o expunere succintă a acestei anchete atît de îndrăzneţe de care ne-a vorbit şeful dumitale!

Angelo îşi slăbi nodul de la cravată şi îşi începu relatarea: ideea de început, declaraţia de accident a reprezentantului de la Colgate, biletul de pe parbriz, furgoneta galbenă, orele care coincideau. Nu omise nici un amănunt. Indică pe uriaşa hartă a Manhattan-ului itinerarul probabil al furgonetei, de la plecarea de pe cheiul din Brooklyn pînă la coliziunea cu Pontiacul de pe Christopher Street.

– Dacă furgoneta a urmat acest drum, înseamnă că a mers obligatoriu pe aici, prin împrejurimi, sublinie el.

– Asta dacă e, într-adevăr, cea pe care o căutăm. Chiar dumneata ne-ai spus că sînt peste patru sute de camioane Hertz în circulaţie.

Directorul F.B.I-ului se lăsă în fotoliu, cu un aer sceptic.

– Şi te-ai lansat pe pista asta fiindcă ţi-ai spus că arabii nu ştiu să conducă pe zăpadă.

Suficienţa directorului federal îl exaspera în cel mai înalt grad pe Angelo.

– E o idee la fel de bună ca oricare alta, replică el cu răceală. Aveţi dumneavoastră o pistă mai bună?

– Harvey, cînd o să primim raportul comparativ al vopselelor? îl întrebă atunci Dewing pe şeful F.B.I-ului newyorkez.

– Peste o jumătate de oră.

Dewing arătă că şi asta era tot o pierdere de vreme şi se întoarse către Feldman.

– Ce părere ai de toată povestea, domnule şef? Rocchia e omul dumitale. Putem avea încredere să-l lăsăm să caute atent în toată zona, casă cu casă?

Înainte ca Feldman să aibă timp să răspundă, Dewing adăugă:

– E un perimetru al naibii de mare. Sînt cel puţin două sute de grupuri de case. Trebuie să-i trimitem pe toţi acolo. Toate ouăle în acelaşi coş. Nu mai rămîne nimeni în altă parte.

Feldman se uită la ceas.

– Vedeţi vreo modalitate mai bună de a folosi puţinul timp care ne-a mai rămas?

Quentin Dewing îşi ridică ochii spre cer.

– Nu avem nici o clipă de pierdut şi nici n-avem de ales. Dumnezeu să ne apere dacă dăm greş!

Era pe punctul de a ordona declanşarea operaţiunii, cînd, deodată, Harvey Hudson flutură o pagină galbenă smulsă din cartea de telefoane a întreprinderilor şi a profesiilor.

– O clipă, Quentin. Există o agenţie de închiriere Hertz chiar la colţul străzii unde s-a produs acroşajul. Probabil că şi de acolo vin şi pleacă furgonete toată ziua. De ce nu s-ar putea ca tocmai una dintre ele să fi ciocnit vestitul Pontiac descoperit de Rocchia?

Se lăsă o tăcere grea, înainte ca Dewing să explodeze.

– Pentru numele lui Dumnezeu! urlă el către Feldman. Ne lăsai să ne concentrăm toate forţele într-un singur sector şi inspectorul ăsta boşorog şi neputincios n-a făcut nici măcar verificările elementare?

Angelo sări în picioare înainte ca bietul Feldman să aibă timp să răspundă. Scoase din buzunar o bucată de ziar plină de notiţe, o făcu ghem şi i-o aruncă în cap lui Dewing.

– Poftiţi, domnule comandant! tună el, stacojiu la faţă. Găsiţi acolo lista mişcărilor furgonetelor din garajul ăsta pentru vinerea trecută. O ieşire la 18.17 şi două înapoieri în cursul după-amiezei. Oi fi eu un boşorog neputincios, domnule comandant, dar hai să vă spun ce sunteţi voi toţi. Sunteţi nişte gunoaie ipocrite! Ne-aţi ascuns adevărul de la bun început! Ne-aţi împins orbeşte în chestia asta fiindcă n-aţi avut încredere în noi!

Angelo pocni din degete şi-l arătă pe Rand, care nu-şi credea urechilor.

– În el aţi avut încredere, e de-ai voştri. E binecuvîntat de Washington. Pe cînd eu sînt un biet poliţist newyorkez, un tip ca atîtea milioane pe care barilul ăsta îi va schimba în praf şi pulbere. Eu nu sînt demn de încrederea dumneavoastră. Şi, la

urma urmei, ce vă pasă? Sunteţi în siguranţă aici, în adăpost. Dar noi, ăştia de la suprafaţă...

– Rocchia!

Însă nici vocea poruncitoare a şefului Poliţiei nu putu face nimic în faţa acestui uragan de ură. Angelo îl apucase de umeri pe Dewing şi-l scutura la fel cum procedase şi cu Benny tăinuitorul cu o zi înainte.

– Barilul ăla al dumneavoastră n-are nici un strop de gaz clorhidric. Este o bombă atomică şi o să şteargă de pe faţa pământului şi oraşul, şi oamenii lui! Ghetourile din Harlem, Bronx şi Brooklyn n-or să vă mai creeze nici un fel de griji. Întregul New York o să fie un ghetou uriaş plin cu cadavre după ce-o să explodeze drăcovenia aia!

Angelo se opri, gîfîind. Simţea cum îi bate inima din pricina mîniei de care încerca să se elibereze. Se linişti.

– Bun, eu v-am spus unde aveţi ceva şanse să găsiţi bomba. Vă duceţi, nu vă duceţi, mie mi se fîlfîie! Din partea mea, ancheta aia puteţi să v-o vîrîţi unde ştiu eu, domnule Dewing! Am onoarea.

Înainte ca vreunul dintre martorii împietriţi să poată schiţa cel mai mic gest, inspectorul Angelo Rocchia trînti uşa după el.

– Rand, adu-l înapoi! strigă Hudson. Pentru numele lui Dumnezeu, nu-l lăsaţi să scoată lumea în stradă urlînd peste tot „căraţi-vă, avem o bombă atomică în oraş şi o să sară în aer!"

*

În preocuparea sa de a asculta toate părerile, şeful statului îi invitase să se alăture grupului de consilieri extenuaţi pe preşedintele Comisiei pentru Afaceri Externe a Senatului, pe liderii majorităţii şi opoziţiei din Senat şi pe preşedintele Camerei Reprezentanţilor. Îi informase în secret despre evoluţia crizei şi voia acum să-i facă părtaşi la hotărîrea dificilă care urma să fie luată.

Şeful statului îl rugase pe fiecare să-şi exprime părerea. Aşezat în faţa lui, secretarul de stat rezumă opinia cvasiunanimă cu obişnuita lui concizie.

– Domnule preşedinte, nu putem îngădui să moară peste şase milioane de americani numai fiindcă o altă naţiune, indiferent cît ne-ar fi de dragă, refuză să-şi modifice o politică pe care am condamnat-o dintotdeauna. Să dispunem debarcarea puşcaşilor marini o dată cu Forţa de Intervenţie Rapidă. Să-i asociem şi pe sovietici la acţiunea noastră pentru prevenirea reacţiei Israelului. Să-l informăm pe Gaddafi în privinţa acestei iniţiative şi să-l asigurăm că poate urmări desfăşurarea prin intermediul ambasadei lui din Damasc. Asta va conduce la salvarea New York-ului şi, după dezamorsarea acestei ameninţări, vom putea angaja negocieri cu el.

Urmă un concert de tusete aprobatoare. Preşedintele mulţumi. Pe urmă, cu privirile înceţoşate de oboseală, examină chipurile grave care îl înconjurau.

– Herbert, îi spuse el secretarului Apărării, cred că eşti singurul pe care nu l-am ascultat.

Herbert Green îşi descleştă dinţii de pe pipă, îşi puse coatele pe masă şi îşi sprijini bărbia în palme, strivit parcă de povara a ceea ce se pregătea să spună. Resimţise această criză din interior mai mult decît toţi ceilalţi. Era de profesie fizician specializat în domeniul nuclear. Era unul dintre cei care dăduseră omenirii binefacerea şi, în acelaşi timp, flagelul numit fisiunea atomului. Văzuse îngrozit cum lumea civilizată îşi împrăştiase cunoştinţele în cele patru zări, fără a ţine seama că s-ar fi putut ivi cîndva un fanatic în stare să ameninţe cu bomba atomică pentru a-şi impune voinţa.

Înainte de a lua cuvîntul, trase adînc aer în piept.

– Domnule preşedinte, ultima criză pe care am trăit-o în această sală a fost cea a prizonierilor din Iran şi am şi acum întipărite în memorie evenimentele din acele zile. Ţara noastră a avut o extraordinar de mare nevoie de toţi prietenii în acele

momente sumbre şi îmi permit să vă reamintesc că a găsit doar unul. Singura ţară care ne-a ţinut partea a fost Israelul. Aliaţii noştri tradiţionali, englezii, francezii şi germanii, ne-au întors spatele cînd am făcut apel la solidaritatea lor. Erau atît de preocupaţi să se aprovizioneze cu petrol, încît au preferat să vadă cum ţara noastră este umilită, iar diplomaţii noştri riscau să fie masacraţi, decît să încerce, alături de noi, să facă ceva care le-ar fi putut tulbura existenţa paşnică. Sînt momente pe care eu nu pot să le uit, domnule preşedinte. Şi atunci, cum să ne îndreptăm armele împotriva singurei ţări care ne-a fost credincioasă în acele zile critice? Cum să facem aşa ceva la îndemnul unui dictator care ne urăşte şi pe noi, şi ceea ce reprezentăm? Împărtăşesc întru totul sentimentele dumneavoastră faţă de coloniile evreieşti din teritoriile arabe şi faţă de încăpăţînarea israelienilor. Însă relaţia pe care o avem aici depăşeşte problema strictă a coloniilor şi a Ierusalimului. Există un prag dincolo de care nici o ţară şi nici un om nu pot trece fără să-şi piardă demnitatea şi respectul de sine. Sînt de părere că am atins acest prag.

Liniştea grea a dramei care sfîşia inimile tuturor încremeni întreaga asistenţă în momentul în care Green tăcu. Preşedintele se ridică. Aruncă o privire spre ceasul de pe perete.

– Vă mulţumesc, domnilor, spuse el. Aş dori să mă retrag cîteva clipe în parc, ca să reflectez înainte de a lua o hotărîre.

*

Angelo Rocchia tocmai ieşise, cînd un poliţist îi aduse un mesaj lui Feldman.

– Doamne sfinte! răcni şeful inspectorilor. Rocchia avea dreptate!

Sări de pe scaun şi se repezi la harta New York-ului.

– Unul dintre inspectorii noştri de la Departamentul Moravuri a interogat o tîrfă care face trotuarul chiar în zona asta, anunţă el, arătînd un punct de pe hartă în Manhattan. L-a

recunoscut pe unul dintre cei trei palestinieni, pe cel pe care-l cheamă Kamal. A fost clientul ei aseară.

– E sigură? se interesă Hudson. Fetele din colţul ăla au un vad nemaipomenit.

– N-are nici un dubiu. Cică ar fi genul de nebun sadic. I-a tras o bătaie zdravănă.

Feldman se întoarse din nou spre hartă.

– E cam pe unde se termină 5th Avenue. Exact în zona pe care ne-a indicat-o Rocchia. De acolo trebuie să începem cercetările şi să verificăm totul pînă la Hudson.

Cuvintele acestea mobilizară micul grup ajuns la capătul puterilor. Hudson îşi reaprinse un trabuc Romeo&Juliet. Cît despre Bannion, acesta avea zîmbetul unui turfist care-şi vede unul dintre cai întrecîndu-l pe favoritul cu o cotă de o sută la unu.

– Cît timp ne trebuie ca să căutăm atent peste tot? întrebă Dewing.

Feldman examină harta.

– Cam zece ore. Să ni se acorde zece ore şi vă jur că găsim bomba!

*

Numai că, în acea zi de marţi, 15 decembrie, mai rămăsese doar o oră din numărătoarea inversă. Pe durata a cinci minute interminabile de agonie, oamenii reuniţi în sala Consiliului Naţional de Securitate aşteptaseră în linişte întoarcerea şefului statului. Doar Jack Eastman îl însoţise pînă la parter, lăsîndu-l la poarta parcului şi privindu-l cum se îndepărtează pe alee, cu mîinile în buzunare, cu capul plecat, cufundat în meditaţie şi rugăciune.

– Domnilor, începu el pe un ton aproape confidenţial, m-am hotărît. Poate că am greşit fiindcă nu am încercat evacuarea New York-ului, oricare ar fi fost consecinţele. Dumnezeu să-i

aibă în pază pe compatrioţii noştri newyorkezi! Însă eu sînt preşedintele a două sute treizeci de milioane de americani, iar ceea ce avem de rezolvat acum este un veritabil act de război. Dacă ne înclinăm şi cedăm şantajului, înseamnă că renunţăm la dreptul nostru la existenţă şi că ne autocondamnăm la distrugere, mai devreme sau mai tîrziu, dar la fel de sigur ca apusul soarelui din seara asta.

Îşi recăpătă suflul.

– Acum este ora 11.00 dimineaţa. Ultimatumul lui Gaddafi expiră la prînz. Domnule amiral Fuller, îţi ordon să dispui îndreptarea proiectilelor nucleare de pe submarinele din Mediterana asupra Libiei. Pe toate! Faceţi tot posibilul ca să protejaţi Egiptul şi Tunisia de căderile de substanţe radioactive. Domnule secretar de stat, pregăteşte mesaje urgente pentru primul secretar al Comitetului Central sovietic, pentru conducătorii chinezi, pentru domnii Begin, Giscard, Helmuth Schmidt şi pentru doamna Thatcher. Fă în aşa fel încît mesajele să fie trimise chiar în momentul începerii acţiunii.

Se opri asupra chipului cenuşiu al şefului Statului-Major Interarme.

– Domnule amiral, dacă pînă la ora 11.30 bomba nu e găsită şi dezamorsată, iar Gaddafi refuză să-şi prelungească ultimatumul, îţi dau ordin să nimiceşti Libia!

*

– Domnule Rocchia! Ce surpriză plăcută!

Micuţa soră a ordinului Saint-Vincent-de-Paul de la centrul Kennedy pentru copii handicapaţi îl pofti pe inspector într-un salon.

– Sper că nu e nimic grav.

– Nu, nu, soră.

Poliţistul îşi sucea pălăria cu un aer încurcat.

– Trebuie s-o duc pe fiică-mea vreo două-trei zile să-şi vadă rudele din Connecticut.

– Ah, mă tem că regulamentul nu ne dă voie, obiectă călugăriţa. Nu ştiu dacă maica superioară...

– E ceva urgent, insistă Angelo. Sora soţiei mele a venit din California şi stă două zile. N-a văzut-o niciodată pe Maria.

Se uită nerăbdător la ceas.

– Sînt foarte grăbit, soră. Vreţi să fiţi amabilă şi s-o căutaţi pe fiica mea? Trebuie să plecăm cît se poate de repede.

– N-aţi putea reveni diseară?

– Nu, soră, îşi pierdu răbdarea poliţistul, v-am spus: sînt foarte grăbit.

– Foarte bine. Vă rog să aşteptaţi aici pînă cînd îi pregătesc bagajele Mariei.

Călugăriţa îl duse lîngă un perete de sticlă care dădea spre sala de joacă. Ca de fiecare dată cînd venea aici, şi acum Angelo simţea că-i dau lacrimile. Era o sală de joacă asemănătoare cu cele din toate şcolile, cu marionete, tobogane, cuburi şi păpuşi. Îşi căută copilul printre celelalte fetiţe. Inima i se strînse văzînd fiinţele micuţe, cu figuri deformate, cu gesturi stîngace şi cu ochii mari, plini de o revoltă întunecată.

Văzu cum călugăriţa o ia delicat de mînă pe Maria şi pleacă de lîngă celelalte fetiţe.

Şi restul? se întrebă Angelo, întors pe dos. *O salvez pe fiică-mea, dar celelalte...?*

Cînd călugăriţa se întoarse cu copilul şi cu valijoara, inspectorul Angelo Rocchia dispăruse.

*

La nord de Minnesota, într-o regiune bucolică, plină de păduri şi pajişti, în apropierea satului Oskomie, la cîţiva kilometri de frontiera canadiană, se afla o rezervaţie forestieră discretă, care aparţinea guvernului american. Intrarea era păzită de

oameni în uniformă de la Departamentul Forestier-Piscicol. Rezervaţia ocupa cîteva hectare de pămînturi vălurite, cu garduri vii, plantaţii şi porţiuni de prerie, iar totul era împrejmuit cu o reţea de sîrmă ghimpată.

Paznicii înarmaţi aparţineau, în realitate, Departamentului Apărării iar gardul de sîrmă ghimpată constituia, de fapt, o uriaşă antenă de transmisiuni prin care se putea comunica imediat cu submarinele lansatoare de proiectile nucleare ale marinei americane. Instalaţia funcţiona zi şi noapte, folosind frecvenţe foarte joase, cu mult sub banda de 10 KHz, fiindcă numai undele foarte lungi sînt în stare să ajungă la marile adîncimi la care navighează submarinele. Fiecare submarin care patrula pe fundul oceanului avea propria lui antenă, un fir obişnuit avînd exact lungimea de trei kilometri a sîrmei ghimpate din jurul rezervaţiei din Minnesota.

La 11.04, la patru minute de la ordinul de atac nuclear dat de preşedinte, submarinele *Swordfisher* şi *Patrick Henry*, aflate la cîteva sute de metri pe fundul Mediteranei, unul la douăzeci de mile sud-est de Cipru, celălalt la sud de Sicilia, reacţionară la o modificare bruscă a emisiei continue care venea de la sîrma ghimpată. Operatorul radio al fiecărui submarin aduse mesajul decodat automat de unul dintre computerele de bord ofiţerului de cart care, la rîndul lui, i-l transmise comandantului.

În fiecare dintre cele două nave, comandantul şi secundul se folosiră de două chei complementare şi descuiară atunci seiful care conţinea cartelele perforate I.B.M. Introduseră aceste cartele în cele şaisprezece computere de comandă ale celor şaisprezece proiectile Trident cu care era înzestrat fiecare submarin. Cartelele I.B.M. aveau toate informaţiile de tragere necesare pentru atingerea obiectivelor libiene cu o marjă de eroare de mai puţin de treizeci de metri. Pe urmă, ofiţerii şi şefii lor de tragere efectuară zece operaţiuni precise de securitate pentru dezasigurarea sistemelor de declanşare a focului.

La 11.07, fiecare submersibil expedie un mesaj la Minnesota, anunţînd că rachetele erau armate şi îndreptate asupra obiectivelor.

Mesajul era: *VESSEL IN DEFCON* – „Vas în condiţie defensivă".

*

Aproape în acelaşi timp, un alt mesaj, dar de la Moscova, ajungea la centrul de comunicaţii al Casei Albe prin telefonul roşu.

Ca întotdeauna, mesajul era transmis în două limbi, întîi în rusă şi apoi tradus în engleză de către interpretul sovietic.

Preşedintele se repezi în apropierea telescriptorului pentru a afla conţinutul depeşei pe măsură ce apărea pe ecran. Lîngă el se găsea un interpret al Departamentului de Stat ca să verifice acurateţea traducerii sovieticilor şi să sublinieze toate nuanţele şi subtilităţile întrebuinţate.

De data asta nu era cazul. Mesajul era scurt şi precis. Pradă emoţiei, preşedintele simţi că se clatină. Se sprijini de umărul interpretului stupefiat.

– Doamne, mulţumescu-Ţi! murmură el.

*

În sediul subteran din New York, frenezia ajunsese la paroxism. Agenţii federali zbierau în receptoarele telefoanelor. Bannion ordonă transformarea în sediu avansat a Secţiei 6, situată în zona care trebuia să fie cercetată. Alături de el, Feldman mobiliza oamenii şi echipamentul aferent. La o distanţă de cîteva birouri, Bill Booth, şeful de la N.E.S.T., de obicei imperturbabil, îi punea pe toţi pe jar, urlînd într-un microfon. Lîngă el, Harvey Hudson coordona o echipă de judecători federali pentru redactarea mandatelor de percheziţie, care să permită pătrun-

derea în apartamente, birouri şi imobile, şi fără de care nici un newyorkez care îşi cunoştea drepturile cetăţeneşti n-ar fi lăsat vreun poliţist să-i treacă pragul.

Harababura era atît de mare, încît nimeni nu auzi difuzorul încastrat în mijlocul mesei de conferinţe. Îngrozit, Abe Stern îşi dădu seama deodată că vorbea preşedintele. Ceru imediat să i se dea legătura la el în birou.

– Domnule preşedinte, se scuză el, sîntem cu toţii în pragul isteriei. Credem că avem un indiciu despre locul unde e ascunsă bomba.

Încă sub impresia emoţiilor din ultimele minute, preşedintele nici măcar nu-l ascultă.

– Abe, spuse el, tocmai am primit un mesaj de la ruşi. L-au constrîns pe Gaddafi să-şi amîne termenul de expirare a ultimatumului cu şase ore. Avem timp pînă diseară la orele 18.00.

Primarul se prăbuşi pe scaun, sufocat de fericire.

– Dar fii atent, Abe! Şase ore, nici un minut în plus. Primul-secretar a fost categoric. Gaddafi nu va mai accepta nimic altceva.

PARTEA A ZECEA

„Îți jur că bomba o să explodeze!
Ai pierdut, trădătorule!“

Zona care trebuia să fie cercetată cu atenţie maximă acoperea un patrulater unde, într-un labirint de clădiri moderne, apartamente şi căsuţe, se găseau peste o jumătate de milion de oameni în timpul zilei şi aproape un milion noaptea. Se aflau aici docurile abandonate de pe malul Hudson-ului, unde acostaseră odinioară marile transatlantice *Normandy, Ile-de-France* şi *Queen*, insulițele rezidenţiale ale micii burghezii newyorkeze, cartierele de meşteşugari, străzile cele mai agitate ale oraşului, cu sex-shop-uri şi saloane de tortură sadomasochistă, precum şi o întreagă comunitate de artişti, intelectuali şi *hippies* din corespondentul newyorkez al lui Saint-Germain-des-Prés, Greenwich Village.

Asupra sectorului urmau să-şi concentreze eforturile aproape zece mii de poliţişti în civil, inspectori, agenţi federali şi membri ai N.E.S.T.-ului deghizaţi în cititori de contoare de la Con Edison Electric. La sediul Secţiei 6, Quentin Dewing organiza această percheziţie metodică după modelul unei operaţiuni militare, cartier cu cartier, bloc cu bloc, stradă cu stradă.

Avangarda era formată din echipe mixte de agenţi federali şi de agenţi ai N.E.S.T.-ului dotate cu aparate de detecţie. Cercetau fiecare clădire, de la acoperiş pînă la pivniţă, dar uneori nu mai aveau timp să pătrundă în interiorul locuinţelor. În urma acestor militari de elită venea infanteria grea, vreo trei mii de agenţi federali şi inspectori cu buzunarele doldora de mandate de percheziţie, care aveau să meargă din uşă în uşă, scotocind

prin apartamente, birouri şi magazine, acordînd o atenţie deosebită garajelor, depozitelor şi pivniţelor. Era o muncă într-adevăr herculeană. Dată fiind greutatea barilului, Al Feldman sugerase limitarea cercetărilor la primele două etaje în clădirile fără ascensor.

– Din ce parte începem? îşi întrebă Dewing statul-major adunat în faţa planului uriaş al Manhattan-ului. Dinspre 5th Avenue şi coborîm spre Hudson sau invers?

– Conform mărturiei tipului cu lanţul de bicicletă, furgoneta Hertz urca pe Cristopher Street cu toată viteza cînd a derapat şi s-a izbit de Pontiac. Logic este că se îndrepta către 5th Avenue sau către o zonă apropiată. În locul dumneavoastră, domnule Dewing, de acolo aş începe cercetarea şi aş merge în direcţia fluviului.

Toate capetele se întoarseră cu stupefacţie spre cel care vorbise. Cu pălăria gri trasă uşor pe ochi şi cu aerul maiestuos al naşului sosit la un consiliu al capilor mafioţi, Angelo Rocchia îşi făcuse din nou apariţia.

– A, domnule Rocchia, făcu Dewing, înaintînd spre inspector, cred că îţi datorez scuze întemeiate.

– Scuze?

– Am primit un telefon de la laboratorul din Brooklyn. Au găsit, într-adevăr, pe Pontiacul reprezentantului dumitale urme de vopsea provenind de la furgoneta Hertz.

*

Tăindu-şi de bunăvoie orice contact cu Tripoli ca măsură de securitate, fraţii Dajani nu erau la curent cu amînarea neaşteptată a ultimatumului lui Gaddafi. Cum fusese prevăzut, se întorseseră la refugiul din Dodds Ferry, cam la vreo cincizeci de kilometri de New York, într-o căsuţă cochetă în stil colonial pe care Leila o închiriase pentru amplasamentul ei discret şi

apropiat de autostradă. Urmau să aştepte acolo explozia şi să o şteargă imediat după aceea către frontiera canadiană.

Aşezaţi pe canapea, cei doi fraţi şi sora lor stăteau cu ochii aţintiţi pe ecranul televizorului.

– Cît e ceasul? întrebă Kamal pentru a treia oară.

– E 11.57, îi răspunse Whalid.

Secundele treceau fără ca vreunul dintre personajele pe care voiau să le vadă intervenind la posturile TV să-şi facă apariţia. Nici Carter, dezvăluind lumii încheierea unui nou acord în problema Orientului Apropiat, nici primarul New York-ului, implorîndu-şi concitadinii să fugă, şi nici Begin, proclamînd retragerea israeliană din teritoriile arabe ocupate. Nimic. Nimic altceva decît serialul insipid care se centra pe povestea unui psihiatru îndrăgostit de una dintre paciente.

Cu degetele crispate şi cu buzele strînse, Leila simţea că o lasă nervii.

– N-a ţinut! gemu ea. Americanii au refuzat. Bomba o să explodeze!

Whalid îşi puse jos paharul de whisky şi îi surîse.

– Linişteşte-te, surioară. Probabil că încă mai discută. Şi cîtă vreme o să mai discute, Gaddafi n-o să dea semnalul de declanşare.

– Dar de ce nu se dă nici un fel de comunicat? se tîngui în continuare Leila. Ce aşteaptă ca să informeze publicul despre evenimentele iminente şi importante, ca să le spună că, în sfîrşit, americanii, Gaddafi, evreii şi palestinienii au căzut cu toţii de acord?

Enervat de aceste lamentări, Kamal se ridică şi se îndreptă spre fereastră.

– Whalid, crezi că am putea auzi explozia de aici?

Pusese întrebarea cu acelaşi ton cu care ar fi întrebat: „Whalid, crezi că o să auzim dacă sună telefonul?"

– Nu, Kamal, dar fără îndoială că o să vedem un fulger şi apoi un nor ca o ciupercă uriaşă.

Kamal îşi privi fratele. În ciuda tensiunii din aceste ultime zile, părea ciudat de calm. Era vorba, oare, de resemnare, de acceptarea fatalistă a actului săvîrşit, după toate ezitările şi procesele de conştiinţă? Sau la mijloc se afla un alt motiv pe care îl cunoştea doar el?

Pe ecranul televizorului, crainicul anunţă că serialul va continua a doua zi. O imagine a răsăritului de soare însoţit de acordurile triste ale unei viori dispăru pentru a-i face loc unui domn caraghios care căuta o cutie de spaghete pe un raft dintr-un supermarket.

– Se face ora 12.00 şi uite ce ne-arată! explodă Leila, cedînd. Vă spun eu că am dat greş! Americanii au refuzat! Bomba o să explodeze!

– Potoleşte-te, Leila! Puţină demnitate, te rog! îi aruncă disprețuitor Kamal.

Deschise uşa terasei şi merse prin zăpadă pînă la balustradă, cu privirea pierdută undeva, spre orizont.

Whalid se uită încă o dată la ceas. Era 12.01. Semnalul radio al lui Gaddafi ar fi trebuit să fie recepţionat prin antena de pe acoperişul garajului. Însă caseta sa sigilată nu ar fi putut da informaţiile necesare calculatorului din lădiţă pentru declanşarea exploziei. Acest gînd îl făcu să se simtă invadat de o senzaţie de pace, o pace profundă, cum nu mai încercase de ani de zile, de la vremurile fericite petrecute la Meyrargues cu soţia şi copiii. Neliniştea, îndoiala şi mustrările de conştiinţă amuţiseră în sfîrşit în faţa certitudinii de a fi avut, de data asta, curajul de a face ce credea că trebuia făcut.

Alături de el, cu genunchii strînşi sub bărbie, Leila era în continuare hipnotizată de ecranul televizorului. Îşi repeta fără încetare că bomba nu trebuia să explodeze cu adevărat şi că nu era decît un instrument de represiune, ca şi cum repetarea acestei litanii ar fi avut puterea să anuleze ceea ce făcuseră toţi trei şi să o smulgă din această obsesie.

Deodată, ea tresări:

– Uitați-vă, e New York-ul! strigă ea, arătînd cu degetul spre televizor. New York-ul! New-York-ul e tot acolo!

Kamal se întoarse de pe terasă. Își privi sora și apoi fratele cu o expresie de ură rece, care îi făcu să tremure.

– E ora 12.07, spuse el. Trebuie să știu de ce n-a explodat bomba!

*

La New York, uriașa percheziție din acea zonă a Manhattan-ului începu cu o cascadă de accidente. Pe Bleecker Street, la numărul 156, doi inspectori picară chiar în toiul unei degustări de droguri. Vreo zece drogați întinși pe saltele se aflau deja în nirvana, în timp ce alți cîțiva, înarmați cu seringi, se pregăteau să le țină tovărășie. Măturînd încăperea ca un uragan, cei doi polițiști striviră sub picioare seringile, băgară în buzunare pastilele de L.S.D. și săculeții cu heroină și pe urmă dispărură, trîntind ușa sub privirile uluite ale drogaților. În alte părți, agenții federali dădură peste orgii și ședințe de flagelare în grup. Îngroziți de ideea scandalului, protagoniștii – aproape toți cadre și funcționari la diverse birouri – o zbughiră pe jumătate goi pe ferestre și pe scările de incendiu. Alte echipe întrerupseră întîlniri și mai romantice, scene casnice sau certuri.

La intersecția dintre 4th Street și Greenwich Avenue, agenții federali dădură peste niște spărgători în acțiune care se mirară nespus cînd auziră că erau rugați doar să spele putina în cea mai mare viteză. La barul Quintana, sosirea a doi agenți federali provocă imediat căderea unei ploi de articole diverse: pistoale, cuțite cu oprire manuală a lamei, pilule pentru amatorii de L.S.D., săculeți de pudră albă, pachete de țigări cu haşiș, heroină, tot soiul de mărfuri „fierbinți", de care micii traficanți ai locului voiau să se debaraseze înainte de descinderea în forță de care se temeau. Agenții băgară în buzunar pistoalele și cuțitele, aruncară

drogurile la closet, inspectară pivniţa şi plecară aşa cum veniseră.

Fură descoperite tot felul de recipiente: butoaie vechi de bere şi de vin, bidoane cu ulei de motor, produse chimice, detergenţi. Într-o pivniţă din Washington Square se găsiră chiar trei butoaie cu carburant datînd din al doilea război mondial.

De asemenea, în podul unei case din Cornelia Street fu descoperit corpul unui spînzurat aflat într-o stare avansată de putrefacţie, iar în Bedford Street cel al unei bătrîne aproape moarte de frig.

Cum multe apartamente erau goale, ocupanţii lor fiind la lucru, trebui să se facă apel la „berbecii" Poliţiei municipale, nişte ţevi groase de oţel umplute cu beton, care puteau sparge uşile cele mai rezistente. Temîndu-se că oraşul său – care nu se ştia dacă avea să mai existe peste cîteva ore – va trebui să plătească milioane de dolari drept despăgubiri pentru furturi reale sau imaginare, Abe Stern ceru să fie postat cîte un poliţist în faţa fiecărei uşi forţate în acest fel. Mulţi locatari îşi invocară drepturile cetăţeneşti pentru a refuza orice gen de percheziţie, chiar cînd agenţii deţineau mandat. Îşi chemară avocaţii la telefon şi îşi stîrniră vecinii, strîngîndu-se laolaltă. Cîţiva poliţişti fură atacaţi chiar de cei pe care încercau să-i salveze.

La toate întrebările locatarilor referitoare la motivele unei asemenea intervenţii, poliţiştii aveau consemnul să le dea versiunea oficială a teroriştilor palestinieni care ameninţau cartierul cu un baril de gaz ucigaş. Contrar tuturor aşteptărilor, dezvăluirea nu declanşă nici urmă de panică în sînul acestei populaţii pe care televiziunea şi cinematograful o obişnuiseră cu scenarii incomparabil mai spectaculoase.

În schimb, la sediul Secţiei 6 se produseră cîteva reacţii vecine cu nebunia în rîndul magistraţilor mobilizaţi pentru redactarea mandatelor de percheziţie. De îndată ce-şi dădură seama de obiectivul real al operaţiunii în curs, unii dintre ei aler-

gaseră la cabina telefonică cea mai apropiată pentru a le ordona familiilor să plece din New York imediat.

Operațiunea de căutare tocmai fusese declanșată, cînd Angelo Rocchia își permise un răgaz de un minut ca să dea, la rîndul său, un telefon în interes personal.

– Tu ești, Grace? spuse el, acoperindu-și gura cu mîna ca să nu fie auzit de ceilalți. Voiam să-ți spun ceva în legătură... În legătură cu ce mi-ai zis ieri seară. M-am gîndit bine. Aș vrea să ne căsătorim. Copilul ăla... Aș vrea tare mult să fie al nostru, al amîndurora.

*

Kamal Dajani stinse televizorul cu o lovitură de pumn. Își apucă fratele de umeri, îl smulse de pe canapea și-l scutură violent.

– Pînă la urmă, vrei să-mi spui ce-ai făcut ca bomba să nu explodeze?

Whalid vru să se desprindă, dar mîna de fier a fratelui său îl imobiliza.

– Kamal, de ce mă privești cu atîta ură? întrebă el, încercînd să-și ascundă frica. E o zi mare. Dacă bomba n-a explodat, înseamnă că am cîștigat. Cu siguranță că israelienii au început să plece de pe pămîntul nostru. O să aflăm imediat, sînt sigur. Hai să bem pentru victorie, frățioare!

Întinse mîna către sticla de whisky pusă pe televizor, dar Kamal îi curmă gestul cu o mișcare scurtă. Whalid se încordă. Oroarea pe care o resimți dintr-o dată față de fratele său îi dădu curajul să se descarce.

– Chiar credeai că bomba asta o să explodeze? Credeai sincer să ne-am fi putut întoarce în Ierusalim, călcînd peste milioane de cadavre? Spune, credeai așa ceva? Frate, trebuie să mai existe și un alt mijloc. N-am construit această bombă ca să semăn groaza, ci pentru ca poporul nostru să-și facă dreptate. Ca

să fie egal cu celelalte. Toţi au cîte o bombă: evreii, americanii, francezii, chinezii, indienii, englezii. De acum încolo, o au şi arabii. Mulţumită ei, o să putem negocia cu duşmanii şi o să ne putem întoarce în patrie.

Făcu o pauză.

– Kamal, spuse el în încheiere, apăsînd pe fiecare cuvînt, nu se poate face dreptate prin moartea a milioane de oameni nevinovaţi.

Ochii celui mai mic dintre fraţii Dajani ardeau de ură. *Ochi de asasin,* îşi spuse Leila înspăimîntată.

– Trădătorule! Am înţeles totul: bomba n-a explodat fiindcă ai dezamorsat-o cînd ne-ai trimis pe Leila şi pe mine să verificăm antena de pe acoperiş. Crampele tale bruşte la stomac au fost o comedie. Cînd am coborît, crampele dispăruseră, la fel ca şi ulcerul tău. Ca prin minune. Ticălosule, o să-mi explici imediat ce-ai făcut ca să dezamorsezi bomba!

Mîna lui Kamal se abătu asupra lui ca o secure. Mîna aceasta, care zdrobise traheea fizicianului francez Alain Prevost în Bois de Boulogne, lovi acum obrazul lui Whalid. Acesta scoase un strigăt înăbuşit repede de o a doua lovitură în piept. Se clătină, se sprijini de un scaun şi se prăvăli pe masa din fundul încăperii. Cîteva farfurii, o a doua sticlă de whisky şi mai multe bibelouri se rostogoliră cu un zgomot de sticlă spartă. Kamal se aruncă asupra fratelui său şi-l apucă de gît.

– Ştii ce se întîmplă în acest moment din vina ta? La ora asta, cu siguranţă că americanii se pregătesc să-l lichideze pe Gaddafi! O să-l facă una cu pămîntul, fiindcă acum el este la mila lor. Şi asta din cauza ta! Din cauza trădării tale!

Whalid se asfixia. Cu gura deschisă şi cu ochii daţi peste cap, încerca să inspire puţin aer.

– Ce-ai făcut ca să dezamorsezi bomba? repetă Kamal, însoţindu-şi, de data asta, întrebarea cu o lovitură de genunchi în burtă.

Whalid se îndoi de durere. Înnebunită, Leila interveni disperată:

– Kamal, oprește-te! O să-l omori! E fratele tău!

– E un trădător! Din cauza lui n-o să ne întoarcem niciodată în patrie!

Orbit de furie, Kamal se descărcă asupra fratelui său. N-o văzu pe Leila punînd mîna pe sticla de whisky, dar simți instinctiv atacul. Se plecă în față. Sticla nu-l lovi în cap, ci în spate, făcîndu-l să-și piardă echilibrul din cauza șocului și să se prăbușească pe canapea.

Whalid reuși să se întoarcă și să-și ia pistolul din buzunarul hainei. Îl ținea cu o mînă tremurătoare, cînd frate-său se aruncă asupra lui. Glonțul îi zgîrie urechea lui Kamal și se opri în tavan. Alte împușcături nu se mai auziră. Degetele palestinianului se înfipseră deja în traheea fratelui său, chiar sub mărul lui Adam. Se auzi un zgomot sec. Un spasm îl scutură pe Whalid, iar gura i se deschise, împroșcînd cu bale.

– Ce-ai făcut? urlă Leila îngrozită.

– L-am ucis!

Preț de cîteva clipe, Kamal își privi fratele mort care zăcea pe covor. Apoi îngenunche lîngă cadavru și ridică una dintre mîneci pentru a scoate la iveală tatuajul de pe încheietura mîini, de parcă ar fi vrut să facă un nou jurămînt cu fratele său.

– Bomba ta o să explodeze oricum, Whalid! Îți jur că bomba o să explodeze! Ai pierdut, trădătorule!

Scotoci în haina lui Whalid, căutînd lista de verificare a diverselor operațiuni indispensabile declanșării manuale a exploziei bombei, și dădu peste o casetă. O recunoscu imediat ca fiind caseta înregistrată la Tripoli.

– Asta era explicația! E foarte simplu: a înlocuit caseta de la Tripoli cu o alta, în timp ce noi eram pe acoperiș.

*

Exceptînd serialele TV care îi umpleau serile de văduvă singură, era pentru prima oară în viața ei cînd doamna Dorothy Burns auzea un foc de armă. Se repezi în spatele perdelelor de

creton ca să încerce să-şi dea seama de unde ar fi putut veni împuşcătura. Prinse atunci ecourile unei discuţii violente venind dinspre casa de vizavi. Cîteva clipe după aceea, văzu un necunoscut împingînd o tînără femeie în maşina parcată în faţa uşii. Maşina demară în trombă şi dispăru în direcţia autostrăzii. Fără să ezite, doamna Burns puse mîna pe telefonul roz de la capul patului.

– Domnişoară, daţi-mi, vă rog, secţia de poliţie!

*

Aproape în acelaşi timp sună şi telefonul lui Myron Pick, redactorul-şef de la *New York Times*. Corespondentul lui din Las Vegas îl suna în legătură cu acel John McClintock care închiriase una dintre misterioasele furgonete Avis descoperite de Grace Knowland în cazarma din Park Avenue.

– Acest domn aparţine unei organizaţii guvernamentale instalate într-o zonă interzisă a bazei aeriene McCarran, indică ziaristul. Organizaţia se cheamă N.E.S.T., adică Nuclear Explosive Search Teams. Rolul celor de la N.E.S.T. este detectarea oricărei materii radioactive dispărute în cursul vreunui transport, furate din vreo instalaţie nucleară sau căzute din cer, ca în Spania, cu cîţiva ani în urmă, indiferent că e vorba de uraniu, plutoniu sau chiar de bombe atomice. Materialul pe care îl au…

Corespondentul îşi continuă darea de seamă, dar Pick nu-l mai ascultă. Rămase fără reacţie, ca şi cum cineva îl lovise în moalele capului.

Deci, pînă la urmă, se întîmplase.

*

Doi poliţişti ai secţiei din Dobbs Ferry bătură la uşa doamnei Burns, la trei minute după apelul acesteia.

Foarte emoţionată, bătrîna le povesti ce văzuse şi auzise.

– Cred că s-a uitat la prea multe filme polițiste la televizor, îi șopti unul dintre polițiști colegului său, pe cînd traversau strada ca să inspecteze casa de vizavi.

Cum nu răspunse nimeni după ce sunară, dădură ocol casei, căutînd eventuale urme de efracție. Apoi se întoarseră la intrare.

Ușa nu era închisă. Primul polițist își vîrî capul înăuntru.

– E cineva? întrebă el.

Neprimind răspuns, se aventură pînă în salon.

– Dumnezeule! strigă el. Sună imediat la State Police! Bătrînica n-a visat!

*

John Robinson, austerul director al lui *New York Times*, îl privea surprins pe redactorul-șef. Chipul exuberantului Myron Pick era la fel de lugubru ca o mască mortuară. Venise să-l pună la curent cu evenimentele ciudate care agitau New York-ul și îi dezvăluise descoperirile făcute în privința misteriosului John McClintock din Las Vegas.

Fără să scoată o vorbă, Robinson puse mîna pe telefon și sună la Cartierul General al Poliției.

– Domnișoară, puțin îmi pasă unde este și ce face, îi declară el secretarei lui Michael Bannion, vreau să vorbesc imediat cu el. Rămîn pe fir pînă cînd îl găsiți!

Fu nevoie de cîteva minute pentru a se ajunge la Michael Bannion în tumultul din Secția 6. Robinson nu era dispus să-și piardă vremea cu schimburi de amabilități.

– Domnule comandant, am aflat că l-ați informat pe redactorul meu șef că sunteți în căutarea unui baril de gaz clorhidric care ar fi, chipurile, ascuns în oraș.

– Așa este, domnule director, și nu pot să vă spun cît sîntem de recunoscători ziarului *Times* fiindcă ne ajută să păstrăm secretul acestei informații pînă la îndepărtarea pericolului.

– A fost plasat de niște teroriști palestinieni, nu-i așa?

– Întocmai.

În ciuda tensiunii insuportabile din ultimele zile, vocea lui Bannion era la fel de sigură ca de obicei.

– Domnule comandant, îmi pare rău că trebuie să vă spun, dar m-aţi mințit. Ceea ce căutaţi este o bombă atomică. Mii sau poate chiar sute de mii de newyorkezi sînt în pericol de moarte, iar dumneavoastră refuzaţi să-i preveniţi şi să-i salvaţi spunîndu-le să fugă. Şi vreţi ca şi redacţia ziarului *Times* să se eschiveze? Să păstreze tăcerea cînd raţiunea lui de a fi este tocmai să fie de folos acestei populaţii?

Bannion era consternat. Chemă un agent federal şi-i întinse un mesaj mîzgălit în grabă:

– Sună la Washington! Sună-l pe preşedinte! Secretul a fost dat în vileag!

*

Trei maşini de la New York State Police, cu girofarul învîrtindu-se pe capotă, se opriră în faţa casei unde fusese asasinat Whalid Dajani. Lîngă ele aştepta o ambulanţă cu uşile deschise. Vecinii şi copiii care se întorceau de la şcoală se adunaseră la faţa locului cu un aer îngrozit. Crima nu era un lucru obişnuit pe străzile liniştite din Dobbs Ferry.

În salon, poliţiştii se agitau în jurul cadavrului. Semnul lăsat de glonţ în tavan fusese încercuit cu roşu. O echipă de la Departamentul Judiciar lua amprentele, în timp ce un poliţist desena cu cretă conturul lui Whalid pe covor, iar un fotograf imortaliza scena din toate unghiurile.

– Duceţi-l la morgă şi cereţi să i se facă autopsia, ordonă căpitanul însărcinat cu primele constatări.

Aruncă o privire spre cioburile celor două sticle de whisky care erau pe jos şi se uită dispreţuitor la cadavru.

– Cu alcoolul pe care or să i-l găsească în burtă, pariez că putem să deschidem un bar.

Un poliţist descoperi paşaportul lui Whalid în haină şi i-l dădu şefului său.

– Ia te uită, Charlie, e arab.

Căpitanul examină fotografia, avu cîteva probleme în a găsi o asemănare cu chipul desfigurat de chinurile asfixiei şi răsfoi paginile pînă cînd dădu peste ştampila ofiţerului de la Departamentul Imigraţii, de la Aeroportul Kennedy.

– Amărîtul, n-a avut timp nici să-şi cumpere ceva de Crăciun, spuse el, remarcînd data de 10 decembrie. Mă duc la maşină să transmit datele la sediu.

New York State Police nu fusese informată oficial de cercetările care aveau loc la New York, iar căpitanul nu ştia nimic despre drama care se petrecea în Manhattan. Îşi aprinse pe îndelete o ţigară, trase cîteva fumuri şi puse mîna calm pe microfon ca să comunice sediului brigăzii sale primul raport despre crima din Dobbs Ferry.

*

După frenezia de început a uriaşei acţiuni de cercetare, o atmosferă obosită pusese stăpînire pe sediul mutat la Secţia 6. Pe măsură ce înaintau cercetările, şeful inspectorilor, Al Feldman, haşura cu negru pe plan porţiunile de sector care fuseseră deja cercetate. Dar nu-şi făcea deloc iluzii: dacă nu dădeau o nesperată lovitură norocoasă, aveau să fie dezintegraţi cu toţii, înainte ca primii poliţişti să ajungă pe malul Hudson-ului.

Feldman tocmai analiza minuţios această perspectivă descurajantă, cînd unul dintre inspectori îi înmînă telefonul.

– Vă cheamă de la sediul subteran din Foley Square.

Sediul din Foley Square era şi el legat prin telescriptor de Cartierul General al Poliţiei statului New York. Inspectorul de serviciu fusese intrigat de ultima ştire adusă de aparat.

– Domnule şef, îi spuse el lui Feldman, ni se semnalează un mort în Dobbs Ferry. O crimă, fără îndoială. Victima e un arab

care seamănă ciudat de mult cu unul dintre tipii pe care-i căutăm. Staţi să vă citesc semnalmentele:

„Sex: bărbătesc. Înălţime: 1,85 m. Greutate: 92 de kilograme. Identitate: paşaport libanez cu numărul 234 651, eliberat la Beirut, în 22 noiembrie 1979, pe numele Ibrahim Khalid, inginer electronist, născut la Beirut pe 12 septembrie 1942. Ajuns în S.U.A. prin Aeroportul Internaţional Kennedy la 10 decembrie 1979. Păr negru şi des. Ochi căprui. Semne particulare: mustăcioară şi un tatuaj pe încheietura stîngă reprezentînd o inimă, un pumnal şi un şarpe".

– Un tatuaj! Doamne Dumnezeule, un tatuaj ai zis?

Feldman era peste măsură de agitat.

– Dă-mi dosarul pe care ni l-au trimis francezii ieri seară! îi strigă el lui Dewing.

Îl răsfoi febril.

– El e! urlă Feldman după aceea. El e în mod sigur! E unul dintre cei trei palestinieni care au ascuns bomba!

*

Richard Snyder, preşedintele lui *New York Times*, se oprise în faţa ferestrei biroului personal, aflat la etajul al paisprezecelea al venerabilei clădiri, şi medita copleşit la cuvintele şefului statului. Din 43th Street, strîmtă ca un canion, urca spre el zgomotul circulaţiei intense, cacofonia vibrantă a New York-ului, oraşul lui, oraşul pe care ziarul familiei sale îl servea de trei generaţii.

Preşedinţia acestui cotidian, considerat conştiinţa Americii, făcea să apese pe umerii puritanului în vîrstă de cincizeci de ani o responsabilitate morală covîrşitoare. *Care este datoria noastră astăzi?* se întrebă el. *Ce obligaţie are* Times *faţă de acest oraş şi faţă de ţară?*

Întorcîndu-se la biroul său masiv din lemn de nuc, contemplă pereţii acoperiţi cu primele pagini din *Times*, pagini care

făcuseră istorie, şi cu portretele tatălui şi bunicului său, care stătuseră în această încăpere înaintea lui. Secretara îi introduse pe John Robinson, severul director al ziarului, pe redactorul-şef Myron Pick şi pe Grace Knowland.

– Vă daţi seama, domnule preşedinte? atacă Pick cu vehemenţa lui obişnuită. Au ascuns o bombă atomică în inima New York-ului. O bombă care ar putea ucide zece-douăzeci de mii de oameni, iar prefectul ne cere să nu spunem nimic.

Preşedintele lui *New York Times* se aşezase şi îşi ţinea mîinile împreunate pe birou, de parcă s-ar fi rugat.

– Nu e o bombă atomică, Myron, e o bombă H. Iar ameninţaţi nu sînt zece sau douăzeci de mii de oameni, ci tot oraşul.

Le aduse la cunoştinţă apelul pe care-l primise din partea preşedintelui.

Preşedintele lui *New York Times* examină chipurile stupefiate care îl priveau. Îşi cunoştea personal toţi colaboratorii, deşi aceştia erau foarte mulţi. Ştia că Grace locuia cu fiul ei în Manhattan, că locuinţa lui Robinson, a soţiei şi a celor cinci copii ai lui se găsea în West Side şi că Myron Pick trăia cu familia într-o casă veche cu cărămidă aparentă în Brooklyn Heights. El însuşi locuia împreună cu soţia şi cei doi copii chiar în mijlocul Manhattan-ului, la doar cîteva străzi de birou. Împărtăşeau cu toţii soarta locuitorilor din New York.

Cu o voce intensă, aproape înfierbîntată, Richard Snyder adăugă:

– Preşedintele ne cere altceva: doreşte să păstrăm secretul... chiar şi acasă, în mijlocul familiei.

Grace îşi înăbuşi un strigăt: *Tommy!*

– Doamne, dar e de necrezut, se revoltă Myron Pick. Chiar speră că stăm pe loc şi nu facem nici o mişcare, aşteptînd să... sărim în aer? Fără să ne punem măcar familiile la adăpost?

Preşedintele lui *New York Times* le explică cum ceruse Gaddafi păstrarea secretului, ameninţînd cu declanşarea exploziei la primul semn de evacuare.

– Şi de ce trebuie să ne supunem? strigă din nou Pick. Ce dovadă avem că şeful statului ne spune adevărul? N-ar fi prima dată că un preşedinte ne-ar vinde gogoşi.

– Myron! zise Snyder şi îşi privi sever redactorul-şef. Problema noastră n-are nici o legătură cu preşedintele, cu Gaddafi sau cu interesele noastre personale, ci doar cu datoria lui *New York Times* faţă de populaţia acestui oraş.

– Dar e o chestiune clară, replică Myron fără ezitare. Trebuie să scoatem imediat o ediţie specială. Ca să-i prevenim pe oameni că New York-ul e ameninţat şi să-i implorăm să se cărăbănească prin orice mijloace.

– Myron! Cum poţi să vorbeşti aşa cînd ţi s-a explicat că, la primul semn de evacuare, Gaddafi aruncă totul în aer? E vorba de viaţa a milioane de oameni. De viaţa...

Grace era obsedată de imaginea fiului ei. Se ridicase, întoarsă pe dos şi gata să izbucnească.

– Deţinem o informaţie, răspunse imperturbabil Pick. Datoria noastră de ziarişti este s-o publicăm. Experienţa ne-a demonstrat că nu avem decît de pierdut dacă ascundem adevărul. Aduceţi-vă aminte de Golful Porcilor[1]!

Preşedintele cotidianului se întoarse atunci către directorul său care, pînă atunci, tăcuse. În toate situaţiile grave, sfaturile acestui secund cu înfăţişarea serioasă a unui profesionist îl ajutaseră să-şi păstreze mintea limpede. La cincizeci şi patru de ani, John Robinson era, într-un fel, conştiinţa lui *New York Times*.

– Dacă ne gîndim, începu el aproape cu timiditate, că datoria noastră faţă de newyorkezi este să le semnalăm pericolul ca să se poată salva, în nici un caz nu trebuie s-o facem printr-o

[1] Cu cîteva zile înainte de invadarea Golfului Porcilor din Cuba, *New York Times* era deja la curent cu operaţiunile şi cu rolul C.I.A.-ului. Nu s-a publicat însă nimic, la cererea categorică a preşedintelui Kennedy. Mai tîrziu, directorul ziarului şi şeful statului aveau să regrete această hotărîre, convingîndu-se că divulgarea operaţiunii care se pregătea ar fi putut împiedica această iniţiativă dezastruoasă (n.a.).

ediție specială. *Times* nu trebuie să profite de un asemenea eveniment ca să dea lovitura.

Arătă cu degetul spre grupul de telefoane aflate la dreapta lui Snyder.

– S-ar cuveni, domnule președinte, să-i chemați chiar acum pe toți confrații de la canalele radio și TV ca să alerteze populația imediat.

Se întrerupse, conștient de gravitatea opiniei pe care urma s-o formuleze.

– Acestea fiind spuse, reluă el apoi cu aceeași voce liniștită, consider că datoria noastră este să rămînem fără nici un fel de rezerve alături de șeful statului. Această tragedie este fără precedent în istoria Statelor Unite. *Times* și-ar rata misiunea în fața poporului american dacă ar trăda, într-o situație atît de gravă, încrederea omului care ne conduce.

Se lăsă o tăcere îndelungată. Președintele ziarului se ridică și, sprijinindu-și mîinile pe birou, îi privi cu atenție pe cei trei colaboratori.

– Șeful statului m-a informat că ultimatumul a fost prelungit pînă la ora 18.00, în seara aceasta. În ce mă privește, am de gînd să rămîn aici, în acest birou, pînă atunci. Îi las fiecăruia dintre voi libertatea de a face exact ce-i dictează propria conștiință. Dacă vreți să plecați, plecați. Dar procedați cu discreție. Vă promit solemn că această problemă nu va fi discutată între noi niciodată. În rest, mă tem că tot ce ne rămîne de făcut e să pregătim numărul de mîine. Și să ne rugăm să existe un mîine.

*

– Repede, domnule căpitan, vă cheamă de la New York!

Ofițerul de la New York State Police care își continua cercetările asupra uciderii lui Whalid Dajani în vila din Dobbs Ferry alergă la mașină. Apucă radiotelefonul, ascultă ce-i spunea Al Feldman și se întoarse către cel care se afla lîngă el.

– Du-te repede şi caut-o pe femeia care i-a văzut plecînd!

După cîteva minute, emoţionată de importanţa subită pe care o dobîndise, doamna Burns intra în maşina de la State Police şi răspundea prin radio întrebărilor puse de Dewing şi Feldman. Aceştia ştiau deja ora la care sunase femeia la Poliţia din Dobbs Ferry şi obţinură repede de la curajoasa femeie două informaţii complementare esenţiale: descrierea bărbatului şi a femeii pe care-i văzuse ieşind în fugă din casă, precum şi culoarea – verde închis – pe care o avea maşina cu care fugiseră.

– Sînt ceilalţi doi, anunţă Feldman. Fără nici o îndoială.

Bannion, Dewing, Hudson şi Salisbury de la C.I.A. se înghesuiră cu toţii în jurul şefului inspectorilor.

– În ce direcţie ar fi putut să plece? îl întrebă Feldman pe ofiţerul de la State Police. Eşti în apropierea unei artere mari de circulaţie?

– Da, la cinci sute de metri de aici există o cale de acces spre autostradă.

– În direcţia asta au plecat?

– Da.

– Domnule căpitan, trimite imediat o maşină la filtru! Încearcă să obţii de la băieţii care distribuie biletele confirmarea că fugarii noştri au trecut, într-adevăr, pe-acolo.

În acest timp, la New York vreo zece sticleţi căutau de zor prin Secţia 6 o hartă a statului New York. Într-un tîrziu, cineva găsi una în torpedoul maşinii. Feldman o întinse pe birou.

– Probabil că merg spre nord, spuse el şi se uită la ceas. Ştim că au şters-o cu cincizeci şi şapte de minute în urmă. N-aveau cum să meargă mai mult de cincizeci de kilometri.

Arătă un punct între Dobbs Ferry şi Albany.

– Înseamnă că sînt cam pe-aici. Trebuie închise imediat toate ieşirile de pe autostradă. Trebuie ca State Police să blocheze toate căile de acces şi să-şi trimită toate patrulele pe urmele lor, cu ordinul de a opri toate maşinile de culoare verde. Ei doi sînt singurii care pot să ne spună unde este bomba.

După mai puţin de un minut, pornind dinspre toate aglomeraţiile de-a lungul Hudson-ului, o armată de maşini şi motociclete se îndrepta din mai multe direcţii spre autostradă.

*

– Aţi mai înaintat?

Angelo Rocchia recunoscu vocea piţigăiată a primarului New York-ului.

– Nu foarte mult, spuse el, arătînd spre hartă cu un aer decepţionat. Prea multe construcţii! Prea multe străzi! Prea mulţi oameni! Şi prea puţin timp!

Abe Stern păru consternat. Cu mîna lui mare, îl strînse de braţ pe poliţist.

– Am mizat totul pe dumneata, domnule inspector. Pentru numele lui Dumnezeu, sper că nu te-ai înşelat!

Bătrînul se îndepărtă, cu capul plecat şi cu spatele încovoiat. Înţelesese că nu-i rămăsese decît să aştepte. Destinul New York-ului depindea de oamenii de felul lui Rocchia, al motocicliştilor din State Police, care controlau maşinile pe autostradă, şi al poliţiştilor care forţau uşile pivniţelor din Greenwich Village. Suferind din pricina crampelor de stomac, tocmai intrase într-una dintre cabinele de toaletă, cînd auzi deschizîndu-se o uşă alături.

– Auzi, Frank, spuse o voce, ştii ce caută şefii ăi mari? Îţi spune băiatu'. O bombă atomică.

– Ai chef de bancuri?

– Deloc. Am vorbit cu Jane.

Vocea se transformase într-un murmur confidenţial, pe care Stern făcu eforturi să-l audă.

– I-am zis să-i ia pe copii şi s-o taie cu viteza a patra la maică-sa, în Connecticut.

Zgomotul de evacuare a apei acoperi restul cuvintelor. *Totul se prăbuşeşte,* îşi spuse primarul. *De data asta, secretul*

s-a aflat. În curînd, o să se ştie în tot oraşul. O să se dezlănţuie panica, o panică de o sută de ori mai rea decît cea de care ne-am temut. Dacă scăpăm, lumea o să vină să mă linşeze la Gracie Mansion. Şi al naibii să fiu dacă n-o să aibă dreptate! îşi zise el, trăgîndu-şi pantalonii.

*

– Domnule căpitan, repetă ce-ai spus! urlă Al Feldman la telefon.

– Unul dintre băieţii de la filtrul aflat la intrarea pe autostradă i-a identificat pe arabi după informaţiile pe care ni le-aţi transmis prin radio, reîncepu ofiţerul de la State Police din Dobbs Ferry. Dar spune că mergeau spre sud, nu spre nord.

Întregul stat-major din Secţia 6 se strînsese în jurul lui Feldman.

– Eşti sigur de informaţia asta?

– Absolut sigur! Filtrul în discuţie se află pe drumul care coboară spre New York.

Stupefacţia îşi făcu loc pe toate chipurile.

– De ce naiba s-or întoarce în oraş, cînd ştiu că este pe punctul de a fi aruncat în aer?

– Fără îndoială că se întorc la bombă, replică Feldman. Altceva nu poate fi. Se întorc la locul unde se află bomba.

– Dacă au plecat din Dobbs Ferry la 12.23, înseamnă că au ajuns deja la intrarea în oraş, mormăi Bannion. Noroc că la ora asta se circulă greu.

Şeful Poliţiei smulse telefonul din mîinile lui Feldman.

– Dă-mi legătura la SPRINT, îi comandă el operatorului.

SPRINT era prescurtarea de la Spacial Police Radio Inquiry Network, reţeaua de telecomunicaţii a Poliţiei newyorkeze. Ea ocupa în întregime două etaje din Cartierul General al Poliţiei şi rezolva cele nouăsprezece mii de apeluri cotidiene primite la 911, numărul la care se sună pentru a cere ajutor.

– Jim, îi ordonă el ofiţerului aflat la postul de comandă al SPRINT-ului, trebuie să vă îndreptaţi imediat spre sectorul Secţiei 6 cu tot ce se deplasează pe roţi: maşinile de patrulă, limuzinele poliţiei, motocicletele, depanatoarele, camioanele-macara. Blocaţi accesul în perimetrul delimitat de 14th Street, Houston Street, 5th Avenue şi fluviu. Încercuiţi tot cartierul! Opriţi pietonii şi maşinile la toate intrările, verificaţi actele şi căutaţi atent prin vehicule! Doi dintre palestinienii pe care-i căutăm or să încerce să se infiltreze în zona asta. Jim, continuă Bannion, simţind că-şi pierde suflul, transmite către toate secţiile să-şi trimită urgent toate efectivele pentru întărirea barajelor. Serviciul de drumuri să expedieze toate barierele de care dispune! Băgaţi viteză, Jim! Pentru numele lui Dumnezeu, băgaţi viteză!

Bannion îşi şterse fruntea. Nu se gîndise nici o clipă la Dewing sau la ceilalţi. Era oraşul lui şi doar o reacţie fulgerătoare îl putea salva.

– Domnule primar!

De-abia îl strigase pe primarul care trecea pe coridor, că obţinu legătura cu şeful pompierilor.

– Barry, oamenii noştri au nevoie de toate pompele pe care le aveţi pe 14th Street, Houston Street şi 5th Avenue ca să blocheze urgent toate căile de acces.

Pompierii din New York nutreau pentru poliţişti o simpatie comparabilă cu cea a protestanţilor din Ulster pentru catolicii irlandezi. Şeful lor îi ceru explicaţii.

– Barry, nu comenta! răcni Bannion. Execută imediat ordinul! Ţi-l dau pe primar.

În vreme de Stern confirma instrucţiunile rostite de comandant pentru şeful pompierilor, Bannion îşi sună serviciul de presă.

– Patty, peste două minute o să înceapă să plouă cu apeluri de la ziare, radio, TV şi aşa mai departe. Spune-le povestea cu barilul de clor.

La Cartierul General al Poliţiei, cele două etaje ale telecomunicaţiilor de la SPRINT erau în plină agitaţie. Reţeaua era împărţită în cinci staţii radio care acopereau tot atîtea cartiere mari din New York. O echipă de dispeceri controla pe ecranele computerelor deplasările tuturor maşinilor de poliţie aparţinînd sectorului lor. Astfel, ei puteau să urmărească în orice moment activitatea patrulelor şi să afle dacă un anumit paznic s-a dus să bea o cafea sau dacă altul era pe punctul de a pune mîna pe un răufăcător. De asemenea, le era suficient să apese pe două taste pentru a putea trimite şi oamenii, şi maşinile spre un nou obiectiv.

De-abia fuseseră apăsate aceste taste în cele cinci săli de la SPRINT, că în tot oraşul răsunară mai întîi urletul sirenelor maşinilor de poliţie, iar apoi sunetul sacadat al avertizoarelor de la maşinile de pompieri care goneau spre partea inferioară a Manhattan-ului. În cîteva minute, această hărmălaie acoperi în întregime insula Manhattan. Girofarurile maşinilor de poliţie clipeau din toate părţile. Pe trotuare, deşi obişnuită cu cele mai îngrozitoare isterii sonore şi luminoase, mulţimea privea încremenită. De îndată ce ajungeau la limita perimetrului pe care-l aveau de cercetat, vehiculele se aşezau de-a latul străzilor, iar poliţiştii începeau să devieze circulaţia. În cîteva secunde, ca o undă de şoc, o serie de blocaje uriaşe prinseră centrul Manhattan-ului într-o paralizie totală.

La ora 15.37, populaţia află pentru prima dată ce se petrecea. Postul de televiziune W.C.B.S. îşi întrerupse programul pentru a emite un comunicat urgent. Dowy Hall, prezentatorul obişnuit al ştirilor locale, apăru pe micile ecrane fără machiaj şi anunţă gîfîind efectuarea unei importante acţiuni poliţieneşti în sectorul Greenwich Village, „unde se bănuieşte că un grup de teroriştii palestinieni a ascuns un baril cu gaz clorhidric ucigător". Zece minute după aceea, Patty McKnight, şefa biroului de presă al Poliţiei, apăru la rîndul ei în faţa camerelor de luat vederi pen-

tru a îndemna populaţia să se comporte calm şi să-şi păstreze sîngele rece.

*

Ca să revină în New York, Kamal Dajani îşi obligase sora să schimbe itinerarul. De data asta, o luară pe Roosevelt Drive, de-a lungul lui East River. Un drum mai lung, dar mai sigur. De cînd plecaseră, nu schimbaseră nici un cuvînt. Cu degetele încleştate pe volan şi cu ochii plini de lacrimi, aflată încă sub şocul scenei atroce pe care o trăise, Leila conducea ca un automat. Doar gîndul la tatăl ei o împiedicase să intre cu maşina într-un zid şi să încerce să scape de diabolicul ei frate. Cu nervii la pămînt, se hotărîse să lase destinul să-şi urmeze cursul.

Tăcut, Kamal asculta radioul. Însă, deocamdată, la radio nu se anunţase nimic. Privi şirurile de maşini de-a lungul fluviului. Totul părea normal, chiar şi vaierele îndepărtate ale sirenelor care făceau parte atît de firesc din fondul sonor newyorkez. Privirea lui îmbrăţişă decorul extraordinar: blocul zgîrie-nori al Naţiunilor Unite înălţat pe malul apei, cu ghirlanda lui de drapele ale tuturor ţărilor lumii, săgeata verticală a lui Chrysler Building, tot acest univers de sticlă şi oţel care, fără trădarea fratelui său, ar fi trebuit deja să se fi transformat într-un peisaj selenar al morţii şi al devastării. *Oamenii aştia sînt în viaţă,* îşi spuse el, *dar între timp, în Libia şi în Palestina, fraţii mei arabi sînt din nou pe cale să moară din cauza eşecurilor noastre.* Cuprins de o furie bruscă, bătu cu pumnul în tabloul de bord. *Eşec, eşec, eşec! Eşecul ne devorează aşa cum devorează viermii un cadavru. O să fim întotdeauna nişte rataţi, bătaia de joc a popoarelor de peste tot.*

Îşi pipăi jacheta, asigurîndu-se pentru a suta oară că lista de operaţiuni şi caseta cu semnalul de declanşare a exploziei erau la locul lor în buzunar. Întîi afişarea codului de aprindere a luminiţei în lădiţă, îşi recapitulă el. Schimbarea casetelor. Tastarea formulei F 19 A pentru introducerea casetei – de data

asta caseta bună – care conținea instrucțiunile pentru calculator. Și, în sfîrșit, apariția celor patru cifre fatidice, 0636, pentru declanșarea aprinderii manuale. Avea nevoie doar de cinci minute, nici o secundă în plus.

Zări atunci prin parbriz indicatorul „Ieșire spre 14th Street". Îi atinse brațul Leilei.

– Atenție, pe acolo!

*

„Am mizat totul pe dumneata, domnule inspector". Cuvintele primarului New York-ului îi răsunau în minte lui Angelo Rocchia ca o bilă de *flipper* lovindu-se de ploturile unui biliard electric. Călare pe un scaun, cu coatele sprijinite de spătar și cu capul între mîini, examina pentru a suta mia oară planul sectorului din 5th Avenue unde chiar el sugerase să se înceapă căutările.

– Dacă arabii noștri vin cu toată viteza pe Cristopher Street, îi explică el lui Rand, înseamnă că vor să ajungă neapărat aici.

Angelo arătă străzile învecinate cu 5th Avenue, unde totuși cercetările nu dăduseră nici un rezultat.

– Fiindcă, dacă ascunzătoarea e ceva mai jos, spuse el și indică rutele de acces spre fluviu de la celălalt capăt al patrulaterului, n-ar fi putut să se apropie de Pontiacul tipului de la Colgate. S-ar fi oprit mai înainte.

– La noi, asta se cheamă „un raționament din beton armat", îl complimentă agentul federal cu un surîs cald.

Angelo se ridică brusc.

– Hai, băiete, trebuie să mai verificăm o dată la fața locului. Poate că am scăpat din vedere ceva.

*

Abe Stern se bărbieri, îşi schimbă cămaşa şi îşi potrivi grijuliu cravata. Se întorsese acasă în Gracie Mansion ca să-şi joace rolul de primar ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Şi astăzi avea să fie prezent, ca în fiecare zi de 15 decembrie, la serbarea pomului de Crăciun dată de copiii personalului municipalităţii în salonul încăpător al reşedinţei personale a primarului. Tocmai îşi punea haina, cînd soţia lui intră în cameră.

– Adineauri mi-a telefonat Sophie, Abe. A vorbit mai devreme cu o verişoară din Tel-Aviv. La ei circulă un zvon cum că nişte palestinieni au ascuns o bombă atomică în New York. De cauza asta erai îngrijorat, nu-i aşa?

Primarul îşi privi buimăcit soţia. *Încă un val care sparge digul*, îşi spuse el. *Nu mai e mult şi vine vijelia.*

– Da, de asta, recunoscu el.

Soţia sa dădea impresia că vrea să îi reproşeze ceva.

– De ce n-ai prevenit populaţia, Abe?

Calm, Stern îi prezentă amănunţit motivele pentru care tăcuse.

– Mai avem două ore ca să găsim bomba, conchise el, vrînd să se arate optimist. Pînă atunci, vino! Copiii or să-şi piardă răbdarea şi nimeni nu trebuie să-şi dea seama de nimic.

Esther Stern îşi strînse soţul în braţe. Era cu un cap mai înaltă decît el, fapt care dintotdeauna îl amuzase şi îl iritase în acelaşi timp.

– Părerea mea e că preşedintele a greşit, Abe. Cred din toată inima că ar trebui să le spui adevărul locuitorilor din oraş.

*

Cei doi palestinieni mergeau pe 14th Street, îndreptîndu-se spre 5th Avenue, cînd Kamal Dajani văzu sclipind o salbă de girofaruri.

– Încetineşte! îi ordonă el Leilei.

Începuse să cadă o burniță rece, jumătate ploaie, jumătate zăpadă. Cu ochii aproape lipiți de parbriz, Kamal zări multe mașini de poliție și de pompieri care închideau strada dincolo de prima intersecție. Agenții deviau circulația și-i împrăștiau pe gură-cască.

– Rămîi pe dreapta, în față e blocat. O fi vreun incendiu sau vreun accident.

Pe măsură ce înaintau, circulația încetinea, iar mulțimea devenea tot mai numeroasă. La un moment dat, se gîndi să lase în jos geamul portierei și să întrebe un trecător, dar se răzgîndi imediat: era prea riscant din cauza accentului. În timp ce șuvoiul de mașini se scurgea încet-încet, înțelese. Două mașini tip semiremorcă de pompieri barau 5th Avenue pe partea stîngă.

– Au aflat unde e bomba, mîrîi el, simțindu-și stomacul cuprins de aceleași crampe de furie care îl chinuiseră cu puțin timp în urmă pe Roosevelt Drive. Ajungem prea tîrziu, pentru că au încercuit cartierul.

Leila mai merse cîteva zeci de metri pînă la 7th Avenue. Și acolo erau mașini de poliție care blocaseră strada tot pe stînga.

– S-a terminat, Kamal. Hai să ne întoarcem și să fugim! Dacă îl găsesc pe Whalid, or să știe imediat cine sîntem. Poliția o să supravegheze toate punctele de frontieră și o să fim prinși la mijloc.

Fratele ei privea drept înainte, cu mîinile încleștate pe tabloul de bord.

Leila o luă la dreapta pe 7th Avenue. Era mai bine să iasă din blocaj cît mai avea timp. De-abia făcuse o sută de metri, cînd fratele ei o prinse de încheietura mîinii.

– Oprește aici! Mă dau jos!

– Kamal, ești nebun!

– Oprește cînd îți spun! Merg pe jos mai departe.

Deschise portiera înainte de oprirea mașinii.

– Dă-i drumul spre nord cît poţi de repede! îi spuse el. Măcar unul dintre noi să ajungă acasă! *Ma salameh*, Leila. Eu merg pînă la capăt. *Inch Allah!*

Sări pe şosea şi se pierdu în mulţime.

*

La braţ cu soţia sa, Abe Stern îşi făcu intrarea în salonul vast decorat cu ghirlande, beteală, buchete de vîsc şi de ilex. Un uriaş pom de Crăciun pe care sclipeau mii de luminiţe trona în mijlocul încăperii. Lîngă el se înălţa un munte de pachete de toate culorile. Conduşi de liderii sindicali ai personalului Primăriei, vreo cincizeci de copii între şase şi cincisprezece ani, aleşi dintre cei mai silitori la învăţătură, strigară atunci într-un glas:

– Crăciun fericit şi la mulţi ani, Excelenţa Voastră!

Copleşit de oboseală şi de emoţie, bătrînul se opri, îşi trase răsuflarea şi răspunse cît putu de tare:

– Un Crăciun fericit tuturor!

Pe urmă, aidoma unui rege-mag care dăruieşte ofrande fiilor tribului, începu să împartă cadourile. Văzînd cum îi trec prin faţă toate acele chipuri pline de viaţă şi de bucurie, se simţi cuprins de o convingere din ce în ce mai puternică, pe măsură ce se scurgeau clipele. Îşi privi ceasul. Ultimatumul expira peste o oră. Nemaiputînd să suporte, îşi chemă soţia.

– Esther, ţine-mi locul cîteva minute! Trebuie să dau un telefon.

*

Cu şapca trasă pe ochi şi cu gulerul jachetei ridicat, Kamal Dajani iuţea pasul. *Nu mai încape îndoială, poliţia e pe urmele noastre,* îşi zise el. *Probabil că un vecin a auzit împuşcătura lui Whalid şi a chemat sticleţii. Nu trebuia să plec din depozit. Am*

vrut să-mi scap pielea. Şi eu sînt tot un laş. Trebuie neapărat să trec, dar cum să mă strecor prin barajele astea? Deghizîndu-mă? Furînd actele cuiva? Nu contează, important e să trec. Bagă mîna în buzunar şi îşi pipăi pistolul Smith&Wesson şi caseta înregistrată la Tripoli. *Trebuie să mă întorc cu orice preţ la locul unde e bomba.*

Se opri ca să se orienteze. Se afla pe 7th Avenue, la intersecţia cu 16th Street. Deci, depozitul se găsea la nici patru sute de metri în stînga. Atunci auzi în urma lui zgomotul unei sirene. Instinctiv, îşi înfundă capul între umeri şi îşi continuă drumul. Era doar o ambulanţă pe care scria cu litere mari şi roşii Saint Vincent Hospital. O urmări din ochi şi o văzu făcînd la stînga două străzi mai încolo. Ideea îi veni fulgerător: asta e şansa mea. *Allah Akbar!*

Alergă pînă la 18th Street. Ambulanţa era acolo, oprită la cîteva zeci de metri în faţa lui. Şoferul şi un infirmier coborau o targă şi intrau în imobil. Într-o fracţiune de secundă, în mintea palestinianului se limpezi totul. Îşi luă elan, ajunse la ambulanţă, trînti uşa din spate şi sări la volan. Motorul mergea. *Sirena! Dumnezeule, unde e butonul sirenei? Îmi trebuie sirena ca să trec de baraj.* Apăsă în zadar pe toate butoanele tabloului de bord şi, deodată, îl văzu apropiindu-se în goană pe şoferul ambulanţei, care fusese alertat de un trecător. Omul încerca deja să deschidă portiera. Kamal bagă în viteza întîi şi demară.

*

– Păi, cred şi eu! Uite unde ne-am înşelat! răcni Angelo Rocchia, izbind cu pumnul în volanul Chevroletului. Priveşte, băiete!

Îi arătă lui Jack Rand indicatorul de sens interzis postat de partea cealaltă a intersecţiei. Din punctul acelea, circulaţia nu era permisă pe Christopher Street.

– E simplu. Arabii n-aveau cum să meargă drept înainte spre 5th Avenue. Au fost obligaţi să facă la stînga pe aici, pe Greenwich Avenue. Deci, înseamnă că au ascuns bomba pe undeva prin zonă.

Angelo viră la stînga şi se insinuă prudent printre celelalte maşini care circulau pe Greenwich Avenue. Cei doi poliţişti examinau faţadele şi trecătorii, cînd radiotelefonul începu să ţîrîie.

– Apel către toate patrulele din Manhattan Center. Căutaţi ambulanţa de la Saint Vincent Hospital nr. 435, care a fost furată de pe 18th West Street, numărul 362.

Rand îşi dădu frîu liber deznădejdii:

– În oraşul ăsta se fură pînă şi ambulanţele!

*

Kamal Dajani găsise butonul sirenei. La vederea ambulanţei care făcea un zgomot atît de mare, maşina de poliţie care bara intrarea pe Hudson Street, o stradă paralelă cu fluviul, dădu înapoi pentru a elibera trecerea. Palestinianul intră în zona interzisă. *Ai pierdut, Whalid!* jubilă el, cu chipul inundat de sudoare. *Am trecut!*

Ştia perfect unde se afla, fiindcă acum intrase pe itinerarul pe care îl repetase de atît de multe ori pentru transportarea bombei de la docurile din Brooklyn pînă la imobilul închiriat de Leila. Merse trei sute de metri, o luă pe Christopher Street la stînga, revăzu locul unde derapase şi tamponase o maşină în staţionare şi înaintă pe stradă pînă la intersecţie, unde se afla semnul de sens interzis.

Era exact drumul pe care porniseră Angelo şi Rand.

*

Închis în biroul din reşedinţa personală, primarul New York-ului mîzgălea febril cîteva cuvinte pe o foaie de hîrtie. Nu

mai era cazul să țină discursuri. Trebuia doar să le spună oamenilor să plece din oraș chiar în clipa aceea, fără să mai ia nimic cu ei. Să facă apel la sîngele rece al fiecăruia. Și, mai ales, să le recomande să fugă spre nord sau spre Jersey, ca să scape de căderile radioactive ale norului nuclear.

N-o să mi se ierte niciodată ceea ce fac, își spuse el. *Dar aici, la mine, în orașul meu amenințat cu distrugerea, eu sînt răspunzător, nu președintele. Nu mai avem timp de tergiversări. N-o să-i las să piară pe locuitorii din New York fără să le dau o șansă de salvare.*

Microfonul celebrei linii 1000 care îi permitea să intre instantaneu în legătură cu toți concitadinii era așezat în fața lui. Deblocă sistemul de siguranță și stabili contactul. Tocmai se pregătea să lanseze apelul, cînd un agent federal dădu buzna în încăpere.

– Agent John Marvel, Excelență. Aveți cumva intenția să alertați populația?

– De ce te amesteci? țipă Stern, livid de furie. Eu sînt primarul, da sau nu?

Fără să-și piardă calmul, agentul federal deconectă telefonul.

– Credeți-mă că sînt, într-adevăr, dezolat, Excelență, dar am primit ordin să vă împiedic.

*

Radioul debita fără încetare un torent de mesaje. Sediul, mașinile de patrulă, posturile de baraj, motocicliștii, polițiștii pedeștri cu aparate de emisie-recepție, ba chiar și pompierii, toată lumea își spărgea plămînii într-o gălăgie care părea ieșită dintr-o superproducție cinematografică realizată în stereofonie. Deodată, Angelo ciuli urechile. O voce le acoperise pe celelalte.

– Alo, centrul. Aici patrula 107. L-am găsit pe șoferul ambulanței furate. L-a recunoscut categoric pe tipul care a plecat cu ea în fotografia arabului pe care-l căutăm.

– Ai auzit, băiete? făcu Angelo, aruncîndu-şi o alună în gură. Isteţ al naibii copilul!

Abia îşi termină aprecierea, că în spatele lui se auzi o sirenă. Angelo frînă şi se întoarse. Văzu, la cincizeci de metri, o ambulanţă care ieşi din Greenwich Village ca să se întoarcă la stînga pe una dintre străzile pe lîngă care trecuse adineauri maşina lor.

– Uite-l! urlă el, băgînd în viteză şi pornind cu Chevroletul într-un spectaculos slalom cu spatele.

*

Rand pusese deja mîna pe microreceptorul radiotelefonului.

– Centrul! Centrul! Aici Romeo 14, repede!

Nu apucă să spună mai mult. Angelo smulsese firul. Înmărmurit, Rand se uită la firul care atîrna de receptor şi se întrebă dacă nu cumva Angelo înnebunise. Revenindu-şi din uimire, începu să strige:

– Angelo, trebuie să dăm alarma la P.C., să le spunem că am reperat ambulanţa şi să le cerem întăriri, să vină brigada de genişti şi trăgătorii de elită şi să caute atent peste tot prin cartier! Angelo, nu putem să mergem pe cont propriu!

Rocchia ajunsese deja pe strada pe care pornise arabul. Văzu ambulanţa oprită la vreo două sute de metri distanţă. Girofarul era încă aprins. Încetini şi îşi puse mîna pe braţul lui Rand. În cele din urmă, se obişnuise cu acest tînăr agent federal cu principii la fel de înguste ca propriile cravate. *Mai trebuie să existe şi de-ăştia ca el, altfel poliţia s-ar transforma într-o cloacă.*

– Jack, dacă vine artileria grea, nebunul ăsta apasă pe buton şi sare totul în aer. Trebuie să mergem ca pisicile, să-l păcălim şi să-l luăm prin surprindere înainte să ne simtă.

Inspectorul newyorkez se întoarse spre coechipierul său, supraveghind, în acelaşi timp, strada. Ochii îi luceau de emoţie.

– Oricum, băiete, tipul ăsta e-al nostru. Cheiurile, *Dionysos*, hoţul de buzunare, tăinuitorul, furgoneta Hertz, individul de la

Colgate... Toate astea noi le-am aflat. O să ai ce să le povesteşti plozilor la Denver.

Angelo scoase maşina din viteză, lăsînd Chevroletul să alunece încet, în virtutea inerţiei. Erau pe o stradă aproape pustie, mărginită de copaci dezgoliţi şi de mici imobile în stil victorian, restaurate. Pe măsură ce coborai spre fluviu, ansamblurile de locuinţe făceau loc garajelor scunde şi depozitelor abandonate. Ambulanţa era parcată în faţa unuia dintre ele.

*

Kamal sărise deja din ambulanţă. Dintr-o izbitură de umăr, împinse în lături uşa mîncată de cari, porni pe coridor şi alergă spre fundul depozitului, pînă la platforma garajului. Bomba şi lădiţa cu sistemul de aprindere erau la locul lor. Descuie lădiţa şi îi săltă capacul. Atunci, în lumina slabă a singurului bec, văzu panoul de control albastru deschis, precum şi ecranul catodic, tastatura şi lectorul electronic de casete.

Cinci minute! Doar cinci minute îi trebuiau ca să îndrepte trădarea lui Whalid, să reamorseze mecanismul care urma să declanşeze impulsul electronic şi să tasteze codul de aprindere manuală. Asta era tot.

Un zgomot îl făcu să tresară. Puse mîna pe pistol, gata să tragă. Era însă doar un şobolan.

*

Gheata lui Angelo apăsă uşor pe pedala de frînă. Chevroletul se opri la zece metri în spatele ambulanţei. Poliţistul se descheie la haină şi îşi duse mîna la centură. Simţi patul rece al pistolului de serviciu de calibrul P 38. Era o armă pe care n-o scosese foarte des în cei treizeci şi cinci de ani de misiuni poliţieneşti prin New York. *Totuşi, astăzi, cu un client atît de hotărît ca arabul ăsta, sînt şanse pentru o scenă de western.*

– M-am dus, îi şopti el lui Rand. Tu te ascunzi după hărăbaie şi mă acoperi. Intervii imediat cum te-am strigat, dar vezi să nu-mi tragi vreun glonţ în fund.

Deşi şoptite, ordinele făceau inutil orice comentariu. Tînărul agent federal văzu cum coechipierul lui se descalţă şi zîmbi văzînd că îşi avea iniţialele înscrise pînă şi pe ciorapi.

– Fă şi tu la fel, băiete; pisicile nu poartă saboţi.

Docil, Rand se execută. Apoi, fără zgomot, deschiseră portierele şi se furişară pe pămîntul acoperit încă de zăpadă.

Angelo îi făcu cu ochiul agentului federal într-un gest care spunea multe: *Brr!*

Sprinten mai e moş Angelo, ca un pui de căprioară, îşi zise mirat Rand, văzînd cum inspectorul sare pe trotuar şi dispare pe uşa mîncată de cari, pe care, grăbindu-se, arabul o lăsase deschisă.

*

Kamal Dajani efectuase deja din memorie prima operaţiune, apăsînd pe tasta PORNIRE şi formînd codul de identificare pe tastatură. Apăru indicaţia „Stocare date". Despături lista de operaţiuni şi o lumină cu lanterna. Sosise momentul decisiv, care avea să dea viaţă din nou acestui instrument arab al răzbunării şi al dreptăţii. Luă caseta înregistrată la Tripoli cu instrucţiunile de declanşare a calculatorului, acea casetă pe care, în ultimul moment, fratele lui o înlocuise cu o alta, neînregistrată. În timp ce o ţinea în mîna tremurătoare, pradă emoţiei, o amintire fulgerătoare îi reveni în minte.

Era în Siria, cu ani în urmă, într-un marş de antrenament al fedayinilor. Comandoul lui găsise un cuib plin cu nişte pui de pasăre. Şeful lor le dăduse cîte unul fiecăruia dintre oamenii lui şi le ordonase să îi sufoce în palmă. Atingerea acestei casete aducătoare de moarte îi dădu brusc aceeaşi senzaţie de beţie.

Schimbă casetele între ele, iar pe urmă consultă lista de operaţiuni, înainte de a se folosi de tastatură. Banda magnetică se derulă imediat. Programul de aprindere urma să fie transmis memoriei calculatorului într-un minut. Kamal n-ar mai fi avut decît să tasteze o ultimă formulă codificată pentru a declanşa explozia. Ştia pe dinafară această formulă: 0636. Cum ar fi putut uita data victoriei de la Yarmouk, care însemnase începutul dominaţiei arabe în patria astăzi pierdută?

*

Pentru prima dată în cariera lui de poliţist, Jack Rand nu executase un ordin. Îngrijorat de faptul că Angelo îl înfrunta singur pe terorist, alergase în ciorapi pînă la colţul străzii şi se năpustise în prima prăvălie ca să cheme ajutoare de la poliţie.

– Am găsit bomba! strigase el de faţă cu clienţii uluiţi. E într-un depozit de pe Van Nest Street, colţ cu 4th Avenue. Daţi-i bice! Colegul meu e deja înăuntru!

*

Deodată, Angelo o văzu. Era acolo, la treizeci de metri, în haloul ireal creat de singurul bec, un obiect negru, aproape derizoriu, semănînd cu un recipient grosolan. Era oare posibil ca apocalipsul să încapă în acel cilindru de tablă, în mijlocul acestui decor de film poliţist de duzină, de prin anii '30? Adăpostit după o coloană falsă şi ţinîndu-şi mîna umezită pe patul revolverului, inspectorul newyorkez privea hipnotizat.

Arabul stătea în picioare chiar în faţa bombei. Se agita febril deasupra unui aparat care, în lumina slabă, semăna cu o servietă-diplomat. Angelo ridică braţul şi se sprijini de o margine a coloanei ca să poată trage fără să tremure. Dar nu se putea pune problema apăsării pe trăgaci atîta timp cît arabul nu se îndepărta

de bombă. Era posibil să explodeze. La gîndul acesta, simţi un fir de transpiraţie rece curgîndu-i pe spate. Aşteptă momentul propice, pînă cînd Kamal făcu un pas alături. Angelo trase adînc aer în piept.

– Poliţia! Nici o mişcare!

Somaţia răsună atît de tare, încît Rand o auzi din stradă, în timp ce se întorcea în goană spre depozit. Kamal rămase împietrit o fracţiune de secundă, înainte de a se arunca pe burtă, evitînd glonţul lui Angelo care ricoşă din platforma de beton. Dintr-un salt, arabul se rostogolise deja în spatele bombei şi îşi apucase pistolul Smith&Wesson. Trase şase gloanţe în direcţia din care venise vocea. Angelo se ghemuise după coloană. Auzind împuşcăturile, Rand se repezi pe coridor fără nici o ezitare.

– Angelo! Angelo! strigă el de mai multe ori, deplasîndu-se dintr-o parte în alta pentru a nu-şi trăda poziţia. Angelo! Ai păţit ceva?

Cow-boy în toată legea, agenţii ăştia! turbă în sinea lui Angelo, simţindu-se totuşi mişcat de solidaritatea coechipierului său.

Apoi auzi vaierele sirenei şi zgomotul portierelor trîntite. Cu degetul pe trăgaci şi cu pălăria gri dată pe ceafă, îl pîndea pe bărbatul pitit în spatele bombei. Palestinianul era ascuns la ceva mai mult de un metru de lădiţa în care lucea o lumină verde.

Scurta rază de lumină care invadă coridorul cînd cei doi trăgători de elită îmbrăcaţi cu veste antiglonţ împinseră uşa fu de-ajuns. Kamal îl zări pe tînărul agent federal lipit de perete şi îşi goli încărcătorul. Lovit în cap, Jack Rand se aplecă înainte şi se rostogoli în băltoacele de ulei care murdăreau pardoseala. Însă, pînă să aibă timp Kamal să se adăpostească din nou în spatele bombei, două rafale de gloanţe îl ţintuiră pe ciment. Cei doi trăgători de elită îl lichidaseră pe teroristul palestinian.

Numeroase maşini de poliţie îşi făcură atunci apariţia într-un zgomot asurzitor de sirene. În faţa tuturor alerga Bill Booth.

– Nu vă apropiaţi! urla el din răsputeri. Pentru numele lui Dumnezeu, nu vă apropiaţi!

*

Angelo se apropie şi îngenunche lîngă cadavrul lui Jack Rand. Îl privi în linişte cîteva clipe. Apoi întinse mîna şi îi închise blînd ochii.

– Băiete, băiete, murmură el cu vocea gîtuită, doar ţi-am spus că trebuie mers ca pisicile. De ce te-ai dus să-i chemi? De ce-ai făcut cum te-au învăţat?

*

„Stocare date: OK". Inscripţia verzuie pe care Bill Booth o descoperi cu binoclul pe ecranul catodic al lădiţei de declanşare a exploziei îi făcu pielea de găină.

– Larry, bomba e gata să explodeze, îi destăinui el colaboratorului său, fizicianul alpinist Delaney.

Cu această constatare începu operaţiunea de dezamorsare cea mai delicată şi primejdioasă efectuată vreodată de brigăzile de la N.E.S.T. Primele temeri se dovediră imediat justificate: bomba era „protejată" într-un perimetru de doi pînă la opt metri de o centură de detectori de apropiere. Cu alte cuvinte, aceasta însemna că pătrunderea oricărei persoane în acest cîmp magnetic avea să declanşeze automat explozia. Prin urmare, bomba trebuia dezamorsată de la distanţă. Problema cu care se confruntau era fără precedent.

– Eu văd o singură soluţie, îi mărturisi Booth comandantului Bannion, după ce îşi consultă tehnicienii. Trebuie să practicăm o fereastră cu o rază laser în lădiţa de declanşare şi să încercăm să dereglăm instrucţiunile aflate în memoria calculatorului.

Delaney îşi frecă bărbia gînditor.

– Şi dacă şi-au presurizat aparatul?

Fizicianul se referea la un pericol suplimentar de explozie. Într-adevăr, realizîndu-se un orificiu în lădiţă, exista riscul eliberării gazului care asigura presurizarea, declanşîndu-se automat aprinderea.

La orele 17.16 , cu ceva mai puţin de patruzeci şi cinci de minute înainte de expirarea ultimatumului lui Gaddafi, tunul-laser din camionul-laborator al N.E.S.T.-ului, transportat cu avionul din Las Vegas, intră în acţiune. După prima tragere se reuşi practicarea unui orificiu cu diametrul unui fir de păr. Timp de treizeci de secunde, transpirînd cu broboane mari, Booth şi tehnicienii lui rămaseră cu ochii aţintiţi pe cadranele detectoarelor de gaz. La primul semn de scurgere, trebuia să colmateze pe loc minusculul orificiu, sudîndu-i marginile cu ajutorul laserului.

– Nici urmă de gaz, anunţă într-un tîrziu Delaney cu uşurare.

– Atunci mergem mai departe.

Folosindu-se de tunul de laser ca de un veritabil ferăstrău, Booth decupă o fereastră de zece centimetri în lateral, în peretele lădiţei şi al ecranului de protecţie împotriva razelor ultraviolete.

– Sfinte Dumnezeule! Cum au putut blestemaţii ăştia de libieni să conceapă şi să realizeze un asemenea instrument? exclamă el, descoperind cu binoclul jungla de fire şi de microprocesoare.

Undeva, în spate, zări două fire mai groase, roşu cu albastru. *Fără îndoială, firele de alimentare electrică,* îşi spuse el. *O să le secţionăm cu laserul.* Se răzgîndi însă imediat: dacă aparatul era conceput pentru declanşarea exploziei în cazul unei întreruperi de curent? Era mai bine să încerce să distrugă memoria calculatorului.

Acest lucru se putea face prin două mijloace: fie printr-o emisie de raze electromagnetice, fie trimiţîndu-se un fascicul de raze ultraviolete. Booth şi tehnicienii lui se puseră repede de acord. Orice eroare încă putea fi fatală.

– Să folosim razele ultraviolete, conchise Delaney. Poate că nu sînt la fel de puternice ca razele electromagnetice, dar cel

puţin nu riscăm să punem în reacţie afurisiţii ăştia de detectori de apropiere şi să ne trezim că sare totul în aer.

Şapte secunde mai tîrziu, oamenii lui Booth trimiseră timp de cincisprezece secunde un fascicul de raze ultraviolete asupra plăcilor ce sprijineau microprocesoarele care alcătuiau memoria computerului. O tăcere lungă, interminabilă, încărcată de nelinişte se aşternu după acel bombardament luminos. Apoi, deodată, o succesiune de ţîrîituri haotice se auziră din cufăr. Booth izbucni într-un rîs isteric şi îşi aruncă pălăria de cow-boy către bombă, căzînd în genunchi.

– S-a terminat totul! urlă el. Calculatorul s-a dereglat! Nu mai e nici o şansă la un milion să-şi găsească instrucţiunile valabile pentru declanşarea exploziei!

*

Atrasă de schimburile de focuri şi de sirenele maşinilor de poliţie, o mulţime imensă încerca să forţeze barajele poliţiştilor. Zeci de ziarişti se aflau deja la faţa locului, masaţi în jurul carelor de televiziune ale diferitelor posturi de televiziune, în timp ce camerele şi proiectoarele erau fixate pe intrarea în depozit, gata să înregistreze declaraţia pe care Patricia McKnight, şeful biroului de presă al Poliţiei, o redacta chiar atunci în maşină.

O ambulanţă ieşi din depozit, iar doi poliţişti pe motociclete îi deschiseră drum ca să-i permită să ajungă pe West Side Highway. Aceasta transporta cadavrele lui Jack Rand şi Kamal Dajani, care fuseseră puse unul lîngă celălalt pentru călătoria pînă la morgă.

Palid şi leoarcă de transpiraţie, Angelo Rocchia se lăsase pe capota unei maşini. Părea distrus. Îl obseda un singur gînd. De ce-l atrăsese pe Rand pe coridor? De ce-i spusese să-l acopere? De ce? De ce?

Un tînăr poliţist negru se apropie de el, cu ochii strălucind de admiraţie.

– Frumoasă treabă, domnule inspector! Se pare într-adevăr că l-aţi făcut ţăndări pe gunoiul ăla.

Angelo clătină din cap. În treizeci şi cinci de ani de carieră, nu ucisese pe nimeni.

Comandantul Bannion îşi croi drum prin cercul admiratorilor şi îşi puse mîna într-un gest călduros pe umărul inspectorului.

– Te felicit, Rocchia! îi spuse el emoţionat. Poliţia din New York e mîndră de dumneata.

Ofiţerul care răspundea de brigada de genişti întrerupse aceste manifestări de efuziune.

– Iertaţi-mă, domnule comandant, dar n-ar fi mai bine să punem în jurul sectorului panouri de atenţionare în privinţa radiaţiilor?

Cei trei bărbaţi auziră atunci, la vreo zece metri mai încolo, declaraţia pe care o citea şeful biroului de presă al Poliţiei în faţa camerelor de luat vederi ale televiziunii şi a microfoanelor reporterilor radio.

– ...încărcătura explozivă aşezată în barilul de clor a fost dezamorsată. Barilul va fi transportat fără întîrziere la bordul unui vehicul special pînă la centrul de experimente militare din Rodman Neck, în vederea examinării şi distrugerii.

EPILOG

În seara acelei zile de marți, 15 decembrie, dispozitivul termonuclear construit de Whalid Dajani pentru Mu'ammar al Gaddafi a fost transportat cu avionul la Los Alamos pentru a fi supus unui examen aprofundat.

Patru zile mai tîrziu, Harold Wood, directorul laboratorului atomic, confirma, într-un raport confidențial trimis președintelui Statelor Unite, că bomba respecta cu rigurozitate schema și indicațiile tehnice alăturate casetei care fusese depusă la Casa Albă duminică, 13 decembrie. Era vorba, într-adevăr, de o bombă cu hidrogen de trei megatone, adică de aproximativ o sută cincizeci de ori mai puternică decît bomba de la Hiroshima. În privința declanșatorului, analiza demonstra că tehnicienii din Tripoli prevăzuseră și un sistem infailibil de declanșare a exploziei de la mare distanță.

*

Prima reacție a membrilor executivului american și a guvernului israelian după dezamorsarea bombei a fost o dorință puternică de a șterge imediat Libia și pe conducătorul ei de pe fața pămîntului. Însă acest reflex al mîniei nu a rezistat în fața unei analize lucide a situației. Rețeaua de rachete nucleare pe care o instalase șeful statului libian de-a lungul frontierei sale răsăritene îi permitea să treacă la represalii catastrofale împotriva Israelului, în cazul în care țara sa ar fi fost atacată. Pentru Israel și Libia

bătuse ora realismului. Aşa cum se întîmpla şi cu America şi U.R.S.S. după treizeci de ani. Posesia de armament nuclear aducea un echilibru al terorii între cele două ţări şi deschidea perspectiva unei sinucideri colective, în eventualitatea conflictului.

*

În ziua de Crăciun, dorind să exploateze şocul provocat de această criză la Ierusalim, preşedintele Statelor Unite i-a invitat în secret pe Menahem Begin şi pe Mu'ammar al Gaddafi la Camp David pentru a căuta o reglementare definitivă a conflictului arabo-israelian.

Înainte de a pleca la Washington, Begin s-a deplasat la piscul stîncos de la Elon Sichem, unde coloniştii din Blocul Credinţei şi soldaţii însărcinaţi cu expulzarea lor rămăseseră faţă în faţă timp de zece zile, fără să îndrăznească cineva să ia iniţiativa deschiderii focului. Primul-ministru a fost însoţit de singura autoritate capabilă să se impună în raport cu voinţa acestor fanatici ai populaţiei evreieşti din Samaria, bătrînul rabin Kook. După cele trei ore ale uneia dintre dezbaterile cele mai furtunoase din istoria evreilor, coloniştii au acceptat, în cele din urmă, să părăsească piscul şi să se instaleze provizoriu în barăcile unei tabere militare israeliene învecinate.

*

Leila Dajani nu a putut executa ordinul pe care i-l dăduse fratele ei la despărţire şi nici nu se mai putea întoarce în Palestina, cel puţin în viitorul apropiat. La trei ore după ce l-a lăsat pe Kamal pe 7th Avenue, Fordul ei verde a fost interceptat de o patrulă a New York State Police pe drumul naţional numărul 9, la o sută patruzeci de kilometri nord de Manhattan.

A fost condusă imediat în faţa judecătorului Curţii Federale din Kingston, oraşul cel mai apropiat de locul arestării, şi incul-

pată în virtutea articolului 18 din Codul Penal al Statelor Unite, pentru „extorcare nucleară" şi „deţinere ilegală de explozibili".

Două delicte pentru care risca să primească douăzeci de ani de închisoare.

*

La Washington, în curtea Cartierului General al F.B.I.-ului din Pennsylvania Avenue, a avut loc o ceremonie simplă, dar demnă în memoria lui Jack Rand, în prezenţa soţiei şi a celor trei copii ai lui. În tribuna improvizată se aflau secretari, membri ai Congresului, şeful Curţii Supreme de Justiţie şi procurorul general. Preşedintele îşi delegase propria soţie. Poliţia din New York era reprezentată de comandantul Bannion şi de inspectorul Angelo Rocchia. Galeria ridicată în curte era înţesată de sute de agenţi federali veniţi cu familiile. Ceremonia a început cu înălţarea drapelului naţional de către garda de onoare a puşcaşilor marini, după care fanfara a intonat un imn religios. La sfîrşit, un preot al marinei a evocat exemplul agentului federal Jack Rand şi a adresat asistenţei îndemnul fierbinte „de a lupta cu forţe noi pentru respectarea justiţiei şi a drepturilor în ţara noastră şi în lume". Pe urmă Joseph Holborn, directorul F.B.I.-ului, i-a înmînat văduvei celui dispărut însemnul cel mai preţios al branşei: insigna de agent federal a soţului ei.

*

Cuvîntul de încheiere al acelor înspăimîntătoare zile de decembrie trebuia să-i aparţină poliţistului newyorkez Angelo Rocchia, în timpul unei mici recepţii date de Abe Stern la Primărie, pentru sărbătorirea căsătoriei lui cu Grace Knowland şi pentru înmînarea celei mai înalte decoraţii poliţieneşti, Legiunea de Onoare.

Cînd primarul l-a informat confidențial despre conferința de la Camp David, Angelo a exclamat, ținînd în mînă o cupă de șampanie:

– Doamne sfinte! Și cînd te gîndești că a trebuit să riscăm viața a zece milioane de oameni ca să se ajungă la așa ceva!

Şantajul este o armă care, folosită eficient, aduce rezultate imediate. Cel puţin aşa cred membrii unei grupări teroriste arabe care instalează un dispozitiv nuclear în inima New York-ului şi ameninţă să pulverizeze metropola dacă israelienii nu părăsesc definitiv Palestina. Iar dacă acest roman vi se pare premonitoriu, nu trebuie să vă miraţi: tragicul 11 septembrie nu a apărut, desigur, din neant.

„O poveste halucinantă, atît de bine scrisă, încît nu-ţi vine să crezi că nu s-a petrecut în realitate."

Chicago Tribune

rao international publishing company

ISBN 973-576-467-9

www.raobooks.com